

MARCEL GOBINEAU

TIẾNG THUYẾT TINH CÙNG PHIÊN LƯU

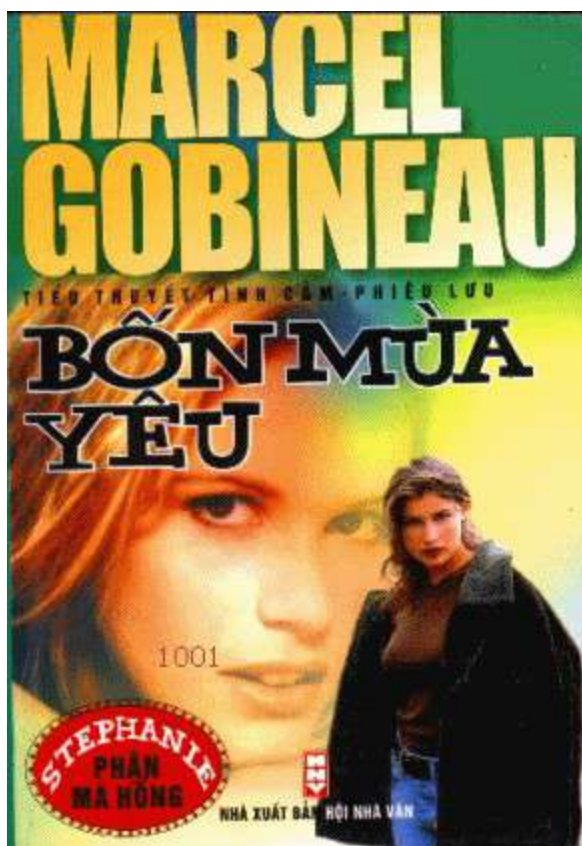
BỐN MÙA YÊU

1001

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Thông tin ebook

Tên truyện: Phan Má Hồng 1 - Bốn Mùa Yêu

Nguyên tác: Stephanie 1 - L'amour a Quatre Saisons

Tác giả: Marcel Gobineau

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Thể loại: Văn học nước ngoài

Nhà xuất bản: Hội Nhà Văn

Ngày xuất bản: Tháng 11/2004

Số trang: 472

Kích thước: 13 x 19 cm

Trọng lượng: 370 g

Số quyển / 1 bộ: 4

Hình thức bìa: Bìa mềm

Giá bìa: 47.000 VNĐ

Đánh máy (TVE): Lucy Mac
Chuyển sang ebook (TVE): santseiya
Ngày hoàn thành: 24/02/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
<http://www.thuvien-ebook.com>

Mục Lục

VÀI LỜI VỀ TÁC PHẨM

1. STEPHANIE
2. TU VIỆN SACRÉ COEUR
3. LÂU ĐÀI CHAULONNIERE
4. ĐÁM CƯỚI AMÉLIE
5. STEPHANIE & RENÉ
6. TỐI HẬU THƯ
7. HÔN LỄ CỦA STEPHANIE VÀ ARMAND
8. NHỮNG NƠI THÁNH ĐỊA
9. STEPHANIE THẤY LẠI RENÉ
10. DÌ POMPETTE
11. TỪ PARIS ĐẾN GALLIPOLI
12. DÒNG SÔNG DOBROUDJA
13. TRẬN ALMA
14. CAO NGUYÊN INGERMANN
15. BORIS
16. CUỘC TRỐN CHẠY VÀ CÁNH ĐỒNG TRẮNG
17. THÀNH CONSTANTINOPE
18. LÁ THƯ CỦA AMÉLIE
19. MÙA ĐÔNG CUỐI CÙNG

VÀI LỜI VỀ TÁC PHẨM

Stephanie có sắc đẹp cổ điển, nhưng hơn thế, nàng có một trái tim đam mê. Ham thích mạo hiểm, nàng dám lao đầu vào những cuộc tình cuồng nhiệt và cũng sẵn sàng chịu trả giá cho những mối tình của mình.

Một tính cách như vậy lại ra đời trong thời đại bão táp của nước Pháp nửa cuối thế kỷ XIX với những cuộc tranh giành quyền lực trong nước, chiến tranh ở ngoài nước, những cuộc xâm lược thuộc địa và sự phát triển nhanh chóng của các công ty liên quốc gia, tất cuộc đời nàng phải bầy nổi ba chìm với ... yêu đương.

Số phận éo le đã đẩy Stéphanie lưu lạc khắp năm châu và rơi vào đủ những mối tình hết sức khác nhau:

- Nhà kinh doanh trẻ tuổi Armand Dytteville có tài sản lớn ở Nam Thái Bình Dương.
- Chàng sĩ quan điển trai, tùy tùng của hoàng đế Napoléon III.
- Chàng quý tộc Nga hào hoa Boris tại kinh thành Saint Petersburg.
- Một thanh niên bản xứ tại miền đất hoang vu, Yann Kendelec.
- Và ... văn hào Victor Hugo, cây bút vĩ đại đồng thời cũng nổi tiếng là thuộc số những đàn ông có nhu cầu tình ái mãnh liệt nhất trong lịch sử thế giới ...

STEPHANIE lấy nhân vật cùng tên làm trung tâm, được viết thành bốn cuốn với tên gọi như sau:

1. Bốn mùa yêu.
2. Vì em yêu anh.
3. Cái giá của tự do.
4. Ngọn lửa tình.

Tuy là bốn cuốn cùng viết về một nhân vật, song cũng như bộ tiểu thuyết Angelic đã quen thuộc với bạn đọc, mỗi cuốn đều là những câu chuyện hoàn chỉnh, độc lập với nhau, không nhất thiết phải đọc toàn bộ tác phẩm hoặc đọc theo trình tự nhất định mới thấu hiểu được nó.

Tất nhiên, hy vọng rằng bạn đọc sẽ gắn bó và say mê với số phận của Stéphanie để không bỏ sót một cuốn, một tập nào, như đọc giả phương Tây

đã hết sức hoan nghênh STÉPHANIE khiến bộ sách được tái bản liên tục trong vòng 10 năm nay kể từ khi nó ra đời.

1. STEPHANIE

Cỗ xe ngựa chạy nước kiệu trên đường cái Orleans. Công tước tiểu thư Stephanie De Boisnaudouin ngồi thu mình trên ghế trước, giữa bác đánh xe Firmin và ông già lão bộc Damon.

Cỗ xe song mã cao lớn và sang trọng, sơn màu xanh nước biển, có những hoa văn thiếp vàng, mang gia huy của dòng họ công tước Boisnaudouin. Xe chạy đến đâu, nông dân làm ruộng hai bên đường đều dừng tay ngó nhìn. Từ ngày nền quân chủ được phục hồi, Louis Philippe I lên ngôi hoàng đế, nhiều đại quý tộc lại vênh vang như thời trước cách mạng. Tuy nhiên họ không còn uy thế như xưa.

Dân nước Pháp vào những năm giữa thế kỷ XIX này biết rất rõ, mặc dù tầng lớp quý tộc cố giữ vẻ hào nhoáng bên ngoài, nhưng thực ra đã suy tàn ghê gớm. Tuy nhiên họ đâu có biết đây là cỗ xe tang!

*

Stephanie năm nay mười bảy tuổi. Khác với những thiếu nữ quý tộc khác, nàng không chỉ có sắc đẹp kiểu cổ điển lạnh lùng mà còn có thêm nét quyến rũ của một cơ thể tràn đầy sức sống. Mới mười bảy tuổi, thân hình nàng đã phát triển hoàn chỉnh với đôi vai tròn trĩnh, bộ ngực mở nang, như hút lấy bất kỳ đôi mắt người đàn ông nào.

Stephanie còn vượt lên trên các thiếu nữ quý tộc cùng lứa tuổi ở nét tự tin, bướng bỉnh, ham sống, thiếu cái vẻ phục tùng, nhịn nhục của những

cô gái ngoan đạo và được giáo dục nghiêm khắc. Vầng trán cao, cặp mắt lúc nào cũng nhìn thẳng chứng tỏ một tính cách tự chủ cao.

Nhưng lúc này, ngồi trên xe, khuôn mặt kiều diễm của Stephanie phảng phất niềm u uất. Rời khỏi kinh thành Paris đã hai ngày đường, hôm nay nàng mới thấy nhẹ lòng đôi chút. Suốt hai ngày qua, ấn tượng khủng khiếp về cái chết của hai người thân cứ bám riết lấy nàng. Rồi tiếng rên rỉ của Công Tước phu nhân, mẹ nàng, từ phía sau càng khiến nàng thêm rối tung đầu óc.

Phu nhân ngồi trong hòm xe, bên hai linh cữu chồng và con trai, mắt đỏ hoe. Hình như bà đã cạn hết nước mắt. Nhưng thỉnh thoảng bà lại rên rỉ và lầm rầm cầu nguyện. Hai tấm linh cữu đặt nằm song song giữa xe. Hai bên là hai ghế nệm bọc nhung màu xanh lam đính kim tuyến vẫn thừa chỗ, nhưng Stephanie không đủ can đảm ngồi ở đó, đối diện với mẹ. Nàng rất muốn nghĩ đến cha và anh, nhưng nàng không muốn chết. Nàng muốn sống, muốn khỏe mạnh, muốn được hưởng ánh mặt trời. Stephanie còn rất trẻ và cả một cuộc đời tràn đầy hứa hẹn đang mở ra trước mắt nàng. Và nàng không chịu nổi bộ mặt sầu thảm của mẹ.

Tiếng vó ngựa gõ đều đặn xuống mặt đường, tiếng bánh xe lăn, phong cảnh tuyệt đẹp của miền Trung nước Pháp với cây cối, đồng ruộng hai bên liên tiếp thay đổi khiến Stephanie cảm thấy đê mê như say rượu. Nhưng mặt trời đã đang thấp dần, trời sắp tối, nghĩ đến sắp phải nghỉ lại ở một nhà trọ nào đó ven đường, Stephanie bỗng hoảng sợ.

Nàng rất sợ ngồi đối diện với mẹ, chỉ có hai người trong phòng trọ chật hẹp. Công tước phu nhân Boisnaudouin mấy hôm nay như người mất trí, hết rầu rĩ lại nổi nóng gắt mắng gia nhân chỉ vì những sơ xuất rất nhỏ. Và hầu như lúc nào Stephanie cũng cảm thấy cặp mắt mẹ đè nặng xuống nàng như thể oán trách.

Nàng có lỗi gì đâu? Đâu phải vì nàng mà cả gia đình kéo nhau lên Paris để gặp anh Charles nghỉ phép từ mặt trận Algérie về? Đâu phải vì nàng mà nổ ra cuộc khởi nghĩa của dân chúng Paris, lật đổ vương triều hoàng đế Louis - Philippe I? Đâu phải vì nàng mà trên đường từ buổi dạ tiệc ở lâu đài quận chúa Etsac trở về, cỗ xe của họ bị đám quân nổi loạn hất đổ và ngài công tước Boisnaudouin, cha nàng, bị vó ngựa giẫm lên chết? Đâu phải vì nàng mà anh nàng trong đội ngự lâm bảo vệ cung điện bị tử trận?

Mùa xuân năm 1848, cả Paris hỗn loạn chưa từng thấy. Đâu phải chỉ công tước Boisnaudouin và Charles mà hàng chục ngàn người khác đã bị thiệt mạng. Máu lênh láng trên đại lộ Champs Elysées, cả trên nhiều đại lộ khác.

Khi toà lâu đài cổ hiện ra ở chân trời, Stephanie mới thở phào nhẹ nhõm. Suốt năm ngày năm đêm qua nàng đã phải vật lộn với những cơn ác mộng khủng khiếp và những bóng ma lúc nào cũng như hiện lên đầu giường, với bộ mặt rầu rĩ cau có của mẹ nàng. Nàng đã mệt mỏi đến bả cả người. Nhìn toà lâu đài cổ hình dáng thân thuộc, nàng thầm nghĩ: “Vây là mình sắp thoát rồi. Lâu đài rộng mênh mông, bao nhiêu phòng và cả những dãy nhà phụ đằng sau, những khu vườn um tùm bao quanh. Mình không buộc phải lúc nào cũng kè kè bên cạnh mẹ”.

Toà lâu đài của dòng họ công tước Boisnaudouin nằm trên một đỉnh đồi, nhìn xuống bên dưới là một dòng sông Vendée, chơ vơ giữa một vùng đồi núi rộng lớn. Lâu đài xây từ thế kỷ thứ mười tám, cách thị trấn Fontenay-le-comte chừng mười lăm cây số và nàng rất tự hào về nó. Chính tại đây Stephanie đã sống phần lớn quãng đời thơ ấu cùng với cha mẹ, anh Charles cùng những gia nhân thân tín.

Cuối cùng cỗ xe đã dừng bánh trước bậc thềm lâu đài. Chị quản gia Suzane chạy trên bậc thềm xuống đón họ. Trong lúc bác đánh xe Firmin dìu bà chủ lên phòng, Stephanie giữ chị quản gia lại, ra lệnh:

- Nếu bác sĩ Allaire đến, chị bảo ông ta hãy gặp tôi trước khi vào thăm bệnh cho công tước phu nhân. Cả cha linh mục cũng vậy, gặp tôi trước rồi hãy vào gặp phu nhân. Ngày mai bà Nhất ở Tu Viện Fontenay đến, tôi sẽ nói chuyện với bà. Hai linh cữu này thì chị cho khiêng vào phòng khách để mọi người đến viếng.

Suzane khóc nức nở:

- Vâng, thưa cô chủ! Vâng!

Stephanie thấy ghen với chị quản gia. Chị ấy có thể khóc còn mình không sao khóc nổi nữa. Mình mệt mỏi quá rồi.

Từ hôm sau nàng bắt đầu nắm quyền “chủ nhân lâu đài”. Nàng bỗng cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Trước hôm rời đây đi Paris, cách chưa đầy hai tháng, nàng chỉ là một đứa trẻ hoàn toàn phụ thuộc. Nhất cử nhất động đều bị cha mẹ nhìn bằng cặp mắt nghiêm khắc. Hơi tự do một chút là đã bị phạt. Mà nàng lại thích tự do, thích thoát ra ngoài sự kiểm soát của những người trên.

Thoạt đầu mọi người cũng hơi ngỡ ngàng nhưng sau họ quen dần. Từ chị quản gia Suzane, bác quản lí trang ấp Germain, gia nhân trong lâu đài, tá điền trong các xóm làng gần đó, thậm chí cả ông trưởng khế địa phương Ballereau đều đến gặp nàng để hỏi công việc chứ không còn hỏi công tước phu nhân mẹ nàng nữa.

Ngay bản thân Stephanie, mấy hôm đầu gặp những việc quan trọng còn hỏi ý kiến mẹ, nhưng chỉ thấy bà trả lời được hoặc không lấy lệ, nàng bèn tự quyết định lấy mọi việc.

Công tước phu nhân mẹ nàng suốt ngày ở lì trong phòng riêng, đến bữa ăn mới ra khỏi đó. Chiều nào cũng vậy, bất kể thời tiết tốt hay xấu bà đều ra nghĩa trang. Stephanie rất thích những lúc mẹ vắng nhà như thế. Nghĩa trang nằm cách lâu đài hai cây số, đi bộ thong thả ra đó, hít thở không khí trong lành cũng là một cách hoạt động. Riêng chủ nhật thì nàng phải cùng đi với mẹ. Hai mẹ con lặng lẽ đi, không nói với nhau một lời. Đến trước hai ngôi mộ mới đắp, cả hai đều lặng lẽ lần tràng hạt. Nàng thấy mẹ nàng lầm rầm khấn, nhưng để ý thì không thấy bà nhắc đến tên chồng và con trai, cũng không nói lên mấy tiếng: Chồng tôi hoặc cha con, con trai tôi hoặc anh con Stephanie có cảm giác nàng bị mẹ gạt ra ngoài, coi nàng không xứng đáng được yêu quý cha, anh cũng như nhớ nhung đến họ.

May thay nàng có chị quản gia Suzane, có anh Aimé, con trai bác thợ làm bánh, bà Mayeux ... họ đều quan tâm đến nàng, chuyện trò và cười với nàng, luôn nhắc đến cha và anh nàng lúc sinh thời, trong khi công tước phu nhân mẹ nàng thì như thể đã chôn chặt họ, cả trong lòng đất cũng như trong tâm trí.

*

Càng ngày Stephanie càng lánh xa mẹ. Nàng tự trách bản thân là vô ơn, bất hiếu nhưng nàng không sao quên được chuyến đi khủng khiếp chở thi hài của cha và anh, những đêm dài nặng nề trong các quán trọ dọc đường, những bữa ăn căng thẳng. Giờ đây toà lâu đài trở thành như một nấm mồ và nàng luôn tìm cách thoát khỏi nó bao nhiêu càng tốt. Nàng lang thang ra rừng, vào các xóm tá điền để được hưởng những giờ phút thoải mái, nhẹ nhõm.

Nàng rất hay vào xóm Pot - Bleu, đem những viên đường cho con Cezar ăn và trò chuyện với bà già Mayeux. Bà pha trà mời nàng theo kiểu "ngày xưa" vẫn thường pha cho công tước phu nhân.

"Ngày xưa", hai tiếng ấy bà già Mayeux rất hay dùng để chỉ thời gian trước đó, khi công tước Boisaudoin cha nàng còn sống và gia đình còn ấm áp

tươi vui. Bà thường nhắc đến anh Charles của nàng, lúc còn nhỏ chưa nhập ngũ. Mỗi khi kể bà lại sục sùi, lấy khăn lau nước mắt nước mũi, bằng cái giọng riêng của dân vùng ven sông Vendee này. Bà kể lại nhiều chuyện mà Stephanie không biết hoặc không còn nhớ.

Stephanie cũng hay đến gặp Aime, anh ta là người cùng tuổi với Charles và gần gũi, thân cận với anh nàng ngày xưa. Nếu như mọi người nhắc đến Charles với niềm thương tiếc thì Aime là người tiếc thương Charles hơn cả. Bao giờ anh cũng giữ thái độ đúng mực của con trai một gia nhân đối với cậu chủ. Tính chân thành, bộc trực của Aime làm Stephanie rất mến. Mỗi lần trò chuyện với Aime, nàng lại thấy toàn bộ tuổi thơ hiện lên rõ mồn một. Aime rất trân trọng những kỷ niệm ấy.

Một lần anh ta nói:

- Có một kỷ niệm về cô chủ mà không bao giờ tôi quên.

- Về tôi ấy à, Aime?

- Vâng. Cô chủ không nhớ sao?

Nàng nhìn anh một lúc lâu, rồi đột nhiên một hình ảnh xa xưa vụt hiện lên khiến nàng trào nước mắt.

- Cái bình phải không?

Aime gật đầu, vẻ mặt trang nghiêm.

Stephanie làm sao quên được cuộc đánh trận giả hôm ấy, cách đây đã bốn năm, khi nàng mới mười ba tuổi. Charles tập hợp bọn trẻ ở lâu đài, trong đó có Aime và nàng. Đám trẻ nam đóng vai lính dưới quyền chỉ huy của Charles, còn Stephanie được phân làm chân cấp dưỡng, mang bình nước

tiếp tế theo đội quân. "Trận đánh" hôm đó diễn ra sau quả núi đá và nàng bị ngã chảy máu cả đầu gối, áo quần rách bươm, khiến tối hôm đó cả hai anh em nàng đều bị cha mẹ phạt. Còn chiếc bình "nước tiếp tế" nàng làm rơi xuống sông.

- Cô chủ biết không, sau đấy tôi đã đi dọc bờ sông Vendee tìm mãi, hy vọng nước cuốn vào một bụi cây nào đó ven bờ - Aime nói, nhiều lúc anh nhìn "cô chủ" chỉ là đứa em gái của bạn thân - Nhưng tôi không tìm thấy.

Những cuộc dạo chơi trò chuyện làm Stephanie quên đi không khí nặng nề ngột ngạt trong lâu đài. Nhiều lúc nàng nhìn Aime, khuôn mặt khôi ngô, dáng người cao lớn của anh và thấy một tình cảm quý mến. Nhưng nàng hiểu Aime chỉ là "người làm", còn nàng là "cô chủ", khoảng cách giữa họ quá xa. Dù sao nàng cũng vui mừng thấy Aime một mặt tôn trọng khoảng cách, một mặt vẫn rất tận tụy, trung thành với nàng.

"Không. Không thể kéo dài mãi cuộc sống tẻ nhạt thế này được. Phải thay đổi. Mình cần phải thay đổi. Mình sẽ lấy chồng" ... và Stephanie nghĩ đến Armand, con trai hầu tước Dytteville. Nàng nhớ hôm ở Paris, gia đình nàng đến thăm gia đình anh ta. Khi cỗ xe ngựa dừng bánh trước cổng biệt thự, Armand đã đỡ nàng xuống. Cặp mắt chàng trêu mến nhìn nàng, mặt chàng đỏ ửng lên xấu hổ. Sau đấy, trong buổi tiệc, Armand luôn luôn nhìn trộm nàng. Đó là một chàng trai nghiêm túc, chín chắn, giỏi việc kinh doanh và rõ ràng là rất mê nàng ... Một người chồng như Armand sẽ là chỗ dựa vững chãi cho nàng. Đôi vai lực lưỡng của chàng đúng là chỗ tuyệt vời để nàng ngả đầu vào. "Phải rồi, mình sẽ lấy chàng. Nhưng mình có yêu Armand không? Ôi, tình yêu là thứ dần dần rồi sẽ đến. Chỉ cần chàng là người nghiêm túc, giỏi giang, thế là đủ. Ít nhất thì lấy chàng mình cũng thoát khỏi vùng đất hẻo lánh này, thoát khỏi cái toà nhà cổ lỗ, với một bà mẹ ốm đau sầu não và chẳng ưa gì con gái!

Stephanie đã đọc nhiều tiểu thuyết tình cảm và nàng thấy mình chưa bao

giờ có những cảm giác rung động diệu kỳ như người ta mô tả. Nhưng nàng nghe bà già Mayeux kể, có thứ tình yêu như trong sách nhưng cũng có thứ tình yêu chỉ xuất hiện sau ngày cưới, khi hai thân xác nhập làm một. Stephanie nghĩ đến lúc Armand và nàng trong phòng ngủ, cả hai đều trần truồng, áp sát vào nhau. Nàng không thể tưởng tượng lúc đó sẽ ra sao, thật buồn cười và lố bịch nữa. Dù sao nàng cũng sẽ lấy chàng. Ít nhất nàng cũng được sống ở Paris, nơi phố xá luôn luôn nhộn nhịp và liên tiếp ó những sự kiện xã hội náo động.

"Mình không thể chôn vùi cuộc đời mình ở nơi thâm sơn cùng cốc này được!" Stephanie tự nhủ.

*

Suốt 8 ngày, trời mưa tầm tã, vậy mà công tước phu nhân, như chiếc đồng hồ lên dây cót, cứ đúng hai giờ chiều là ra khỏi lâu đài để đến nghĩa trang. Hai tiếng đi, nửa tiếng cầu nguyện và hai tiếng về.

Bà đã bị cảm, luôn bị những cơn ho như xé phổi, nhưng vẫn không chịu bỏ cái hành trình ấy.

Stephanie viết thư cho bác sĩ Allaire:

"Mời bác sĩ sáng mai đến lâu đài, viện có thăm bệnh cho tôi, như thật ra là để thăm bệnh cho mẹ tôi. Mấy hôm nay mẹ tôi ho nhiều quá và mỗi lần ho trong mẹ tôi đau đớn vô cùng. Tôi rất lo".

Hôm sau ông bác sĩ đến, giữa lúc hai mẹ con nàng đang ăn điểm tâm.

- Chào phu nhân, chào cô. Thế nào, cô làm sao, cô Stephanie?

- Mấy hôm nay tôi rất mệt. Tối nào tôi cũng đau ngang sườn.

Đúng lúc ấy, công tước phu nhân lên cơn ho rũ rượi.

- Mà cả phu nhân nữa. Phu nhân cũng bị cảm đấy ư? - ông bác sĩ nhăn mặt.
- Mẹ tôi cảm mấy hôm nay rồi. Thường xuyên ho như thế đấy - Stephanie nó, giọng thản nhiên.
- Nếu vậy tôi phải xem cho phu nhân thôi. Kiểu ho như vừa rồi rất là không bình thường đâu!

Phu nhân công tước đành để bác sĩ khám. Thái độ bà hết sức nhẫn nhục. Bác sĩ kê đơn thuốc cho bà và yêu cầu bà nằm nghỉ trên giường liền 10 ngày.

Hôm sau Stephanie đang ngồi trong phòng giấy của cha nàng kiểm tra các biên lai và giấy tờ thì chị quản gia Suzanne hoảng hốt đẩy cửa chạy vào.

- Cô chủ! Bà chủ đòi ra nghĩa trang. Bà sai tôi mặc quần áo cho bà, nhưng tôi không chịu. Thế là bà tự mặc và đang xuống thang kia kìa.

Stephanie vội chạy ra và gặp mẹ ngoài hành lang:

- Mẹ! Bác sĩ dặn ...
- Im! Tôi biết tôi phải làm gì.
- Con van mẹ, mẹ đừng ...
- Đừng đụng vào người tôi. Người ta đang đợi tôi ngoài đó. Cô tưởng tôi không biết cái trò của cô đấy hả? Chính cô mời ông bác sĩ đến để ngăn cản tôi. Cô có đau ốm gì đâu. Tôi biết bụng dạ thâm độc của cô rồi. Cô nói với khắp mọi người là tôi thế này thế nọ. Cô muốn tống tôi đi dưỡng bệnh để cô một mình cai quản cái lâu đài này. Đừng hòng! Tôi không đi đâu hết và

ngày nào tôi cũng sẽ ra nghĩa trang. Cô hiểu chưa? Không ai ngăn cấm được tôi hết! Nếu cô không muốn nhìn thấy mặt mẹ cô thì cô vào tu viện mà ở. Rồi lấy thằng Armand nhà Dytteville như cô mong muốn. Rồi cô ra Paris mà sống, mà tiệc tùng, nhảy nhót tha hồ sung sướng. Để mặc tôi ở đây. Cha cô và thằng anh tội nghiệp của cô cần có tôi ở đây để ngày ngày ra thăm họ.

- Con thề với mẹ.

- Câm! Tôi không muốn nghe cô nói gì hết!

- Nếu vậy con sẽ đi với mẹ.

- Không. Tôi thích đi một mình. Hôm nay không phải Chúa Nhật.

Cơn ho rũ rượi lay chuyển tấm thân gầy đét của công tước phu nhân và bà phải níu lan can cầu thang để khỏi ngã. Stephanie đã hy vọng bà không đi nổi. Nhưng bà đứng nghỉ một lát rồi thông thả bước ra cửa.

Stephanie năn nỉ thêm một lần nữa. Nhưng vô hiệu.

Tối hôm đó, lúc xuống phòng ăn, Stephanie thấy mặt mẹ đỏ bừng, hai mắt rục lên như người đang sốt cao.

Hôm sau bà vẫn ra nghĩa trang và tối đến, Stephanie phải khẩn cấp sai gia nhân đi đón bác sĩ Allaire. Ông khám và kết luận công tước phu nhân bị tụ máu ở phổi.

Hôm sau nữa bà bị ngã quỵ giữa đường, dưới trời mưa. Một tá điền trông thấy đã gọi người cáng bà chủ về lâu đài. Quần áo bà ướt sũng, tóc bết lại. Bà bất tỉnh và Stephanie phải lấy kéo cắt ống quần đang mặc ra mới thay quần áo khô cho bà được.

Nàng nói với bác sĩ và cha linh mục:

- Phải đưa mẹ tôi đến bệnh viện và giữ bà ở đó, không cho đi đâu hết.
- Công tước phu nhân không thể đi được. Hiện bà vẫn mê man - bác sĩ nói -
Đành tạm chữa trị ở nhà thôi.
- Tôi sợ mẹ tôi không chịu dùng thuốc men gì hết.

Mấy người nhìn nhau rồi cúi đầu buồn bã:

- Cô nói vậy nghĩa là sao? Hay cô định nói là phu nhân ...
- Đúng thế. Mẹ tôi không muốn sống. Mẹ tôi cho rằng Chúa Trời muốn mẹ tôi chết.
- Thật khủng khiếp! Công tước phu nhân là tín đồ ngoan đạo, sao dám phạm tội tà đình như vậy? Tự tử!- Cha linh mục kêu lên.
- Thừa cha linh mục, mẹ con không cho tự tử là tội lỗi. Mẹ con hàng ngày ra thăm mộ và mẹ con cảm thấy căn bệnh hiện giờ là do bàn tay Chúa. Chúa muốn mẹ con chết. Chỉ vậy thôi.
- Nếu vậy thì phải ...
- Thừa Cha, con đã làm mọi cách rồi. Con không muốn phàn nàn với Cha, nhưng quả thật cuộc sống trong lâu đài từ ngày cha con và anh Charles mất đi, đúng là nặng nề đến mức không chịu nổi. Mọi người trong lâu đài này đều lo lắng, chỉ sợ mẹ con trở thành mất trí. Đêm nào cũng vậy, mẹ con chốc chốc lại choàng dậy, hét lên những tiếng rợn người. Chị Suzanne nằm ngủ phòng bên cạnh, mỗi khi thấy thế chạy sang thì lại bị mẹ con đuổi ra và

mắng chửi thậm tệ. Có lần con tình cờ bắt gặp mẹ con vào nửa đêm, mặc phong phanh, đứng bên cửa sổ mở rộng. Con bảo mẹ con về phòng thì bà giơ tay định đánh con. Thừa Cha, con nghĩ có lẽ mẹ con giận và ghét tất cả mọi người trong toà nhà này. Mẹ con muốn đi khỏi đây. Muốn đến với cha con và anh Charles.

Bác sĩ Allaire cũng nói thêm:

- Cô Stephanie nói đúng đấy. Tôi cũng thấy hoàn toàn bất lực trước bệnh trạng của công tước phu nhân.

- Thôi được, để tôi nói chuyện với phu nhân, cha linh mục nói.

- Tôi không tin là Cha có thể lay chuyển được tâm trạng bà công tước.

- Tôi là người chần chừ. Phu nhân là tín đồ ngoan đạo.

- Ngay lát nữa, tôi sẽ viết thư mời cậu tôi về - Stephanie nói.

-Tôi e không kịp nữa rồi - bác sĩ Allaire buồn bã nói.

Ông Faverolle, em trai công tước phu nhân, không được nhìn thấy chị. Lúc ông về đến lâu đài thì người ta đã đóng nắp linh cữu cho bà.

2. TU VIỆN SACRÉ COEUR

Trong phòng khách của lâu đài, Stephanie bàn công việc với viên quản lý do cậu nàng mời đến sau khi được ông chương khế Ballereau giới thiệu.

Stephanie biết mình chưa đến tuổi thành niên cho nên về danh nghĩa chưa có quyền giao dịch và chưa có đủ tư cách pháp nhân để trông coi công việc, mặc dù trên thực tế nàng vẫn là chủ nhân trang ấp cùng toà lâu đài này. Và ông Gautron được mời đến chính là để giúp nàng làm việc đó.

Ngồi bên cạnh nàng là chị quản gia Suzanne. Stephanie bảo chị đến cùng dự. Suzanne là người nàng tuyệt đối tin cậy, tin đến mức mù quáng và nàng biết chị cũng rất yêu quý nàng. Stephanie sử dụng Suzanne như một thứ "thám tử". Mọi công việc và những gì diễn ra trong trang ấp Suzanne đều biết và đều báo lại cho nàng. Nhất là sắp tới nàng phải vắng mặt trong một thời gian dài. Theo đúng tục lệ của các gia đình quý tộc, Stephanie sẽ phải vào học vài năm trong một tu viện ở Paris.

- Ông Gautron, từ nay ông là quản lý trang ấp và lâu đài. Tôi yêu cầu ông thường xuyên báo cho tôi biết tỉ mỉ mọi công việc, nhất là mối quan hệ giữa ông với các gia nhân và tá điền. Nếu như việc trả tô của các tá điền có chậm đôi chút, ông đừng thúc giục quá đáng. Ngày xưa, cha tôi, ngài công tước không bao giờ thúc ép tá điền.

- Thưa cô chủ, xin tuân theo mọi mệnh lệnh của cô. Ông chương khế Bellereau thường xuyên gặp gỡ tôi, sẽ hướng dẫn tôi để tôi tiếp tục theo

đúng những thể thức của ngài cố công tước ...

- Thật ra ông chương khế cũng không biết tí mĩ bằng chị Suzanne. Suzanne đã làm quản gia cho gia đình chúng tôi hàng chục năm và thông tỏ mọi công việc. Chính Suzanne đã trông nom anh Charles và tôi hồi nhỏ. Sinh thời, cha mẹ tôi rất tin cậy chị, còn tôi thì chẳng phải nói.

Ông quản lý cúi đầu:

- Tôi hứa sẽ làm mọi việc để cô chủ hài lòng.

- Tôi nói thế này hơi vội, nhưng vì tôi sắp đi xa nên cứ nói. Cha mẹ tôi được gia nhân lâu dài và tá điền trang ấp rất kính trọng. Bản thân tôi rất muốn được như thế. Tôi hy vọng ông cũng sẽ giúp tôi làm được như cha mẹ tôi ngày xưa.

Gautron cúi đầu. Ông ngạc nhiên và thích thú thấy một tiểu thư quý tộc xinh đẹp, ngây thơ, tuổi mới mười bảy mà ăn nói chững chạc, nghiêm trang, đầy đủ như vậy. Gautron đã có một số dự định cải tiến cách quản lý trang ấp và ông tin cô chủ sẽ hoan nghênh những dự định táo bạo đó của ông.

Stephanie quay sang Suzanne:

- Chị đưa ông Gautron lên xem căn phòng dành cho ông. Tôi hy vọng ông sẽ hài lòng. Và chị cũng lo sao cho ông quản lý không bị thiếu thốn thứ gì.

Nói xong, nàng trinh trọng nghiêng mình rồi lui ra, sang phòng giấy, nơi cậu Faverolle của nàng đang bàn công việc với viên chương khế.

- Thế nào, cháu có vừa lòng với ông quản lý này không, Stephanie? - ông cậu hỏi nàng.

- Cháu chưa biết. Nhưng cảm giác ban đầu của cháu là tốt.
- Cậu thì tin, sau khi nghe ông chương khế giới thiệu rất kỹ về Gautron.

Nàng mỉm cười vẻ biết ơn rồi bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Những bãi cỏ xanh rờn, những cây cối và bầu trời xanh biếc. Vậy là nàng sắp rời khỏi đây. Cảm giác lẫn lộn vừa buồn vừa vui. Buồn vì phải rời xa nơi chưa đựng biết bao kỷ niệm thời thơ ấu, nơi gia đình nàng đã sống bao tháng năm hạnh phúc tuyệt vời. Vui vì nàng sắp được đến Paris tham dự vào cuộc sống hoa lệ nơi kinh thành. Lòng hiếu kỳ của tuổi trẻ khiến nàng mong được sống giữa những sự kiện lịch sử đang xảy ra dồn dập lúc này. Hoàng thân Charles Louis Napoleon đã được cuộc phổ thông đầu phiếu bầu ra trong bốn tỉnh. Ông là con trai của hoàng hậu Hortense và hoàng đế Hà Lan ...

Cậu nàng sẽ đưa nàng ra Paris và nàng sẽ vào học ở Tu viện Sacré Coeur. Chắc chắn cậu Faverolle nghĩ đúng. Việc đó có lợi cho cậu, đồng thời cũng có lợi cho nàng. Ông giao du rộng với giới danh da vọng tộc đất kinh thành và rất muốn cô cháu gái mồ côi được vào học trong tu viện thuộc loại danh giá nhất nước Pháp, chỉ đặc biệt dành cho con gái những gia đình thế lực hạng nhất đất kinh thành, lúc nào cũng có hàng trăm đơn xin vào học, nhưng số được thu nhận chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Mình sẽ ở đó hai hoặc ba năm, cho đến khi lấy Armand. Các Chúa Nhật mình sẽ ra thăm chàng, và cả những ngày nghỉ lễ nữa. Mình sẽ hiểu rõ chàng hơn ... và chắc chắn chàng là người chồng tuyệt vời của mình" Stephanie thầm nghĩ và trong lòng nàng trào lên một niềm vui cho tương lai.

Tất cả những tình cảm trái ngược đang ngổn ngang khiến Stephanie đắm

bối rối: vừa nhớ lâu dài, vừa mong đến Paris, vừa hoảng sợ trước cuộc sống nghiệt ngã trong tu viện. Chính vì vậy mà nàng bầu vào hình ảnh Armand để có chỗ dựa dẫm, để thêm vững chí lên đường, Armand là niềm hy vọng, là tương lai của nàng. Armand trước, sau mới đến Paris. Gia đình chàng có nhiều cơ sở kinh doanh ở quần đảo Nouvell Calédonie ngoài khơi Thái Bình Dương. Nàng sẽ thường xuyên gặp chàng để cùng bàn tính mọi chuyện. Nàng sẽ thành phu nhân Armand Dytteville. Và cậu Faverolle đã có lần nói với cháu: "Armand sẽ ra đảo và tại sao vợ cậu ta lại không cùng ra đó được?"

*

Nhận thức đầu tiên đột ngột chiếm lĩnh tâm hồn Stephanie lúc nàng bước trên xe ngựa xuống là cảm giác cô đơn. Nước mắt nàng bất giác tuôn trào. Mới cách đây chưa lâu, nàng cũng ngồi trên cỗ xe ngựa này, cũng bước xuống đúng chỗ này, nhưng còn có đủ cha mẹ. Và lần đó trên xe bước xuống, nàng lao thẳng đến anh Charles của nàng. Vậy mà hôm nay nàng chỉ có một mình, không có cha mẹ đi cùng, không có Charles đứng đợi. Hôm nay chỉ có cậu Faverolle ...

Stephanie rảo bước vượt lên trước để cậu nàng khỏi nhìn thấy dòng nước mắt trên má đứa cháu gái. Stephanie tự nhủ: "Không! Ta phải trấn tĩnh. Không được để ai thấy ta khóc ..." Nàng vừa bình tâm được thì nhìn thấy Armand đứng đúng vị trí anh Charles của nàng hôm nào. Nỗi nhớ tiếc anh trào lên và nàng không ghìm được nước mắt.

Armand vội chạy đến cầm tay nàng:

- Stephanie ...

Hôm trước, anh trai nàng cũng làm đúng như thế, cũng cầm tay nàng và nói đúng câu Armand vừa nói "Stephanie ..." Kỷ niệm cũ làm nàng mê đi và nàng nói khẽ:

- Anh Charles! ... - và nàng ôm hôn Armand.

Vừa buộc miệng, Stephanie sực tỉnh. Nếu như Charles ở đây, anh rất không muốn nhìn thấy em gái khóc. Nàng vội vã khẽ nói:

- Tha lỗi cho em, Armand - giọng nàng dịu dàng. Hôm trước anh Charles cũng đứng đúng chỗ của anh bây giờ. Lúc này mắt em hoa lên và em tưởng như nhìn thấy anh em.

Nhưng cũng chính vì nàng thốt lên tên Charles mà khi bước vào toà nhà của ông cậu Faverolle, nàng cảm thấy tự tin trong lòng. Bà Clemence, vú già đã nuôi mẹ nàng và cậu nàng, dẫn Stephanie đến một cánh cửa.

- Ồ không, tôi thích ở phòng cũ của tôi kia, nơi anh Charles tôi đã mất tại đó ... tất nhiên nếu cậu Faverolle không phản đối.

Không đợi ông Faverolle tỏ ý bằng lòng, nàng quay sang nói với Armand, chàng đang xách va - li cho nàng.

- Anh đưa sang bên này cho em.

*

Một bà seour nhỏ bé, bước chân rất ngắn dẫn Stephanie và cậu Faverolle đi theo một hành lang hẹp và dài, từng màu nâu buồn tẻ. Đến một cái cửa, seour bước vào một lát rồi quay ra mời hai người khách giọng rất nhỏ:

- Tôi đã thưa với Mẹ Bề trên rồi, xin mời hai vị ngồi xuống

Stephanie nhìn gian phòng giản dị, chỉ có vài chiếc ghế nhồi rơm. Vẫn màu tường nâu y hệt ngoài hành lang. Màu nâu quét cao ngang đầu người và cánh cửa cũng màu nâu như thế. Một bức tượng Chúa Jesus trên cây thánh giá, to bằng người thật, với vết dao đâm bên mạng sườn, hai bàn tay và hai bàn chân chảy máu. Cây thánh giá to cũng sơn màu nâu.

Tu viện này sao mà xấu xí đến thế, Stephanie thầm nghĩ, xấu đến mức khủng khiếp. Ở tu viện Fontenay là màu ghi xin. Ở tu viện Miort là màu beige thẫm, nhưng dù sao cũng còn được là màu beige. Vậy mà ở đây chỉ là màu nâu tồ tẹt này. Mình sẽ phải sống ở đây suốt mấy năm trời. Phải làm sao để không bị phạt. Nghe nói mỗi học viên phạm lỗi bị đánh bằng roi rất dã man ... Phải cố thật ngoan ... thật nhẫn nhục chịu đựng ... chịu đựng đến phát khóc lên cũng phải chịu! Chăm chỉ và ngoan ngoãn, làm sao để các Chúa Nhật đều được ra ngoài ... hoặc đến với cậu Faverolle, hoặc đến nhà hầu tước Dytteville, với Armand. Khi ra khỏi tu viện Sacré Coeur này mình sẽ cưới chàng và khi đó trong nhà hai vợ chồng sẽ không có một bức tường, một tấm rèm nào màu nâu hết.

Stephanie liếc mắt nhìn cậu. Ông Faverolle đang cúi nhìn xuống sàn nhà. Nàng nhìn ông, chờ đợi.

Sau một khoảng khắc nàng tưởng như cả một thế kỷ, cánh cửa trước mặt họ mở ra. Một seour nói trong lúc cúi đầu khiến nàng không nhìn thấy mặt bà, mời hai cậu cháu sang phòng khác.

Stephanie theo sau ông Faverolle bước vào phòng Bà Nhất. Nàng đưa mắt nhìn thật nhanh và thấy gian phòng này cũng không thoát khỏi cái màu nâu góm ghiếc ấy, mặc dù trên sàn có trải thảm. "Chắc là tấm thảm duy nhất trong cả tu viện!" Nàng thầm nghĩ.

Bà Nhất Marie Joseph ngồi sau bàn giấy đồ sộ. Bức tường phía sau bà vẽ cảnh Đức mẹ đồng trinh bay lên trời, xung quanh là vô số thiên thần. Bức tranh chiếm cả bức tường, dùng hai màu hồng và xanh, trông vừa đẹp vừa thành kính. Các thiên thần đều là những đứa trẻ mông tròn xoe, môi đỏ chót, má hồng.

Bà Nhất đứng lên chào khách, đưa tay mời họ ngồi. Stephanie cứ hơi khuyu

đầu gối chào cho ăn chắc, mặc dù nàng không biết có phải chào theo cách như thế không. Lúc Bà Nhất, người đứng đầu tu viện ngồi xuống, ông Faverolle và đưa cháu mới ngồi. Không khí im lặng nặng nề. Bà Nhất chăm chú nhìn hai người một lát rồi chậm rãi nói:

- Thưa Ngài, chúng tôi rất vinh dự được thu nhận tiểu thư công tước Boisnaudouin do Ngài gửi gắm.

Ý là thế nhưng cách nói khiến Stephanie có cảm giác người được vinh dự không phải là Bà Nhất mà chính là cậu nàng. Trong bà thật đặc biệt. Nét mặt hiền từ và nghiêm trang, đôi mắt đen to, sâu và trầm tĩnh. Tất cả như nói lên bà là người đầy bản lĩnh. Nàng thầm nghĩ "Bà ta toàn quyền trong tu viện giống như mình toàn quyền trong trang ấp vậy!".

- Học vấn tiểu thư thế nào rồi?

- Thưa mẹ, con vẫn học thầy Germain.

- Ông ta là gia sư?

- Thưa mẹ, vâng. Thầy Germain dạy cả anh con nữa.

- Anh tiểu thư hiện ở đâu?

- Anh con đã tử trận. Trước đó anh con làm sĩ quan tùy tùng của tướng Lamoricière.

Nét mặt Bà Nhất chẳng có gì biến đổi. Bà chăm chú quan sát cô học trò mới, phán đoán rồi làm dấu Thánh.

- Tối nay ta sẽ cầu nguyện cho ông ấy. Ta sẽ cầu ông ấy phù hộ cho tiểu thư, bởi ta biết rằng trong linh hồn tiểu thư lúc nào cũng có hình ảnh ông

ấy.

- Con cảm ơn mẹ.

Stephanie cúi đầu nhìn vào hai bàn tay. Bà Nhất lắc chiếc chuông nhỏ.

Lập tức một seour bước vào.

"Vậy là lúc nào cũng có người rình bên ngoài. Ta phải luôn luôn thận trọng mới được".

- Seour Marie Anne, seour hãy đưa tiểu thư Boisnaudouin ra vườn cây để làm quen với bạn bè.

*

Hôm sau ông Faverolle dẫn đưa cháu gái mười bảy tuổi nhập học. Ở cổng tu viện, Stephanie ôm hôn cậu. Nét mặt ông đầy vẻ thương cảm trong khi Stephanie chỉ thấy trong lòng bình thản, nàng đi về phía khung cửa nhỏ dành cho học viên.

- Tiểu thư mang gì đấy?

Một seour nhìn sắc của nàng rồi đưa ngón tay trở.

- Thưa seour, vài vật dụng cá nhân.

- Ở đây cấm dùng thứ gì của cá nhân, thưa tiểu thư.

Stephanie hốt hoảng, phải chăng người ta sẽ tịch thu những thứ mà đối với nàng là vô cùng quý giá? Nàng vội ngoái đầu lại ra phía ngoài, nhưng ông Faverolle đã đi rồi. Nàng bèn đưa chiếc sắc cho seour.

- Lúc nào tiểu thư được ra ngoài, chúng tôi sẽ trả lại.

- Chúa Nhật!

- Tôi không biết. Còn tùy thuộc kết quả học tập và đạo đức của tiểu thư từ hôm nay đến đó.

"Như thế này có lẽ lại tốt, bởi những thứ mình đem theo sẽ nằm tại đây, cậu Faverolle có tò mò muốn xem cũng không được" Stephanie nghĩ. Trong xác nàng đựng những thứ không đáng để ý với người khác nhưng lại rất quan trọng đối với nàng. Nếu ai đó, kể cả cậu nàng thấy được, chắc sẽ cho nàng là đứa trẻ ngu ngốc. Tập thư của anh Charles gửi từ mặt trận Bắc Phi, hai chiếc nhẫn cưới của cha mẹ nàng, một chuỗi hạt, một cuốn kinh cầu nguyện, một con dao rọc giấy Algérie có chuôi bọc da của Charles tặng em gái và một chiếc ly nhỏ bằng pha lê, nàng cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại giữ mãi.

- Tiểu thư đưa tôi chiếc vòng.

- Vòng đeo tay?

- Vâng. Tiểu thư có chuỗi cổ không?

- Có. Một sợi dây chuyền có ảnh.

- Đưa nốt cho tôi. Và tất cả những gì trong các túi áo của tiểu thư.

Stephanie đưa seour chiếc khăn tay bằng phin nơn, ví tiền và các thứ vật vãnh khác đựng trong túi áo vest. Vậy là cuộc sống bình thường bên ngoài không còn lọt được vào mảnh đất của Chúa.

Một nỗi uất ức trào lên và Stephanie muốn thốt ra vài tiếng tục tĩu với bà seour mặt lạnh như tiền kia. Nhưng nàng ghìm lại "Mình cũng chỉ ở đây hai

năm là cùng", nàng nghĩ trong lúc cúi đầu nhẩn nhục đi theo bà seour.

Gian phòng ngủ rất rộng và thấp, trần xây thành những vòm cuốn nhỏ. Cả một hệ thống rèm bố trí khéo léo ngăn gian phòng thành rất nhiều ô nhỏ. Mỗi ô đều giống nhau: một chiếc giường cá nhân, một tủ gỗ nhỏ sơn trắng, một bàn và một ghế, một cây thánh giá. Khi vào đến ngăn của mình, Stephanie đã thấy trên bàn có đặt một chiếc túi vải đựng áo quần tu viện và một chuỗi tràng hạt.

- Tiểu thư xếp áo quần vào tủ. Cấm kéo các rèm ngăn, cấm nói trong phòng. Cấm đọc sách báo. Cấm dùng đồ cá nhân. Ngăn kéo trên cùng để mù - xoa, tất, vở học, sách và tràng hạt. Các ngăn khác để áo quần. Sau đây năm vòng tràng hạt, ta sẽ xuống sân.

Seour Marie Anne bắt đầu lần cỡ tràng hạt, trong lúc Stephanie mở bọc lấy áo quần tu viện xếp vào tủ. Nàng làm rất nhanh và chờ seour. Đã xong năm vòng.

- Tiểu thư theo tôi. Xuống phòng giải trí, tiểu thư sẽ làm quen với các bạn và những người chịu trách nhiệm về tiểu thư.

- Chịu trách nhiệm về tôi?

Seour không nghe thấy câu hỏi. Mà cũng có thể là ở đây học viên không được phép hỏi các seour.

Seour Marie Anne giới thiệu nàng với các nữ học viên khác. Họ đang nghỉ ngơi trong "phòng giải trí". Tất cả đều mặc đồng phục màu trắng, dài chấm gót. Riêng Stephanie vẫn mặc áo váy của nàng. Hai cô gái bước đến tự giới thiệu là "người chịu trách nhiệm" về nàng. Đó là Madeleine và Valérie, một người vào đây trước nàng 2 năm, một trước nàng 1 năm.

Ngoài ra, Stephanie còn làm quen với nhiều bạn khác. Tất cả đều vui vẻ, thậm chí còn rúc rích cười. Stephanie thử phào thăm nghĩ, thì ra ở đây cũng không đến nỗi buồn tẻ lắm. Các cô gái vào đây đều tỏ ra ngoan ngoãn, nhẵn nhụi, nhưng mỗi khi vắng các seour, họ kháo nhau đủ thứ chuyện chẳng lấy gì làm "đạo đức" cho lắm.

Chỉ lát sau Stephanie đã biết gia cảnh từng bạn và nàng cũng kể sơ qua cho các bạn nghe gia cảnh của mình.

3. LÂU ĐÀI CHAULONNIERE

Sáng Chúa Nhật đó, ông Faverolle cùng bà vú Clemence đến đón Stephanie ở cổng tu viện. Sau bữa điểm tâm, đúng 11 giờ hai cậu cháu đến biệt thự hầu tước Dytteville.

Phu nhân hầu tước Dytteville tỏ ra là người bậc thiệp, rất giỏi dẫn dắt câu chuyện. Bà luôn lèo lái nó để không đụng đến đời tư của bất cứ ai, đồng thời khéo léo làm cho mọi khách khứa đều hài lòng, đều cảm thấy mình được quan tâm. Chồng bà, hầu tước Dytteville thì say sưa kể những sự kiện chính trị đang liên tiếp xảy ra. Quốc hội đã bầu hoàng thân Luis Napoléon làm tổng thống nhưng liền sau đấy ông ta đã dùng quyền tổng thống giải tán quốc hội và sắp tiến hành trưng cầu dân ý để phê chuẩn.

Sau bữa ăn, trong khi hầu tước Dytteville và ông Faverolle say sưa bàn chuyện chính trị, Armand bước đến bên Stephanie:

- Tôi rất sung sướng thấy tiểu thư đã bớt buồn rầu.
- Tôi hết buồn rồi.
- Cũng còn chút ít chứ?
- Rất ít. Nhưng tối nay quay về tu viện tôi không còn ...
- Còn sợ nữa? Tiểu thư nói thật đấy chứ?

- Thật. Đúng ra tôi có lo lắng, lo chứ không phải sợ.

Armand nhìn nàng bằng cặp mắt trù mẫn:

- Tôi hiểu. Tôi rất tiếc không có cách nào giúp tiểu thư. Tiểu thư có muốn ta trò chuyện riêng với nhau một chút không. Stephanie thân mến?

Nàng mỉm cười, đặt bàn tay lên bàn tay chàng để tỏ lòng tin cậy, nhưng rút lại ngay, như thấy không tiện. Nàng kể Armand nghe đã hoảng hốt thế nào khi bà seour thu lại chiếc xách nàng mang theo và bắt nàng phải nộp vào kho tất cả những thứ nàng có trên người cũng như để trong các túi áo.

- Những thứ đó có gì quan trọng đâu mà họ cũng khắc khe vậy - Armand thở dài thông cảm nói.

Bỗng nhiên hầu tước Dytteville nói câu gì rất to, giọng giận dữ. Stephanie hoảng hốt quay sang nhìn ông, rồi khẽ hỏi Armand.

- Ngài hầu tước vừa nói gì vậy?

- Về Napoléon đấy - Armand mỉm cười đáp.

- Nhưng cụ thể là thế nào? Anh kể tôi nghe đi, Armand.

- Ôi, chuyện chính trị ấy mà. Nhưng vấn đề đó, lúc này người ta tranh cãi nhau khắp Paris. Nhiều nơi còn xảy ra xô xát. Tiểu thư cứ nghe khắc thấy.

Tiếng cậu Faverolle của nàng oang oang:

- Hầu tước nói thật là. Lão Louis Napoléon ấy là một thằng hề, và một thằng đồ tể! Lão đang mưu lật đổ chế độ cộng hoà để lên ngai vàng giống

như ông bác lão, Napoléon I ngày trước.

Hầu tước Dytteville bình thản nói:

- Dù sao thì ông ta cũng mang tư tưởng tự do và hoà bình. Và lại ông ta có cái tên kích động lòng người. *Napoléon!* Tên của một anh hùng vĩ đại nước Pháp, di hài hiện đang nằm trong viện In Valids, bên cạnh thi hài của những người con ưu tú nhất của nước Pháp. Và một khi ông ta được phụ nữ Pháp ủng hộ, ông ta sẽ thắng.

- Phụ nữ?

- Chứ còn gì nữa? Nước Pháp là nước của phụ nữ. Ngay cái tên "Nước Pháp", *La France*, cũng giống như cái đấy thôi!

Stephanie thì thào vào tai Armand:

- Hầu tước nói có lý phải không anh?

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu, Stephanie. Bao giờ tiểu thư học xong ở tu viện Sacré Couer, tôi sẽ kể rõ cho tiểu thư nghe - Armand thở dài.

- Sao anh buồn vậy, Armand? - Stephanie bắn khoản nhìn chàng, hỏi bằng giọng cô gái 17 tuổi non nớt.

- Stephanie! Tôi hay nghĩ đến tiểu thư quá ... Tiểu thư xinh đẹp vô cùng ... tôi ... tôi rất yêu tiểu thư ...

Stephanie nhìn vầng trán Armand cúi xuống, làn tóc màu nâu sáng và bỗng nàng thấy tội nghiệp chàng trai khôi ngô này. Nàng rất muốn vuốt ve chàng, nhưng không dám. Nàng chỉ lướt nhẹ bàn tay trên bàn tay chàng rồi

thì thâm vào tai chàng:

- Armand. Em cũng yêu anh ... rất yêu anh.

Đột nhiên nàng sực nhớ một đêm nàng đã hình dung Armand khoả thân nằm đè lên tấm thân trần truồng của mình. Nàng thấy thái dương nóng bừng, toàn thân rạo rức. Và nàng vội đứng dậy.

- Tiểu thư đi đâu?

- Trong này ngọt ngào quá. Ta ra vườn đi, Armand. Em muốn ra ngoài dạo chơi một lát. Alida, ra vườn với chúng tôi đi - nàng nói với em gái của Armand, đang ngồi bình thản trên ghế.

- Không đâu. Tiểu thư và anh Armand đi thôi. Em không thấy nóng bức.

Bỗng Stephanie hoảng sợ. Đi cùng với Armand! Không phải nàng sợ Armand mà sợ chính bản thân nàng. Stephanie chưa hiểu tại sao nàng lại phải sợ như vậy. Họ ra khỏi phòng khách, xuống vườn. Armand đưa nàng ra chuồng ngựa. Đã lâu lắm rồi Stephanie chưa cười ngựa. Trong chuồng có 8 con.

- Anh vẫn thường xuyên đi ngựa đấy à, Armand?

- Không ngày nào bỏ. Tôi cưỡi con Cerise kia.

- Cái tên đẹp quá.

- Và nó cũng đẹp nữa chứ - chàng nói và nhảy luôn lên yên.

Stephanie thấy Armand quặp chân vào hai bên sườn con ngựa Cerise, cặp đùi chàng chắc nịch bó lại trong hai ống quần chặt chẽ. "Tại sao lại như

vậy, mỗi lần nhìn thấy chàng cử động bên trong lớp áo quần. Những bắp thịt vừa rắn chắc vừa mềm mại. Ôi, mình nghĩ bấy bạ rồi. Mình sẽ phải sám hối với Mẹ linh hồn thôi, cho dù mình đâu muốn thế", Stephanie thầm nghĩ.

Armand có vẻ tự hào về tài cưỡi ngựa của chàng.

- Tôi nhảy ngựa khá đấy chứ? - chàng mỉm cười nói.

- Tuyệt đẹp đấy chứ!

- Tính tôi hơi nhút nhát. Nhưng tôi ưa hoạt động. Tôi rất giống tiểu thư, Stephanie.

- Sao anh lại giống em? - Nàng chưa hiểu.

- Vì, tiểu thư thử nghĩ xem. Tôi cũng yêu đời, tôi cũng ham hoạt động. Bước ra khỏi văn phòng công ty là tôi nhảy chân sáo y hệt tiểu thư bước ra khỏi cổng tu viện. Chúa nhật sau ta lại gặp nhau chứ?

- Chắc thế.

Armand nhảy xuống.

Stephanie lại tưởng tượng thân hình chàng bên trong lớp quần áo, những chuyển động của cơ bắp. Nàng thầm nghĩ: "Mình giống bác sĩ Allaire lúc khám cho bệnh nhân mất rồi".

Armand vui vẻ khoác tay nàng.

- Ta vào nhà đi kẻo mẹ tôi mong.

- Vâng - nàng nói.

Stephanie dựa hẳn vào người Armand và thích thú cảm thấy cánh tay rắn chắc, thấy cả bộ ngực nở nang cứng như thép của chàng.

Bây giờ các Chúa Nhật của Stephanie đều đầy chật. Đã thành lệ, sau bữa điểm tâm với nhau, hai cậu cháu đến thăm gia đình hầu tước Dytteville. Buổi chiều, nàng đến thăm một trong những bạn gái ở tu viện tại nhà của gia đình họ.

Bên ngoài, cuộc vận động trưng cầu dân ý diễn ra sôi nổi. Stephanie đọc được trên tờ báo *Chiến đấu* bản vận động:

"Cavaignac sẽ là kẻ độc tài, là tình trạng kinh thành bị vây hãm. Ledru Rollin sẽ là bạo lực và ảo tưởng. Lamartine sẽ là nhu nhược và rồi ren. Chỉ có Louis Napoléon mới đem lại cho đất nước một tương lai trật tự và phồn vinh".

Khắp Paris tiến hành các hình thức hoan nghênh "vị cứu tinh" của nước Pháp. Thậm chí tu viện cũng tổ chức một buổi cầu kinh để Chúa phù hộ cho Louis Napoléon.

Stephanie bỗng nhớ đến lâu đài Boisnaudoin và trang ấp của nàng. Lâu nay mãi cuốn theo những bữa tiệc tại nhà bạn bè thuộc các gia đình quý tộc tại Paris, mãi theo dõi tình hình chính trị, Stephanie phần nào lãng quên nó. Giờ đây nàng tha thiết muốn về thăm. Nhưng nàng muốn về một mình để tận hưởng cái tự do của người làm chủ nó. Nhưng thật khó nói mơ ước ấy ra với ông Faverolle.

Stephanie đành chờ dịp thuận lợi. Đó là khi chính cậu nàng khai mào trước về vụ nghỉ hè năm nay.

- Cậu đoán hè năm nay cháu muốn nghỉ hè ở quê, đúng không, Stephanie?

- Vâng, đúng thế, thưa cậu.

- Nhân dịp đó cậu cháu mình ghé lên Touraine nhé?

- Ôi, cháu rất muốn đến đó, rất muốn đến thăm lâu đài Chaulonnière. Cháu muốn sau khi nghỉ ngơi ở nhà cháu và trước khi lên Paris, hai cậu cháu ta sẽ hẹn gặp nhau ở Tour rồi cùng đến thăm trang ấp của hầu tước Dytteville.

Stephanie nói một tràng, cậu nói mà nàng đã chuẩn bị sẵn từ trước và bây giờ nàng nói ra bằng giọng bình thản. Ông Faverolle hơi ngỡ ngác:

- Cháu nói sao, Stephanie? Nếu cậu không nghe lắm thì hình như cháu muốn về trang ấp một mình?

- Cháu nghĩ là được chứ sao đâu, thưa cậu? Cậu không thích nông thôn, mà về đó cháu lại phải luôn đi thăm hỏi người này người khác, chỉ làm cho cậu ngán ngẩm mà thôi. Những cuộc thăm hỏi đó, cậu biết là cháu không thể bỏ. Dù sao thì khi đến tuổi thành niên cháu cũng sẽ là chủ nhân lâu đài và trang ấp.

- Nhưng cháu đi một mình sao được? Dọc đường ...

- Ôi, cậu đừng lo. Cháu sẽ viết thư bảo chị Suzanne cùng ông quản lý Gautron lên đón cháu ở thị trấn Parthenay.

Ông Faverolle thở dài, buồn rầu nhìn cháu:

- Stephanie! Cháu giống mẹ cháu quá!

- Thế ạ, thưa cậu?

- Cháu giống người đã đành, giống cả tính nữa. Mẹ cháu ngày xưa hễ muốn gì thì không ai cản nổi. Mẹ cháu có kiểu nhượng bộ việc nhỏ nhoi để đạt một yêu cầu khác quan trọng hơn. Cách làm vừa rồi của cháu y hệt thế. Cháu biết cái khoé này bao lâu nay rồi?

- Cậu tha lỗi, cậu Faverolle. Tại cháu nhớ quê quá.

- Cháu chưa trả lời câu hỏi của cậu, Stephanie.

- Ôi, cậu hỏi từ bao giờ ấy ạ? Đây mới là lần đầu tiên, cháu nghĩ ra cách này từ hôm đột nhiên cháu quên nhớ lâu đài và trang ấp. Cháu muốn bay ngay về đó để được tha hồ nhớn nhơ chơi đùa như thời còn anh Charles. Cậu biết đấy, hồi đó hai anh em cháu thường làm cha mẹ phiền lòng chỉ vì suốt ngày lông bông ngoài đời. Cháu còn bị mắng là nghịch như con trai, chẳng thèm học điệu ăn tiếng nói của một thiếu nữ dòng dõi quý tộc. Cháu hứa với cậu là từ giờ cháu sẽ biết tu sửa ...

- Cậu tin. Hạnh kiểm của cháu ở tu viện rất tốt. Điểm các môn học cũng cao. Cậu rất hài lòng về cháu, Stephanie. Từ ngày gia đình ta gặp tai hoạ khủng khiếp ấy, cậu thấy cháu lớn bổng lên, cả thân hình lẫn ý thức. Ngay trong mối quan hệ với Armand, cậu cũng thấy cháu rất có lý trí, không như các cô gái vừa khờ khạo vừa đỏng đảnh khác.

*

Một tháng sau, đúng như kế hoạch, Suzanne và Gautron đón nàng ở thị trấn Partheny. Gặp họ, Stephanie rất vui. Nàng thấy mình trở thành "cô chủ", nữ chủ nhân của một lâu đài cổ kính và một trang ấp rộng lớn.

Tối hôm đó, trong nhà trọ, nàng hỏi đủ thứ và viên quản lý cũng như chị quản gia đã kể cho nàng nghe cả những chuyện tỉ mỉ nhất. Còn họ thì há hốc miệng nghe nàng thuật lại cuộc sống xa hoa náo nhiệt ở Paris.

Trong tâm trạng vui tươi, nàng lên phòng và ngủ rất ngon. Sáng hôm sau,

nàng thức dậy sớm, chạy xuống cửa phòng Suzanne. Không thấy tiếng đáp, nàng gõ lần thứ hai, mạnh hơn. Đợi một lát vẫn không thấy gì nàng đẩy mạnh cửa. Căn phòng không có người. Giường vẫn trải khăn như chưa có ai nằm lên đó. Hoảng hốt, nàng vội chạy sang gõ cửa phòng viên quản lý Gautron.

- Ai đấy?

- Tôi đây, ông Gautron. Mở cửa ra tôi hỏi. Ông có biết chị Suzanne đi đâu không?

Không thấy tiếng trả lời. Cánh cửa hơi hé ra một chút. Nàng ngó vào, không thấy Suzanne, nhưng trên ghế nàng thấy váy, áo cùng tấm khăn trùm đầu của chị ta. Linh tính báo là nàng không nên vào.

- Tôi đợi Suzanne trên phòng của tôi. Còn ông thì sai người đóng xe đi.

Nàng chạy nhanh như bỏ trốn. Về đến phòng, nàng ngồi phịch xuống ghế bành. Vậy là ... Nàng nhớ hôm ở tu viện có nghe bàn về cô "nhân tình" người Anh của Hoàng đế Louis Napoléon. Hôm đó, nàng ngỡ ngác, cô bạn kia đã giải thích: "Nhân tình nghĩa là sống như vợ chồng nhưng lại không phải vợ chồng" Vậy là quan hệ giữa viên quản lý Gautron với chị quản gia Suzanne cũng giống như quan hệ giữa hoàng thân tổng thống Louis Napoléon với người phụ nữ Anh kia!

"Như thế là không được!" nàng thầm nghĩ và tự hỏi, nếu mẹ nàng, phu nhân công tước Boisnaudouin còn sống thì người sẽ xử trường hợp này như thế nào? Rất có thể mẹ nàng sẽ đuổi cả hai. Còn nàng phải giải quyết sao đây?

Cũng còn bởi tuy đã 17 tuổi, Stephanie vẫn chưa biết rõ "chuyện ấy" cụ thể là thế nào. Một cô bạn gái có vẻ thành thạo hơn đã nhiều lần kể nàng nghe,

nhưng thật ra nàng cũng chỉ hiểu một cách lơ mờ là hai tấm thân đàn ông và đàn bà không quần áo áp vào nhau, có vậy thôi.

Vừa lúc ấy Suzanne bước vào.

- Tôi chuẩn bị xong rồi. Ta đi cho sớm.

Về đến lâu đài, Stephanie không ngờ nó lại thảm hại đến thế. Trong thời thơ ấu của nàng, nơi đây đồ sộ và lộng lẫy biết bao. Bây giờ nàng thấy nó chỉ như một toà nhà bỏ hoang và quá tầm thường, so với những biệt thự sang trọng ở kinh thành Paris.

Nàng về được hai ngày thì ông chủởng kê Ballereau đến thăm. Cùng viên quản lý Gautron, họ giải quyết những vấn đề tài sản tiền nong trong lâu đài và trang ấp. Nàng thấy mọi người đối xử với nàng đã thực sự là đối xử với "bà chủ".

Đám gia nhân và tá điền lục tục đến gặp chào nàng và cũng như Gautron và Suzanne hôm ở quán trọ, họ thán phục khi nghe cô chủ kể chuyện Paris. Nàng nhiều lần ngồi trò chuyện với bà già Mayeux. Bà cụ nhìn nàng thán phục nói:

- Ôi, Stephanie, bây giờ cháu thành người lớn rồi. Cháu đẹp lắm, có lẽ đẹp hơn cả phu nhân công tước hồi trẻ nữa đấy - rồi bà cụ làm dấu-Cầu Chúa ban phước cho Ngài công tước và phu nhân bình an bên cạnh Chúa. Vậy mà ngày cháu còn nhỏ, bà công tước cứ lo mãi, sợ lớn lên cháu chẳng ra về một tiểu thư quý tộc chút nào.

Nhưng trong số những người nàng gặp lại, Aimé vẫn gây cho nàng ấn tượng mạnh nhất. Anh đã thành một người đàn ông thực sự, vạm vỡ, đáng đi vững chãi và tính tình hiền hậu. Nét mặt anh có vẻ nghiêm nghị hơn xưa nhưng mỗi khi nhìn nàng, cặp mắt ấy đột nhiên trở nên dịu dàng trìu mến

đặc biệt. Aimé đối xử thân mật nhưng vẫn giữ khoảng cách "chủ tớ" với nàng, trong cả lối xưng hô. Nhìn cặp đùi to và chắc nịch hằn lên trong ống quần anh ta, Stephanie thầm nghĩ, nếu vì lý do gì đó Gautron thôi không làm quản lý trang ấp, nàng đề cử Aimé thế vào chân đó. Chắc anh sẽ làm tốt.

Nàng trò chuyện với Aimé không biết chán. Anh nhớ như in mọi kỷ niệm về Charles. Nàng tự hỏi phải chăng vì những kỷ niệm đó, vì tình thân thiết với Charles mà Aimé quý nàng. Tuy nhiên có một điều nàng không thể nghi ngờ, là Aimé tận tụy với nàng tuyệt đối. Nàng cũng hết sức tin cậy Suzanne, nhưng ở Aimé còn một thứ khác hơn hẳn. Thân thể anh ta vững chãi như tảng đá và nàng có cảm tưởng nàng chỉ là một dây leo mềm mại và yếu đuối, rất cần đến một chỗ dựa như vậy. Aimé lại có một khả năng đặc biệt nữa. Anh biết thuyết phục nàng. Nàng cảm thấy dễ chịu làm theo mọi điều anh khuyên bảo.

Hai tuần lễ đầu tiên sống ở lâu đài, Stephanie cảm thấy vừa bận rộn vừa thanh thản. Mỗi khi nghĩ đến Paris, nàng thấy nơi đó là một nơi nào xa lắc. Cuộc sống ở tu viện Sacré Coeur đã tạo cho nàng thói quen thức khuya dậy sớm. Nhưng rồi cũng đến lúc nàng thấy cuộc sống ở đây tẻ nhạt. Nàng đọc báo thấy đăng những tin về hoàng thân tổng thống Louis Napoléon. Chuyện ông về Rueil thăm mộ mẹ, hoàng hậu Hortense. Chuyện quận chúa Mthilde, em họ của ông, tiếp đãi văn nghệ sĩ ...

Stephanie ân hận đã chót hứa với cậu Faverolle là sẽ đến gặp ông ở thành phố Tours.

Đến ngày ra đi, cỗ xe ngựa đã sẵn sàng đợi "cô chủ" trước cổng lâu đài. Bác đánh xe Firmin đứng mở cửa sẵn mời nàng lên. Đi theo tiền nàng ra xe có Suzanne và Gautron. Đúng lúc nàng sắp sửa bước lên xe thì một bóng người nấp sau gốc cây bước nhanh ra. Đó là Aimé. Anh đứng lại nhìn nàng. Quả thật trong thâm tâm nàng cũng đang đợi anh.

- Tôi ra chào và chúc "cô chủ" một chuyến đi vui vẻ, bình yên - anh nói.

- Cảm ơn anh, Aimé!

Stephanie chìa tay ra. Aimé nắm chặt tay nàng. Nàng bỗng cảm thấy bàn tay vạm vỡ, cứng cáp của Aimé như cầm tù bàn tay nàng, mặc dù anh đã cố gượng nhẹ. Riêng đôi mắt của anh nhìn nàng làm nàng xao xuyến. Bỗng nhiên nàng muốn ngã vào lòng con người to lớn, vững chãi kia, muốn được anh ôm chặt và nàng ngả đầu lên bộ ngực vạm vỡ kia. Nhưng không được. Nàng là "bà chủ" còn Aimé chỉ là gia nhân, đầy tớ của nàng. Đầu óc Stephanie như ù đi một lát. Nhưng nàng cố trấn tĩnh lại. Nàng hôn vào má Suzanne, rồi tạm biệt Gautron. Nàng nói với Aimé:

- Cảm ơn Aimé. Cảm ơn anh đã ra tiễn tôi.

Rồi nàng lấy thái độ bình thản bước lên xe. Nhìn qua cửa sổ, nàng thấy Aimé đứng bất động như pho tượng. Trông nét mặt anh có vẻ gì đó đau đớn. Nàng vẫy tay chào "Tội nghiệp Aimé ..." nàng nghĩ. Aimé giơ bàn tay chào nàng, dáng gượng ngập.

- Tội nghiệp Aimé! - nàng nói với Suzanne lúc xe chuyển bánh.

- Cậu ta có gì mà tội nghiệp, thưa cô chủ? - Suzanne thản nhiên nói - Bố mẹ cậu ta giàu lắm. Cậu ta chẳng phải lo gì cho tương lai đâu.

*

Đến Tours, Stephanie đã thấy phu nhân hầu tước Dytteville, Armand và cô em gái anh là Alida và cậu Faverolle của nàng chờ ở đó. Nhưng nàng chỉ quan tâm đến một người duy nhất: Armand.

Chàng trai cao lớn, rắn rỏi, nét mặt dịu dàng. Ôi, sao nàng thèm đến thế, được lao và chàng, được hai cánh tay cứng cáp kia ôm chặt đến ngạt thở,

được chàng đặt cái miệng kia lên miệng nàng trong nụ hôn cuồng nhiệt. Sao nàng thèm đến thế, được chàng nhắc bóng mình lên, bế và một căn phòng nào đó, cởi hết quần áo nàng ra, và quần áo của chàng nữa chứ, rồi đè nàng xuống giường ngẫu nhiên trên thân thể nàng, làm cho nàng phải thét lên vì đau đớn, phải giãy giụa dưới sức nặng của chàng. Nàng thèm được làm "nạn nhân" của chàng. Nỗi chờ đợi thầm kín tiềm tàng trong cơ thể nàng, niềm khắc khoải hưởng cảm giác thân thể đàn ông trùm kín lên mình, đột nhiên bùng lên khi nàng nhìn thấy Armand. Hình ảnh chàng làm lu mờ mọi hình ảnh những người đứng bên chàng. Armand! Chàng là hạnh phúc, là niềm hy vọng, là tương lai cuộc đời của em! Chàng là niềm ước mong của em! Em yêu chàng biết bao!

Vẫn trong ý nghĩ đó, Stephanie ôm hôn phu nhân hầu tước Dytteville, cậu nàng, rồi Alida, em gái Armand. Cuối cùng đến chàng. Armand ôm nàng nhưng với thái độ dè dặt và cặp môi chàng chạm vào má nàng quá nhẹ, không như nàng mong muốn ... Tuy vậy Stephanie vẫn thấy được cặp môi đầy đặn của chàng nóng hổi ... Ôi, cái miệng kia mới đẹp làm sao ... nhưng tất nhiên không phải lúc này. Sẽ đến lúc, đêm đêm chàng và nàng ở riêng một phòng và khi đó, chàng sẽ không còn phải giữ gìn gì nữa. Nghĩ đến đó Stephanie thấy khắp người nóng bừng.

Nàng đã lên xe. Từ thành phố Tours đến lâu đài Chaulonnière chỉ khoảng hơn 10 dặm. Ngồi trong xe, Stephanie ngược nhìn trời. Bầu trời xanh thẳm, đẹp biết bao. Gió bên ngoài thổi vào mát rượi và tinh khiết. Phong cảnh xa xa phủ một lớp sương rất nhẹ, nên thơ. Những đám mây trắng bông bành gần như đứng lặng trên cao Stephanie đưa mắt ngắm phong cảnh vùng châu thổ sông Loire này.

Stephanie quay sang hỏi cậu nàng có đem hòm tư trang của nàng đến đây không. Ông Faverolle âu yếm trao cháu gái một bọc đựng vài bộ váy mới may để nàng dùng trong thời gian nghỉ ở lâu đài Chaulonnière.

- Cháu yên tâm, Stephanie thân yêu. Yvonne đã lo hết mọi thứ rồi. Chị ta là hầu phòng của cháu đấy, chăm chỉ và tận tụy lắm.

Stephanie nhìn cậu mỉm cười cảm ơn.

Cỗ xe chạy bên những chuồng ngựa vào khu nhà phụ rồi vào đến sân lâu đài. Chaulonnière không to bằng Boisnaudouin của nàng nhưng cũng vẫn là một lâu đài. Bãi cỏ xanh mượt chạy ra đến tận bờ sông Loire. Mặt nước sông lấp loáng ánh nắng, đằng sau những rặng cây cao. Ánh phản chiếu chói chang đến mức Stephanie phải nheo mắt lại.

- Phong cảnh nơi đây đẹp quá - nàng trầm trồ thán phục.

- Ta rất yêu đài Chaulonnière này - hầu tước phu nhân nói - Mùa đông ở đây lạnh giá không chịu nổi, nhưng mùa hè thì thật tuyệt. Mới bắt đầu vào hè, ta chỉ mong chóng được về đây nghỉ ngơi. Ta rất mừng thấy tiểu thư mẫn dĩnh cơ của ta.

Nàng lên phòng, một phòng rất đẹp, cửa sổ nhìn ra sông. Mãi đến sau bữa ăn tối, Stephanie mới nhận ra được Armand của nàng đã thay đổi biết bao nhiêu. Chàng không còn như hồi ở Paris nữa, chàng hồn nhiên, vui tươi. Bây giờ chàng có vẻ nghiêm trang và hơi buồn buồn ... Dùng chữ buồn chưa thật đúng nhưng có gì đó không hồ hởi như trước ... Stephanie không hiểu được tại sao chàng lại có vẻ mặt như vậy?

Mãi đến cuối buổi tối hôm đó, Stephanie mới đoán được nguyên nhân. Armand đã chuyển sang cách cư xử không phải bạn, không phải người anh mà là "vị hôn phu" của nàng. Thái độ ấy đâm làm nàng khó xử. Armand mất đi cái vẻ thoải mái, tự nhiên mà luôn như thể giữ ý với "vợ chưa cưới", "tôn trọng" rất buồn cười và nàng rất không thích thái độ ấy.

Armand hầu như không đụng đến người Stephanie và nàng cũng miễn

cưỡng phải giữ "khoảng cách" đó. Chàng muốn tỏ ra là một quý tộc trẻ có giáo dục và đôi lúc Stephanie đâm bực mình. Tuy vậy nàng tự an ủi, thật ra như vậy chàng mới thực sự yêu nàng. Chỉ có điều Armand tưởng làm thế Stephanie sẽ nể trọng chàng hơn, trong khi thật ra nàng chỉ thấy nó khuôn sáo một cách ngớ ngẩn mà thôi.

Còn Armand, tuy sinh ra trong gia đình quý tộc, nhưng vì cha chàng, hầu tước Dytteville chuyển sang hoạt động kinh doanh nên ảnh hưởng đầu óc thực dụng, chàng không thể hiểu nổi một tâm hồn "nổi loạn" như của Stephanie. Armand sống điều độ, ngăn nắp, làm việc chăm chỉ, chí thú và nghiêm khắc với bản thân. Những cái mà chàng gọi là đam mê thật chẳng đáng kể nếu so với những thanh niên con cái các gia đình quý tộc khác

Stephanie còn quá non nớt về mặt tình ái. Nhiều lúc nàng cảm thấy bức bối sinh lý, nhưng lại cho đó là "hư đốn" và cố tìm cách nhấn cho chúng chìm xuống để giữ tư thế là một thiếu nữ quý tộc đoan trang và tâm hồn tinh khiết. Tuy vậy nàng cũng không chịu nổi thái độ giữ gìn quá quắt của Armand. Đã nhiều lúc nàng tìm cách phá vỡ cái gông cùm "đúng đắn" ấy nhưng không nổi. Armand vẫn cố tự kiềm chế, chỉ sợ nàng hiểu chàng là loại người chơi bời.

Stephanie cười phá lên khi Armand chỉ tùm tùm. Nàng lao chạy như điên thì Armand chỉ rảo bước nhanh hơn bình thường đôi chút. Nàng sôi nổi trò chuyện thì chàng chỉ bình thản lắng nghe. Và không bao giờ Armand phản đối nàng. Stephanie nói gì chàng cũng tán thành, trong khi nàng muốn chàng tranh cãi với nàng kia. Cuối cùng, thấy mọi cố gắng đều vô ích, không lay chuyển nổi con người mô phạm máy móc kia, Stephanie đành chịu thua.

Nàng thầm nghĩ, không thể đòi hỏi chàng nhiều hơn. Armand khỏe mạnh, đẹp trai, thế là đủ. Stephanie thôi không nghĩ đến chuyện "cải tạo" chàng nữa mà thụ động hưởng những gì chàng đem đến cho nàng.

Armand rất biết cách chiều chuộng người yêu và rõ ràng chàng tha thiết lấy nàng làm vợ. "Mình còn đòi hỏi gì hơn nữa. Vả lại sau này khi đã thành vợ chồng, chẳng lẽ trên giường khi hai tấm thân áp vào nhau mà chàng vẫn còn bình tĩnh, "gương mẫu" như thế này được sao?" - Stephanie thăm tự nhủ.

Nàng đến lâu đài Chaulonnière được một tuần thì hầu tước Dytteville về. Nàng đã biết ông từ nhỏ, vậy mà bây giờ nàng phát hiện là nàng chưa hề biết gì về ông hết.

Hầu tước Dytteville lúc nào cũng suy nghĩ và nói ra rất ít.

Một hôm, cả nhà ngồi ăn tối, hầu tước phu nhân liên tiếp đưa ra những câu hỏi với chồng và ông đáp lại một cách chậm rãi và đơn giản. Bỗng nhiên, bà hầu tước hỏi đột ngột ngay một câu:

- Những dự định của ông về Tín dụng Ruộng đất và về đảo Nouvelle Calédonie thế nào?

- Em yêu dấu, anh không lúc nào rời mắt khỏi những thứ đó đâu, em yên tâm.

- Đúng rồi, anh phải hết sức đấy. Vì tương lai của chúng ta là ở những bất động sản và những con tàu đấy.

Bà vừa nói vừa nháy mắt với Stephanie. Tuy không hiểu hết ý nghĩa của cái nháy mắt đồng lõa ấy nhưng Stephanie cũng lờ mờ đoán ra, đấy là câu bà muốn nói với nàng để thanh minh cho con trai.

Stephanie hiểu ý bà hầu tước như sau: "Tiểu thư thấy đấy. Con trai ta giống hệt tính cha nó. Chỉ làm hùng hục. Rồi tiểu thư thấy nó, tiểu thư cũng như

ta bây giờ, nghĩa là phải nắm và điều khiển công việc kinh doanh".

Stephanie rất cảm động trước điều nhắc nhở đó. Bà hầu tước dường như còn bảo nàng "Tiểu thư hãy học tập để làm được điều ấy".

- Đất Nouvelle Calédone đúng là béo bở - Armand nói khẽ, như tự nói với bản thân.

- Thật thế ư, Armand? - Stephanie hỏi. Nàng ngồi bên cạnh nhưng chàng cứ nhìn thẳng về phía trước, nên nàng phải kiểm soát hỏi để chàng quay sang mình.

- Theo tôi đánh giá thì như thế.

Thật ra nàng đã tìm hiểu và biết về hòn đảo màu mỡ ấy ở phía nam Thái Bình Dương. Mắt nàng bỗng ánh lên một hình ảnh xa xôi "Chàng đúng là dỡ hơi, ngu ngốc, lúc nào cũng đóng vai vị hôn phu!" nàng tự nhủ. Nhưng rất có thể chàng đang xúc tiến công việc để chuẩn bị ra một cú quyết định. Cũng như ta vậy. Chàng hẳn giống con mèo, ngồi hiền lành lim dim mắt, để chờ lúc nhảy ra vồ mồi. Chỉ sau lễ cưới thôi, chàng sẽ lao vào mình như điên, hành hạ, ngẫu nhiên cho mà xem. Ta chẳng việc gì phải vội. Dù sao Armand cũng là đàn ông và đàn ông nào chẳng thèm khát đàn bà!" Và nàng nhớ đến cái đêm ở nhà trọ, thấy quần áo Suzanne, kể cả đồ lót vứt lộn xộn trên ghế. Tuy không nhìn rõ chị ta, nhưng nàng biết chị ta không còn mảnh vải nào trên người và đang trong cơn đấm đuổi với Gautron. Đột nhiên Stephanie thấy người nóng bừng.

Nhưng rồi một hôm, đang dạo chơi với Armand trên núi, bỗng nhiên Stephanie vấp phải một tảng đá, loạng choạng suýt ngã và rơi ngay vào vòng tay của Armand đưa ra đỡ nàng. Nhân dịp đó, nàng nép luôn người vào chàng. Armand đỏ mặt.

- Tiểu thư có đau lắm không?

- Không - nàng thì thầm đáp, giữa khuôn mặt yêu kiều lên nhìn chàng, xoáy luồng mắt vào chàng, rồi rướn cặp môi đến sát môi chàng, miệng hơi hé ra một chút.

- Armand! ... - nàng thì thào.

- Stephanie - chàng cũng thì thào đáp lại.

Hai cặp môi dính vào nhau và nàng thấy vị ngon lành của đôi môi đàn ông nóng hổi. Nàng cảm thấy hơi thở của mình phả vào mặt chàng cũng nóng hổi như vậy. Nàng còn thấy hơi thở của cả hai hâm nóng dần thân thể họ đang áp vào nhau. Nàng không biết lúc này phải làm gì. Nàng chỉ biết nàng muốn cứ thế này mãi, nép vào ngực chàng và chàng ôm chặt nàng. Mà đúng vậy. Armand ghì chặt khiến nàng gần như ngạt thở. Nhưng rồi chàng vội buông nàng ra.

Chàng nói gấp gáp:

- Stephanie! Stephanie ... tha lỗi cho tôi. Tôi không định.

Suýt nữa nàng quát lên: "Sao lại lỗi?" nhưng vội kiềm chế ngay, tự nhủ không nên để cho chàng bối rối thêm. Thế này là tốt rồi. Đã thành mở đầu và chắc chắn ngày mai Armand sẽ gặp lại, sẽ hôn nàng và ôm chặt nàng cho xem. Thậm chí ngày mai chàng còn chủ động cho mà xem.

Lúc Armand buông ra và Stephanie đứng lên, nàng thấy tim đập thình thịch, một cảm giác mê mê rất lạ lan toả khắp thân thể nàng. Nàng vừa hoảng sợ vừa dễ chịu vô cùng. Vậy là sao? Phải chăng đó là tình ái?

Hôm sau đúng là Armand có triu mến nàng hơn nhưng đồng thời cũng xa

vắng hơn. Stephanie nghĩ: "Có lẽ chàng làm thế là phải. Hai đứa chưa cưới nhau, không nên hôn hít say đắm như vậy".

Tuy nhiên, đôi khi Armand đã mạnh dạn hơn. Chàng hôn nàng, tuy không điên cuồng như hôm trên núi, nhưng cũng thắm thiết hơn bình thường. Stephanie tự an ủi, như thế cũng tốt rồi, và lại thấy lòng tươi vui. Càng ngày nàng càng muốn ở bên cạnh chàng nhiều và thấy yêu chàng hơn.

Định nghỉ ở lâu đài Chaulonnière hai tuần, cuối cùng Stephanie cứ lần lữa và cuối cùng là tròn một tháng. Trước hôm về Paris, ông Faverolle đi theo sau chị hầu phòng Yvonne đem thức ăn điếm tâm vào cho Stephanie. Ông hôn cháu gái rồi ra đứng cửa sổ xem phong cảnh bên ngoài. Đợi chị hầu phòng ra, ông mới hỏi Stephanie, giọng hững hờ:

- Cậu tưởng cháu thích phong cảnh nơi đây.
- Cháu rất thích ấy chứ, thưa cậu. Và cháu sẵn sàng trở lại đây vào dịp nào thuận tiện.

Ông Faverolle gật gù, vẻ hài lòng nói:

- Còn Armand, cháu thấy anh ta thế nào?
- Chắc cậu đã biết, cháu yêu anh ấy. Armand rất dễ thương.
- Anh ta cũng mến cháu đấy. Và cũng bảo cháu rất dễ thương. Cháu hiểu cậu nói thế nghĩa là sao rồi chứ?
- Vâng, thưa cậu.
- Vậy cháu có bằng lòng lấy cậu ta không?

- Armand hỏi cậu ạ?

- Phu nhân Dytteville ngỏ ý với cậu là xin cháu cho Armand. Bà còn nói cả gia đình đều rất quý cháu. Cậu không muốn khuyên nhủ gì cháu hết mà muốn cháu hoàn toàn thoải mái trong việc quyết định. Đây là một đám tốt. Hai gia đình môn đăng hộ đối, nhưng hầu tước Dytteville còn thêm một đặc biệt nữa là giàu. Gia tài họ rất lớn.

Stephanie tựa lưng vào gối, ngả đầu nhìn cốc chocolate và đĩa bánh kem.

- Cháu rất cảm động, thưa cậu. Nhưng quả thực cậu hỏi đột ngột quá, cháu chưa kịp suy nghĩ.

- Cháu thấy đột ngột lắm ư, Stephanie?

- Với cậu thì cháu thú thật là cũng không đến nỗi đột ngột lắm - nàng mỉm cười, cầm một chiếc bánh phết kem - Cháu sẽ suy nghĩ về điều cậu vừa nói - nàng nhấp một chút chocolate.

- Cháu suy nghĩ đi. Cậu có thể trả lời phu nhân hầu tước là cháu chưa từ chối chứ?

- Được, thưa cậu.

- Và Armand có thể hy vọng?

Nàng ngập ngừng một chút rồi mới trả lời:

- Vâng, thưa cậu. Anh ấy có thể hy vọng. Anh ấy biết rồi! ... Tất cả mọi người đều biết cháu mến Armand.

Còn lại một mình, Stephanie dăm chiêu. Từ lâu rồi nàng định ninh nàng sẽ

lấy Armand. Từ lâu nàng đã mến chàng. Nàng đã từng nghĩ đến lúc nép vào người chàng, trong vòng tay của chàng và gần đây, ở lâu đài Chaulonnière, nàng đã để chàng hôn. Thậm chí nàng đã từng hình dung lúc thân thể chàng đè lên tấm thân nõn nà của nàng. Armand chắc cũng tin là nàng sẽ nhận lấy chàng. Vậy mà sáng nay nàng bỗng ngộp ngừng.

Nghĩ kỹ lại, Stephanie thấy hình như giữa Armand và nàng chưa có tình yêu. Trước đây nàng tính lấy chàng chỉ vì nàng thấy Armand bảo đảm được cho nàng một cuộc sống yên ổn, đồng thời cũng vì lòng tự ái được môn trón: có người muốn lấy mình. Nhưng còn tình yêu? Nàng thật sự yêu Armand chưa? Tự hào thì có còn say đắm và khao khát thì chưa. Triển vọng trở thành phu nhân Armand Dytteville khiến nàng thấy hãnh diện, phải chăng chỉ có thế?

Stephanie tự nhủ: "Tình yêu sẽ xuất hiện khi đã bắt đầu cuộc sống chung, khi hai người cùng ở chung một phòng, thân tình đến mức không còn gì phải e dè ..." Nàng nhắm mắt lại, tưởng tượng đến lúc hai tấm thân quấn chặt vào nhau ...

Stephanie thở dài.

Nàng lấy chiếc bánh kem nữa, nhúng vào chocolate, rồi chiếc nữa, dầm vào và lấy thìa xúc ăn.

4. ĐÁM CƯỚI AMÉLIE

Sau khi trả lời như vậy, quan hệ giữa nàng và Armand được đẩy thêm lên một bước. Hai người gặp gỡ nhau thường xuyên hơn. Thấy nàng muốn biết về tình hình chính trị nước Pháp, Armand kể nàng nghe về mối mâu thuẫn hiện nay giữa Tổng thống và Quốc hội.

Mỗi lần gặp nhau Armand đều hôn nàng, kiểu hôn của chàng trai sắp thành vị hôn phu chính thức. Tuy vậy nàng vẫn thấy nụ hôn của Armand không bao giờ đáp ứng đầy đủ niềm mong đợi của nàng. Chàng vẫn giữ thái độ tôn trọng, có phần dè dặt, khiến nhiều lúc Stephanie chỉ muốn chủ động ôm ghì lấy chàng và ngẫu nhiên đôi môi chàng. Nhưng nàng vẫn tự an ủi rằng Armand làm thế là đúng còn nàng "hư hỏng" đấy thôi. Hai người đã là vợ chồng đâu mà có thể hôn nhau cuồng nhiệt, có thể tự do buông thả hoàn toàn được?

Về đến tu viện, Stephanie nhận được tin cô bạn Amélie đã chính thức đính hôn với Achille de Resmont. Toàn thể tu viện xôn xao về chuyện này. Các bạn gái xúm quanh cô gái hạnh phúc Amélie, tíu tít hỏi han. Amélie trả lời hết sức duyên dáng:

- Không, mình chưa rời tu viện ngay đâu. Achille hiện đang làm việc ở Rouen. Sang năm, khi anh ấy được chuyển về Paris, bọn mình mới tổ chức cưới ... Achille còn trẻ mà. Anh ấy mới 26. Cả hai gia đình đều mừng rỡ.

- Còn bạn? - Stephanie hỏi. Nàng tò mò muốn biết cảm giác của Amélie

sau khi chính thức đính hôn.

- Mình cũng vui chứ, tất nhiên rồi. Mình và anh Achille biết nhau đã lâu. Hai trang ấp bên cạnh nhau.

- Thế là một dịp rất may - Valesrie nói.

Stephanie đột ngột thốt lên:

- Mình thì không bao giờ lấy chồng để mở rộng trang ấp. Mình sẵn sàng lấy một người nghèo miễn là mình yêu anh ta.

Amélie nghe thấy thế, hơi phật ý. Cô nói:

- Chuyện hôn nhân đâu phải do mình toàn quyền quyết định. Cha mẹ đặt đâu, bạn sẽ phải ngồi đó thôi.

Stephanie chưa chịu và không khí lặng đi một lúc. Amélie mặt đỏ bừng, hai mắt rơm rớm, đưa tay lên miệng, nhìn Stephanie và lắp bắp nói với nàng:

- Ôi, tha lỗi cho mình, Stephanie! Mình nói đúng là dớ dẩn. Ôi, tại sao mình lại nói ra một câu không đúng lúc thế nhỉ? Tha lỗi cho mình, Stephanie. Mình đang định nhờ bạn làm phù dâu cho mình đấy. Bởi Achille cũng đã chiến đấu bên Bắc Phi giống như anh Charles của bạn, và rất có thể hồi ấy hai anh đã gặp nhau và kết bạn với nhau. Vừa rồi mình nói một câu làm bạn phật ý, tha lỗi cho mình nhé.

Stephanie sẵn sàng bỏ qua cho bạn cái câu đó, bởi nàng biết nàng không "ngoan" như các bạn. Và lại bây giờ nàng mồ côi, sẽ không còn ai can thiệp vào quyết định của nàng. Cậu Faverolle thì nàng biết sẽ hoàn toàn tôn trọng ý kiến của đứa cháu gái. Đồng thời nàng cũng rất vui được làm phù dâu cho Amélie. Trong các bạn cùng học ở Tu viện Sacré Coeur, Amélie là người

nàng quý nhất, về tính chân thành và thái độ quan tâm thực sự đến người khác. Hơn nữa, đám cưới sẽ rất linh đình. Thậm chí nghe đâu sẽ có nhiều quan chức cao cấp trong chính phủ đến dự. Stephanie nghe đồn chính hoàng thân tổng thống cũng rất quý chàng sĩ quan trẻ tuổi Achille de Resmont.

Khi đó Stephanie chưa biết đám cưới Amélie sẽ còn là một sự kiện lớn, suýt thay đổi toàn bộ cuộc đời nàng.

*

Tình hình Paris đang có nhiều biến chuyển lớn. Cuộc trưng cầu dân ý được tiến hành đã tán thành quyết định của Tổng thống giải tán quốc hội. Dân nước Pháp gọi đó là cuộc đảo chính, dẫn Hoàng thân Louis Napoléon lên ngai vàng sau này, tái lập chế độ quân chủ.

Những sự kiện chính trị lớn lao đó tạo điều kiện cho Achille de Resmont được điều về Paris và đám cưới anh với Amélie được tiến hành ngay sau đây.

Vào tháng năm, cỗ xe ngựa của bá tước Feromondy, thân sinh cô dâu, đón Stephanie cùng với một số bạn gái của Amélie đưa đến trang ấp của ông để dự đám cưới.

- Có xa không nhỉ? - một cô hỏi.

- Tưởng bạn biết rồi? - một cô khác trả lời bằng cách hỏi lại.

- Mình chỉ biết là gần thị trấn Montfort l'Amaury, nhưng mình chưa đến đó bao giờ.

- Mình đã đến đó chơi một lần trong 8 ngày - một cô bỗng kể - Một lâu đài rất đẹp, nằm giữa vùng núi xanh um. Tha hồ có chỗ để dạo chơi.

- Lâu đài lớn không? Liệu có chứa đủ tất cả khách khứa chứ?

- To khủng khiếp. Họ luôn tổ chức mời khách đến săn bắn vui chơi và tiến hành những bữa tiệc linh đình đông hàng trăm người.

- Chắc nhiều sĩ quan lắm - Stephanie lên tiếng - Mình rất thích nhìn những bộ quân phục.

Cô bạn tên Madelein nhìn nàng, nói khẽ:

- Armand của bạn không phải sỹ quan!

- Mình không nói đến chuyện tình cảm. Mình chỉ nói mình thích nhìn những bộ quân phục thôi.

Nghe nói đến Armand, tất cả quay lại nhìn Stephanie. Khấp tu viên đã biết mối quan hệ giữa Stephanie với chàng Armand Dytteville.

Cuộc hôn nhân của Amélie làm Stephanie đắm thềm có một ngôi nhà riêng, trong có phòng khách, phòng tiệc và nhiều gia nhân. Armand sẽ tạo cho nàng tất cả những thứ đó. Nàng biết chắc như vậy. Không nói với ai, chỉ thầm dự tính, nàng quyết định sẽ cưới vào cuối năm nay hoặc chậm lắm là đầu sang năm. Sau đấy nàng cũng sẽ có một toà nhà đồ sộ, sang trọng, đầy đủ tiện nghi ...

Stephanie thả hồn bay theo giấc mộng, hướng tới Armand, hướng tới tình yêu, hướng tới sự kết hợp hai thân xác, hai linh hồn. Nàng tự nhủ, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ giống Amélie bây giờ. Nàng cũng sẽ có chồng. Nàng tiếc Armand không có mặt ở đây. Giá có chàng, nàng sẽ khoác tay chàng đi sau cặp Amélie - Achille.

Sau hai ngày đi đường, cuối cùng cỗ xe đỗ trước cổng một lâu đài lộng lẫy.

Amélie và mẹ là bá tước phu nhân Fermondy ra tận cổng đón họ. Bà mẹ cô hãnh diện giơ cao chiếc phong bì và reo lên sung sướng:

- Ngài Morny đã nhận lời sẽ đến dự đám cưới! Thật là vinh hạnh lớn cho gia đình chúng tôi!

Morny! Stephanie đã nghe nói nhiều đến con người lừng lẫy này. Ngài là em cùng mẹ khác cha của Hoàng thân Louis Napoléon, trợ thủ đắc lực nhất và là nhân vật số 2 của nước Pháp hiện nay.

Stephanie còn nghe nói ông ta rất điển trai, hào hoa và cũng rất ... hóm gái. Người ta đồn hết công tước phu nhân này đến quận chúa kia, hầu tước tiểu thư này đến nữ diễn viên nổi tiếng nọ đã rơi vào vòng tay đa tình của ngài Morny!

Lại thêm một niềm vui nữa: trong đám cưới này nàng sẽ được biết mặt con người lừng danh ấy.

Lát sau Stephanie đã tắm rửa và thay quần áo để xuống nhà. Điều mong muốn trước tiên của nàng là xem mặt chú rể.

Achille có nét tinh tế, vẻ mặt nghiêm nghị, cặp mắt trầm tĩnh và hơi buồn. Nhưng giọng anh nói nghe trầm trầm, rõ ràng của một con người quyền uy, trái ngược với nét thư sinh trên mặt. Stephanie thấy anh ta có nét duyên ngầm, phần nào hơi giống Armand. Khi Achille nhìn nàng, Stephanie cảm thấy bối rối. Anh ta nhìn thẳng, như xoáy vào tâm can. Stephanie có cảm giác cặp mắt ấy xuyên thấu nàng và hình như Achille đã hiểu hết về nàng, thậm chí hiểu hơn cả chính bản thân nàng.

Stephanie rất khó tả cái cảm giác nàng khi đó. Và nàng cũng khó đoán cảm giác của anh ta. Giữa hai người vừa có một niềm thấu hiểu nhau sâu sắc vừa có một sự thù địch nhau mãnh liệt. Thế là sao? Và nàng hoảng hốt

nhận thấy tính nết Achille rất giống tính nàng, cũng bướng bỉnh táo tợn như nhau, điều mà Amélie không thể ngờ tới. Phải chăng tính nết anh ta và Amélie trái ngược nhau mà họ kết hợp thành một cặp vững chãi, giống như giữa Armand và mình, tính nết cũng trái ngược như thế và cũng sẽ tạo thành một cặp vững chãi như vậy? Nếu đúng như mình phán đoán thì cặp Amélie - Achille hạnh phúc bao nhiêu, cặp Stephanie - Armand sau này cũng sẽ hạnh phúc bấy nhiêu.

Trong phòng cô dâu, các cô phù dâu ngồi sốt ruột, chờ đến lúc xuống nhà, Amélie và mẹ cô ta đã căn dặn rất kỹ thể lệ, quy tắc tiên trình hôn lễ. Cô dâu và đám phù dâu chỉ được xuống nhà khi đoàn nhà trai đã đến lâu đài Fermondy này.

- Sao mà lâu thế? - Stephanie rên rỉ - Mà hình như nhà trai đến thì phải.

Nàng vừa nói xong thì tiếng reo hò vang động từ dưới vọng lên. Madeleine hé rèm, nhìn xuống, bình thản nói.

- Xe vẫn tiếp tục đến kìa!

- Ôi, nếu mời họ đến đủ thì khéo cả chiều nay, sáng mai, thậm chí ngày kia nữa đấy chứ - Stephanie nhăn nhó nói. Nàng có tính sốt ruột và những nghi thức rắc rối như thế này làm nàng rất bực bội.

- Lại một cỗ xe tứ mã nữa kìa! - Madeleine tiếp tục báo tin.

- Ôi, lại một gia đình nữa?

- Bạn thấy có quân nhân không?

- Không.

Cuối cùng, bá tước phu nhân Fermondy ló đầu vào:

- Các tiểu thư sẵn sàng rồi chứ?

- Vâng, đã sẵn sàng từ lâu rồi - Stephanie bực dọc đáp.

Nhưng lúc đó các cô mới ủa đến tấm gương, hấp tấp sửa sang khuôn mặt, mái đầu. Họ quay thử xem váy đủ phồng chưa, nắn lại eo xem đã thít chặt lưng ong chưa. Nghiêng đầu soi gương xem cổ áo mở đã đủ rộng để khoe làn da ngực nõn nà chưa.

Lát sau đám phù dâu đã đứng thành hàng, trịnh trọng tươi cười bước xuống bậc thang chính ở giữa nhà. Họ đi rất chậm, đầy vẻ long trọng. Đám khách nhà trai đã tụ tập dưới tiền sảnh. Amelie cùng bá tước phu nhân mẹ cô nét mặt rạng rỡ, giới thiệu từng vị khách. Mỗi cô phù dâu được ghép với một chàng phù rể. Đa số là quân nhân, nhưng cũng có vài chàng mặc y phục dân sự.

Stephanie thầm nghĩ: "Giá mình được một quân nhân thì tốt. Quân nhân bao giờ cũng có dáng đi hùng dũng, giống như anh Charles mình hồi xưa".

Các cô phù dâu đều đã "nhận" phù rể. Chỉ còn lại nàng, hồi hộp chờ xem sẽ vợ phải ai đây. Theo đúng phép tắc, nàng cúi mặt xuống. Tuy vậy nàng vẫn khôn khéo liếc trộm lên và thấy trước mặt mình là một chàng sỹ quan vô cùng đẹp trai! "Ôi, đúng là mình gặp may!" nàng mừng rỡ nghĩ.

- Xin phép cho tôi được hân hạnh giới thiệu với tiểu thư - Achille trịnh trọng nói với nàng - René d Guinchamp, một trong những bạn thân thiết nhất của tôi, làm quen và xin được tháp tùng tiểu thư trong buổi hôn lễ của chúng tôi.

- Và xin cho phép tôi được giới thiệu với công tử René thân mến - giọng

Achille tiếp theo ngay - Tiểu thư Stephanie ...

Cô dâu chưa kịp nói hết câu thì chàng René điển trai đã mỉm cười rất tươi tiếp lời:

- ... de Boisnaudouin - chàng vừa nói vừa nghiêng đầu rất điệu đà.

Amélie ngạc nhiên nhìn chàng sỹ quan nói rất khẽ:

- Ôi, anh quen Stephanie à, René?

- Tôi đã được hân hạnh biết tiểu thư Stephanie từ nhiều năm trước đây.

- Vậy mà tôi không hay - Amélie lúng túng nói - Anh chưa kể với chúng tôi bao giờ.

Stephanie sực nhớ ra và nước mắt nàng hơi ướn. Phải rồi, trong những lá thư của Charles từ mặt trận Bắc Phi gửi về, hiện nàng vẫn còn giữ, luôn nhắc đến cái tên René, một trong những bạn thân nhất của anh. Vậy mà nàng chậm nhớ ra. Phải rồi, René de Guichamp! Vậy chính là anh ta đây! Mình chưa thấy chàng trai nào đẹp đến như thế này.

Stephanie nói trong nước mắt:

- Vậy chính ông đã cùng chiến đấu với anh tôi, trong trận vây bắt giáo chủ đạo Hồi Abd Elkader ... Anh Charles tôi có nhắc nhiều đến ông trong những lá thư gửi về cho tôi.

- Vâng, chính là tôi, thừa tiểu thư. Hôm đó hai chúng tôi cùng nhận nhiệm vụ phục kích để bắt lão Giáo chủ quỷ quyết ấy - chàng mỉm cười nhìn Stephanie. Nụ cười của chàng làm nàng hoa mắt - Tôi và Charles là bạn chiến đấu - Chàng quay sang cắt nghĩa cho cô dâu chú rể - Cả hai chúng tôi

đều được phong hàm một lúc. Charles thường đọc thư của em gái anh ấy cho tôi nghe ... của Stephanie ... xin tiêu thư tha lỗi tôi đã dùng tên thánh của tiểu thư.

- Không sao. Ông cứ gọi tôi là Stephanie như vẫn thường gọi khi nói chuyện với anh Charles tôi.

Tình huống bất ngờ làm Amélie hết sức bối rối.

- Chuyện này đối với tôi hoàn toàn bất ngờ - Amélie lúng túng nói - Vậy tôi phải làm gì bây giờ?

- Bạn không phải làm gì cả. Cứ để tôi với ông René đây.

Hai người nhìn nhau, không nói một lời, trong khi cô dâu chú rể tiếp tục giới thiệu khách khứa hai họ quen nhau. Lúc này Stephanie chỉ nhìn thấy mỗi chàng, tất cả mọi thứ xung quanh đều nhòa đi. Một cảm giác thần tiên lan toả trong người nàng. Stephanie tưởng tượng như mình vừa được ai nhắc bổng lên khỏi mặt đất và nàng đang bay lượn giữa muôn vàn đám mây ngũ sắc.

Chàng sĩ quan René này có vóc dáng lý tưởng: cao, mạnh, nước da rám nắng, tóc nâu, mắt đen, sâu thăm thẳm. Và chàng cũng hiền dịu như anh Charles nàng ngày xưa. Giọng chàng nghe ấm áp, êm tai, như bao lấy nàng. Rõ ràng René cũng sửng sốt trước sắc đẹp của Stephanie. Nàng rất đẹp nhưng còn hơn thế nữa, sắc đẹp của nàng không lãnh đạm, bình thản, như các pho tượng nữ thần Hy Lạp, mà sôi nổi, đậm đà, giàu sức thể hiện. Stephanie vượt tất cả những phụ nữ René đã gặp trong cuộc đời. Hơn thế, chàng còn cảm thấy như nàng mới đích thực là người chàng từng mơ ước nhưng không tin sẽ có thể thấy trên cõi đời.

- Tiểu thư rất giống Charles - René nói, đúng là để phá vỡ không khí lạng lẽ

ngượng ngùng giữa hai người. Đồng thời cũng để bản thân chàng bình tĩnh khỏi cơn bàng hoàng.

- Vậy ư? Tôi không nghĩ là tôi lại giống anh Charles được.

- Khi được biết tôi sẽ là kỹ sĩ tháp tùng tiểu thư, tôi đã rất mừng. Tôi có cảm giác như sắp được gặp lại một người thân cho nên tôi đã không nói gì về tiểu thư với anh bạn tôi là Achille và hôn thê của anh ấy là tiểu thư Amélie.

- Vậy là công tử đã biết trước ...

- Vâng, thưa tiểu thư. Tôi đã được thông báo từ trước.

Họ lại im lặng. René đưa tay lịch sự mời Stephanie khoác để chàng dẫn nàng ra chỗ quầy giải khát. Stephanie đi theo chàng như người vô hồn. Họ rời khỏi phòng khách. René dẫn nàng xuống hết bậc thềm, ra sân, qua sân tới bãi cỏ và tiếp tục đi, đi mãi. Stephanie vẫn còn đang bàng hoàng, không nói được một lời nào. Nàng chưa biết lúc này chàng nghĩ gì. Quầy giải khát nhỏ đặt ngoài vườn. René mời nàng uống trà, dùng bánh ngọt, và khi thấy René vẫn gọi mình là "tiểu thư Boisnaudouin", nàng lặp lại lần nữa với chàng, hãy gọi nàng đơn giản là Stephanie.

René lúng túng đưa mắt nhìn xung quanh, Stephanie chưa biết gì về chàng. Nàng phải cố hết sức mới đứng dậy nổi để trở lại phòng khách.

Suốt buổi lễ hôm đó, lúc nào René cũng bên cạnh nàng. Tư cách "kỹ sĩ" giúp chàng có lý do chính đáng để làm việc đó. Cũng như Stephanie, chàng chỉ còn nhìn thấy mỗi nàng, mọi thứ xung quanh đều nhòa đi hết. Trong lúc khoác tay René, nàng cảm thấy con người chàng toả ra, bao trùm nàng và Stephanie thấy mình như lọt vào trong cái vòng tròn thần lực của chàng.

Đột nhiên, Stephanie nhớ đến Armand. Tại sao khi bên cạnh Armand nàng không có cảm giác kỳ diệu như thế này?

Đêm khuya hôm đó, sau khi vũ hội kết thúc, khách khứa tản ra các phòng trong lâu đài nghỉ. Stephanie chia tay René xong, đi như bay về phòng. Lúc này nàng muốn được một mình để giữ lại ấn tượng mạnh mẽ về chàng và thử phân tích xem thật ra trong đáy lòng nàng đã diễn ra sự kiện gì.

Vậy là sao? René có sức hút gì ghê gớm đến như vậy? Chàng như có ma thuật làm nàng không còn kịp suy nghĩ gì hết mà cứ cuốn theo như một con bé khờ khạo, cả tin! Đột nhiên, so sánh René với Armand, nàng thấy ngay sự khác biệt. Armand bình tĩnh, chín chắn. René hào hoa, mơ mộng, táo tợn. Armand giống như một tảng đá để nàng dựa. René lại như một ánh hào quang tỏa sáng ra xung quanh khiến nàng nhìn mọi thứ đều lung linh màu sắc.

Sáng hôm nay, Stephanie thức dậy đã thấy nắng ban mai trải đều trên thảm cỏ ngoài vườn. Đêm qua nàng đã ngủ một giấc ngủ không mộng mị. Trời bên ngoài đẹp tuyệt làm tâm hồn nàng thêm phơi phới. Nhớ lại hôm qua, Stephanie thoáng chút ân hận. Nàng đã hơi vội vã đề nghị René gọi nàng một cách thân tình là "Stephanie". Liệu chàng có ý nghĩ gì không tốt về mình không? Stephanie định hôm nay, nếu gặp lại René, nàng sẽ giữ gìn hơn. Sẽ tỏ ra nàng là một thiếu nữ ngây thơ, nhút nhát và làm như không để ý đến chàng mấy. Nàng định bụng sẽ chỉ chào chàng một cách lịch thiệp, hơi chút thản nhiên. Đại khái như "Chào ông!" thế thôi.

Nhưng Stephanie đã không thực hiện được tất cả những gì nàng dự định. Vừa thấy René ngoài vườn, trên lưng ngựa, nàng đã phải cố ghìm cảm xúc, cố bình thần để bước xuống bậc thềm và đi về phía chàng. Chưa kịp chào thì René đã nhảy trên lưng ngựa xuống:

- Chào tiểu thư Boisnaudouin!

Liền sau đấy một tiếng chào khác như tiếng vọng của câu chào kia - chào tiểu thư Boisnaudouin!

Achille đứng bên cạnh ngựa René nhìn nàng bằng cặp mắt gờm gờm giống hệt như lúc anh ta đưa trà mời nàng và hỏi nàng hôm trước. Không phải Achille chế giễu nàng nhưng trong giọng anh ta, Stephanie vẫn nhận thấy có một vẻ gì đó mà nàng không sao gọi tên lên được ... Nàng đưa mắt tìm Amélie. Cô đứng trên bậc thềm đang chờ chú rể. Stephanie đột nhiên giật mình hoảng hốt và mặt nóng bừng. Nàng là cô gái đầu tiên dám chủ động chạy xuống sân đón đàn ông!

May mà sự vô ý của Stephanie chưa bị phát hiện thì đám khách khứa đã ùa cả xuống sân, chuẩn bị cuộc dạo chơi trong rừng. Tuy nhiên, Stephanie vẫn còn băn khoăn: mọi người sẽ nghĩ gì về mình?" Vậy là một năm trời sống ở tu viện chưa làm nàng thay đổi gì hết! Cậu Faverolle bảo nàng thay đổi nhiều là không đúng. Nàng chỉ có vẻ đoan trang khi nàng bình tĩnh cố tình tỏ ra như vậy. Nhưng khi tâm hồn bị xáo động và hoặc khi không tự kiểm soát được hành động của mình thì nàng vẫn y nguyên như ngày xưa: bị cuốn theo thích thú cá nhân và bất chấp mọi người xung quanh.

Vừa rồi nỗi khát khao được gặp René, được đến bên chàng đã làm trí óc nàng mụ mẫm và nếu có làm gì thì chính nàng cũng không còn biết. Cảm giác vừa rồi y hệt cảm giác hồi nhỏ, trong những lần nàng vượt khỏi sự ngăn cấm của cha mẹ, cứ thế chạy theo anh Charles lên đồi tập chơi trận giả. Vừa rồi cũng vậy, sợ René đi mất đã khiến trí óc nàng hoảng hốt và cuống cuống đi xuống giữ chàng lại. Nàng giống như vụn sắt gặp phải thanh nam châm, không sao cưỡng lại được. Và cũng như không biết bao nhiêu lần hồi nhỏ cứ xong việc nàng mới ân hận để rồi lần sau lại phạm tiếp.

Nhưng Stephanie chặc lưỡi, dù sao cũng không gỡ lại được, buồn bã ân hận

cũng chẳng ích gì. Và lại tính nàng là thế, làm sao khác được? Nàng nhìn xung quanh. Mọi người đang cười đùa vui vẻ, họ quan tâm đến những chuyện khác, đâu phải đến cách xử sự vụng về của nàng. Đồng thời René vẫn bên cạnh nàng đây.

Bữa ăn điếm tâm được tổ chức ngoài vườn, theo cách tùy ý thực khách. Các bàn bày rải rác. Khách lấy tay nhót thức ăn. René trù mẫn và sẵn đón hỏi nàng thích ăn gì để chàng đi lấy.

Khổ quá, bao nhiêu người vây quanh họ, cười nói ồn ào, vậy mà René chẳng ý tứ gì hết, vẫn không rời mắt khỏi nàng, lại còn ghé vào tai nàng bằng thứ giọng ngọt ngào nghe mượt như nhung.

- Tại sao người ta không để chúng mình yên nhỉ? Tôi rất muốn ...

- Tôi cũng vậy, René ... - nàng thì thầm đỡ lời chàng.

Stephanie đưa mắt ra phía khu rừng và những khóm cây ngoài đồi. Nàng ao ước được cùng René ra đó.

- Không được đâu, Stephanie ... lẽ người ta cần tìm thì phiến.

- Vậy đi gần thôi.

Họ đứng lên. René đưa cánh tay và Stephanie dựa vào đó. Stephanie thầm nghĩ: "Vậy là mình đã thắng. Mình đã có được riêng chàng. Và lát nữa, vào đến khu rừng rậm kia, chàng sẽ ... chàng sẽ ..."

- René!

Họ ngoái đầu lại. Đó là Achille và Amélie gọi. Cặp vợ chồng mới cưới đang dắt tay nhau chạy về phía họ. Achille tươi cười thích thú, còn nói đùa

nữa. Stephanie rất bực. Nàng muốn vả vào giữa khuôn mặt nhăn nhó kia ...

Nhưng nàng chẳng biết làm cách nào. Và cả bốn người cùng dạo chơi.

Stephanie rất cáu, nhưng vẫn phải tươi tỉnh. Nàng thầm nghĩ: đồ khốn kiếp. Achille! Mi có vợ, đúng hơn ngày mai mi đã có đưa con gái để mi tha hồ tình tứ, tha hồ lột hết áo quần ra mà ôm ấp, sao mi còn chen vào cản trở ta? Cút đi, quân khốn kiếp! Để René cho ta. Cơn giận đã làm cho nàng gần như uất ức và nàng không tiết kiệm được những lời tục tằn thô bỉ nhất để thâm rủa tên chú rể độc ác kia.

Achille ám họ mãi đến khi cuộc dạo chơi kết thúc mới chịu buông. Và Stephanie có cảm giác tuy buông họ nhưng Achille vẫn tiếp tục đe nẹt ngầm hai người. "Hắn ta" giơ tay chào tạm biệt nhưng cặp mắt dường như nói: 'Liệu liệu đấy! Ta không cho hai người quấn quýt với nhau đâu!'

Suốt ngày hôm đó, Stephanie không lúc nào tách được René riêng cho mình. Nàng thấy hình như René cũng có ý muốn ấy như nàng.

Tuy nhiên, đêm đó, lúc nằm trên giường, Stephanie đẩy sự ấn tượng lên cao, như để trả thù cho ban ngày nàng bị mọi người cản trở. Stephanie có tính đó từ nhỏ. Và mẹ nàng ghét nhất con gái ở thói ngạo nghễ, hiếu thắng đó. Công tước phu nhân bắt nàng nhịn bữa điểm tâm ư? Stephanie thản nhiên mỉm cười với bà. Bà nhốt nàng trong phòng không cho đi chơi? Nàng lấy khăn trải giường buộc một đầu vào thành lan can cửa sổ rồi leo xuống sân và đi xa hơn, lâu hơn. Tức quá phu nhân đánh nàng, Stephanie căng thẳng chịu đau, mặt vẫn lạnh như tiền, không thềm kêu ca khóc lóc.

*

Đám cưới đã sang ngày thứ ba.

Khoảng 10 giờ kém 20 thì tên gia nhân đầu tiên học tốc phi ngựa về báo. Đoàn xe ngựa của ngài Morny cùng tùy tùng đang tiến về phía lâu đài. Tin

tức này lập tức lan nhanh và gây tiếng xôn xao hân hoan trong khắp các gian phòng, các hành lang. Đám tiểu thư phù dâu bị nhốt trong phòng đều ủa ra cửa sổ nhìn xuống con đường dẫn đến cổng lâu đài, cố không bỏ qua một chi tiết nào của sự kiện lừng lẫy đó.

Ngoài chức vụ cao, ngài Morny còn là em cùng mẹ khác cha với hoàng đế đương nhiệm, Hoàng thân Louis Napoléon. Hoàng hậu Hortense, mẹ Louis Napoléon đã tặng tịu với vị tướng đẹp trai Flahaut sinh ra ngài. Và như vậy ngài Morny đồng thời cũng là cháu nội không hợp pháp của ngài Talleyrand. Bởi tướng Flahaut là một trong số những con hoang của Talleyrand, cũng như hoạ sĩ nổi tiếng Delacroix vậy.

Cỗ xe tứ mã của Morny được đóng theo kiểu cầu kỳ nhất, trang trí lộng lẫy, mang gia huy của dòng vương tộc Hortensia mà tất cả mọi người đều quen thuộc.

Mọi người reo hò cuồng nhiệt lúc Morny vóc cao dáng dài cát vén tấm rèm nhung đỏ, ngó ra vẫy tay chào. Ngài mặc bộ quân phục cấp tướng, đeo dải huân chương danh dự chéo vai. Mọi người đều đã biết những chiến công lừng lẫy của ngài bên Bắc Phi. Ngài mỉm nụ cười rất tươi và đưa mắt nhìn khắp như để chinh phục lòng mến mộ, kính yêu của tất cả khách khứa hai họ. Mẹ cô dâu, bá tước phu nhân Fermondy cúi đầu, hai tay nâng váy, khẽ nhún đầu gối trong một động tác chào kính cẩn. Tất cả mọi người đều bắt chước theo.

Trong phòng phù dâu, tiểu thư Valerie mắt vẫn không rời vị hoàng thân điển trai và nổi tiếng, thì thầm giọng thán phục:

- Ôi, ngài có dáng dài cát tuyệt vời!

- Này, cẩn thận đấy, vẻ ngoài thế thôi. Cha mình kể rằng ngài sống trác táng lắm đấy.

- Vậy à? - Các tiểu thư phù dâu đồng thanh thốt lên. Vậy là ngài Chủ tịch hội đồng lập pháp, em cùng mẹ khác cha của hoàng đế Louis Napoléon là người trác táng! Cái thói xấu đó chứng tỏ ông ta là người yêu đời, ham lạc thú và tất nhiên đồng thời cũng đem lại lạc thú cho bao nhiêu người khác, nhất là phụ nữ. Người ta đồn đại không biết bao nhiêu mối tình ly kỳ và cuồng nhiệt của ngài với những mệnh phụ, tiểu thư xinh đẹp nhất kinh thành và tất cả những địa phương ngài có dịp ghé qua.

Hai chữ "trác táng" gợi cho các cô biết bao nhiêu niềm mơ tưởng, bao nhiêu nỗi khát khao. Thật là diễm phúc được bậc vĩ nhân trác táng kia để mắt tới. Một vị tướng oai hùng! Một quý tộc hào hoa! Một người tình nồng nhiệt!

Ngài Morny đáp lại lời chào của đám đông vây quanh, bước xuống xe, lên bậc thềm và khuất khỏi tầm mắt của các tiểu thư phù dâu.

- Mình hy vọng ngài sẽ mời mình nhảy một điệu vũ - Valerie mơ màng nói.

- Còn mình thì mong ngài đừng mời mình - Madeleine nói giọng khinh bỉ - Nhảy với một người đàn ông trác táng khác nào nhảy với quỷ satan.

- Bạn biết quỷ satan hình dạng thế nào chưa? Người ta chỉ đem satan ra dọa chứ ai đã gặp bao giờ? Và nếu nó cũng điển trai và đài cát như ngài Morny kia thì mình sẵn sàng nhận lời cầu hôn của ... - Valerie bĩu môi nói.

Thế là tiếng ồn ào nổi lên. Mỗi cô phù dâu một ý kiến, kẻ khen, người chê, không ai chịu ai.

Riêng Stephanie không nói gì. Nàng có nhìn ông ta trên xe tứ mã, bước xuống và chào hỏi mọi người rồi vênh mặt lên thềm nhưng nàng hoàn toàn thản nhiên. Ngài Morny không hề thu hút sự chú ý của nàng một ly nào ... lòng dạ nàng đang nghĩ tận đâu đâu ... không phải. đến René de

Guinchamp. René còn điển trai, hào hoa hơn Morny mà lại không có cái cung cách kiêu ngạo ấy. Chàng chắc đang ngoài gian tiền sảnh ... Chắc chàng đang mong mình ... mình phải xuống với chàng ... mọi thứ, mọi người xung quanh đều không quan trọng, điều làm nàng băn khoăn nhất lúc này là René đang ở dưới nhà trong khi nàng vẫn còn ở trên này!

Bá tước phu nhân Fermondy trong tấm áo váy phòng loà xoà với đủ ngọc ngà châu báu trên người và những dải ruban bốn phía trông như cánh bướm tươi tắn giữa trận giông tố, lao vào gọi đám phù dâu.

- Các tiểu thư! Các tiểu thư đã sẵn sàng chưa? Các tiểu thư đã biết cận kề phải làm những gì rồi chứ? Không ai quên đấy chứ?

Bà lướt nhanh kiểm tra từng người rồi lại bước ra ngoài ...

- Đi theo tôi, mau lên ... Cẩn thận xống áo đấy ... Đừng để va quệt vào đâu ... Nhanh lên.

Stephanie được phân là phù dâu đi đầu. Nàng bước nhanh ra trước và thấy bà bá tước băng băng xuống thang gác, nhanh như đóm ma trời bị gió thổi bay giữa đồng hoang.

- Amélie! Amélie! Con gái yêu quý của ta! Con sắp phải xa mẹ rồi, con gái thân yêu của mẹ!

Bà bá tước vừa nói vừa lao vào phòng cô dâu, tấm váy phòng loà xoà quét đất.

"Vậy là mình sắp xuống nhà! Chàng hiện đang đứng chỗ nào? Chàng đón mình ở đâu? Giữa gian tiền sảnh hay ngay chân cầu thang?" Stephanie hỏi hộp nghễ. Nàng hình dung đến lúc René đưa cánh tay ra mời và nàng sẽ dựa cả thân mình lên cánh tay vững chãi ấy ... Ôi, thì ra chàng đứng ngay dưới

chân cầu thang!

Cô dâu Amélie trong chiếc váy phòng trông kiêu diễm hết mức, đi giữa đám phù dâu vây quanh. Tất cả đều mặc váy phòng màu xanh nước biển. Cô dâu chỉ khác ở chỗ váy có đuôi dài kéo sau.

- Mình chúc bạn hạnh phúc diệu kỳ đúng như bạn hằng mơ ước - Stephanie thì thào.

- Cảm ơn Stephanie. Bạn là người đầu tiên mình ôm hôn đấy - Amélie xúc động nói - Bạn là người nhận nụ hôn đầu tiên của cô dâu. Mình chúc bạn chẳng bao lâu nữa cũng được hưởng niềm hạnh phúc như mình hôm nay, Stephanie.

- Đến giờ rồi đấy, con ạ - Ngài bá tước Fermondy âu yếm nói, đưa cánh tay ra cho con gái tựa.

Đám phù dâu vây quanh, tháp tùng cô dâu và ông thân sinh cô bước xuống bậc thang chính giữa nhà. Tiếng bàn tán trầm trồ lan khắp các khách khứa đứng đón bên dưới.

Stephanie thậm chí không quan tâm đến cả những thứ đó. Tất cả những âm thanh đó đối với nàng không hơn gì tiếng gió thổi rì rào trên cánh đồng lúa mì. Nàng nhìn René và chàng nhìn lại. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, hai người đã nhập vào làm một.

Mỗi bậc thang là một bước đưa nàng nhích gần chàng thêm. Stephanie thấy như mình lơ lửng trên mây, nàng đang giẫm lên những đám mây bông bênh. Nàng cảm thấy mình đang trong một thế giới huyền ảo. René không còn là con người. Chàng là thượng đế và nàng đang bước dẫn tới bàn thờ Người. Nàng sắp hiến dâng Người toàn bộ thân xác, tâm hồn mình. Nàng khao khát được quỳ xuống bàn thờ đó và dâng hiến. Đấng "thượng đế" ấy

sẽ nghiêng người, cúi xuống nâng nàng lên. Nàng có cảm giác xung quanh đều biến mất. Chỉ còn nàng, kẻ ngưỡng mộ, và chàng Đấng Tối cao. Thế rồi René đưa cánh tay, nàng tựa vào đó. Nàng cảm thấy nàng đã thấm vào chàng như nước thấm vào thửa đất khô cằn. Thấm vào hết. Hoặc như nàng là thanh củi và chàng là ngọn lửa đang thiêu cháy dần nàng ... Nàng không còn nữa. Toàn bộ con người nàng đã tan vào chàng hết rồi.

Các sĩ quan phù rể khác cũng đã đưa cánh tay ra cho các cô phù dâu tựa ...

Stephanie nhập vào René. Nàng bước bởi chàng bước. Nàng bước thong thả, bởi chàng bước chậm rãi vậy. Nàng vươn dài các ngón và đầu ngón tay nàng chạm vào cổ tay chàng, đụng vào da chàng, ngấm hơi nóng của chàng và Stephanie cảm thấy vừa tỉnh vừa mê.

Đoàn hôn lễ tiến rất chậm rãi và bây giờ đã ra đến bậc thềm, xuống bậc và đến cửa các cỗ xe đón dâu ...

20 cỗ xe song mã xếp thành hàng, nối đuôi nhau lấp sau đám cây trong vườn. Cuộc hôn lễ này chắc chắn là hôn lễ linh đình, trong thế nhất trong năm.

Stephanie đã lên xe cùng với Madeleine. Nàng đỡ chiếc váy phồng loà xoà tạo thành một vòng tròn trĩnh phía trước và nàng ngồi xuống. Trước mặt hai cô gái là René de Guinchamp và Adolphe Hemard, kỵ sĩ tháp tùng Madeleine.

Stephanie không thấy hồi hộp, sợ hãi hay lo âu gì hết. Một niềm vui kỳ diệu lan toả khắp cơ thể nàng. Đột nhiên nàng muốn nói một câu gì đó, chỉ cốt để nghe giọng nói của René đáp lại:

- Trang ấp của tôi - nàng nói - Cũng hơi giống như thế này: bãi cỏ xanh rộng lớn, những khóm cây. Rất nhiều cây to. Nhưng tầm mắt nhìn xa thì

không khoáng đạt thế này.

- Tiểu thư thích nông thôn lắm phải không? - René hỏi.

- Tôi thích đến đó thăm, nhưng không thích sống ở đó. Tôi không muốn ra khỏi tu viện lại chôn vùi cuộc đời ở nơi hẻo lánh heo hút ấy.

- Ôi, Stephanie! Sao bạn lại nói thế? Chúng ta phải biết yêu vùng quê.

- Mình nghĩ gì nói vậy.

- Tiểu thư Boisnaudouin nói thế là đúng - Adolphe tán thành và giọng anh ngọt ngào - Khi không có ông già bà cả bên cạnh, tội gì chúng ta không nói thật những gì chúng ta nghĩ.

Stephanie bật cười.

- Tiểu thư Boisdonauin rõ ràng là người thích tự lập, René nói - Tiểu thư yêu cuộc sống.

- Chắc thế, thừa công tử Guinchamp. Nhưng tôi còn ít biết về cuộc sống lắm. Tôi vẫn đang theo học trong tu viện. Cuộc sống ở đó lôi cuốn tôi. Và không biết thế này là đúng hay sai, nhưng tôi muốn được hưởng sung sướng.

- Vậy lúc này đây bạn có thấy sung sướng không, Stephanie? - Madeleine hỏi.

- Mình rất sung sướng. Sung sướng hơn bất cứ bao giờ. Thế còn bạn, Madeleine?

- Có chứ, nhưng có lẽ không nhiều như bạn. Và lại, mình không muốn nói

ra hết những gì mình nghĩ trong lòng như bạn đâu.

- Tiểu thư Boisnaudouin rõ ràng là người có bản lĩnh, đáng tiếc biết bao là tôi không được phục vụ dưới quyền của tiểu thư - Adolphe thở dài nói.

- Tiểu thư có bản lĩnh như thế, nếu vào quân ngũ thì phải nhận ngay hàm cấp tướng mới xứng đáng - René nói và giọng càng có đượm một chút giễu cợt.

Stephanie giật mình. Chàng nghĩ mình là một đứa con gái có lý trí và thích quyền uy chẳng? Nàng bối rối, vội vã thanh minh, giọng ân hận:

- Xin công tử Guinchamp đừng hiểu lầm. Tôi chỉ định nói rằng tôi đã rơi vào một hoàn cảnh đặc biệt buộc tôi phải quyết đoán. Còn vừa rồi là tôi nói vui thôi.

- Ôi, tôi hoàn toàn tin điều tiểu thư vừa nói - René cũng vội chữa lại.

Nhưng cặp mắt chàng vẫn chưa hết ánh giễu cợt. Stephanie cảm thấy hoang mang. Sao vậy? Và nàng cố lấy vẻ mặt nhu mì, thậm chí nhẫn nhục chịu đựng, để xoá đi ấn tượng nàng đã gây cho chàng, René. Đúng lúc ấy Madeleine đưa mắt nhìn René, khiến chàng định nói gì lại thôi. Chàng định nói gì? Stephanie thầm đoán, hình như René muốn trách nàng tại sao lại tỏ vẻ chịu đựng một cách quá đáng như thế.

Nàng mỉm cười cay đắng và cúi đầu, vuốt nhẹ tà váy phồng trước mặt. Nhưng René như không để ý đến thái độ bối rối của nàng, đã nói ngay bằng giọng trang nghiêm và ân cần.

- Thưa tiểu thư, tôi biết tiểu thư đã phải trải qua nhiều hoàn cảnh đau thương và đã phải nhận những trách nhiệm quá nặng nề với một thiếu nữ yếu đuối. Đồng thời tôi cũng biết các bạn gái đều yêu quý và thán phục tiểu

thư.

- Ôi, công tử quá khen - Stephanie thì thầm đáp. Nàng thể hiện vẻ nhũn nhặn. Nàng có đủ tài để làm ra vẻ như vậy nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ cách xoay chuyển đề tài câu chuyện.

Chắc hẳn René đoán được ý nghĩ thầm kín ấy của Stephanie. Chàng ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh thẫm, vầng mặt trời chói lọi và quan sát những nông phu đang làm đồng hai bên đường.

- Họ đều ăn mặc như đi dự hội - chàng nói - Rõ ràng là tiểu thư Amélie và anh bạn tôi Achille đều được dân trong ấp yêu quý.

Stephanie hoàn toàn hứng hờ với xung quanh. Chỉ duy nhất một thứ nàng quan tâm, đó là René. Nàng biết ơn chàng đã giúp nàng chuyển đề tài câu chuyện và bây giờ nàng đã thoả mái tận dụng sự gần gũi bên chàng.

Đám cưới Amélie mà nàng chờ mong suốt bao nhiêu tháng nay bây giờ đâm đọng lại chỉ vào riêng một con người. René đã hút toàn bộ tâm trí nàng.

Stephanie liếc nhìn hai bàn tay nuột nà với những ngón tay dài của chàng, lắng nghe tiếng cười giòn tan của chàng. Còn chàng nói những gì nàng chỉ nghe lơ đãng, tuy thỉnh thoảng đệm một câu khuyến khích chàng nói thêm. Thứ quan trọng đối với Stephanie lúc này không phải ý nghĩa câu nói mà là thanh âm giọng nói của chàng một giọng nói trầm ấm, êm tai biết bao.

Đoàn xe đón dâu đã vào đến sân lâu đài Resmont của nhà trai. Lâu đài này còn tráng lệ hơn lâu đài Fermony. Sau nghi lễ tiếp đón, khách khứa được mời lên phòng nghỉ trưa để chuẩn bị cho cuộc vũ hội tối nay.

Giấc ngủ trưa là bắt buộc đối với mọi người. Người ta khuyến các cô phù

dâu cởi bộ áo váy ra cho cơ thể được thoải mái. Tấm váy phòng bó chặt ngang eo quả đã làm Stephanie nhức nhối. Nhất là phần trên, bộ ngực nàng bị ép chặt trong tấm áo bằng nhung dày và may rất chặt làm Stephanie đôi lúc cảm thấy như ngạt thở.

Stephanie nói long các khuy, cái dải và nằm ngả lên nệm ghế. Trong cơn mơ màng lại thấy René hiện lên và lúc này chàng có một vẻ gì đó bí hiểm khiến nàng nghi ngại. Choàng thức dậy, nàng vội nhìn quanh. Nàng chỉ thấy mấy cô bạn phù dâu đang thiếp đi trên các nệm ghế như nàng.

Lúc xuống cầu thang chính, nhìn thấy René, tim Stephanie lại đập thành thịch. Toàn thân nàng nóng rực, lúc chàng tiến về phía nàng. Stephanie nhìn chàng, xem nét bí hiểm của chàng là ở đâu, nhưng hoàn toàn không thấy chút dấu vết nào của nó mà nàng đã thấy trong lúc mơ màng buổi trưa. Lòng nàng trào lên niềm hạnh phúc, một niềm hạnh phúc nàng không thể phân tích, vượt ra cả không gian, thời gian.

Khi bàn tay René đụng vào bàn tay nàng và dừng lại ở đó, Stephanie mới sực tỉnh, ý thức được mình đang ở đâu. Nàng đang đứng giữa phòng khách lớn của lâu đài Resmont. Vậy là Amélie đã về nhà trai, đã là gái có chồng.

Dàn nhạc chơi nhẹ nhàng và cuộc vũ hội bắt đầu. René một tay đỡ bàn tay nàng, tay kia ôm ngang eo, dìu nàng đi theo điệu nhạc. Lúc này nàng mới nhớ đến cuốn sổ nhỏ xíu và chiếc bút chì. Cuốn sổ ghi tên những ai nàng đã nhận lời cùng nhảy. Nàng tựa hẳn vào người René, lấy cuốn sổ nhỏ trong túi áo, xòe ra như cái quạt, và cầm chiếc bút chì bằng bạc kẹp sẵn trong đó. Rồi nàng nheo mắt, biết René đang lén theo dõi, nàng viết lên trang sổ:

"René ... René ..." Trong lúc viết, nàng càng tựa mạnh lên người chàng hơn.

Cảm thấy mọi người chú ý nhìn mình, nàng thong thả nắm chặt cuốn sổ, tiếp tục đặt bàn tay lên vai René, để chàng đưa đi. Tiếng nhạc nghe mới

thần tiên làm sao.

- Chúng ta đều nâng niu thờ phụng cái đẹp, phải không ông Guinchamp?

Giọng vang như tiếng kim loại của ngài Morny ngay bên cạnh nàng:

- Thưa tiểu thư Boisnaudouin, tôi thỉnh cầu tiểu thư ban cho niềm vinh hạnh được nhảy với tiểu thư bản nhạc tiếp theo.

Stephanie ngỡ ngàng, lúng túng nhìn hai người đàn ông. Cuốn sổ nhỏ nàng vẫn nắm chặt trong bàn tay cùng với chiếc bút chì bằng bạc. Lúc này nàng mới giật mình, loáng thoáng cảm thấy hình như ngài Morny đã chăm chú nhìn nàng từ lúc nàng xuống cầu thang và cho đến bây giờ mới mời nàng nhảy với ông một bản. Giác quan thứ 6 báo cho nàng biết như vậy, đồng thời nàng cũng biết mình chỉ muốn nhảy với René, một mình René thôi. Nàng bỗng thấy ác cảm với ngài Morny danh giá và quyền thế kia. Ông ta đã bắt nàng phải rời René. Nhưng nghĩ cho cùng thì cho đến giờ phút này nàng vẫn là người phụ nữ tự do, chưa bị ràng buộc gì hết. Ông ta có quyền mời nàng.

- Thưa ngài, tôi chưa biết ...

René ấn mạnh vai nàng, với ý ngăn nàng lại, không để nàng nói hết câu.

- Thưa ngài - René vội kính cẩn nói - Tiểu thư Boisnaudouin rất biết ơn niềm vinh hạnh ngài vừa ban cho nàng.

Nàng luôn mỉm cười khi chàng mỉm cười, nói khi chàng muốn nàng nói, nên nàng cung kính cúi đầu duyên dáng với ngài Morny.

Nhưng vị hoàng thân lỗi đời này rất tinh tường. Ngài thấy ngay thực chất vấn đề. Mặc dù Stephanie duyên dáng nghiêng mình cảm ơn nhưng ngài

vẫn quắc mắt nhìn nàng, vẻ lạnh nhạt trong khi miệng lại mỉm cười nhũn nhặn. Ngài lảng đi.

René nhìn Stephanie vẻ trách móc:

- Tiểu thư không nên thoái thác một lời mời vinh dự đến như thế.
- Tôi đã trả lời gì đâu, công tử Guinchamp?
- Dù sao tôi cũng không có quyền giữ thêm tiểu thư nữa - René dịu dàng nói khẽ.

Stephanie bực bội cắn môi. Đúng là nàng lại vừa làm một điều dại dột. Tại sao thế? Tất nhiên nàng muốn nhảy với René, chỉ với chàng thôi. Nhưng nàng quên rằng đây là điều không thể được, trong những đêm vũ hội như thế này. Ôi, cách cư xử của nàng đúng là dại dột và còn bất lịch sự nữa. Không biết mọi người sẽ nghĩ về nàng thế nào?

Nhưng nàng vừa kịp bản khoản thì Adolphe Hemard đã bước đến:

- Với tôi, tiểu thư có thể dành cho một cơ hội nhỏ nào được không, thưa tiểu thư Boisnaudouin?

Nàng nhận lời, ghi thêm vào cuốn sổ vũ hội tên của Adolphe.

- Vậy là tôi đã diễm phúc bởi đến đúng lúc. Vì tiểu thư nhìn kìa - Adolphe cười, trở một loạt sĩ quan đang tiến đến - Lúc này vì ngài hoàng thân đã chọn nên tất cả chúng tôi không ai dám đăng ký xin nhảy với tiểu thư. Nhưng giờ ngài đã bỏ đi, bọn chúng tôi sẽ ùa đến cho mà xem.

Đúng như Adolphe nói, bây giờ thì Stephanie hoàn toàn bối rối.

- Thưa tiểu thư, liệu tôi có được vinh dự ...

- Thưa tiểu thư ...

- Thưa tiểu thư ...

- Thưa tiểu thư ...

Xung quanh nàng là Henry, Honoré, Paul và một loạt sĩ quan trai trẻ khác. Nàng mỉm cười ghi tên họ vào các trang của cuốn sổ "vũ hội".

- Tôi rất lấy làm tiếc thưa công tử ...

Stephanie đã lấy lại được nụ cười tươi tắn, nụ cười làm bao nhiêu chàng trai ngây ngất, thậm chí mơ tưởng. René có bao nhiêu bạn nhảy nữ khác, vậy nàng cũng có bạn nhảy ngoài chàng chứ sao? Nhưng khi trong vòng tay của Adolphe Hermard, để mặc anh đưa nàng đi trên sàn nhảy trong tiếng nhạc của bản vũ điệu thứ hai, nàng liếc nhìn sang René lúc này cũng đang nhảy với một cô phù dâu và bỗng hoảng hốt khi thấy chàng cau mặt. Sao vậy? Nghĩa là chàng không bằng lòng nàng nhảy với người khác?

Stephanie vội mở cuốn sổ nhỏ, ghi tên René vào khoảng giữa những tên nam giới khác. Rồi lúc lướt bên cạnh chàng, Stephanie giơ cho chàng thấy. Nghĩa là cứ sau một điệu nhảy với người khác, nàng lại dành một điệu nhảy với chàng. Stephanie thấy cặp mắt René sáng lên và chàng mỉm cười rất tươi.

"Vậy là chàng yêu ta rồi" Stephanie sung sướng thầm nghĩ "Chàng yêu ta rồi!" Ý nghĩ đó lặp lại trong óc nàng "Em cũng yêu anh, René! Em rất yêu anh!".

Bây giờ nàng đã lại trong vòng tay chàng. Những ngón tay chàng chạm vào

ngón tay nàng như truyền sang hơi ấm, hơi ấm của da thịt chàng. Nàng cảm thấy hơi ấm ấy từ khắp người chàng lan toả sang khắp người nàng ...

Ở điệu nhảy mở đầu, trong khi nàng nhảy với René thì cô dâu nhảy với vị khách danh dự của hôn lễ, hoàng thân Morny. Các cô phù dâu khác nhảy với các chàng phù rể. Sang điệu nhảy thứ hai, họ đổi bạn nhảy. Bây giờ là điệu nhảy thứ ba. Trong đám vũ hội Stephanie nhận thấy hoàng thân Morny nhảy với một thiếu phụ có khuôn mặt kiều diễm, cách phục sức lộng lẫy và dáng điệu vô cùng đài cát. Nhưng ông ta thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn nàng bằng cặp mắt đột nhiên lạnh giá. Còn thiếu phụ kiều diễm kia, Stephanie không nhớ tên. Hình như là quận chúa gì đó. Nàng đã được giới thiệu với bà, nhưng tất cả là do René. Từ lúc gặp chàng, nàng không còn nhớ được ai vào với ai nữa. Stephanie tự nhủ, sẽ hỏi Amélie xem người thiếu phụ đó là ai.

Đột nhiên nàng giật mình. Hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc hôn lễ. Sau hôm vũ hội này, sáng mai khách khứa sẽ ra về. Và nàng lại phải chia tay với René. Làm thế nào nàng gặp lại được chàng? Nàng tự nhủ, cuối buổi vũ hội này, nàng sẽ phải hẹn với chàng lần gặp mặt sau tại Paris. Ở đâu, bao giờ là tùy chàng.

Điệu nhảy cuối cùng nàng nhảy với ngày Morny. Hoàng thân mời nàng theo cách nàng không thể từ chối và cũng không dám từ chối.

- Điệu nhảy cuối cùng, cũng là điệu nhảy chia tay của tất cả chúng ta. Tôi hy vọng tiểu thư vui lòng ban cho tôi vinh dự?

Stephanie khẽ cúi đầu, cô mỉm một nụ cười duyên dáng nhất mà nàng có thể, rồi đặt bàn tay lên vai con người uy quyền nhất Paris kia.

Nàng cảm thấy hoàng thân đưa mắt nhìn lướt trên khuôn mặt nàng, đưa xuống dưới, vào bên trong cổ áo mở rộng của nàng, rồi nhìn thẳng vào mắt

nàng. Cặp mắt ngài sỗ sàng, phải chăng vì nàng là người phụ nữ đầu tiên dám thoái thác ngài và chính thái độ đó của nàng càng kích thích lòng thèm khát của ông ta?

Cặp mắt ngài Morny vẫn lướt trên da thịt nàng, như thể ông ta có tài nhìn xuyên qua làn vải. Bỗng nhiên Stephanie rùng mình. Nàng không hiểu cảm giác này là sao. Chưa ai nhìn nàng theo kiểu đó. Chưa người đàn ông nào dám sỗ sàng với nàng như vậy. Nàng sức nhớ đến Aimé. Con trai ông chủ hiệu bánh, bạn thuở nhỏ của Charles ở quê cũng có cách nhìn xuyên thấu như vậy với nàng, nhưng sao nàng không cảm thấy anh ta sỗ sàng? Cái nhìn của Aimé thành kính, chiêm ngưỡng và hình như không có vẻ xác thịt chút nào. Armand lại khác. Chàng chỉ đưa mắt rất nhanh rồi lảng ngay đi, thậm chí còn khiến nàng mong chàng nhìn lâu hơn. Riêng René thỉnh thoảng cũng nhìn nàng táo tợn như vậy, nhưng không gây cho nàng cảm giác khó chịu như bây giờ, mà còn khiến nàng sung sướng, tự hào về thân thể của mình hơn.

Cặp mắt ngài Morny lúc này đã mất hẳn vẻ băng giá mà chỉ còn nét tình tứ, thậm chí đã thoả. Vừa say đắm nhìn vào mắt nàng ông ta vừa hỏi:

- Phải chăng tiểu thư đã học nhảy ở tu viện Secr  Coeur?

- Thưa ngài, tu viện chỉ có một số tiết về cử chỉ và bước đi, không có tiết nhảy vũ hội.

- Vậy thì tôi xin nói rằng tiểu thư có năng khiếu trời cho về nhảy. Tiểu thư đi những bước rất mềm mại, duyên dáng.

Lời khen làm nàng sung sướng. Không phải vì ngài Morny mà vì nàng nghĩ tất cả những phẩm chất tốt đẹp này nàng đều sẽ hiến dâng René, chỉ cho chàng mà thôi. Cùng với mọi thứ khác của nàng.

Đêm vũ hội kết thúc. Cuộc tiễn đưa ngài Morny về Paris diễn ra long trọng. Ngài khen cô dâu chú rể đẹp đôi và chúc họ hạnh phúc. Ngài cảm ơn chủ lầu đài, hai thân sinh của Achille và của Amélie. Ngài ca tụng các sĩ quan là "chỗ dựa của nước cộng hoà". Mọi người đều ra thềm tiễn ngài, dưới ánh sáng của những ngọn đuốc.

Khi trở vào phòng khách, chú rể Achille bước đến gần nàng:

- Tôi hy vọng khi trở về Paris, chúng tôi sẽ được tiếp tiểu thư, Amélie rất quý tiểu thư.

- Cảm ơn công tử. Tôi cũng đang muốn xin công tử một lời khuyên. Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại biệt thự của cậu tôi, ông Faverolle, kiểu tiệc như hôm lần đầu tiên tôi gặp công tử, tại biệt thự của phu nhân Soulage. Tôi thoáng nghĩ trong bữa tiệc của tôi, các bạn thân của tôi Madeleine, Valerie, Clotilde và một số bạn gái khác chắc chắn sẽ rất vui mừng được gặp lại các kỵ sỹ tháp tùng họ trong cuộc hôn lễ này.

- Và tiểu thư cũng sẽ rất vui mừng được gặp lại bạn tôi René de Guinchamp, tôi đoán thế?

Vậy là không thể giấu anh ta được điều gì. Stephanie tránh cái bầy Achille giăng ra.

- Công tử sẽ đến cùng với Amélie chứ? Tôi sẽ rất sung sướng nếu công tử và Amélie có mặt hôm đó.

- Chúng tôi rất vinh dự nhận lời tiểu thư mời.

- Vậy là tôi có thể hy vọng ở mối cảm tình của công tử?

- Ở tình bạn chân thành của tôi, thưa tiểu thư Boisnaudouin.

- Vì tình bạn, công tử sẽ giúp tôi chuyển lời mời đến các bạn công tử?

- Tất nhiên. Tôi sẽ bàn với vợ tôi, Amélie. Tất nhiên trong số khách mời đến dự tiệc ở nhà tiểu thư sẽ có bạn tôi René de Guinchamp ... và cả tiểu thư Lomanais nữa.

Stephanie nhận thấy trong ánh mắt của Achille khi nói đến người có tên là tiểu thư Lomanais kia, thoáng nét nhắc nhở, gần như đe nẹt nàng. Ít nhất thì cũng là nhắc để nàng biết rằng trên đời còn có một thiếu nữ tên là tiểu thư Lomanais.

- Tiểu thư Lomanais? Tiểu thư không có mặt trong hôn lễ này?

- Lomanais đang vướng tang. Tiểu thư Lomanais rất xinh đẹp và duyên dáng. Một thiếu nữ vô cùng đáng yêu ...

- Tiểu thư rất thân với công tử?

- Vâng. Tiểu thư có thể gặp và làm quen với tiểu thư Lomanais, nếu tiểu thư quá bộ đến thăm vợ chồng tôi.

Lomanais! Lomanais! Nàng nhấm cái tên đó nhiều lần để ghi nhớ. Bởi qua thái độ của Achille thì đây là người mà nàng cần lưu ý. Nhưng lưu ý gì vậy? Cô ta, cô tiểu thư Lomanais ấy, đóng vai trò gì trong cuộc đời nàng?

Lúc lên phòng để nghỉ, Madeleine ghé vào tai nàng nói nhỏ:

- Tiếc cho Armand không có mặt ở đây hôm nay.

Stephanie định hỏi tại sao Madeleine lại nói vậy. Nhưng nàng lại thôi. Armand! Bây giờ nàng mới nghĩ đến chàng. Vậy là trong trái tim nàng có

những hai người: Armand và René. Nhưng bây giờ khi đã có René, hình ảnh Armand bỗng mờ nhạt hẳn đi ... Suốt ba ngày hôm nay, hầu như không lúc nào nàng nghĩ đến.

5. STEPHANIE & RENÉ

Ông Faverolle rất hào hứng nghe cháu gái thuật lại hôn lễ linh đình ở lâu đài Fermonde. Duy ông chỉ hơi ngạc nhiên thấy Stephanie tỏ ý sau niên học này sẽ rời khỏi tu viện. Nhưng ông nghĩ, chắc chắn cháu gái mình tính chuyện cưới Armand.

- Cậu vừa nhận được hai lá thư, Stephanie. Một lá của viên quản lý trang ấp gửi cho cậu và một lá gửi cho cháu, cậu đoán là của chị Suzanne. Cậu đoán chị ấy cũng chỉ báo cháu biết vẫn cái tin đó thôi.

- Tin gì, thưa cậu?

- Họ sắp làm lễ cưới.

- Ôi, đây là tin đáng mừng. Suzanne lấy Gautron tất cả hai sẽ ở lại lâu đài. Cháu đang lo chị ấy đi lấy chồng nơi khác sẽ rời khỏi nhà ta.

Trong lúc đọc thư Suzanne, đầu óc Stephanie chợt hiện lên hình ảnh ở nhà trọ hôm trước. Áo quần Suzanne vứt quăng quật trên ghế và nàng không nhìn thấy chị ta đâu. Đọc xong thư, Stephanie ngồi thừ ra suy nghĩ. Nàng nhớ đến lâu đài trang ấp, đến dáng hình Aimé vạm vỡ cao lớn chạy từ sau thân cây ra tiễn nàng đi Rouen ... Trước đây nàng đã tính, khi nào Gautron thôi không làm quản lý trang ấp, nàng sẽ giao anh thay chân đó. Nhưng bây giờ, sau khi lấy Suzanne, chắc chắn Gautron sẽ ở lại vĩnh viễn. Nàng hơi tiếc cho Aimé. Nàng rất mến anh.

- Cháu sẽ viết thư mừng họ và tặng cho họ một món quà cưới. Cậu nghĩ sao, thưa cậu Faverolle?

- Đúng rồi. Nên thế. Cháu có định sau này về sống ở đó không, Stephanie?

- Không, thưa cậu. Không bao giờ cháu về sống ở đó. Chỉ thỉnh thoảng ghé thăm ít bữa thôi.

Ông Faverolle hiểu rằng quyết định đó, cô cháu gái đã có từ lâu.

- Nghe giọng cháu nói rất dứt khoát. Nhưng cậu lại nhớ đến mẹ cháu. Hồi bằng tuổi cháu bây giờ, mẹ cháu cũng nói đúng hệt như thế.

- Mẹ cháu cũng từng nói như vậy ạ, thưa cậu?

- Ừ, Stephanie. Hồi trẻ mẹ cháu rất đẹp, cũng yêu kiều, duyên dáng như cháu bây giờ, cũng ham vui, thích mặc đẹp và tiệc tùng. Mẹ cháu cũng có bao nhiêu đám danh gia vọng tộc ướm hỏi, nhưng ba cháu xuất hiện, thế là mẹ cháu nhận lời và sau khi cưới, ba mẹ về quê, sống ở lâu đài, trông nom trang ấp. Từ đó ông bà chỉ thỉnh thoảng mới lên Paris.

Chưa bao giờ Stephanie lại nghĩ mẹ nàng ngày xưa từng xinh đẹp nổi tiếng một thời. Nàng cảm thấy hình như mình có một số hoàn cảnh giống công tước phu nhân Boisnaudouin, mẹ nàng. Nàng cũng có nhiều chàng trai chú ý. Nàng cũng đã định lấy Armand, nhưng rồi René xuất hiện ... Nàng sẽ lấy René và sẽ sống bên chàng mãi mãi ... Duy có điều về lâu dài thì nàng cảm thấy nàng không giống như mẹ. Dù có chồng và yêu chồng đến mấy nàng cũng sẽ không rời bỏ đất kinh thành. Nhưng biết đâu?

- Cháu nghĩ gì vậy?

- Cháu nghĩ đến mẹ cháu ... À, cháu định thưa với cậu một chuyện.

Và nàng trình bày nguyện vọng tổ chức một tiệc mời bè bạn. Tất nhiên ông Faverolle tán thành.

- Ta sẽ in thiệp thật đẹp. "*Tiểu thư Stephanie de Boisnaudouin rất hân hạnh ...*"

*

Trở về tu viện Sacré Coeur, Stephanie bàn ngay với Madeleine danh sách những bạn gái nàng sẽ mời dự tiệc.

Nàng rất nóng lòng mong hai vợ chồng mới cưới Amélie và Achille trở về Paris. Nhưng vừa được tin họ về thì nàng lại được ngay tin tiếp theo là họ đã lại đi nông thôn. Stephanie rất thất vọng. Nàng đã chuẩn bị cả một kế hoạch thăm kín với Amélie, nhờ bạn điều tra thêm về gia đình René de Guinchamp, nhất là về con người gọi là tiểu thư Lomanais kia.

Hôm đó chồng Amélie đã gọi lên tên của cô gái đó bằng cái giọng Stephanie không thể nào bỏ qua. Dụng ý của Achille là gì? Tiểu thư Lomanais là ai? Tại sao lại dính dáng đến nàng? Hay đây là người yêu của René? Thậm chí là vị hôn thê! Không, không thể có chuyện ấy được. Nếu vậy thì René sao lại ngỏ ý muốn gặp lại nàng? Nhưng giọng Achille nói với nàng hôm đám cưới không thể là băng quơ. Phải có chuyện gì đó. Tốt nhất là nhờ Amélie điều tra.

Chưa biết rõ tiểu thư Lomanais là ai và quan hệ với René thế nào, Stephanie chưa thể ăn ngon ngủ yên. Nàng đã quá yêu René và nếu xảy ra chuyện gì khiến không lấy được chàng, làm sao nàng sống nổi? Không, bằng mọi giá nàng phải lấy được René!

Stephanie về thăm lâu đài Boisnaudouin trong tâm trạng rối bời. Nàng đến thăm bà cụ Mayeux và những người thân thiết khác. Nhưng chỉ khi gặp

Aimé và trò chuyện với anh, nàng mới thấy lòng thanh thản đi ít nhiều. Đã mấy lần nàng định thổ lộ tâm tình với Aimé nhưng lại thôi.

Stephanie hấp tấp trở lại Paris, hy vọng gặp Amélie. Nhưng hai vợ chồng mới cưới còn đang mãi ngao du, chưa thấy trở về kinh thành. Sau nhiều đêm bần khoản đến mất ngủ, Stephanie quyết định nhìn thẳng vào vấn đề đang làm nàng rối trí. Điềm lại những hoàn cảnh nàng đã trải qua, Stephanie thấy nàng phải khắc phục thói bộc trực quá đáng. Phải biết kiên nhẫn. Những ngày dân Paris nổi loạn, hai cái chết đau thương của cha và anh. Chuyển chỗ hai linh cữu về quê. Việc mẹ nàng qua đời và nàng phải nắm quyền làm chủ trang ấp ... Dù sao hai năm trong tu viện cũng giúp nàng được nhiều. Bây giờ Stephanie chín chắn hơn, nhẫn nại hơn, và cũng bình tĩnh hơn. Muốn đạt được mục đích, không thể nóng vội. Mọi thứ đều phải từ tốn. Quyết tâm của nàng là lấy René, nhưng không thể tiến hành một cách thô bạo mà phải đi từng bước.

Stephanie quyết định đến lâu đài Chaulonnière thăm gia đình Armand. Nàng không sợ cậu nàng, ông Faverolle, cũng không sợ hầu tước phu nhân Dytteville, mẹ Armand. Người duy nhất nàng sợ là bản thân Armand. Cảm giác thanh thản khi ở bên chàng, kèm thêm nỗi tò mò đối với quan hệ nam nữ đã dẫn nàng đến tình yêu đối với chàng. Nếu René không xuất hiện, chắc hẳn nàng sẽ lấy Armand. Nàng biết Armand yêu nàng và vẫn tin sẽ lấy được nàng. Vậy phải làm sao đây? Đâu phải nàng không yêu Armand, nhưng bây giờ đã có René ...

Đến lâu đài Chaulonnière là một bốn phận đạo lý mà nàng thấy cần thiết. Nghĩ đến lúc gặp Armand, đi bên với chàng, nhìn niềm hạnh phúc tràn trề trong cặp mắt chàng, Stephanie thấy buồn vô hạn. Nàng rất khổ tâm nghĩ đến việc sẽ gây cho Armand nỗi đau khổ khôn cùng. Nàng dự định sẽ tỏ ra hết sức dịu dàng, ngoan ngoãn với chàng và để chàng thấy nàng rất kính trọng chàng ...

Đến nơi hôm trước, như thường lệ, nàng nhận lời dạo chơi với Armand ra vùng đồi núi. Nàng lo lắng nghĩ đến lúc chàng sẽ ôm nàng và đặt cặp môi lên môi nàng, hôn nàng thắm thiết ... Trước đây thông thường nàng chủ động, đẩy chàng đến cử chỉ đó. Nhưng từ sau đám cưới Amélie, lòng nàng đã khác. Nàng đã có René. Nhưng nàng chưa muốn lạnh nhạt với Armand. Nàng thầm nghĩ nếu như Armand tự buông thả thêm nữa, yêu nàng không phải theo cách "gia giáo" mà say đắm đến mức điên cuồng, biết đâu nàng sẽ quên René đi mà lấy chàng.

Đến một rặng cây vắng vẻ, Armand quay sang ôm nàng. Stephanie để chàng ghì chặt mình trong vòng tay, để chàng đặt cặp môi lên trán, lên má, lên gáy nàng. Tỏ ra là một cô gái hiền dịu, ngoan ngoãn, nàng nép mình vào ngực Armand với thái độ của đứa em gái đối với người anh, không phải của một người tình. Armand hơi ngạc nhiên: mọi khi chàng thấy Stephanie sôi nổi, say mê hơn thế này nhiều. Nhưng Armand nghĩ, đấy chỉ là một cách nhõng nhẽo thường tình của phụ nữ, nên chàng thấy cũng phải tôn trọng và ôm chặt nàng vào lòng một cách tinh khiết.

Trên đường trở về lâu đài. Armand hỏi:

- Stephanie, hình như em đang mệt phải không?
- Khô ... ông, - nàng đáp, không ra vẻ khẳng định cũng không từ chối.

Nhưng hôm sau, lúc chàng ôm Stephanie, chàng thấy nàng hơi cứng lại.

- Em làm sao vậy, Stephanie?
- Em không biết nữa.
- Hôm nay em làm sao ấy. Mọi khi em có thể này đâu?

- Em vậy thế đấy chứ, Armand - nàng nói, không ngẩng mặt, nép sâu hơn vào ngực Armand và nghe thấy tiếng tim chàng đập thành thịch ... Stephanie vẫn không sao quên được René. Bất giác nàng muốn bộ ngực nàng đang tựa đầu vào là bộ ngực René ...

Câu nói của Armand cất lên cắt đứt dòng mơ mộng của nàng.

- Stephanie! Anh không muốn em tin vào điều đó, nhưng anh thấy hình như em lảng xa anh.

- Không phải đâu. Em đang bên cạnh anh đấy thôi - nàng thì thào và bỗng áp chặt mái đầu vào bộ ngực vững chãi của chàng. Armand yêu nàng biết bao. Chàng là người sẽ che chở nàng trong những lúc gian nan nguy hiểm, là người an ủi nàng những lúc nàng cô đơn ...

Stephanie chợt nghĩ: "Bộ ngực đàn ông vững chãi biết bao nhiêu. Tựa vào đó mình không phải lo âu gì nữa".

Cảm giác an toàn mà đã lâu lắm rồi nàng không được hưởng như thế đã giải phóng thân xác nàng. Stephanie bỗng muốn buông thả hết. Armand đặt môi lên môi nàng, cảm giác khát khao trào lên trong lòng và Stephanie thọc tay vào bên trong chemise Armand, ôm chặt tấm lưng trần của chàng. Chàng thấy mắt nàng rơm rớm.

- Stephanie, em có chuyện gì buồn phải không?

- Không - nàng nhúc nhích đầu theo kiểu lắc.

- Anh cảm giác em có chuyện gì khúc mắc trong lòng.

Nàng không đáp. Nàng để Armand tự phán đoán. Biết đâu chàng đoán được. Stephanie chờ đợi. Nàng không muốn nói dối, không muốn lừa dối ai

hết, nhất là Armand, người nàng cảm thấy không những yêu nàng chân thành mà còn là người bạn đáng tin cậy và tận tụy. Nàng rất muốn giữ tình bạn với Armand, một tình bạn giúp nàng những lúc cô đơn. "Ôi, giá như không có René, em sẽ rất vui lòng chấp nhận tình yêu của anh, Armand. Em sẽ rất sung sướng làm vợ anh ... Anh hãy hiểu và tha thứ cho em ..."

Nàng định thốt lên tiếng nói trái tim đó với Armand nhưng không nổi. Stephanie không muốn Armand bị đột ngột quá. Chàng đã đặt bao hy vọng vào cuộc hôn nhân với nàng, vậy mà bỗng nhiên ... Không, hãy để chàng nhận ra dần dần.

Trước tình cảm chân thành, tha thiết của Armand, nàng thấy rất tiếc là sẽ không thể lấy chàng. Tình cảm với René gợi lên trong lòng nàng những triển vọng quá thơ mộng, khiến nàng không thể nhận lời với con người đáng quý này được.

Mấy tuần lễ sống trong lâu đài Chaulonnière, bên hầu tước phu nhân Dytteville và Armand, Stephanie được hưởng một cảm giác êm đềm, thanh thản. Cả hai mẹ con bà Dytteville cũng như ông Faverolle cậu nàng, đều coi nàng là cô con dâu hoàn mỹ của gia đình Dytteville trong tương lai. Stephanie lúc đầu cũng định tỏ ra một sự cảnh tình nào đó, nhưng rồi nàng chặc lưỡi. Chuyện này nàng sẽ tiến hành theo một cách thức thật êm ả, không để gây ấn tượng gì xấu về nàng cho những con người đáng yêu kia.

*

Vừa đặt chân đến Paris, Stephanie đã ngập vào không khí ồn ào náo nhiệt đất kinh thành. Nàng nghĩ ngay đến René, đến cặp vợ chồng Amélie - Achille và đến bữa tiệc nhỏ mời bạn bè. Nàng tính toán những bước đi để đạt tới được hạnh phúc mong ước. Bữa tiệc là một bước đi. Mục đích của nó là gặp lại René và giới thiệu chàng với cậu nàng.

René hiện ra trên ngưỡng cửa đẹp đến mức làm nàng hoa mắt. Chàng còn đẹp hơn hồi đám cưới Amélie, đẹp hơn cả trong những giấc mơ của nàng.

- Cháu xin giới thiệu với cậu, công tử René de Guinchamp, người đã làm phù rể và là kỹ sư tháp tùng của cháu trong đám cưới Amélie.

Nghe giọng nói của đứa cháu có gì vừa hồi hộp vừa ngập ngừng, ông Faverolle linh cảm thấy ngay một điều gì đó:

- Tôi rất mừng được gặp và làm quen với công tử. Cháu gái tôi đã kể rất nhiều về công tử.

Cậu nàng đã nói dối, bởi từ hôm về, nàng chưa hé miệng nhắc đến René với ông. Những câu xã giao ông nói chứng tỏ ông đã đoán được phần nào, tại sao cháu gái ông lại tha thiết tổ chức bữa tiệc hôm nay. Phải chăng chỉ cốt để có cơ mời chàng trai hào nhoáng này đến nhà? Và phải chăng chính vì nguyên nhân đó mà Stephanie đòi rời khỏi tu viện ngay cuối năm học này.

Stephanie với tư cách "nữ chủ nhân" liên tục phải đóng mấy vai một lúc và nàng đóng hết sức khéo léo. Mặc dù đối tượng chính của bữa tiệc là René, nàng vẫn niềm nở vui vẻ với tất cả bạn bè. Khó nhất là thái độ xử sự với Armand, nhưng nàng vẫn tìm ra được giải pháp. Tuy Armand được đối xử ân cần, niềm nở và thân tình, chàng vẫn cảm thấy cặp mắt Stephanie rực sáng mỗi khi nhìn René. Nàng bảo đó là chiến đấu với Charles ngày xưa và nàng coi René như Charles vậy. Nhưng Armand linh cảm thấy hình như giữa Stephanie và René không phải chỉ có chung những kỷ niệm về Charles.

Cuối bữa tiệc, René nói nhỏ với nàng:

- Có lẽ tôi phải về thôi, Stephanie ... Hôm nay tôi rất sung sướng được gặp lại tiểu thư. Ta sẽ còn gặp nhau chứ? ... Tôi yêu tiểu thư ...

Giữa lúc đó Achille bước tới phá rối. Vẫn cứ là Achille! Anh ta chuyên

môn nhúng mũi vào chuyện riêng của mình.

- René! Mình tiễn bạn.

René mỉm cười gật đầu, nhưng quay sang ông Faverolle:

- Thưa ông, tôi rất vinh dự được dự bữa tiệc hôm nay. Và mẹ tôi, bá tước phu nhân Guinchamp và tôi sẽ rất hân hạnh nếu ông và tiểu thư Boisnaudouin quá bộ đến biệt thự chúng tôi dự những buổi tiếp khách vào tối thứ 6 hàng tuần ...

Stephanie định mở miệng nhận lời thì ông Faverolle đã nói ngay:

- Chúng tôi vui lòng nhận lời mời của công tử. Có lẽ ta sẽ đến vào tối thứ 6 cuối cùng của tháng này, cháu nghĩ sao, Stephanie?

Stephanie không biết nói sao, đành chịu.

- Vâng, thưa cậu - Nàng cố lấy giọng ngoan ngoãn nói.

Tận cuối tháng! Sao mà lâu thế? Nàng bực dọc nghĩ.

- Mẹ tôi sẽ rất hân hạnh được làm quen với tiểu thư! - René nói thêm rồi lễ phép cúi chào, ra đi.

Vài hôm sau, để thu lượm vài thông tin về René và bá tước phu nhân mẹ chàng, nhưng chủ yếu để tâm sự và hỏi ý kiến Amélie đồng thời lôi kéo cô bạn về phía mình, Stephanie đã đến nhà Amélie. Trên đường nàng cầu mong Achille đi vắng. Và đúng là Amélie chỉ có một mình thật.

Sau khi thổ lộ tình cảm của mình, Stephanie hỏi:

- Bạn quen biết René từ lâu, bạn có thể nói mình biết, trước đây René đã có nhắm đám nào chưa?

- Mình không biết, Stephanie.

- Bà mẹ chàng là người thế nào?

- Bà bá tước Guinchamp ...Ôi, mình biết quá ít về bà.

Đang cầm tay Amélie, Stephanie buông ra:

- Nhưng tại sao vừa rồi bạn lại ngập ngừng khi trả lời mình?

- Không phải ngập ngừng, Stephanie. Bạn đừng đáo để với mình như thế và đừng nghi ngờ mình. Câu bạn hỏi quá đột ngột nên mình rất khó trả lời, có vậy thôi. Về việc René có nhắm đám nào chưa thì mình không biết. Còn bà bá tước Guinchamp thì mình mới chỉ gặp và trò chuyện hai hoặc ba lần gì đó, trong những buổi tiệc. Mình không rõ về bà ta lắm.

Stephanie nghĩ Amélie nói thật. Amélie là người không biết nói dối.

- Vậy là bạn thật sự yêu René rồi phải không, Stephanie?

- Mình cảm thấy như quen chàng từ lâu lắm rồi và vẫn chờ chàng ...

- Và bạn tin René yêu bạn như thế?

- Mình tin là như vậy.

- Anh ấy đã nói gì cụ thể với bạn chưa?

- Anh ấy bảo anh ấy yêu mình.

- Liệu có phải là cách nói xã giao không?

- Chẳng lẽ mình lại ngu ngốc đến mức vậy sao? Câu nói xã giao và câu nói từ đáy lòng khác nhau xa.

- Thôi được. Nếu thế chuyện này khá tế nhị đấy. Mình sẽ bàn với chồng mình. Achille chơi thân với René, anh ấy sẽ điều tra thêm. Và mình cũng sẽ gặp René thăm dò nữa. Mình hứa với bạn. Hãy tin ở mình, Stephanie. Mình rất yêu quý bạn. Đừng giận mình nếu mình nói vợ chồng mình rất quý mến Armand Dytteville. Armand thông minh và rất dễ thương. Bọn mình rất thích trò chuyện với anh ấy. Còn René ... phải để vợ chồng mình tìm hiểu thêm. Bạn hãy tin rằng mình bao giờ cũng hành động vì quyền lợi của bạn, Stephanie. Vợ chồng mình hạnh phúc và mình rất mong bạn cũng có được cuộc hôn nhân hạnh phúc.

- Mình biết chứ. Hôm trước Achille dặn Armand sẽ cùng đi với mình nếu mình định thăm bạn.

- Bạn sẽ đến đây với Armand?

- Mình chưa biết, Amélie. Mình đang đợi xem bạn nói thế nào đã.

- Stephanie, mình không muốn giảng đạo đức cho bạn, nhưng chuyện này bạn phải hết sức bình tĩnh, thận trọng và kiên nhẫn. Tính bạn hay hấp tấp. Mình đề nghị bạn cố gắng đừng làm phiền lòng bất cứ ai, trước khi chúng mình gặp nhau lần sau.

Stephanie suy nghĩ một chút:

- Mình hứa làm theo đúng lời bạn khuyên, Amélie. Mình hoàn toàn tin cậy bạn.

Ra khỏi nhà Amélie, Stephanie cảm thấy lòng nhẹ hẳn. Amélie có được tất cả những phẩm chất mà nàng thiếu: bình tĩnh, chín chắn. Đặc biệt Amélie rất chân thành, không hề biết nói dối ai. Có được sự giúp đỡ của Amélie, nàng vô cùng yên tâm.

Achille, tuy thái độ bên ngoài có vẻ cục cằn, nhưng bản chất cũng rất tốt. Anh ta lại thân với René. Ngoài ra, Stephanie còn cảm thấy hình như Achille cũng không hẳn lãnh đạm với nàng, về phương diện nam nữ. Có thể vì tính nàng sôi nổi, táo bạo, tự lập làm anh ta thấy thích chăng? Nhiều khi đàn ông như vậy đấy, thích những tính cách đối lập. Vợ anh ta hiền dịu thì anh ta lại thích thú một cô gái ngỗ ngược. Phải thế chăng?

Về đến biệt thự Faverolle, ông cậu nàng đang ngồi đợi. Thấy cháu gái đi ra ngoài hành lang, ông gọi vào phòng giấy của mình.

- Cậu muốn nói câu chuyện quan trọng với cháu. Vài phút thôi.

Stephanie hơi ngạc nhiên. Nàng không đoán ra được chuyện gì. Cậu nàng hay nói dài dòng văn tự mà nàng thì lúc này chỉ mong lên phòng cho nhanh để ngồi một mình suy nghĩ.

Nàng ngồi vào ghế rồi mà ông Faverolle vẫn còn loay hoay xếp lại cái bút, sửa lại vị trí cuốn sách ...

Rõ ràng ông chưa biết nên nói với cô cháu gái thế nào. Cuối cùng ông đã ngồi yên, ngả người ra lưng ghế, hai tay chắp lại đặt trước bụng.

- Stephanie, vừa rồi cậu tiếp hai người khách mà cậu đã biết trước và đã chờ đợi. Cháu đoán được là ai không?

- Không, thưa cậu - Stephanie thản nhiên đáp. Lúc này nàng rất mệt và

không muốn để ý đến bất kỳ thứ gì khác ngoài chuyện nàng với René.

- Phu nhân Hermard và cậu Adolphe.

Stephanie ngạc nhiên, nhìn cậu.

- Cậu biết cháu sẽ ngạc nhiên - ông Faverolle nói tiếp - Cậu biết sẽ có cuộc viếng thăm của họ hôm nay, nhưng cậu không nói gì trước với cháu, bởi cậu biết mục đích của họ và biết cháu không quan tâm đến chuyện đó. Nhưng vừa rồi thấy cháu ngạc nhiên, cậu giật mình. Hay là cháu có quan tâm? Vậy cậu xin nói ngay, phu nhân Hermard hỏi xin cháu cho Adolphe.

Stephanie sửng sốt. Anh chàng Adolphe này đúng là điên!

- Cậu trả lời rằng cậu sẽ hỏi ý kiến cháu. Vậy cháu nghĩ thế nào về chuyện đó, Stephanie?

- Cháu chẳng nghĩ thế nào cả.

- Cháu có yêu Adolphe không?

- Cháu mến anh ta thôi. Adolphe vui tính, dễ mến. Có vậy thôi, thưa cậu.

- Nếu vậy thì chưa đủ để thiết lập mối quan hệ hôn nhân.

- Vâng. Cháu cũng nghĩ thế. Và thưa cậu, cháu đã quyết định, xin cậu thoái thác cho cháu với phu nhân Hermard.

Mặt cậu Faverolle lộ vẻ mừng rỡ:

- Cứ thế nhé? Cháu sẽ không thay đổi ý kiến nữa chứ?

- Vâng, thưa cậu. Mà nói chung hiện giờ cháu chưa muốn lấy chồng - nàng nhân đà nói luôn.

Stephanie thấy câu tuyên bố của nàng như lưỡi búa bổ xuống đầu ông cậu. Miệng há hốc, mắt tròn tròn, ông Faverolle nhìn chăm chăm vào mắt đứa cháu gái, như thể lần đầu tiên gặp nó.

- Cháu ... Cháu chưa muốn lấy chồng lúc này? - ông lắp bắp nói - Nghĩa là cháu không muốn lấy chồng nữa?

- Thưa cậu, cháu chưa muốn lấy chồng vào thời gian này, Stephanie nhắc lại.

- Sắp tới cháu sẽ rời tu viện Sacré Coeur, thế nào ông bà hầu tước Dytteville cũng sẽ chính thức cầu hôn cháu cho Armand. Mà chắc chỉ nay mai thôi họ sẽ đến gặp cậu. Cháu thừa biết chuyện đó đã được cả hai bên nhất trí từ lâu, nay mai họ có đến đây thì cũng chỉ là thủ tục thôi.

- Thưa cậu, cháu chưa muốn lấy chồng. Mà có lẽ không lấy. Cháu muốn ở nhà với cậu ... Tất nhiên nếu cậu không ghét bỏ cháu.

- Cháu thừa biết là cậu quý cháu và rất muốn cháu ở với cậu mãi mãi. Nhưng chuyện hôn nhân là quan trọng, cháu phải suy nghĩ cho kỹ. Hay Armand có làm gì cháu không thích cậu ta nữa?

- Cháu rất yêu anh ấy, cậu thừa biết.

- Vậy thì tại sao?

- Cháu không muốn lấy chồng - nàng nói bằng giọng kiên quyết, thứ giọng bướng bỉnh mà ông Faverolle biết rất rõ. Ông không lạ gì tính nết đứa cháu gái mà ông hết sức yêu quý này.

- Ôi, nếu như vậy Armand sẽ rất đau khổ, còn cậu thì sẽ rất buồn. Cả gia đình Dytteville chắc cũng chẳng vui gì. Tại sao? Có chuyện gì vậy, Stephanie?

- Cháu cũng không biết.

- Ôi. Cậu nói với họ thế nào đây?

- Tùy cậu, thưa cậu yêu quý.

Stephanie đọc rõ vẻ phẫn nộ trong mắt ông cậu. Nhưng nàng thích thú thấy việc nàng từ chối Adolphe đã mở đường cho việc từ chối Armand và việc đó khiến cậu nàng không nghi ngờ gì về mối tình mới xuất hiện của đứa cháu. Nàng từ chối Armand chỉ đơn giản là "chưa muốn lấy chồng"! Muốn ở nhà, muốn sống với cậu!

Stephanie cố lấy giọng thật dịu dàng nói:

- Cháu xin lỗi bởi đã gây khó khăn cho cậu, thưa cậu Faverolle.

Ông Faverolle thở một hơi dài như cơn gió mạnh, làm bay mấy tờ giấy trên bàn, giơ hai tay lên với vẻ bất lực rồi thả người ngồi phịch xuống ghế bành. Lát sau ông mới thốt lên được:

- Nếu cháu đã quyết như vậy thì ... thôi, ta không nhắc đến chuyện ấy nữa ... ít nhất thì cũng trong thời gian này.

- Cậu cho phép cháu lên phòng chứ ạ?

- Ừ, cháu lên nghỉ đi - ông nói uể oải và tránh không nhìn vào mắt Stephanie.

Vào phòng, đóng cửa lại, Stephanie xoa tay nhẹ nhõm. Vậy là nàng đã tiến hành trót lọt mấy bước. Đặc biệt khó nhất là đối với Armand. Thoái hôn mà vẫn không làm sút mẻ mối quan hệ thân tình giữa hai gia đình. Bây giờ nàng được toàn quyền tự do gặp gỡ René. Amélie sẽ giúp nàng chuyện đó. Ôi, René, em yêu anh biết chừng nào. Em mong chóng được hiến dâng toàn bộ thân xác, tâm hồn cho anh.

Chỉ trong vài tháng nữa thôi nàng sẽ được chung sống với René. "Nếu cậu Faverolle không đồng ý thì chàng sẽ đưa ta đi và cuối cùng ông chẳng có cách nào ngăn chặn cuộc hôn nhân giữa mình và chàng". Nàng nghĩ.

6. TỐI HẬU THƯ

Tình hình chính trị nước Pháp vào thời gian nay diễn biến từng ngày. Sau cuộc đảo chính lật đổ quốc hội, trở thành Hoàng đế, hoàng thân Louis Napoleon đang đi khắp nơi vận động quần chúng chấp nhận giao toàn quyền cho ông ta. Phe bảo hoàng hò hét khắp nơi và khôn khéo đưa dần những biểu ngữ đẩy Louis Napoleon lên ngôi vua. Ngày càng xuất hiện nhiều những tấm biểu ngữ "Hoàng đế Napoleon III vạn tuế".

Hàng vạn người đứng ở ga đón Louis Napoleon cùng đoàn tùy tùng của ông ta đi vận động ở những thành phố lớn của nước Pháp trở về. Tiếng reo hò vang động. "Hoàng đế muôn năm!" "Hoàng đế Napoleon đệ Tam muôn năm!" Cả kinh thành như lên cơn sốt.

Hoàng thân Louis Napoleon xuất hiện trên lễ đài, một bên là ngài Morny, một bên là cựu hoàng Jerome, em trai cố hoàng đế Napoleon đệ Nhất.

Kinh thành Paris lên cơn sốt thì đầu óc Stephanie cũng lên cơn sốt. Nàng cảm thấy ngày một đang tiến dần tới René de Guinchamp. Nàng luôn luôn tự nhắc nhủ là phải tỉnh táo và kiên nhẫn để đạt tới mục đích một cách êm thấm không gây phản ứng cho ai. Nhất là đối với Amélie, phải làm sao để cô bạn khỏi hoảng hốt.

Vài hôm sau, Stephanie đến nhà Amélie, báo cô ta biết tin gia đình Adolphe Hemard cầu hôn và nàng đã từ chối. Nhân đó nàng cho bạn biết mình cũng đã thoái lui luôn lời hứa hẹn với Armand, bằng cách tuyên bố chưa muốn lấy chồng. Amélie báo nàng biết là cô đã thăm dò René nhưng

chứa thấy rõ tình cảm của anh ta lắm.

Stephanie thú thật với bạn, Armand yêu nàng, muốn lấy nàng và nàng cũng mến chàng, nhưng René mới thật sự làm trỗi dậy trong lòng nàng tất cả nỗi khao khát tình ái. Nàng nói với bạn là nàng cần phải gặp bá tước phu nhân Guinchamp, mẹ của René, và đó là cuộc gặp gỡ quyết định số phận cuộc đời nàng.

- Mình muốn thuyết phục bà ấy, Amélie. Mình muốn làm bà ấy thấy mình là đứa con dâu biết điều, sẽ không tranh giành René với bà. Mình sẽ ngoan ngoãn phục tùng bà trong mọi việc. Mình muốn làm cho bà ấy thấy rằng mình và bà ấy chỉ có một lợi ích chung, đấy là hạnh phúc của René. Mình sẽ làm tất cả những gì để bà Guinchamp hiểu được như thế và tin là như thế.

*

Lúc nàng cùng cậu Faverolle đến biệt thự Guinchamp, René ra đón tận ngoài cổng. Chàng thấy vẻ mặt Stephanie hơi đăm chiêu, lo lắng.

René dẫn khách vào nhà, giới thiệu với mẹ.

- Tôi rất sung sướng được làm quen với ông, thưa ông Faverolle kính mến và với tiểu thư Boisnaudoin. Con trai tôi luôn nhắc đến tiểu thư với những lời lẽ tốt đẹp nhất ...

Stephanie thấy lạnh gáy. Câu chữ của phu nhân Guinchamp, đặc biệt là thái độ, sao mà giống thái độ của cậu nàng đến thế, hôm nàng giới thiệu René với ông. Rõ ràng đấy là những lời giả dối.

Cố giữ thái độ nhũn nhặn, Stephanie quan sát bà mẹ của René. Bà nói tiếp, giọng ngọt ngào nhưng vô cùng khách sáo:

- Con trai tôi nói quả không sai. Tiểu thư đúng là xinh đẹp. Tôi chúc mừng

ông, thưa ông Faverolle kính mến, ông có cô cháu gái tuyệt diệu. Tôi còn được nghe là tiểu thư học trong tu viện Sacré Coeur được các bà seour ở đó khen ngợi và bạn bè yêu mến.

Stephanie tuy cố ghìm cảm xúc lại nhưng tim nàng vẫn đập loạn xạ. Nàng có ác cảm với bà phu nhân quý tộc trông dài cát đến tận đầu móng tay này.

Bà mặc áo dài màu ghi, viền nhung tím trông cực kỳ sang trọng. Cổ tay và cổ áo viền đăng ten để lộ ra vòng tay và các chuỗi hạt óng ánh kim cương. Tâm vóc trung bình, bà trông khoảng 50 tuổi. Stephanie phải công nhận bà rất đẹp. Điểm trang rất nhẹ, chỉ phơn phớt, nhưng tinh tế, khiến bà càng kiêu diễm. Cặp mắt bà giống hệt cặp mắt René, to và xanh biếc, nhưng trông không hồn nhiên như con trai mà lạnh lùng, kiêu kỳ thậm chí có nét gì đó nhẫn tâm nữa.

Tuy bà Guinchamp tỏ ra trù mến với Stephanie nhưng nàng cảm thấy như cặp mắt ấy xuyên qua người nàng.

Tuy cố tự chủ biết rằng không được để nổi lo lắng cũng như định kiến sai lạc cảm giác đối với bậc mệnh phụ dài cát và kiêu kỳ này, nhưng nàng vẫn cứ thấy lạnh buốt trong xương.

Phu nhân Guinchamp nhìn nàng rõ ràng là để kiểm tra, đánh giá và nàng hiểu rằng ấn tượng đầu tiên này của bà sẽ quyết định số phận tương lai của mối tình giữa nàng và René. Stephanie lai rùng mình lần nữa khi bà Guinchamp lên tiếng nói tiếp, giọng ngọt như mật đồng thời cũng sắc nhọn như lưỡi dao, lách vào tim óc nàng.

- Với sắc đẹp kiêu diễm và dáng điệu nhu mì như thế kia làm gì mọi người chẳng mến yêu!

Stephanie chỉ muốn bật lên một câu uất hận để bỏ cơn tức tối. Nhưng nàng

cổ ghì, Amélie đã chẳng cần dặn nàng phải thật mềm mỏng là gì. Amélie còn nhắc nàng không được hấp tấp làm điều gì phật lòng, để người ta có thể vịn vào cứ đó phá hủy kế hoạch của nàng.

Bà Guinchamp vẫn ngọt ngào uốn éo cái lưỡi:

- Thưa ông Faverolle kính mến. Ngày tiếp khách của gia đình chúng tôi là tối thứ 6. Tôi hy vọng ông không quên điều đó và đến với chúng tôi không chỉ một vài lần. Và tất nhiên mời cả tiểu thư nữa. Chúng tôi sẽ rất hân hạnh và vui mừng được tiếp ông và tiểu thư.

Rồi bà ta quay sang một cô gái gầy đét, cao như cái sào, mặt xương xẩu, da tái xanh, đứng nhút nhát phía sau bà.

- Tôi xin hân hạnh được giới thiệu với quý ông và tiểu thư, đây là tiểu thư Lomanais, cháu họ xa của tôi nhưng tôi coi như con trong nhà ...

Stephanie liếc nhìn cô gái. Chà, thì ra đây là tiểu thư Lomanais mà Achille đã nói đến. Cô ta trông vụng về và cặp mắt mở to như sợ hãi. Vậy ra bà ta định hỏi cô này cho René!

- Lomanais, con là đứa con gái trong gia đình, con hãy tiếp các vị khách quý đi. Thưa tiểu thư Boisnaudouin, tôi rất mong lần sau đến biệt thự chúng tôi, tiểu thư mời cả công tử Armand Dytteville cùng đến. Bởi tôi sẽ rất sung sướng được gặp vị hôn phu của tiểu thư. Con trai tôi có kể công tử Armand Dytteville là chàng trai rất dễ thương.

Stephanie muốn thét lên: "Bà nói bậy! Armand không phải vị hôn phu của tôi! Tôi chưa có vị hôn phu nào hết", nhưng cổ họng nàng khô lại và bởi đã chuẩn bị sẵn thái độ nhịn nhục, nàng chỉ im lặng.

Quay sang René, nàng thấy chàng lộ vẻ ngạc nhiên và mặt đỏ bừng lên. Rõ

ràng câu nói vừa rồi đã tác động rất mạnh đến chàng. Hoảng hốt, René quay sang đưa mắt cầu cứu ông Faverolle. Nhưng không thấy cậu nàng nói gì. Cũng có thể cậu nàng chưa kịp thanh minh thì bà Guinchamp đã liền thoảng luôn:

- Thân sinh cậu Armand nổi tiếng là nhà kinh doanh tài giỏi. Ngài Dytteville có cả một đồn điền rất lớn ở đảo Nouvelle Caledonie ngoài Thái Bình Dương. Tôi nghe đồn ngài Dytteville sắp cử một đại diện sang đó để tiến hành khai thác. Tin đồn có đúng không, thưa ông Faverolle?

Cậu nàng miễn cưỡng đáp lời:

- Quả thật chuyện đó tôi không biết, thưa phu nhân.

Thấy cậu nàng định nói gì thêm, bà Guinchamp lập tức chặn lại rồi nói trước:

- Xin ông tha lỗi, tôi phải ra tiếp mấy vị khách mới đến.

Nói xong bà không đợi Faverolle trả lời, đi ngay ra phía mấy người khách vừa trên xe xuống, đang bước lên thềm, để mặc hai cậu cháu ngây người ra lúng túng.

Tiểu thư Lomanais, sau khi bừng thức uống ra mời ông Faverolle và Stephanie, cũng lạng lẽ lui sang tiếp những khách khác.

Trong suốt buổi tiếp khách tối thứ 6 đó, Stephanie cố tìm cách gặp riêng René để nói rõ với chàng rằng chuyện nàng đính hôn với Armand là hoàn toàn không có. Armand chưa hề là "vị hôn phu" của nàng. Nhưng nàng không làm sao gặp riêng được chàng.

René cũng mấy lần định gặp riêng Stephanie nhưng không được.

Phu nhân Guinchamp tuy tiếp khách trò chuyện vui vẻ với họ nhưng mắt vẫn theo dõi con trai. Hễ thấy René đến gần Stephanie là bà ta gọi chàng để sai bảo một việc gì đó. Stephanie nhìn cảnh đó và càng thấy thương chàng hơn.

Nàng đã thấy "đối thủ" của mình và có thể quả quyết ngay rằng René không thể yêu được một cô gái gầy đét, người ngợm phẳng lý thế kia. Và lại cô ta không phải loại đáo đẽ, khôn ngoan. Rõ ràng đây là một cô gái ngô nghê, nhút nhát, bà Guinchamp lấy về làm nàng dâu cốt để không tranh chấp gì được với mẹ chồng - có lẽ thế.

Trong khi Lomanais khô cần đến phát sợ lên được, René lại diễn trai, duyên dáng đáng yêu thế kia. Tội nghiệp René biết bao nếu chàng phải kết duyên với cây củi khô này. Không! Chàng xứng đáng được hưởng một tình yêu say đắm của một cô gái xinh đẹp. Ta sẽ gỡ cho chàng khó khăn này và nguyện sẽ hiến dâng thân thể ta, tâm hồn ta, cả cuộc đời ta cho chàng.

Có vẻ René rất sợ mẹ, nhưng ta có cách để chàng không sợ nữa, Stephanie thầm nghĩ.

Nhân lúc bà Guinchamp mãi tiếp một vị chức sắc lớn của chính phủ , René tranh thủ bước đến gần nàng. Không đợi chàng nói, Stephanie nói rất nhanh:

- Mai tôi sẽ đến thăm Amélie.

Chàng chưa kịp nói gì thì bà Guinchamp đã nhìn thấy họ.

- René, con ra tiếp ngài Thượng thư và phu nhân. Ngài đang hỏi mẹ về công việc của con đấy. Xin lỗi tiểu thư Boisnaudouin nhé!

René khẽ gặt đầu với Stephanie. Vậy là chàng đã hiểu ý ngầm của nàng. Ngày mai gặp chàng, ta sẽ nói hết, nàng nghĩ. Và nỗi bực dọc trong buổi tối hôm nay bỗng vơi nhẹ hẳn đi.

Trên đường về hai cậu cháu không nói với nhau một lời. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Stephanie thấy rõ cậu nàng vẫn tiếc đám Armand Dytteville và thái độ của bà Guinchamp đã tác động đến ông mạnh mẽ. Nhưng nàng thấy lúc này nói gì với ông cũng chỉ bất lợi thêm mà thôi.

Bước vào nhà, cậu nàng chỉ lặng lẽ nở nụ cười méo xệch, hôn nhẹ vào trán đứa cháu gái bướng bỉnh rồi về phòng riêng.

Sáng hôm sau, Stephanie đến nhà Amélie. Nàng cố ghìm nỗi uất hận, lấy giọng điềm tĩnh thuật lại cho bạn nghe cuộc tiếp xúc hôm qua. Nàng cũng không nêu nhận xét gì về tiểu tư Lomanais. Trong khi chờ René đến, nàng nêu nhận xét với Amélie rằng, theo nàng, René có vẻ chịu sự khống chế của bà mẹ. Nàng không dám chắc mà chỉ có cảm giác thế thôi.

René vẫn chưa đến. Nàng cố kiên nhẫn chờ, Amélie thì đoán:

- Chắc anh ấy bận quân vụ ...

Stephanie không tin mặc dù nàng không giải thích lý do. Nàng chỉ lơ mơ cảm thấy có lẽ bởi lý do khác chứ không phải công vụ.

Stephanie mất công đợi hai tiếng đồng hồ. Lúc chia tay, mắt nàng rơm rớm và cảm thấy như mình sắp phát điên.

Về đến nhà, không dám vào phòng ngồi một mình để khỏi nghĩ ngợi miên man, nàng xuống nhà, trò chuyện huyên thiên với ông Faverolle. Cả hai cậu cháu đều cố tránh bàn luận đến việc hôn nhân của nàng, chỉ xoay quanh tình hình chính trị đang diễn ra ở kinh thành Paris. Về những hoạt động

hung hãn của đám bảo hoàng và về phản ứng quyết liệt của những người cộng hoà.

Đã khuya, Stephanie mới lên phòng. Đầu óc nàng bức bối đến không chịu nổi. Với tâm trạng rối bời và uất hận lúc này, Stephanie dám làm mọi thứ: tung hô mọi chuyện lên, rủ René đưa mình đi trốn, hiến thân cho chàng, có con với chàng.

Nhưng rồi với nghị lực vốn có, Stephanie bình tĩnh lại và tự nhủ: "Không, ta sẽ phải gặp chàng, tất nhiên là ở nhà Amélie! Ta sẽ làm cho chàng phải đến đây. Ta sẽ làm cho chàng thoát khỏi sự khống chế của bà mẹ và thuộc về ta!".

Tuy đã quyết như thế, Stephanie vẫn không sao ngủ được. Nàng lấy báo ra đọc. Không kết quả. Mắt nàng vẫn chong chong. Mọi tin tức trên báo đều không làm nàng quan tâm ... Cuối cùng nàng đành thối tắt ngọn nến. Trong bóng đêm, nàng mở to mắt, thần kinh căng thẳng. Nàng tiếp tục suy tính mưu kế ... Tủi phận, tự thương mình, nàng nghẹn ngào:

- René! René! - nàng lẩm bẩm như người cầu kinh và để nước mắt tự do chảy xuống gối - René! René! Tình yêu của em!

Rồi lẩm bẩm tên chàng, Stephanie lim dim mắt và thiếp đi. Nàng mơ thấy mình bơ vơ một mình giữa sa mạc mênh mông. Cát khô trắng thành từng đợt kéo dài đến tận chân trời ... Bên trên là bầu trời u ám, với những đám mây nặng nề xám ngoét.

Nàng thấy rét. Nỗi hoảng sợ trùm lấy nàng. Nàng co quắp người. Nàng hét:

- René! René! Em ở đây kia mà! Anh ở đâu, René thân yêu?

Nàng choàng dậy, nhưng chưa tỉnh hẳn. Nàng thôi không hét nữa, và lại

thiếp ngủ. Lại mơ thấy René. Chàng vẫn đẹp trai tuyệt vời như vậy, nhưng đang lặn dần xuống một bãi lầy. Mà sao lầy ở đây không phải bùn mà một thứ như bột nhão. Chàng đang chìm dần. Nàng vội bò ra, túm lấy một ống chân chàng, giữ lại. Mà sao nàng không có áo quần gì hết. Vú nàng áp xuống thứ bột nhão, dính bê bết. Cả bụng nàng, đùi nàng, đều dính đầy bột nhão. Vậy mà nàng vẫn cố kéo. Mà sao René thì cứ thản nhiên như không, thậm chí anh còn không nhìn nàng mà cứ để mặc cho mình chìm dần.

- René! René! Anh làm sao vậy? - nàng hét lên.

Và Stephanie choàng tỉnh, mồ hôi ướt đầm. Nàng vội tụt khỏi giường, với tay lấy bao diêm thắp ngọn bạch lập, tay vẫn còn run lẩy bẩy.

Không dám lên giường nữa, Stephanie ngồi vào ghế bành chờ sáng. May thay chỉ lát sau ngoài cửa sổ trời bắt đầu rạng. Nàng sang phòng tắm, rẩy nước thơm lên thái dương, thay quần áo. Lúc nàng trong phòng tắm ra, trời bên ngoài đã sáng hẳn.

Hôm sau, Stephanie đến nhà Amélie, nhưng không vào ngay mà kín đáo đứng bên ngoài, chờ xem có thấy René đến đó không. Kia rồi. Chàng cười ngượng đến. Vậy là chàng làm sao có thể thiếu mình được, Stephanie thầm nghĩ. Lát nữa mình sẽ nói hết, nhưng phải nói bình tĩnh.

Nàng tính toán kỹ lưỡng rồi mới bước đến cổng biệt thự Resmoint, giật chuông.

Nhưng thực tế diễn ra đâu có như nàng tính toán. Nàng vừa bước vào phòng khách thì René đã bước tới, nụ cười tươi rói trên môi, dáng điệu thoải mái, âu yếm cầm bàn tay nàng:

- Tôi rất sung sướng được gặp tiểu thư, Stephanie! Sao tiểu thư lại nảy ra ý nghĩ tuyệt vời là đến đây?

Thế là bao dự định của Stephanie tan biến sạch. Nàng cảm thấy mình không có giá trị gì nữa, giống như một tén đồ bé bỏng trước đấng thượng đế toàn năng. Nàng cố lấy hết nghị lực, nhìn thẳng vào mắt René, nói giọng nghiêm nghị:

- Hôm qua tôi đã đến đây, thừa công tử Guinchamp!

Giọng nói trách móc của Stephanie làm chàng ngạc nhiên. René quay sang nhìn Amélie hy vọng cô ta nói giúp cho một câu. Nhưng Amélie cũng ngạc nhiên không kém, trước thái độ nghiêm khắc của Stephanie. Biết bạn dám liều, Amélie có cảm giác như Stephanie sắp ào ào một trận lôi đình với René về cái tội hôm qua chàng đã lỡ hẹn. Lúng túng, Amélie lắp bắp:

- Kìa, Stephanie! ...

Stephanie quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào mắt bạn khiến Amélie khiếp đảm. Cô cố nở nụ cười gượng gạo thảm hại, lúng túng chớp chớp mi mắt để trấn tĩnh, rồi cố lấy hết can đảm nhìn trả lại Stephanie, nói một hơi:

- Vừa rồi, lúc bạn chưa đến, René đã tâm sự hết với mình rồi.

Câu nói làm Stephanie lúng túng. Bao nhiêu uất giận đột nhiên tan biến. Nàng lúng túng hỏi:

- Nghĩa là sao, mình chưa hiểu.

- Khoan đã ...

Nói chưa hết câu, Amélie đã đứng dậy:

- Mình xin lỗi ... - và cô đi rất nhanh ra ngoài, đóng cửa lại.

Lần đầu tiên René và Stephanie ở riêng với nhau - chỉ có nhau mà thôi.

Stephanie nhìn René và thấy bóng mình trong mắt chàng ... Hai tay René đã ôm ngang người nàng, áp cặp môi vào môi nàng, Khi hai cặp môi vừa chạm nhau, René đã thít chặt vòng tay và ép miệng chàng vào miệng nàng thật mạnh, đến mức phũ phàng. Chàng ngửa mặt nàng ra và miệng chàng há to ngoạm miệng nàng như muốn nuốt gọn lấy.

Stephanie đột nhiên không còn sức lực gì nữa. Nàng mềm lã người, phó thác hoàn toàn cho chàng. Ôi, René của em! René của một mình em thôi! Bây giờ thì hai bàn tay nàng đã ôm gáy chàng, kéo mạnh lại để miệng chàng áp mạnh đến mức nàng thấy đau rát hai môi. Hai chân nàng và nàng còn đứng được là do hai cánh tay cứng như sắt của René ôm lấy. Eo nàng đau và lạ thay chính trong nỗi đau thân xác ấy, một niềm sung sướng diệu kỳ lan toả khắp cơ thể nàng. Stephanie muốn chàng làm mình đau thêm nữa bởi cảm giác ấy khiến nàng thấy sung sướng. Và như đoán được ý nghĩ ấy, René càng xiết chặt vòng tay. Bộ ngực vạm vỡ của chàng ấn vào ngực nàng đến mức làm vú nàng nhức nhối.

- Stephanie! Stephanie!

Stephanie hôn hên:

- René! René! Em yêu anh! Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em! Anh yêu em vô cùng - René thì ào. Cánh tay chàng ôm ngang lưng Stephanie vẫn chưa hề giảm bớt cường độ.

Stephanie tức ngực. Cặp vú nàng đau nhức. Nàng thì ào:

- René! René!

René lại nhay nhay như muốn nhai và nuốt cặp môi nàng. Cử chỉ của chàng ngẫu nhiên, thô bạo, nhưng lại làm Stephanie nhẹ nhõm hẳn người, bởi bao nỗi băn khoăn, lo lắng, uất ức hành hạ nàng suốt mấy ngày nay đã tan biến. Chỉ còn cảm giác hạnh phúc diệu kỳ đến mức giá như René có làm nàng ngạt thở và chết ngay lúc này nàng cũng không tiếc nuốt gì. Nàng sẵn sàng chết trong vòng tay ghì chặt của chàng, trong niềm hạnh phúc đang xâm nhập toàn bộ cơ thể nàng.

Đột nhiên những dự định trong cuộc gặp gỡ hôm nay hiện ra trong óc Stephanie. Nàng cố gỡ ra khỏi vòng tay chàng. Không. Nàng phải nói! Không phải những lời hờn tủi, mà là những điều dự tính cho tương lai. "René! René! Chưa bao giờ em là vị hôn thê của Armand! Đây là một ..."

René ôm chặt nàng hơn.

- Vậy mà anh đã tưởng ... anh đã hoảng sợ quá ...

- Mẹ anh ... mẹ anh nghĩ thế nào về em?

Bỗng Stephanie cảm giác có một sự chuyển động nào đó rất tinh tế, khó nhận thấy lướt qua cơ thể René, như thể chàng rất sợ đụng đến chuyện đó. Stephanie chợt ân hận đã hỏi như vậy.

Nhưng nàng không cho phép mình yếu đuối. Không, mình không thể không hỏi, vì điều đó quyết định số phận mình. Ít nhất cũng để mình biết mà có cách đối phó.

René im lặng.

"Vậy là mẹ chàng ghét mình, Stephanie thầm nghĩ. Chàng biết nhưng không dám nói ra, thậm chí không dám nghĩ đến. Nhưng thôi được. Chuyện

ấy mình sẽ lo sau".

- René! Lúc này anh nói chuyện gì với Amélie đấy?

- Anh phó thác mọi sự cho cô ấy. Amélie sẽ giúp đỡ để chúng mình luôn được gần nhau.

- Tại sao lâu thế anh không đến với em? Anh thừa biết là em yêu anh và mong gặp anh biết chừng nào.

- Anh cũng muốn tin là thế, Stephanie.

- Vậy tại sao không viết thư cho em?

- Vì anh lo mọi người sẽ nghĩ sai về em.

Điều này thì chàng nói đúng. Stephanie mới chỉ là cô gái mới lớn lại là học viên trong tu viện. René đâu biết nàng đã có quyền nhận thư riêng. Chàng sợ các seour trong tu viện kiểm duyệt. Chàng sợ cậu nàng, ông Faveroll sẽ mở ra xem trước. Chàng ngại ...

- René! Hè vừa rồi em đã về lâu đài của em nghỉ mấy tuần lễ liền.

- Anh biết.

Nàng gần như hét lên:

- Vậy tại sao anh không nghĩ đến em? Anh biết địa chỉ của em, tại sao anh không gửi thư cho em? Tại sao, René?

- Nếu anh gửi thư cho em, em sẽ nghĩ về anh như thế nào, Stephanie? Mỗi lần nghĩ đến em, anh vừa vui mà vừa buồn ...

- Tại sao buồn?

- Vì Amélie cho anh biết em có ghé vào lâu đài Chaulonnière một số ngày.

- Tình cờ thôi! Cô ấy biết anh không lúc nào không nghĩ đến em. Và anh biết chuyện Armand.

- Anh có biết?

- Anh biết là hai bên gia đình có ý định ... Và hôm em mở tiệc, anh có thấy Armand. Cho nên, Stephanie, anh rất mong chờ ngày hôm nay, nhưng đồng thời anh cũng e ngại. Em sợ mẹ anh thì anh cũng rất sợ cậu em.

- René ...

- Sao? Em định nói gì, Stephanie?

Nàng úp mặt vào hõm vai chàng. Ôi, ấm áp làm sao! Stephanie cảm thấy dễ chịu vô cùng. Niềm sung sướng lớn đến nỗi làm nàng trào nước mắt.

- Sao em khóc, Stephanie? Hay em nghĩ đến Lomanais?

Nàng ép sâu mặt vào vai chàng, như hoảng sợ:

- Gia đình anh và gia đình cô ấy có ý định tác thành cho hai đứa. Nhưng anh yêu em, Stephanie ... xin em hãy chịu khó chờ anh ít lâu.

Câu René nói làm nàng sửng sốt và nàng rời mặt khỏi vai chàng, nhìn chàng, chờ nghe tiếp.

- Đúng thế, Stephanie. Em chịu khó chờ anh ít lâu. Để anh thuyết phục dần

mẹ anh.

Nàng phải cắn môi lại để khỏi buột miệng kêu lên: "Anh phụ thuộc vào mẹ anh đến thế sao?"

Như hiểu được ý nghĩ thầm kín diễn ra trong óc Stephanie, René ôm nàng rồi âu yếm nói:

- Stephanie! Stephanie! Anh yêu em hơn mọi thứ trên đời, em đừng hồ nghi điều đó. Mẹ anh hiện nay vẫn giữ ý định kia. Hồi trẻ mẹ anh đã phải chịu quá nhiều đau khổ. Bây giờ mẹ anh thông cảm với những phụ nữ bất hạnh. Tiểu thư Lomanais là một cô gái bất hạnh. Mẹ anh muốn giúp cô ấy. Em hiểu cho mẹ anh. Và thông cảm với anh. Anh không nỡ khiến mẹ anh khổ tâm. Hãy để anh thuyết phục dần. Anh cam đoan, anh thề với em, anh chỉ yêu mình em. Em là nguồn hạnh phúc của cuộc đời anh ... Stephanie, tình yêu của anh! ... Bao giờ ta lại gặp nhau, Stephanie?

- Tùy anh. Lúc nào cũng được. Ở đây ...

Stephanie lại nép vào người René, tận hưởng hơi ấm cơ thể chàng toả ra, sưởi cho nàng, và áp cặp môi vào cặp môi chàng trong nụ hôn đắm đuối. Nàng chỉ rời cặp môi ra cốt để nói: - Em yêu anh, René! ... Em sẵn sàng gặp anh luôn ... tại đây ... Em hoàn toàn tự do ...

Nói xong nàng lại nghiêng ngấu hôn chàng.

René thì thầm:

- Anh yêu em! Anh rất yêu em, Stephanie ... Giờ quân vụ anh vẫn có thể đến đây ... anh sẽ nhờ người trực giúp ... anh muốn lúc nào cũng được ôm em, hôn em như thế này ... anh muốn lúc nào cũng được em nép vào người anh như thế này, Stephanie ... Em là của anh.

René đã đưa miệng xuống cổ nàng, xuống khoảng da ngực trắng ngần bên trên cổ áo mở rộng của nàng. Stephanie thấy cảm giác đê mê và hầu như nàng không còn biết gì nữa. Họ không nghe thấy tiếng Amélie gõ cửa.

Mãi đến khi Amélie xoay quả nãm, họ mới vội vã buông nhau. Không thấy Amélie vào, René bèn chạy ra cửa mời. Lúc hai người vào, Stephanie vẫn ngồi bất động. Amélie ngạc nhiên nhìn bạn.

- Có chuyện gì vậy?

Câu hỏi đó thốt lên từ miệng Stephanie với ý, có gì trở ngại cho chúng tôi không? Cho cuộc hôn nhân, cho tương lai hạnh phúc của chúng tôi không?

Amélie đưa mắt nhìn từng người một, nghiêm nghị hỏi:

- Hai người định thế nào bây giờ?

- Đối với mình thì không còn phải suy nghĩ gì nữa. Mình đã quyết định - Stephanie nói giọng quả quyết.

Nàng quay sang nhìn René say đắm. Chàng là ông chủ, nàng là đầy tớ. Nàng tuân theo mọi suy nghĩ, mọi quyết định của chàng. Bằng giọng ngoan ngoãn, thụ động, nàng nói khẽ: - Mình sẽ chờ để anh René thuyết phục phu nhân Guinchamp ... Em sẽ chờ anh, René ...

Nhưng đêm hôm đó, nằm trên giường một mình, trí óc tỉnh táo, Stephanie nhận thấy ý nghĩ của mình lúc ở nhà Amélie quá đơn giản. Đúng là nên chờ, nhưng chờ đến bao giờ? Chữ "chờ" quá chung chung. Nó lọt thỏm vào cõi hư vô. Chờ đến bao giờ kia chứ? Phải có một hạn mốc ... Nhưng rồi lần nào cũng vậy, hễ gặp René là nàng bị ngợp trong niềm đam mê, không còn nghĩ được gì hết.

Mà họ gặp nhau liên tiếp.

Những hôm Achille đi vắng, Amélie để hai người tình tự với nhau trong gian phòng tiếp khách nhỏ, tường chằng rèm satin, đầy ghế nệm, đi vắng. Chỉ còn lại với René, Stephanie quên hết mọi thứ.

Nàng thôi không nhắc đến phu nhân Guinchamp nữa, nhưng René thì lại luôn đem chuyện mẹ ra kể, để năn nỉ nàng kiên nhẫn chờ đợi. Thoạt đầu, Stephanie không nói gì, nhưng một lần nàng lấy giọng thật dịu dàng, âu yếm nói:

- Em rất hiểu anh, René. Em sẽ chờ, chờ đến đầu sang năm ...

René sững sốt nhìn nàng. Hình như chàng chưa hiểu. Stephanie nói thêm:

- Đầu sang năm! Nghĩa là một tháng rưỡi nữa.

Chàng định nói gì đó nhưng nàng lấy tay âu yếm bịt miệng chàng:

- Không, đừng nói gì hết. Đừng nói. Em chỉ muốn anh hiểu cho là em chỉ có thể chờ đến một hạn độ nào thôi ... Em chỉ muốn nhắc anh rằng anh phải thuyết phục bằng được mẹ anh trong vòng mấy tuần lễ tới ... tha lỗi cho em ... em cần phải nói rõ thời hạn em dành cho anh ... em không thể chờ anh mãi mãi ... Hiểu cho em, René yêu quý của em ... Anh hãy hiểu cho em ...

*

Càng gần René, Stephanie càng thêm đắm đuối trong tình yêu với chàng. Bây giờ nàng chỉ sống vào những lúc bên chàng, đúng hơn là trong vòng tay chàng. Ngoài những lúc ấy, nếu nàng có sống thì cũng là sống bằng kỷ niệm với chàng mà thôi.

Nàng đi đứng, ăn nói nhưng là đóng kịch. Do cách rèn luyện trong tu viện

và do quyết tâm không để lộ ra quan hệ với René de Guinchamp, nàng đủ nghị lực và khôn khéo giấu biệt, khiến cậu nàng, ông Faverolle, và gia đình Armand Dytteville hoàn toàn không biết gì hết. Mọi người vẫn thấy nàng bình thường, không có gì thay đổi.

Sự kiện chính trị bên ngoài dồn dập không hề khiến nàng quan tâm. Mà nước Pháp quả đang trong giai đoạn của những chuyển biến dữ dội. Hoàng thân Louis Napoléon, nhờ sự ủng hộ của giới bảo hoàng và quần chúng nhân dân đã quá mệt mỏi vì cách mạng và chiến tranh, đang tiến sát tới ngai vàng. Cuộc trưng cầu dân ý ngày 21 tháng 11 đem lại cho ông ta thắng lợi rực rỡ: 7,824,789 tán thành và chỉ có 253,115 phản đối.

Louis Napoléon Bonaparte đã lấy danh hiệu Hoàng đế Napoléon đệ Tam.

Ngày 2 tháng 12, tân hoàng đế dọn vào sống trong cung điện Tuileries. Lá cờ tam tài xuất hiện trên nóc cung điện đã được dân chúng kinh thành Paris hoan nghênh cuồng nhiệt.

Stephanie biết tất cả những tin tức đó nhưng nàng đâu có quan tâm. Đầu óc nàng bây giờ chứa đầy những cuộc hò hẹn với người yêu, cuộc nào thành, cuộc nào không thành, cuộc nào phải hoãn đến hôm sau. Bởi công việc nhà binh của René và cũng có khi bởi Achille có nhà và Amélie không dám để đôi bạn gặp trong phòng riêng.

Tuy nhiên có một chuyện chính trị làm Stephanie quan tâm. Nó cũng là đề tài làm mọi người xôn xao bàn tán. Đó là vấn đề bây giờ nước Pháp đã có vua, tất nước Pháp cũng cần có hoàng hậu. Chuyện hôn nhân của hoàng đế làm khắp hoàng gia cũng như triều đình băn khoăn, lo lắng. Đã hai quận chúa từ chối lời cầu hôn của hoàng đế Napoléon III. Bây giờ mọi người đều bàn tán đến nhân tình lâu nay của Hoàng đế, tiểu thư Montijo.

Stephanie nghe nói bà ta là người Tây Ban Nha, dòng dõi quý tộc, đẹp

nhưng là cái đẹp lãng lơ kiểu gái ăn chơi, rất không thích hợp với vai hoàng hậu một triều đình lớn như nước Pháp.

Stephanie quan tâm đến chuyện lấy vợ của Napoléon III bởi hoàn cảnh của hoàng đế cũng khá giống hoàn cảnh của nàng, đúng hơn là hoàn cảnh của René. Napoléon III yêu tiểu thư Montijo, nhưng bị tất cả hoàng gia và quan chức triều đình ngăn trở. Cũng giống như René yêu nàng nhưng bị bà mẹ phản đối. Nàng chờ xem cuối cùng hoàng đế có dám "bất chấp" hoàng gia và triều đình, lấy người ông yêu không? Và Stephanie linh cảm thấy nếu đức vua "dám" thì đây là tấm gương cho René và chàng cũng sẽ dám lấy nàng, bất chấp sự phản đối của bà mẹ.

Một hôm, Achille vừa về đến nhà đã hét lên phẫn nộ:

- Táo tợn thật (ý nói hoàng đế Napoléon III) dám đưa "mụ" Montijo vào cung điện và tổ chức tiệc đón mừng "mụ" ta! Tất nhiên không dám mời rộng, mà chỉ trong phạm vi những người thân cận nhất của mình.

Nghe thấy tin đó, Stephanie càng khấp khởi mừng thầm. Vậy là điềm René sẽ dám cưới nàng.

Mối tình của nàng với René càng đằm đuối, cuồng nhiệt bao nhiêu thì những lúc xa chàng, nghĩ lại, Stephanie càng uất hận và sốt ruột bấy nhiêu. Những lúc gặp chàng, Stephanie thấy rõ không những mình ngày càng yêu chàng thêm mà ngay René cũng tỏ ra không thể sống thiếu nàng.

Bây giờ, chỉ vừa bước vào phòng, đóng cửa lại, là họ đã lao vào nhau. Mấy tiếng đồng hồ trong gian phòng nhỏ của Amélie, họ không rời nhau ra một phút nào. Hai thân thể quấn chặt vào nhau, hai cái miệng dính liền vào nhau. Lần gặp sau họ lại tiến xa hơn lần trước. René hôn gáy nàng, hôn dần đến cổ rồi đến cặp vú, đến bụng nàng. Bây giờ Stephanie đã cho chàng vượt ve khắp thân thể nàng, chỉ còn chừa chỗ kín nhất mà thôi. Nhiều lúc bản

thân nàng đã tưởng như không chịu nổi và sắp dâng hiến "nốt" cho chàng, nhưng vốn là người có nghị lực mạnh mẽ, Stephanie đã cố gắng để giữ được chừng nào hay chừng ấy.

René cũng hiểu, nếu vượt qua "ranh giới" đó, bản thân chàng cũng sẽ rơi vào tình trạng khó xử sau này. Dù sao thì những giờ khắc tình tự đó cả hai đều đạt đến một mức thoả mãn nhất định.

Mốc của Stephanie đề ra là Tết Dương lịch, mừng một tháng Giêng. Do đó, tháng 12 này nàng thấy sao mà trôi chậm thế. Khi có một mình, tâm trạng Stephanie cáu kỉnh, thần kinh nàng căng thẳng. Nỗi lòng đó nàng đành trút hết lên đầu cô bạn thân thiết Amélie. Vốn bản chất phúc hậu, Amélie chỉ biết an ủi bạn, nhưng dần dần cô thấy an ủi cũng không kết quả gì, nên đành chỉ nghe bạn cáu kỉnh, giận hờn cho nhẹ bớt nỗi lòng.

Stephanie đếm từng ngày.

Và hôm nay, ngày 28 tháng 12, nàng vừa chia tay với René để sau dịp nghỉ Tết, mừng 5 tháng Giêng hai người mới gặp lại. Nàng đã nói với chàng:

- Hẹn sang năm gặp lại!

Và cặp mắt Stephanie nhìn René như van vãn. Nhìn lại nàng bằng cặp mắt nồng nàn và bằng giọng trầm, mượt như nhung, thứ giọng vẫn thường làm cho cơ thể nàng bốc cháy, chàng nói:

- Stephanie! Anh không thể thiếu em ... Em sẽ là vợ anh và đôi ta sẽ dâng hiến toàn bộ thân xác cũng như tâm hồn cho nhau.

Rồi chàng ôm chặt người yêu, đặt lên miệng nàng một cái hôn đắm đuối như thể áp con dấu vào bản cam kết giữa họ.

Trong mấy ngày nghỉ Tết, mỗi bên đều bị cuốn vào những bồn phận đối với gia đình. Họ không thể gặp nhau. Nhưng đến ngày mùng 5, mặc dù vợ chồng Amélie - Achille còn ăn Tết ở lâu đài Fermondy chưa về, René và Stephanie vẫn đến đó tìm nhau.

Sau khi vào phòng khách nhỏ như mọi khi và gia nhân của Amélie đã mang trà lên, họ đóng cửa lại và bắt đầu cuộc tình tự. Cửa vừa khép, họ đã lao vào nhau và cùng bị cuốn vào một cơn thèm khát dữ dội.

Tuy nhiên một nỗi hoảng sợ, đau buồn và tuyệt vọng vẫn len lỏi vào tâm trí Stephanie và nàng bỗng nhiên cảm uất. Nàng không thể ghìm nổi cơn phần nộ đang bùng lên trong lòng.

- René ... René ... - nàng van vỉ.

- Anh yêu em ... anh yêu em, Stephanie - chàng thì thầm và lấy miệng bị miệng nàng lại.

Stephanie dùng hết sức đẩy mặt chàng ra, và vẫn trong vòng tay thít chặt của chàng, nàng nhìn thẳng vào mắt chàng, vào khuôn mặt của chàng ... Ôi, khuôn mặt chàng mới đẹp làm sao! Và nàng muốn mãi mãi đắm mình trong cặp mắt diệu kỳ kia.

- René ...

Chàng cố áp miệng, chặn không cho nàng nói. Nhưng lần này, Stephanie kiên quyết cưỡng lại:

- Không!

René sửng sốt trước câu: "Không" thốt lên, nghe rất khô khốc. Chàng buông lỏng vòng tay, nhìn nàng lo lắng.

- René ... anh đã nói chuyện với mẹ anh chưa?

Mặt René đột nhiên đau khổ đến mức Stephanie bỗng ân hận là mình đã tàn nhẫn với chàng. Nhưng không! Đây là chuyện tương lai cuộc đời nàng, là điều quyết định hạnh phúc suốt đời của nàng. Đành phải tàn nhẫn vậy. Tàn nhẫn một lần này thôi.

- René ... Anh trả lời em đi ... Anh đã nói chuyện với mẹ anh rồi chứ?

- Rồi ...

Nàng chờ đợi chàng nói tiếp, nhưng René im lặng. Thái độ im lặng của chàng cũng có nghĩa là một sự thú nhận. Thấy cặp mắt chàng đắm lệ, Stephanie vừa thương xót nhưng đồng thời cũng thất vọng về tính nhu nhược của chàng.

- Mẹ anh trả lời thế nào?

- Mẹ anh bảo anh chưa đủ điều kiện để đảm bảo cho cuộc sống của một gia đình. Lương sĩ quan của anh không đủ nuôi một gia đình.

Stephanie không bảo là chàng nói dối, nhưng nàng tin là chàng không nói thật.

- Anh có yêu em không?

- Sao em hỏi lạ vậy? Anh yêu em vô cùng, và chỉ yêu riêng mình em. Mẹ anh bảo chúng ta hãy chờ thêm một thời gian nữa.

- Chờ cái gì?

- Mẹ anh bảo anh hãy còn quá trẻ.
- Anh Achille cũng bằng tuổi anh.
- Mới 25, Stephanie.
- Nhưng nếu anh lấy tiểu thư Lomanais thì mẹ anh không thấy anh trẻ chút nào.
- Stephanie!
- Điều em nói là sự thật và anh thừa biết như thế.
- Anh sẽ không lấy cô Lomanais. Anh thề với em. Người anh yêu là em. Chỉ em thôi ... Anh sẽ thuyết phục được mẹ anh để bà bằng lòng ... Anh cam đoan với em ... Anh thề với em ... Em hãy tin ở anh.

Stephanie không thể rời khỏi René. Nàng thấy rõ tình cảm thật của chàng. Đúng là chàng yêu nàng, nhưng chàng sợ mẹ, một bà mẹ rất yêu con, và chính vì yêu con mà bà nắm chặt con. René đã không dám nói thẳng, nói thật với mẹ. Bây giờ thì Stephanie thấy rõ, tuy chàng có thân hình cao lớn, có những bắp tay rắn chắc, có cặp đùi vạm vỡ, bó chặt trong ống quần, tuy chàng đề lên nàng, có thể làm nàng không sao quấy cựa được, nhưng tâm hồn chàng, ngược lại, vô cùng yếu ớt. Chàng là con người nhu nhược, hèn nhát, cần phải có người quyết đoán hộ. Đã vậy thì nàng phải làm công việc quyết đoán. Nàng phải ép chàng. Nàng phải mạnh mẽ hơn chàng, hơn mẹ chàng, hơn tất cả thế gian.

Một cơn giận trào lên trong lòng nàng. Stephanie thấy phải dọa chàng. Phải làm chàng run lên vì khiếp sợ. Muốn vậy chỉ có một cách, mặc dù nàng không muốn, nhưng không còn cách nào khác. Phải hạ tối hậu thư.

- René - nàng chậm rãi dần từng tiếng - Hoàng đế Napoléon III sẽ cưới tiểu thư Montijo.

- Sao lại thế được? Em khác, bà ta khác chứ!

- Không! Em phải có thời hạn cuối cùng. Em yêu anh vô cùng. Anh cũng bảo anh yêu em. Nếu như tình yêu của Hoàng đế vượt được lên trên những ý kiến phản đối của hoàng gia và triều đình thì anh cũng phải vượt lên được sự phản đối của mẹ anh. Nếu bằng thái độ kiên quyết của mình, Hoàng đế buộc hoàng gia và triều đình chấp thuận để ngài thành hôn với tiểu thư Montijo thì anh, anh cũng phải có đủ kiên quyết để buộc phu nhân Guinchamp phải chấp thuận để anh lấy em.

- Stephanie ... Stephanie ... tình yêu của anh ... Điều em vừa nói là điên rồ, là ...

René nổi nóng, nhưng nàng vẫn bình thản nói tiếp:

- Sau khi tiểu thư kết hôn với hoàng đế và lên ngôi hoàng hậu một tuần, nếu mẹ anh vẫn chưa đến ngõ lời cầu hôn chính thức với cậu Faverolle thì em sẽ tự quyết định ...

- Cậu em ...

- Chuyện cậu em chỉ là nghi lễ, là thủ tục mang tính hình thức, anh đừng lo.

René nhìn nàng. Stephanie thấy nổi phẫn nộ hiện trên cặp mắt chàng và trong nụ cười gằn của chàng. René nghiêng răng khể nói:

- Em sẽ nhận lời cầu hôn của Armand?

- Việc ấy của em, không liên quan gì đến anh. Một khi chia tay anh, em

muốn lấy ai là chuyện của em. Nhưng rất có thể là Armand. Ít nhất anh ấy cũng hơn anh ở một điểm quan trọng. Anh ấy biết mình muốn gì và kiên quyết thực hiện.

René nổi giận ôm chặt nàng đến mức tưởng như định bóp chết nàng. Stephanie bình thần gỡ tay chàng ra. René không chịu. Chàng hét:

- Thì ra cô không yêu tôi. Chỉ tôi yêu cô ... Cô không hề yêu tôi chút nào hết ... chỉ có tôi là thật sự yêu cô ...

René như người điên. Hai mắt long sòng sọc, miệng mím chặt, sùi cả bọt mép, hai thái dương phình ra, đỏ ửng. Đột nhiên toàn thân Stephanie mềm ra. Nàng quá mệt mỏi. Sự căng thẳng đã rút hết sức lực của nàng. Nhưng cũng chính thái độ bình thản, không cưỡng lại, càng làm René thêm tức giận.

- Không đâu, em yêu anh. Đêm nào em cũng mơ thấy em thuộc về anh. Có lúc em cảm thấy không sống nổi nếu phải chia tay anh. Nhưng em cũng rất quý ...

René hùng hổ bịt miệng nàng lại. Rồi như con dã thú, chàng đè nàng xuống, hấp tấp cởi khuy áo nàng, lướt cặp môi ẩm ướt lên ngực nàng, lên cặp vú nàng, trượt xuống bụng nàng. Hai bàn tay chàng như những gọng sắt dẫn nàng xuống. Hai chân chàng đè lên, quặp chặt hai chân nàng, khiến nàng không sao cử động nổi.

Stephanie cố quấy. René chồm lên hôn vào miệng nàng. Stephanie quay mặt đi, tránh cặp môi chàng rồi đạp chân chàng ra. Nàng hốt hển nói:

- Tôi rất quý Armand ... tôi tin rằng tương lai tôi sẽ thấy những cuộc hôn nhân lý trí là những cuộc hôn nhân bền vững và hạnh phúc nhất.

Stephanie tưởng René sắp buông mình ra. Ai ngờ chàng lại càng đè nàng xuống. Bây giờ hai bàn tay chàng bấu chặt vai trần trụi của nàng. Đúng là một con hổ hung dữ.

- Anh làm tôi đau .. buông ra, René ...

Như không nghe thấy, René vẫn bấu chặt hai vai, đè nàng xuống. Và giọng anh đột nhiên lạc hẳn đi, nghe khàn khàn rất lạ. Stephanie chưa nghe thấy giọng René như thế bao giờ.

- Không! Anh không thể chịu nổi nếu em thuộc về một người đàn ông khác. Anh không thể chịu nổi ... Anh yêu em ... Em phải là của anh ... Em phải thuộc về anh ... Và chính em cũng mong muốn thế ... Anh không thể để em lọt vào tay kẻ khác ...

Làn tóc Stephanie xoã tung, xoã ra trên tay ghế. Mắt nàng hé mở, chăm chú nhìn chàng. Nàng sung sướng thấy René phát điên lên như vậy. Nghĩa là chàng ghen! Nàng đã khơi lên được cơn uất hận, nỗi đau đớn của chàng. Nàng đã kích thích được nỗi sợ hãi mất nàng của René.

Và bây giờ, vẫn khoá nàng trong gọng kìm của hai cánh tay cứng như thép, René xin lỗi nàng, nhắc lại rằng chàng yêu nàng. Lần này chàng nói bằng những lời cuồng nhiệt hơn tất cả những lần gặp nhau trước đây. Chưa bao giờ Stephanie thấy chàng yêu mình như bây giờ trong cơn giận dữ, trong nỗi hoảng hốt mất nàng.

Stephanie sung sướng. Nàng mừng rỡ đã đẩy chàng lên trạng thái hung bạo như vậy. Nhưng nàng nghĩ, vẫn cần đẩy thêm nữa. Và nàng lại quấy mạnh hơn. René không chịu buông, họ biến thành một cuộc vật lộn dữ dội.

Họ vật nhau như hai võ sĩ trên sàn đấu. Họ lăn lóc trên sàn, cả hai đều tả tơi áo quần. Cả hai đều mặt đỏ gay và mồ hôi ướt đẫm. Cuối cùng, khi cả hai

đều kiệt sức, họ nằm yên, thở hỗn hển, vẫn trong vòng tay nhau. Rồi họ chuyển sang vuốt ve nhau. Những bàn tay rã rời cổ run rẩy âu yếm nhau. Hơi thở họ đã đều đặn trở lại.

- Tại sao? Tại sao ta lại tự làm khổ nhau như vậy? - René thì thào.

- Đúng thế. Muốn khỏi làm khổ nhau thì có gì khó đâu? Anh hãy tiến hành thủ tục cầu hôn đi. Nếu như sau lễ kết hôn của hoàng đế một tuần ...

- Im! Em không được nói nữa. Anh van em ... đừng nói nữa ...

Stephanie âu yếm đặt môi lên môi René, lướt nhẹ trên đó rồi ngoan ngoãn ngả đầu lên vai chàng, giống như mệt mỏi sau một cuộc làm tình cuồng nhiệt. Nàng nhẹ nhẹ cắn dái tai chàng, bầu cặp môi đau nhức vào lớp da trên cổ chàng âu yếm nói:

- René, tình yêu của em! ... Em chờ anh ... Nếu một tuần ... Nhưng thôi, điều ấy em đã nói rồi ... từ nay đến khi đó em sẽ không nhắc lại ... Hai ngày nữa ta sẽ gặp nhau, như mọi khi ... nhưng cái hạn đó em không thay đổi đâu, anh hãy tin là em sẽ kiên quyết ... Hai ngày nữa ... em chờ anh quyết định.

*

7 ngày sau, 12 tháng 1 năm 1853 hoàng đế chính thức gửi thư cho phu nhân nữ công tước Montijo, xin cầu hôn với tiểu thư con gái bà. Và hôm sau đức vua nói với triều thần:

- Trẫm không hỏi ý kiến các khanh. Mà đây chỉ là trẫm thông báo để các khanh biết.

7. HÔN LỄ CỦA STEPHANIE VÀ ARMAND

Tin về lễ đính hôn của Hoàng đế Napoléon đệ Tam với công tước tiểu thư Montiji được đăng trên toàn bộ báo chí Paris ngay sáng hôm sau. Stephanie hoảng hốt chạy đến tìm Amélie.

- Bạn biết tin chưa?

- Biết rồi, cũng như mọi người.

Stephanie lo lắng hỏi:

- Vậy bạn có tin là ...

- Mình cho rằng trong một lúc quá hoang mang, bạn đã đưa ra "tối hậu thư" đại dột với anh ấy.

Stephanie bối rối nhìn Amélie. Vậy là do nôn nóng, nàng đã đề ra "thời hạn cuối cùng" với chàng. Và bây giờ thì không còn cách nào gỡ lại. Chính nàng đã tự hủy mọi con đường rút. Bây giờ làm sao để gỡ lại?

Nhưng sau một lúc suy nghĩ, Stephanie đã trấn tĩnh lại. Không! nàng không thể tỏ ra yếu đuối! Không thể cứ chờ mãi! Mà chờ ai kia chứ? Chờ phu nhân Guinchamp. Có nghĩa là chờ suốt đời. Phu nhân Guinchamp không đời nào chấp nhận nàng.

- Vậy là mình đã trở thành tù nhân - Stephanie than thở.

- Tù nhân của chính bạn! - Amélie thương xót nói.

- Đúng thế - Stephanie nghiêng răng lại. Đúng như Amélie nói, mình đã bị chính câu nói của mình trói tay rồi.

- Bây giờ bạn đành phải rút "tối hậu thư" lại.

Câu nói của Amélie như ngọn roi quất vào Stephanie. Vậy ra thế gian này đồng tiền quyết định tất. Người ta coi trọng trị số của hồi môn, coi trọng tiếng tăm và lợi ích vật chất hơn tình yêu. Nghĩ đến đó Stephanie quặn đau. Gần đây nàng đã khám phá ra sự thật. Phu nhân Guinchamp thuê trẻ nghèo khổ. Bà coi đồng tiền là chìa khoá để mở mọi thứ. Bà ta lấy chồng giàu có để thoát khỏi cảnh nghèo. Bây giờ bà ta muốn hỏi tiểu thư Lomanais cho con trai vì Lomanais có khoản hồi môn khổng lồ. Bà ta muốn René có tương lai bảo đảm. Ngoài ra, Lomanais lại là cô gái khờ khạo, bà tha hồ bắt nạt ... Ôi, cái thế gian mà đồng tiền chi phối mọi thứ, danh vọng trói buộc con người. Stephanie thấy ghê tởm. Nàng phải thoát khỏi những trói buộc đó.

- Phải tự giải phóng mình! Không! Không đời nào mình rút lui. Không đời nào mình chịu đầu hàng bà Guinchamp! Mình yêu anh ấy! Mình yêu đến mức mê mẩn. Nhưng René không dám thoát ra khỏi vòng cầm tù của bà mẹ! Tại bà ấy tất cả! Mình căm thù bà ấy! Mình căm thù thói nhu nhược của René!

Mấy câu cuối, Stephanie hét lên như điên. Amélie hoảng hốt vội chạy đến dìu bạn ngồi xuống, dỗ dành an ủi bạn. Cô dịu dàng, từ tốn, lựa lời khuyên giải Stephanie. Cô bảo Stephanie phải thông cảm với bà Guinchamp. Sau khi chồng qua đời, gia tài khánh kiệt rất nhanh và bây giờ bà ta đang rất cần tiền. Bà ta yêu con trai và muốn con trai lấy vợ giàu để bảo đảm cuộc sống sau này ...

Amélie nói rất nhiều, nhưng Stephanie không buồn nghe. Tất cả các lý do đều không đủ sức thuyết phục. Đối với Stephanie, hạnh phúc lớn nhất, điều quan trọng nhất trong cuộc đời là tình yêu, một tình yêu dựa trên sự quý mến lẫn nhau, một tình yêu chân thật và sẵn sàng dâng hiến cho nhau. Ngoài ra mọi thứ khác đều không quan trọng.

Amélie còn an ủi bạn rằng thời gian từ lúc đính hôn cho đến lúc cưới nhiều khi rất dài. Mà tối hậu thư của Stephanie đưa ra với René là một tuần sau khi hoàng đế cưới tiểu thư Montijo chứ không phải sau khi hai người đính hôn. Biết đâu trong thời gian ấy René có thể xoay chuyển được bà mẹ.

- Liệu có lâu không nhi? - Stephanie vội bám lấy niềm hy vọng ấy.

- Lâu chứ! Stephanie này, nhân đây, mình lộ với bạn một chuyện. Tối hôm qua Rene đến đây. Anh ấy rất hoang mang. Thấy tin hoàng đế đã đính hôn với tiểu thư Montijo, René nghĩ đến "tối hậu thư" của bạn, đã một lần nữa cố năn nỉ phu nhân Guinchamp cho phép anh ấy cưới bạn. Nhưng bà ta dứt khoát không nghe. Thậm chí còn quát ầm lên và cấm René không được nhắc đến tên bạn ra với bà. Lại còn cấm René không được gặp bạn nữa.

- Không được gặp mình?

Câu hỏi của Stephanie vừa đau đớn vừa tuyệt vọng, đến mức Amélie hoảng hốt phải ôm lấy nàng, dỗ dành như dỗ trẻ con.

- Nhưng bạn đừng lo. René sẽ đến. Anh ấy sẽ đến với bạn. Sẽ gặp bạn tại nhà mình. Stephanie, René sẽ vẫn đến đây.

Amélie dẫn bạn vào phòng khách nhỏ, bảo bạn chịu khó ngồi chờ. Rất có thể René sẽ đến ngay bây giờ. Stephanie nhìn gian phòng. Nơi đây nàng đã hưởng bao nhiêu giờ khắc diệu kỳ bên chàng. Vậy mà từ nay có thể sẽ

chấm dứt tất cả. Nàng nhớ lại cảm giác khi chàng áp miệng vào miệng nàng trong một cái hôn cuồng nhiệt. Nhớ lại bàn tay chàng ve vuốt trên da thịt nàng. Và lần gần đây nhất chàng đã hôn lên vú nàng. Stephanie rùng mình. Toàn thân nàng nóng bừng ...

Ôi, kia rồi, René đã bước vào. Cửa khép lại. Chàng đắm đắm nhìn nàng. Như trong cơn mê, Stephanie từ từ tiến lại. Họ ôm ghì lấy nhau trong một cái hôn thắm thiết. Rồi họ ôm nhau rất lâu, trong im lặng. Cả hai đều biết bất cứ lời nào nói ra lúc này chỉ thêm làm đau khổ cho nhau. Họ cứ lặng lẽ vuốt ve nhau. Lại gọi tên nhau, lại "anh yêu em", "em yêu anh". Rồi vẫn không nói gì hơn, đột nhiên René khóc nức nở. Và thế là Stephanie cũng không cầm được nước mắt.

Họ lại ôm nhau, vuốt ve nhau. Cả hai mê mải trong niềm hạnh phúc mà họ đều cảm thấy sẽ không phải là mãi mãi. Chàng hỏi:

- Bao giờ ta lại gặp nhau, Stephanie?

- Mai. Vẫn như thường lệ, René - nàng dịu dàng nói.

Từ hôm đó mỗi ngày họ gặp nhau, hôn nhau, vuốt ve nhau, tận hưởng thời gian bên nhau, nhưng không nhắc gì đến chuyện tương lai. Đêm nào về, Stephanie cũng băn khoăn, không biết có nên rút lại "tối hậu thư" hay không. Nhưng nàng kiên quyết không. Và đêm nào nàng cũng chỉ ngủ chập chờn, đầu óc hoang mang. Niềm hy vọng René thuyết phục được mẹ chàng tuy mong manh nhưng nàng vẫn cố bám lấy.

Tình hình diễn biến rất nhanh. Báo chí đăng tin lễ kết hôn của hoàng đế Napoléon III đồng thời là lễ đăng quang lên ngôi hoàng hậu của tiểu thư Montijo được ấn định vào ngày 30 tháng 1. Bản thông điệp gửi toàn dân của đức vua nói rõ: *"Trẫm muốn kết hôn với người phụ nữ trẫm yêu hơn là lấy một người trẫm không hề quen biết chỉ cống để tạo liên minh chính trị"*

..."

Mấy ngày hôn lễ của hoàng đế, cả kinh thành Paris chẳng đèn kết hoa rực rỡ. René bị vướng vào công việc canh phòng đầy bận rộn và vất vả, không kể ngày đêm nên họ không thể gặp nhau.

Sáng ngày 31, René đến biệt thự của Amélie và thấy Stephanie mang vé lạnh lòng. Nàng kiên quyết không chịu sang phòng tiếp khách nhỏ để gặp riêng chàng.

- Tôi cần phải nói với ông, René! Và tôi sẽ nói trước mặt Amélie, là thời hạn cuối cùng đã kết thúc.

- Stephanie, em hãy chịu khó chờ đợi anh thêm ít lâu nữa.

- Chờ cái gì? Chờ đến lúc ông bằng tuổi cậu Faverolle tôi và tôi bằng tuổi mẹ ông hay sao?

- Stephanie!

- Tôi yêu ông, René. Nhưng ông khát lần mãi. Bây giờ thì tôi không thể đợi thêm được nữa.

- Anh van em. Anh hứa với em.

- Tôi không tin vào bất cứ lời hứa nào của ông nữa. Tốt nhất ta chia tay nhau.

Amélie đã lặng lẽ rút lui ra ngoài từ lúc nào. Nhưng khi René bước đến gần nàng, Stephanie nhẹ nhàng ngăn lại:

- Không. Ông để tôi yên. Nếu như ông muốn rủ tôi trốn đi, tôi xin sẵn sàng,

bất kể đi đâu.

- Stephanie, nghe anh nói đã ...

- Tôi không nghe anh nói. Tôi cần anh làm. Tại sao anh không dám đưa tôi đi trốn?

- Stephanie, nghe anh nói đã ...

Stephanie không đáp, lặng lẽ bước ra cửa. Đến ngưỡng cửa, nàng quay lại nhìn chàng. Mắt nàng đẫm lệ. René lao đến định ôm nàng. Stephanie gạt nhẹ chàng ra, vẫn không nói một lời. Nước mắt giàn giụa trên mặt nàng.

- Stephanie ... ngày nào anh cũng sẽ đến đây và chờ em. Em có đến gặp anh nữa không?

- Tôi chưa biết ... - và nàng bước ra.

*

Hôn lễ hoàng đế Napoléon đệ Tam và tiểu thư Montijo được sao chép đúng như đám cưới hoàng đế Napoléon đệ Nhất lấy quận chúa Marie Louise. Cũng ngần ấy cỗ xe ngựa, đúng như làn trước. Thoạt đầu là một dãy xe song mã chở gia đình quận chúa Mathilda, em họ đức vua, họ hàng và bè bạn của Hoàng hậu, quan Đồng lý văn phòng hoàng cung, các vị thượng thư và quan chức cao cấp. Tiếp đến ba cỗ xe lục mã chở quan tể tướng, quận chúa Mathilda, công tước phu nhân Montijo - mẹ hoàng hậu, vua Jerome - thân sinh hoàng đế Napoléon đệ Tam.

Tiếp đến đoàn kỵ binh gồm toàn các tướng lĩnh cưỡi ngựa, mặc quân phục trắng dẫn đầu cỗ xe 8 ngựa đen chở đôi uyên ương. Cỗ xe dát vàng, bên trên đặt vương miện mà ngày mùng 2 tháng 12 năm 1804 đã dùng trong hôn lễ của vua Napoléon I với nàng Joséphine. Hai vị thống chế nước Pháp cưỡi ngựa tháp tùng hai bên xe.

Tân hoàng hậu Eugénie, vẻ mặt kiêu diễm, mái tóc cài hoa hồng, vương miện hoàng hậu đính kim cương trên đầu, đeo mạng trắng mỏng như đám mây nhẹ, mặc bộ áo dài bằng nhung trắng, cổ, vai và ống tay đính các loại ngọc, đeo một chuỗi hạt ngọc trai, theo đúng tục lệ của các cô dâu Tây Ban Nha.

Đoàn hôn lễ diễu hành dọc theo đại lộ Areole và dừng lại trước cổng nhà thờ lớn Notre Dame. Phải chăng là một ngẫu nhiên mang tính tiền định, cỗ xe của đức vua và tân hoàng hậu đỗ lại ngay trước mặt Stephanie, chờ cho khách trong những cỗ xe đi trước ra hết. Cỗ xe của cặp tân hôn chờ ... cũng như nàng đang chờ René thuyết phục mẹ chàng ...

Stephanie tha hồ chiêm ngưỡng tân hoàng hậu ... Hoàng hậu đâu biết số phận của bà kéo theo số phận của Stephanie! ... Nàng đột nhiên nghĩ đến René và nàng chỉ muốn khóc. Đến giờ phút này nàng đã biết chắc chắn sự chờ đợi của nàng là vô vọng.

*

Ngay buổi chiều hôm đó, Stephanie ngỏ lời với ông Faverolle sẵn sàng đến thăm gia đình Armand Dytteville.

Phu nhân Dytteville tiếp hai cậu cháu nàng vẫn niềm nở và thân tình. Bà không tỏ một ý nào xung quanh việc nàng thoát thác chuyện lấy chồng hôm trước. Riêng Armand hơi có vẻ ngạc nhiên. Nhìn chàng, Stephanie thấy rõ chàng vẫn yêu nàng vô cùng. Cặp mắt Armand hơi có vẻ buồn.

Stephanie nhìn chàng và thấy chàng vẫn đáng yêu. Nàng yêu Armand với tình cảm của đứa em gái. Đã có thời nàng tưởng nàng yêu chàng bằng một thứ tình cảm khác, như sự đòi hỏi của thân xác chẳng hạn. Còn Armand, nàng biết chàng yêu nàng say đắm, hết như nàng yêu René!

Cặp mắt Armand nhìn nàng vừa tha thiết, vừa có phần oán trách. Stephanie

cảm thấy lòng dịu lại, thanh thản. Nàng nhận thấy lúc nàng mới vào, phu nhân Dytteville và Armand đưa mắt nhìn nhau như thể dò hỏi xem sự thế này là nghĩa là sao.

Sau những lời thăm hỏi xã giao, Stephanie nói:

- Thưa phu nhân, cho phép cháu được thổ lộ với phu nhân và anh Armand một điều. Cháu đã suy nghĩ và quyết định thay đổi ý định của cháu trước đây mấy tháng.

- Ôi, tôi rất hài lòng nghe tiểu thư cho biết như vậy. Tiểu thư thừa biết tôi rất mến tiểu thư và tiểu thư cũng biết rõ Armand tha thiết được kết hôn với tiểu thư.

Rồi bà quay sang ông Faverolle:

- Thưa ông Faverolle, nếu ông và tiểu thư đã quyết định chấp nhận lời cầu hôn của chúng tôi cho cháu Armand, tôi nghĩ chúng ta có thể bàn bạc ngay việc này.

Bà cho biết Armand đang sắp phải sang Nouvelle Calédonie một thời gian dài, có khi phải đến 6 tháng. Và nếu Stephanie thấy không có gì trở ngại, hôn lễ có thể tiến hành trước khi Armand lên đường.

Stephanie bằng lòng. Phu nhân Dytteville còn nói thêm:

- Nếu vậy thì hay quá. Và nếu tiểu thư muốn, tiểu thư có thể đi theo Armand sang đó ...

Bà quay sang nhìn con trai.

Armand bước đến gần Stephanie. Thấy rõ chàng rất xúc động.

Cặp mắt chàng lộ vẻ ngỡ ngàng trước hạnh phúc mà chàng không ngờ lại đến đột ngột như vậy, giữa lúc chàng đang lo lắng nó sẽ bay đi mãi.

Stephanie mắt rơm rớm xúc động, đưa bàn tay ra cho chàng:

- Ôi, Stephanie! Đây là sự thật sao? ... Stephanie ...

Chàng đỡ bàn tay nàng, đặt lên đó một cái hôn.

- Tôi rất sung sướng ... rất sung sướng ...

Và đột nhiên chàng quay đi thẩn thức. Chàng khóc vì hạnh phúc.

Phu nhân Dytteville âu yếm ôm hai vai con trai, kéo chàng lại gần bà.

- Tất cả chúng tôi đều rất sung sướng, Stephanie!

Thế là xong. Nàng đã mất René cũng như chàng đã mất nàng. Vậy là hoà!

*

Trong bữa tiệc đính hôn, Armand lồng vào ngón tay Stephanie chiếc nhẫn mặt lam ngọc vùng Cashmere, màu xanh trong vắt, nạm kim cương xung quanh. Đây là chiếc nhẫn quý giá nhất mà nàng được thấy cho đến tận giờ phút này.

Phu nhân Dytteville tặng con dâu tương lai một cái bươm đội đầu bằng pha lê đục viên vàng và một bộ đồ trang điểm, các hộp phấn, sáp, lược chải, trâm cài đều nạm kim cương.

Hầu tước Dytteville, ông bố chồng tương lai tính tình ít nói thì hứa sẽ đặt vào "giỏ quà cưới" của nàng một số cổ phần của công ty khai thác của ông tại đảo Nouvelle Calédonie. Alida, cô em gái Armand tặng chị dâu tương

lai chiếc quạt quý của hoàng hậu Marie Antoinette ngày xưa, kèm theo một tập giấy xác nhận giá trị đó của nhiều chuyên gia về đồ cổ.

Chỉ ngày hôm trước hôm sau, cuộc sống của Stephanie đã biến đổi hoàn toàn. Nàng đi mua sắm đồ cưới cùng với bà vú Clemence, nhưng rất nhiều lần đi với phu nhân Dytteville và Alida. Họ đến hiệu may thời trang nổi tiếng Palmyre để sắm y phục cô dâu.

- Hai con có thể ở đây với mẹ, con dâu yêu quý của mẹ - phu nhân Dytteville nói với Stephanie - Mẹ rất biết tôn trọng độc lập của các con và con sẽ được thoải mái. Nhưng mẹ biết con vẫn muốn được ở riêng hơn. Mẹ vừa nghe người ta rao bán một ngôi nhà trên phố bờ sông, từ nhà ta đến đó chỉ đi mất 20 phút, coi như một cuộc dạo chơi ngắn. Vậy con nghĩ sao, Stephanie?

- Tùy mẹ thôi ạ.

- Thế thì được. Ta sẽ mời một họa sĩ thiết kế nội thất. Ngôi nhà đó là của ông Vaudière.

- Ông chủ nhà băng ấy ạ?

- Đúng thế. Ông ta với ba con là đôi bạn, quen biết nhau từ lâu và bây giờ là bạn hàng của nhau.

Tuy bận rộn chuẩn bị cho đám cưới, Stephanie vẫn tranh thủ thời gian viết thư báo tin cho Amélie. Amélie gửi thư đáp lại, ngỏ lời mời Stephanie cùng với chồng chưa cưới đến chơi với vợ chồng mình. Amélie trách bạn lâu nay không đến và tỏ ý mong gặp.

Để tránh cho Armand và René khỏi chạm trán nhau ở nhà Amélie, Stephanie báo trước ngày mình đến.

Khi Amélie rụt rè hỏi tình hình của nàng, Stephanie đáp:

- Mình tin là mình sẽ hạnh phúc. Mình rất mến Armand. Nếu hiện nay chưa yêu, thì chẳng bao lâu nữa mình sẽ yêu anh ấy. Tình cảm của mình với Armand là chân thành. Và anh ấy thì mỗi ngày lại yêu mình thêm lên. Cuộc sống như vậy mình thấy rất êm ả, dễ chịu. Bây giờ mình lại đam thích ở bên anh ấy. Kỳ này anh ấy sang Nouvelle Calédonie, khéo mình sẽ đi theo.

- Bạn quên hẳn René chưa?

- Mình sẽ quên hẳn. Amélie này, bây giờ mình không muốn nghĩ đến anh ấy nữa. Hồi đó mình mê René, nhưng lúc nào cũng băn khoăn, đau khổ, rồi lại tự dằn vặt đủ thứ. Bây giờ quên được anh ấy, mình nhẹ bồng cả người.

- Sắp cưới rồi chứ?

- Dự định vào đầu tháng ba. Bạn và anh Achille sẽ đến nhé.

- Mình muốn tặng bạn quà cưới. Bạn có thấy muốn thứ gì không?

- Ôi, mình chẳng biết nữa. Vì chưa kịp muốn thì người ta đã cho rồi.

- Vậy là được. Vợ chồng mình sẽ nghĩ thứ quà gì thật độc đáo.

Achille đã nảy ý nghĩ rất hay là chọn trong chuồng ngựa của anh hai con đẹp nhất 3 năm tuổi, tặng đôi vợ chồng mới cưới. Armand và Stephanie đều choáng váng trước món quà quá ư quý giá ấy.

*

Tựa vào cánh tay ông Faverolle, cô dâu Stephanie bước vào nhà thờ. Nàng mặc bộ áo dài cưới rất đắt tiền bằng đăng ten Ăng - lê, sáng tạo mới nhất của hiệu may thời trang Palmyre. Phù dâu có Alida cùng ba cô bạn gái

ở tu viện: Madeleine, Clotide và Valérie.

Nhà thờ trang hoàng lộng lẫy, khắp mọi chỗ đều kín hoa tươi, đăng ten. Sàn trải thảm đắt tiền. Đám cưới tổ chức linh đình, khách mời là những nhà kinh doanh và những quý tộc cỡ lớn đất kinh thành.

Stephanie rất sung sướng và ngạc nhiên thấy bà Nhất Naie Joseph và seour Marie cũng đến dự.

Đoàn khách ở trang trại và lâu đài của nàng tại Vandée cũng ra dự cưới. Chị quản gia Suzanne đi cùng chồng là viên quản lý Gautorn. Bà cụ Mayeux già nua, cứ khóc nức nở mãi. Ông già Firmin và cha mẹ của Aimé nữa. Chính Aimé thì không đến dự được vì anh đã nhập ngũ và không xin nghỉ phép được.

Hôn lễ kết thúc trong tiếng nhạc đại phong cầm và dàn hợp xướng của nhà thờ. Stephanie khoác tay chú rể Armand bước ra khỏi nhà thờ.

Phu nhân Guinchamp và René cáo lỗi không đến dự lễ cưới được bằng một lá thư kèm theo lời chúc mừng đôi uyên ương, với lý do díp đó họ không có mặt ở Paris.

Mặc dù không định, Stephanie nhìn Armand mà tưởng như đó là René. Đáng lẽ người nàng khoác tay lúc này phải là René de Guinchamp mới đúng. Lẽ ra phải là chàng trả lời chữ "Có" khi đức cha linh mục hỏi, *có bằng lòng kết duyên với tiểu thư Boisnaudouin không?*

Nàng đã chủ động đến với Armand, vội vã tìm tới chàng, chỉ cốt để mau thoát khỏi hình ảnh ám ảnh của René. Bởi cho đến ngày hôm nay, những nụ hôn cháy bỏng, những vòng tay xiết chặt, những cử chỉ mơn trớn ve vuốt của "người kia" vẫn cứ ám ảnh trở dậy trong ký ức nàng, không chịu buông tha. Mùi hương của thân thể René vẫn cứ thoang thoảng vây quanh

nàng, cái mùi thân thuộc biết bao đối với nàng. Nàng đã biết rõ những bắp thịt vạm vỡ của René, làn da ấm áp của chàng, trọng lượng thân thể của chàng đè lên thân thể nàng ... Chỉ có mỗi một thứ nàng chưa được hưởng ở chàng và lúc này nàng sắp nhận được ở Armand, là cảm giác khi hai thân thể hoàn toàn trần truồng áp vào nhau và cái của người đàn ông đi vào nàng, đẩy nàng đến khoái cảm tuyệt đỉnh, biến nàng từ một thiếu nữ trinh bạch thành đàn bà! Chỉ mỗi thứ đó nàng chưa được biết ở René và bây giờ nàng sắp được biết ở Armand! Nàng hy vọng Armand sẽ đem lại cho nàng niềm khoái cảm đủ mạnh để nàng xoá được những kỷ niệm về René vẫn còn ám ảnh nàng không thôi. Liệu Armand có làm được chuyện ấy khôn? Có giúp nàng gạt đi được hình ảnh, cảm giác và mùi hương của René hay không?

Chính nỗi băn khoăn ấy khiến Stephanie nép vào vòng tay chồng, ngoan ngoãn, phục tùng, khi trong phòng tân hôn chỉ còn le lói một ngọn bạch lạp toả ánh sáng lờ mờ và đôi vợ chồng mới cưới nằm trên chiếc giường mới.

Armand khép chặt vòng tay xung quanh thân thể nàng.

Mới có thể mà suýt nữa Stephanie buột miệng thốt lên "René"!

Nàng muốn khóc. Nàng đau đớn. Nàng cảm thấy mình là đứa con gái bất hạnh, tội nghiệp. Armand đang hôn lên khắp người nàng. Stephanie buông thả hoàn toàn. Nàng chuẩn bị tinh thần chịu đau. Nhưng nhờ bản năng, Armand dường như hiểu được nỗi sợ hãi và bối rối của cô gái trong đêm tân hôn. Chàng trùi mền, nhẹ nhàng trấn an nàng, rồi đưa cặp môi lướt trên da thịt nàng, nhưng ngón tay dịu dàng trùi mền ve vuốt bầu vú nàng.

Stephanie thấy niềm khát khao dục tình của nàng tăng dần, tăng dần. Những kỷ niệm về René lùi xa dần, xa dần, Armand đã đẩy lui hình ảnh, mùi vị René ra khỏi ký ức nàng. Stephanie bây giờ chỉ còn thấy cảm giác

da thịt của Armand áp lên da thịt nàng, mùi thân thể Armand bao quanh nàng.

Rất từ tốn, thông thả, kiên nhẫn, Armand đẩy cảm giác sung sướng của Stephanie lên cao, cao mãi. Và đột nhiên Stephanie chột nghĩ ... "Anh ấy đã biết cách!".

Armand biết cách vuốt ve cặp vú nàng, hôn lên nó rồi ngậm vào núm vú khiến chúng cứng lại. Armand biết cách đưa những ngón tay chậm chạp vuốt ve háng nàng làm nàng run rẩy vì sung sướng. Chàng biết cách kích thích chỗ kín của nàng rồi nhẹ nhàng nằm lên nàng, trong khi miệng chàng như ngậm kín miệng nàng. Chàng biết cách đợi cho đến lúc nàng cong người lên đón nhận thân thể chàng.

Stephanie không còn suy nghĩ được gì hết. Nỗi thèm khát xác thịt đã choán hết trí óc và đẩy nàng lên cao bất chấp lý trí nàng. Nàng rên rỉ:

- Armand! ... Armand! ...

Tiếng kêu của nàng nghe tựa tiếng kêu đau đớn. Cả thân thể Armand đè nặng lên nàng. Bộ ngực vạm vỡ, nặng chịch đè lên ngực nàng và cảm giác sung sướng cùng cực lan toả khắp cơ thể nàng. Stephanie bỗng thấy mình trở nên bé nhỏ và nàng cố bấu chặt vào tấm thân to lớn kia để tận hưởng cho hết niềm khoái cảm.

Nàng rên rỉ:

- Armand ... ôi, Armand ... Ôi, ban cho em đi ...

Nàng thấy chàng đã ở trong nàng và hai đùi của chàng lọt giữa hai chân nàng. Rồi toàn thân chàng cứng lại, bất động. Khoái cảm lên đến độ tột cùng. Stephanie thậm chí muốn hét lên vì sung sướng. Lát sau Armand vừa

thở gấp vừa tụt trên bụng nàng xuống giường. Và nàng cảm thấy như từ từ rơi vào một vực thăm đê mê, không đáy.

Cả hai đều thiếp đi trong hoan lạc tuyệt đỉnh.

*

Cặp Stephanie - Armand ngao du trong 10 ngày bên ngoài kinh thành Paris. Nơi xa nhất họ đến cũng chỉ là Fontainebleau. Đó là ý của Stephanie. Nàng không muốn tiến hành chuyến du lịch trăng mật theo kiểu cổ điển. Sau đêm tân hôn đầu tiên ở Saint - Germain, họ đến ngủ cách đó 15 cây số, trong một nhà trọ sang trọng. Hôm sau họ đi tiếp theo kiểu tùy hứng, trên cỗ xe ngựa của gia đình Dytteville. Chuyến ngao du trăng mật này đem lại thích thú cho cả hai vợ chồng.

Về đến Paris, Stephanie bắt tay vào việc lập chương trình cho chuyến đi kinh doanh của chồng sang Nouvelle Caledonie nay mai. Cùng với Armand, nàng chúm mũi vào các tấm bản đồ, nghiên cứu các báo cáo, chú thích, dẫn giải và nàng thấy ở đó có phong vị của một chuyến thám hiểm.

- Em đã biết mọi điều gần bằng anh rồi đấy - một hôm nàng bảo chồng - Em biết những hải lưu người ta có thể sử dụng, biết địa thế vùng bờ biển châu Phi, biết những điểm tàu đỗ lấy nước ngọt và lương thực, biết nơi nào có nhiều đá ngầm. Biết đảo Madagascar ... tất cả những gì cần thiết để hiểu biết vùng đất mới của em.

- Thậm chí em có thể điều khiển con tàu được ấy chứ - Armand cười nói.

- Không đâu, nhưng em có thể đi cùng với anh.

- Đi cùng với anh? Em điên rồi sao, em yêu? Em chưa biết ở đó em sẽ phải sống vất vả thế nào đâu. Toàn là nhà tranh.

- Nhưng Nouméa là thủ đô kia mà?

- Gọi là thủ đô thôi. Các bản tường trình đều tô hồng mọi thứ.

- Armand! Kỳ này anh đi lâu quá - nàng nói và sát đến gần chồng. Armand ôm vợ, hôn rồi vẫn giữ vợ trong vòng tay - Em sẽ rất buồn phải xa anh ... Nghĩ đến lúc anh vắng nhà, em rất sợ ... Hãy cho em đi cùng, Armand. Việc ấy chỉ do anh quyết định. Em là vợ anh ... Em yêu anh ... Em muốn có anh bên cạnh, nhất là ban đêm. Armand, em rất cần ở bên anh.

Stephani không nói dối. Bây giờ nàng muốn đi xa không phải để quên, mà để gần Armand, cả ngày lẫn đêm, nhất là ban đêm. Nỗi tiếc nuối René vẫn còn sót lại trong trí óc nàng nhưng mỗi lúc một nhạt dần, bây giờ chỉ còn như một kỷ niệm thời thơ ấu xa xôi và lúc nào hiện về thì cũng mơ hồ như sau một làn sương.

Stephanie đi theo Armand vì nàng yêu vị ngọt trên môi chàng, hơi ấm của da thịt chàng, cảm giác khi thân thể chàng chạm vào thân thể nàng, cơn thèm khát càng gợi dần lên trong nàng cho đến lúc nàng phải rên rỉ: "Lại đây, Armand! Hãy lại đây và chiếm đoạt em đi ... Armand ..."

- Armand! Cho em đi theo anh.

Stephanie nép vào chồng, vuốt ve đầu tiên là mái tóc mềm mại, rồi bộ ngực vạm vỡ, rồi dưới háng chàng. Làm sao nàng chịu được khi thiếu vắng cặp mắt chàng, những cái hôn âu yếm những ve vuốt chạm rây trên da thịt nàng. Làm sao nàng thiếu được luồng mắt của chàng lúc chàng cởi áo quần cho nàng?

Làm sao nàng chịu được sự thiếu vắng cảm giác run rẩy thèm khát, lúc chàng bước đến, ôm lấy nàng, áp chặt thân thể chàng vào thân thể nàng, bộc lộ toàn bộ chất đàn ông cường tráng khi đè lên nàng, đi vào nàng. Ôi, làm sao nàng thiếu vắng được tấm thân đàn ông đã kích động nàng, trước

khi rút hết sức lực của nàng và làm nàng như tan ra? Bây giờ, vào đúng lúc chàng đòi hỏi nàng, muốn chiếm đoạt nàng, nàng biết rằng nỗi khao khát của tấm thân chàng cũng chính là nỗi khao khát của thân thể nàng.

- Armand ... em van anh, hãy cho em đi cùng ...

Ôm ghì vợ vào lòng, Armand nói bằng cái giọng hơi khàn, cái giọng nàng đã hoàn toàn quen thuộc ... cái giọng nàng nghe thấy thốt lên bên tai lúc nàng dâng hiến cho chàng ...

- Stephanie ... không được, em yêu của anh! ... Em thừa biết là không thể được ...

- Em chỉ biết là anh muốn bỏ rơi em!

- Đừng tự dẫn vạt như thế ... Em phải biết điều mới được ...

- Em lấy chồng không phải để chỉ trở thành biết điều. Em lấy chồng là để thuộc về anh, để lúc nào cũng bên anh.

- Anh xin em ...

Sung sướng và tự hào thấy mình đã gọi lên được ở Stephanie một tình yêu mãnh liệt. Armand không thể cưỡng lại lâu thêm. Đôi khi chàng tự trách mình đã lôi nàng vào cuộc mạo hiểm đó, nhưng chỉ cần Stephanie nhìn chàng chăm chú, chỉ cần liếm cặp môi ướt hé mở của nàng là chàng chỉ còn nghĩ được tới những phút giây tuyệt vời bên nàng.

Phu nhân Dytteville không tán thành việc Stephanie đi theo chồng vì đường xá xa xôi và trắc trở, nhưng cũng đành chấp thuận. Bà còn nghĩ bằng sự có mặt của Stephanie bên Nouvelle Calédonie thậm chí còn giúp cho công việc thuận lợi hơn. Phụ nữ hay nhìn thấy những thứ đàn ông không thấy.

Vả lại nếu ở địa vị nàng, còn trẻ hơn, chắc hẳn bà cũng lên tàu đi theo chồng.

Ông Faverolle không thể ngăn cản cháu, đành chỉ trách Armand và nói toạc ra với Stephanie là nàng bướng bỉnh và ngu ngốc như một con lừa cái. Stephanie ngồi nghe một cách thụ động và chỉ nói:

- Armand là chồng cháu. Cháu yêu anh ấy. Cháu muốn chia sẻ với chồng mọi thứ, sung sướng cũng như gian truân khổ ải.

- Cháu có tính ngang ngạnh đến khó chịu.

Chợt nàng nghĩ đến René. Nếu René muốn, nàng đã thành đưa con gái hư hỏng, bỏ nhà trốn theo trai, đã bị cậu nàng từ bỏ và mọi người khinh bỉ. René! Nàng không nhắc đến chàng nữa và mỗi lần định đến thăm. Amélie nàng đều báo trước để không gặp René ở đó.

Amélie khi biết chuyện nàng sắp lên đường theo Armand, đã thì thầm:

- Mình không sao hiểu nổi bạn.

Còn Achille thì vẫn nụ cười cay độc quái đản mọi khi, nói bằng giọng thủng thẳng như thể anh đang tiếp tục dòng suy nghĩ.

- Tôi thì không ngạc nhiên chút nào hết. Cô là loại phụ nữ tình khí thất thường đến mức không ai có thể đoán trước cô sẽ làm gì. Nhưng thiếu cô, kinh thành Paris sẽ không còn là Paris trọn vẹn nữa.

*

Stephanie tham dự hồi hả vào cuộc sống kinh thành Paris mà nàng sắp chia tay trong vòng một năm tới. Nàng có bốn người làm: một chị giúp việc vặt vãnh, một hầu phòng, một chị đầu bếp, chồng chị ta vừa làm giám mã vừa làm đánh xe, chăm sóc hai con ngựa Psyché và Pelops, quà tặng của vợ

chồng Amélie.

Ngày nào nàng cũng sai đóng xe, dạo chơi phố xá, chỉ trừ thứ 5 là ngày nàng ở nhà tiếp bạn bè đến thăm.

Stephanie đã lấy chồng được hai tháng. Nàng đã tổ chức nhiều bữa tiệc mời bạn bè và nhiều bữa tiệc mời khách công việc. Tối nay nàng khoản đãi bố mẹ chồng cùng hai vợ chồng chủ hãng đóng tàu ở Havre đến. Sau món xúp, đang ngồi bỗng nhiên mặt Stephanie tái nhợt. Nàng phải xin lỗi khách để về phòng nằm nghỉ.

Thấy con trai lo lắng, phu nhân Dytteville cũng cáo lỗi để vào với con dâu. Bà thấy nàng cố nôn oẹ lên chiếc chậu và cứ sau mỗi lúc như thế lại ngừng thuốc muối.

- Con ốm ... Không biết bệnh gì ... Con thấy tức ngực ...

- Con không thấy đau đầu ư?

- Thưa mẹ, không. Con chỉ thấy nôn nao và tức ngực thôi.

- Sáng mai ta mời bác sĩ đến xem.

- Ôi ... khách đang ngồi ngoài đó. Liệu họ có bảo con bất lịch sự không, thưa mẹ?

- Nhưng Stephanie ... mẹ đang nghỉ, hay con ...

Nàng nhìn thấy mẹ chồng lộ vẻ ngạc nhiên. Khi đó nàng chưa biết bà đoán nàng có thai.

Bác sĩ đến, khẳng định điều phu nhân Dytteville phỏng đoán là đúng. Ông

tính ngày tháng rồi nói, nàng sẽ sinh con vào khoảng giữa tháng 12.

Vậy là chuyện sang Nouvelle Calédonie không thành nữa rồi.

Nàng không thể sinh nở giữa những thổ dân tại đó hoặc trên con tàu trên đường quay về Pháp.

Armand thì phần khởi ghê gớm, thấy mình sắp là bố. Chàng dỗ dành và ru vợ ngủ, như dỗ đứa trẻ. Stephanie cảm thấy mình còn là đứa trẻ con hơn cả thời nàng là trẻ con thật. Mong của nàng đã không thành. Armand sẽ đi một mình. Nàng sẽ không được biết miền đất mới. Và lần đầu tiên trên đời, nàng thành người ốm thật sự và nàng cảm thấy mình yếu đuối biết bao.

Hai tháng thai nghén thật khủng khiếp. Rồi một hôm, đột nhiên bao bức bối khó chịu trong người biến sạch. Rồi nàng trở nên kiêu diễm hơn cả thời gian sau khi cưới. Nước da trắng nõn, tươi mát. Cặp mắt nàng như to hơn, đẹp hơn. Riêng mái tóc không còn ngoan ngoãn như trước, lúc nào cũng chực tuột ra khỏi chiếc kẹp.

Tuy sức khỏe của Stephanie tràn trề và nàng thêm được hoạt động. Armand vẫn không chịu cho vợ tiễn mình lên tàu ở thành phố hải cảng Havre, cũng như chàng không chịu cho phu nhân Dytteville đi cùng.

Chỉ có cha chàng, hầu tước Dytteville, cậu em trai chàng và ông Faverolle ra đứng ở bến cảng nhìn theo con tàu *Nouméa* chạy xa dần, mất hút sau những con sóng Đại Tây Dương.

8. NHỮNG NƠI THÁNH ĐỊA

Sau khi Armand đi, Stephanie sầu não vô cùng. Nàng không còn thiết làm gì nữa. Lúc nào cũng nhớ chàng. Nàng sợ nhất là ban đêm, chợt tỉnh dậy, không thấy chồng bên cạnh ... và cả buổi tối, lúc lên giường một mình không có chàng.

Stephanie không ngờ nàng lại cần đến chàng bên mình như thế. Sự thiếu vắng chồng làm cho thân thể nàng rã rời. Nhiều lúc đang đêm thức dậy, nàng quờ tay sang bên cạnh, định ôm chồng, hưởng chút ấm áp từ thân thể chàng truyền qua và hít mùi da thịt chàng, nhưng không thấy gì. Chỉ thấy khăn trải giường lạnh giá! Những lúc ấy nàng đột nhiên hoảng hốt và phải một lúc sau nàng mới hoàn hồn trở lại được.

Ban đêm đã đành, mà ban ngày Stephanie cũng thấy thời gian trôi qua chậm chạp. Mỗi ngày bỗng dài ra đến mức tưởng như vô tận. Thật mâu thuẫn, ban ngày nàng mong cho chóng hết nhưng nghĩ đến ban đêm trơ trọi một mình, nàng lại hoảng sợ. Cảm giác cô đơn khiến nàng mệt mỏi trong người, và hay cáu gắt.

Nàng không ham đọc sách nên cũng không cầm cuốn sách nào được lâu. Đọc vài trang, nàng lại bỏ xuống, suy nghĩ vẩn vơ. Lúc này Armand đang ở đâu, làm gì? Riêng báo thì nàng quan tâm. Từ ngày ra sống ở kinh thành Paris, nhất là những ngày tình hình chính trị sôi động, cuộc hôn nhân của hoàng đế Napoléon III, những cuộc biểu tình liên tiếp nổ ra, cả của phe ủng hộ hoàng đế lẫn phe chống đối ... đã thu hút sự chú ý của nàng.

Rồi gần đây, sau khi lấy chồng, hoạt động kinh doanh của gia đình nhà chồng gắn liền với tình hình chính trị kinh tế nên càng làm nàng chăm chú đọc báo. Tuy nhiên, trong tâm trạng nàng lúc này, Stephanie cũng thờ ơ cả với báo chí. Chốc chốc nàng lại ngồi đờ đẫn rồi thở dài, lẩm bẩm:

- Một năm! Những một năm, 12 tháng trời đằng đằng, làm sao ta chịu đựng nổi! Một năm chịu cảnh goá phụ!

Sáng hôm đó, sau một đêm trằn trọc hơn hẳn mọi đêm khác, Stephanie tung chăn, vùng đứng dậy. Nàng nói lên với mình, giọng quả quyết:

- Không! Ta không thể cứ ngồi mòn mỏi và chán chường thế này mãi. Ta phải làm một thứ gì đó. Phải làm sao để mệt nhọc thân xác, để chìm đi nỗi đòi hỏi tình ái, đêm mới có thể ngủ ngon được. Phải làm sao để không lúc nào rảnh rỗi mà nhớ nhung chồng! Có như thế ta mới giữ được thanh thần trong tâm hồn. Phải để thân xác không lúc nào được nhàn rỗi.

Chỉ có một việc nàng có thể làm, đó là tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình chồng cùng những hoạt động xã hội của bố mẹ chồng, thay Armand. Nhận một số công việc trước đây của chồng, Stephanie cảm thấy mình gần chàng hơn.

Thái độ hoan nghênh của phu nhân Dytteville không làm nàng ngạc nhiên, nhưng thái độ của bố chồng mới thực sự bất ngờ đối với nàng. Trước nay nàng vẫn sợ hãi trước Dytteville, nhưng khi thấy con dâu nhận làm một số việc con trai ông vẫn làm, ông tỏ ra vui mừng đặc biệt và khích lệ thêm nàng.

- Con ạ, ta vẫn nghĩ rằng hoạt động kinh doanh thích hợp với con và chẳng bao lâu nữa con sẽ thành thạo không kém gì chồng con. Con nhảy vào lĩnh vực này bây giờ là đúng lúc. Mọi thứ đang bắt đầu chuyển động mạnh, trên tất cả mọi lĩnh vực kinh tế. Con nên đến phố Vivienne con sẽ thấy.

Trong ba tuần lễ, Stephanie tìm hiểu tình hình, những ý đồ của giới kinh doanh và nhất là những khả năng to lớn mà thể chế mới mở ra cho giới chủ doanh nghiệp. Nàng đến phố Vivienne, nơi tập trung những hoạt động tài chính ngân hàng không phải chỉ của kinh thành Paris mà của cả nước Pháp, thậm chí cả châu Âu. Đi đâu nàng cũng nghe mọi người sôi nổi bàn tán về triển vọng kinh tế. Kinh thành Paris như lên cơn sốt. Đâu đâu cũng thấy người ta phá nhà cũ kỹ, xây những toà nhà mới đồ sộ kiểu cách tuyệt đẹp. Ai cũng bàn chuyện mua bán đất cát nhà cửa. Các đường phố bị đào bới lên để lắp các ống dẫn nước và dẫn khí đốt.

Nàng nghe nói hoàng đế Napoléon III hàng ngày cầm cây chì màu xanh đỏ, vạch lên tấm bản đồ thành phố Paris những đại lộ to lớn, những quảng trường công viên trồng cây xanh.

Cơn sốt lan ra cả các tỉnh ly. Những vùng đất hoang, đầm lầy như Sologne ở cửa sông Loire hay vùng Landes đều được khai phá. Mạng lưới đường sắt dài 3,600 cây số chằng chịt khắp đất nước vẫn được tiếp tục mở rộng thêm. Các hải cảng chuẩn bị mở những đường hàng hải xuyên Đại Tây Dương với những con tàu chở khách khổng lồ và mỹ lệ. Hoàng đế Napoléon III còn đang tính tổ chức một hội chợ quốc tế ...

Xung quanh Stephanie, người ta hào hứng bàn việc đầu tư vào ngành này ngành nọ để kiếm lợi nhuận, đồng thời xây dựng đất nước. Nước Pháp như đang tuổi vỡ da, đang hồi sinh sau mấy chục năm tiêu điều vì chiến tranh. Đột nhiên Stephanie nhớ lại những cuộc đánh chém nhau trên đường phố Paris cách đây ít năm. Chính cha nàng đã bị nạn trong cuộc hỗn loạn đó và anh Charles nàng làm nhiệm vụ dẹp những cuộc nổi loạn đã bị chết. Tim nàng nghẹn lại khi nghĩ đến tai hoạ rơi xuống gia đình nàng hồi bấy giờ ... đến cha nàng, anh nàng ... đến mẹ nàng qua đời một cách bi thảm sau đấy ít lâu.

Vậy mà bây giờ Paris như thế này đây! Giới thượng lưu tổ chức hết hội hè này đến hội hè khác. Liên tục có những vũ hội, những tiệc tùng chiêu đãi linh đình. Đâu đâu cũng nhảy. Người ta quay cuồng điệu Luxembourg, điệu Bourbon. Họ nhảy khắp mọi nơi.

Stephanie mê mải hoà nhập vào cuộc sống nhộn nhịp đó. Ngày nào nàng cũng đến văn phòng, thường là vào buổi sáng, bởi nàng thích dậy sớm. Cái bầu của nàng còn chưa lộ cho nên nàng nhận tất cả những lời mời dự tiệc tùng, chiêu đãi, vũ hội, chợ phiên.

- Sau này - Stephanie nói với mẹ chồng - Khi nào bụng con đã lộ liễu, con sẽ không đi đâu nữa. Còn bây giờ con phải tranh thủ hoạt động. Con muốn cháu bé trong bụng con được hưởng không khí vui tươi xung quanh và khi chào đời nó sẽ mang sẵn trong lòng niềm yêu cuộc sống.

Nàng mỉm cười sung sướng nói với bà:

- Hiện cả hai mẹ con con đều khỏe mạnh và đều hài lòng về nhau.

Nàng nhận được thiệp mời cùng với bố mẹ chồng đến dự ngày hội nổi tiếng của ông chủ ngân hàng Vaudière. Ông ta cùng bà vợ thường xuyên tổ chức những ngày hội như thế. Nàng đã quen với hai vợ chồng Vaudière trong dịp họ đến dự lễ cưới của nàng và sau đó thỉnh thoảng họ cũng đến thăm ông bà hầu tước Dytteville.

Ông Vaudière là một người to béo, từ dân thường giàu lên rất nhanh nhờ buôn bán thứ đem lại lợi nhuận lớn nhất và nhanh nhất là tiền. Tài sản ông ta hiện nay lớn đến mức dường như không tính nổi. Ông ta sống trong một toà nhà khổng lồ trang trí lòe loẹt và rõ ràng là của một kẻ thất học khoe của. Ông ta tổ chức ở đây những ngày "hội gia đình", mời toàn khách sang trọng và giàu có bậc nhất của đất kinh thành.

Triều đình Napoléon III rất ưu ái Vaudière bởi ông đầu tư vào không biết bao nhiêu doanh nghiệp quan trọng. Khi một cơ sở được ông ta đứng ra đầu tư thì bảo đảm là không lo lỗ vốn và nhà nước khỏi sợ quyết tiền thuế. Trên thực tế, Vaudière đã nhúng tay vào đâu là nơi đó bốc ra của. Ông ta có con mắt tinh tường về thứ gì kinh doanh có lãi, lãi ít hay nhiều, những gì kinh doanh thì lỗ chông gọng.

Lúc tiếp khách, ông Vaudière ăn mặc theo kiểu quý tộc và ông ta tin mình là quý tộc. Cũng uốn chân, nghiêng mình rất thấp, nâng bàn tay các phu nhân lên hôn rồi khen một câu, hoặc cách phục sức hoặc vóc dáng đẹp của người đó.

Ông ta khen Alida trẻ trung mơn mớn, khen phu nhân hầu tước Dytteville đài các, nhưng riêng với Stephanie ông ta có thái độ đặc biệt. Có lẽ nhan sắc nàng đã tác động đến ông mạnh mẽ. Ông ta làm bộ điệu rất kiêu cách chào nàng rồi tươi cười nói:

- Thừa phu nhân Armand Dytteville, không còn nghi ngờ gì nữa, phu nhân đúng là hoa hậu của ngày hội này. Tôi xin tuân theo mọi mệnh lệnh của phu nhân!

Nàng mỉm cười đáp:

- Nếu vậy thì tôi xin lạm dụng ông, thưa ông Vaudière quý mến. Tôi nghe toà biệt thự của ông là cả một viện bảo tàng. Tôi xin phép ông được xem những vật quý vô giá bày biện trong đó.

Ông ta cúi đầu lịch sự, nét mặt rạng rỡ và kiêu hãnh:

- Được bà quan tâm là một vinh dự lớn cho chủ nhân. Nếu bà cho phép, tôi rất sung sướng được giới thiệu từng thứ với bà, thưa phu nhân Armand Dytteville kiêu diễm.

- Ôi, nếu được vậy thì còn gì bằng. Ai biết rõ giá trị của những báu vật ấy bằng ông, thưa ông Vaudière?

Thích thú trước thái độ vồn vã và lối ăn nói kiểu cách của Vaudière, Stephanie đi theo ông ta qua các gian phòng trang trí lộng lẫy, đèn thắp sáng choang. Tất cả những gì bày biện trong các gian phòng này đều là những đồ cổ vô giá. Các tủ kính chất đầy đồ vật bằng ngọc, vàng, kim cương. Các góc tường đều đầy hoa tươi. Các tủ rượu chắt ních các loại rượu đắt tiền.

Phòng nào cũng có khách đang mãi mê thán phục trước các vật trưng bày. Mỗi vật đều có bảng chú thích xuất xứ và giá trị. Hộp thuốc lá kia ngày trước là của ngài Talleyrand. Cây can kia là của hoàng đế Louis XVI. Cái quạt nọ là của hoàng hậu Josephine. Hộp đựng kẹo kia là quà của một đại quý tộc tặng cho phu nhân Pompadour năm 1760.

- Hộp đựng kẹo này trông duyên dáng quá - Stephanie reo lên - Ông thật may mắn, có được những vật quý giá hiếm hoi như thế này, thưa ông Vaudière. Biệt thự của ông phải gọi là một kho báu! Không phải một mà nhiều kho báu!

- Tôi rất vinh hạnh được bà quá khen, thưa phu nhân Armand Dytteville. Tôi sắp đem nó ra để làm phần thưởng xổ số đấy.

- Nghĩa là sao, thưa ông?

- Là thế này, thưa bà. Trong mỗi ngày hội ở biệt thự chúng tôi, tôi đưa ra một thứ treo làm giải thưởng. Và tôi phân phát vé xổ số. Số nào trúng thưởng sẽ được nhận phần thưởng đó. Bà vợ tôi sẽ trực tiếp trao số tiền bằng trị giá vật quý đó cho người trúng thưởng.

- Vậy là ông phải bỏ ra hai lần tiền. Lần để in vé và lần tặng cho người được thưởng.

Ông ta vẫy tay ý nói "Không đáng gì đối với tôi" Rồi ông ta lấy giọng bí mật thì thào với nàng:

- Thông thường, số may mắn hay tìm đến người đẹp ...

Nàng nháy mắt trả lời, vẻ đồng lõa, mặc dù nàng đâu có biết đến cuối ngày hội, lúc các vé số đã phân phát xong, ông Vaudière thọc tay vào túi vải, lấy ra một tấm thẻ. Ông ta nhìn vào đó rồi đồng dục công bố tên người trúng giải.

Stephanie bước ra. Mọi người vỗ tay hoan nghênh. Ông chủ nhà băng trịnh trọng bước đến trước mặt nàng, cúi rạp đầu rồi ngẩng lên đưa năm tay ra. Nàng đặt bàn tay lên đó và ông ta dẫn nàng lên bục cao. Tại đây ông ta long trọng dùng cả hai tay trịnh trọng trao cho nàng hộp đựng kẹo của phu nhân hầu tước Pampidour ngày xưa.

- Cái hộp quý này xưa thuộc sở hữu của một người đẹp nhất thời đó nay lại trở về tay một người đẹp nhất thời bây giờ!

Mọi người lại vỗ tay rộ lên lần nữa.

Mặc dù các thứ công việc hoặc thù tiếp vô cùng bận rộn, Stephanie vẫn thường xuyên đến thăm hai vợ chồng Achille và Amélie. Cô vẫn là bạn gái thân thiết, tin cẩn nhất của nàng nhất là xã hội tại gia đình. Amélie mới thật là xa hội quý phái. Thoát khỏi giới buôn bán, kinh doanh và thực dụng, Stephanie rất muốn tìm về cái không khí tế nhị, sang trọng thật sự tại biệt thự của bạn.

Nàng thấy không khí ở đây vẫn giữ nguyên vẻ đài các kinh điển, vững chãi

theo cách cha truyền con nối hầu như không thể thay đổi bất kể xung quang người ta thô bỉ, thực dụng và coi trọng đồng tiền đến mức nào. Nó tạo cho Stephanie cảm giác thật sự nghỉ ngơi.

Từ khi quyết định nhận lời cầu hôn của Armand, trong câu chuyện với Amélie, Stephanie chưa hề nhắc đến René lần nào. Nhưng trong thâm tâm, nàng vẫn mong được gặp chàng, để thử coi tình cảm thật của mình ra sao. Thấy rõ không còn yêu René, nàng rất tự tin vào bản thân mình.

Phu nhân Armand Dytteville làm sao có thể giữ lại tình yêu của tiểu thư Boisnaudouin. Và như thế tiền định, một hôm nàng gặp lại René.

Lúc đó nàng đang ngồi trong phòng khách lớn ở biệt thự Resmont thì gia nhân vào báo với Amélie là có công tử Guinchamp đến. Stephanie ra hiệu cho Amélie ngồi nguyên đấy và nàng chuẩn bị một vẻ mặt để đón chàng. René bước vào. Nhìn thấy Stephanie, chàng không giấu được nỗi lúng túng. Mặt chàng đỏ ửng và bước chân ngập ngừng. Chàng nâng bàn tay Stephanie lên, đặt môi hôn rồi nói bằng giọng như nghẹn lại:

- Chào bà thân mến!

- Tôi rất sung sướng được gặp ông, thưa ông Guinchamp - nàng nói bằng giọng hoàn toàn thản nhiên, không một chút bối rối nào hết - Ông khỏe không và sức khỏe phu nhân thân mẫu ông ra sao?

- Cảm ơn bà, mẹ tôi vẫn khỏe. Còn bà, thưa bà Dytteville?

Nàng kể chàng nghe về chuyện chồng nàng vừa lên tàu sang Nouvelle Calédonie. Nàng hy vọng đến bến cảng Madagascar, một bến cảng quan trọng để tàu nghỉ ngơi trước khi vượt Ấn Độ Dương, chồng nàng có thể viết thư về cho nàng. René hỏi nàng có về thăm lâu đài Vendée không, nàng trả lời thời gian này nàng không đủ điều kiện để ngồi xe ngựa vượt một

quãng đường dài.

- Bà không được khỏe chẳng, thưa bà Dytteville?

- Không ... Tôi đang có thai.

Mặt René bỗng tái nhợt. Và cổ trắn tĩnh nhưng không nổi, chàng nói giọng run run:

- Xin chúc mừng bà.

Chàng hỏi thăm về cậu nàng. Nàng hỏi về công việc ở cung điện Tuileries. René trả lời ngắn gọn, cố tránh không nhìn thẳng vào mắt nàng. Và chàng vội vã cáo lui.

Amélie tiễn René ra cổng. Khi quay vào cô ngạc nhiên thấy nét mặt Stephanie buồn bã. Tôn trọng sự im lặng của bạn, cô lặng lẽ ngồi xuống, trùi mền cầm tay nàng. Giọng rất âu yếm, Amélie nhẹ nhàng hỏi:

- Cuộc gặp gỡ vừa rồi làm bạn xúc động phải không, Stephanie? Mình rất tiếc là đã làm cho bạn kém vui đi như vậy.

Stephanie thở dài, mắt rớm lệ:

- Bạn không có lỗi gì hết, Amélie. Chẳng sớm thì muộn thế nào chẳng đến lúc mình gặp anh ấy. Chuyện đã qua rồi. Bây giờ mình và René lại có thể gặp nhau bình thường. Mình nói thật với bạn, mình không hề ân hận đã lấy Armand. Thú thật với Amélie là cuộc gặp gỡ vừa rồi sẽ thoải mái hơn cho mình nếu sáng nay mình vừa ngồi ăn điểm tâm với Armand và lát nữa sẽ lại về gặp anh ấy. Mình nhớ chồng vô cùng. Amélie! Nếu anh ấy ở nhà, đây là một sự hỗ trợ cho mình trong việc giáp mặt với René ...

Amélie không dám có ý kiến gì hết. Thấy cô lộ vẻ băn khoăn, Stephanie nói luôn:

- Ôi, đối với mình René vẫn còn tình cảm khá sâu nặng, sâu nặng hơn mình tưởng. Trước đây đã có lúc mình coi anh ấy là tất cả. Amélie, và mình dám làm mọi thứ vì anh ấy! Thì ra mỗi tình đầu không dễ mà xoá mờ ngay được. Nếu cần, mình sẽ gặp lại René. Mình và anh ấy sẽ trở thành bè bạn. Rồi thời gian sẽ giúp vào thêm. Bây giờ thì không còn trở ngại gì để anh ấy thành hôn với tiểu thư Lomanais.

- Còn đấy ... trở ngại lại chính là anh ấy.

Stephanie nhìn bạn và thấy Amélie đỏ ửng mặt, ân hận là đã lộ ra điều đó.

- Bạn bảo sao? Trở ngại chính là ở René?

- Lẽ ra mình không nên lộ ra với Stephanie điều René tâm sự riêng với mình. Hôm ấy mình có hỏi anh ấy về chuyện cưới xin với tiểu thư Lomanais, René thổ lộ là ...

- Là sao, nói đi, Amélie?

- René nói đúng những lời như lúc này bạn nói.

- Cụ thể là thế nào?

- Anh ấy bảo - Amélie nói rất khế, gần như thì thầm, đồng thời vịn vịn tay chân như ngồi trên đồng gai nhọn - Anh ấy bảo hiện giờ thì không thể được. Vết thương lòng chữa đâu có dễ lành. Stephanie đã từng là tất cả đối với tôi.

- Tất cả! Nhưng vẫn chưa quan trọng bằng bà mẹ.

- Đừng cố chấp thế, Stephanie. Mình thấy bạn nên hiểu cho René và cho bà cụ nữa.

- Dù sao thì chuyện cũng đã xong rồi, Amélie! Mình hiểu họ chứ. Còn mình, nếu có chút yếu đuối nào thì chỉ là trước mặt bạn chứ không phải trước mặt René. Bạn phải thừa nhận là vừa rồi anh ấy bối rối chứ không phải mình. Anh ấy hoảng hốt và đau đớn.

- René choáng váng! Mình thấy tội nghiệp anh ấy quá.

- Rồi anh ấy sẽ quen dần thôi! Đây là một động từ anh ấy thích dùng. Bây giờ René có thể chia theo các thì. Anh ấy sẽ quen dần với ý nghĩ kết hôn với tiểu thư Lomanais. Mình thì không việc gì phải tránh mặt René. Mình không sợ gặp anh ấy.

- Stephanie!

- Mình biết bạn định nói gì rồi, Amélie. Mình cứng đầu lắm! Đây là cách duy nhất để mình tự vệ. Mình thấy khó chịu khi gặp lại René, nghe anh ấy nói, thấy anh ấy hôn bàn tay mình như hôn một người bà con xa, rồi gọi mình là "Bà Dytteville". Amélie đừng quên là mình đã sẵn sàng trốn đi với René.

Amélie nhìn bạn một lúc lâu. Và người khổ tâm lại chính là cô.

- Stephanie! Mình hơi khó chịu thấy thái độ của bạn tàn nhẫn quá. Thú thật là nhiều lúc bạn có những thái độ mình không hiểu nổi. Tính nết hai đứa mình khác nhau nhiều quá.

- Đúng thế, Amélie! Bạn thích lý lẽ và làm việc gì cũng cân nhắc đúng sai. Mình thì không suy tính gì hết. Mình thích gì làm nấy, bất chấp hậu quả.

Và việc gì đã xong không bao giờ mình còn ngoái đầu lại để mà hối tiếc.

- Bạn không luyến tiếc cái gì bao giờ ư? - Amélie tỏ vẻ hoài nghi.

- Không! Mình không biết cảm giác ân hận là thế nào.

Một nụ cười lướt nhanh trên môi Amélie. Trong cặp mắt cô thoáng ánh lên một vẻ giễu cợt.

- Sao bạn cười? - Stephanie giữ thế thủ.

- Mình có cười gì đâu?

- Đừng dối mình. Mình biết bạn quá rõ. Amélie. Bạn vừa nghĩ đến chuyện gì đó. Chuyện gì? Một câu nói nào của Achille chẳng?

Câu hỏi quá cụ thể và tự tin đến mức Amélie đành phải thú nhận.

- Quả có thể. Nhưng chuyện này mình nói riêng với bạn thôi đấy. Bạn đã biết chồng mình rất quý bạn, rất thích gặp bạn và trò chuyện với bạn ...

- Mình biết. Bạn không cần thanh minh cho Achille. Chồng bạn là con người tuyệt vời.

- Cái lần sau khi ... bạn đã nói một câu rất tàn nhẫn ... Một hôm hai vợ chồng trò chuyện với nhau, mình bảo Achille rằng Stephanie phúc hậu, dịu dàng, anh ấy cười phá lên.

Stephanie cau mày nhìn bạn chăm chú.

- Nghe mình kể ra mọi phẩm chất tốt đẹp của bạn xong, Achille bảo: "Stephanie là một trong số rất ít phụ nữ vô cùng đáng yêu mà anh được gặp

biết. Nụ cười quyến rũ, cặp mắt thông minh, dáng nét cao quý ... Chỉ có điều, nếu ai theo thì đó là một nàng tiên hiền dịu. Trái lại nếu ai chống thì coi chừng, cô ấy sẵn sàng một mất một còn ngay. Stephanie sẽ biến thành một tên cướp biển.

- Cướp biển?

- Achille nói thế không có ý gì ghét bỏ bạn đây, Stephanie. Chỉ có điều lúc này nghe thấy câu nói của bạn, mình chợt nhớ đến nhận xét của chồng mình.

- Bạn thấy mình là cướp biển bao giờ chưa, Amélie?

- Có thấy một chút ...

- Achille còn nhận xét gì thêm về mình nữa không?

- Còn. Là sau khi lấy chồng bạn đẹp lên rất nhiều.

- Tất nhiên rồi, Amélie. Vì mình hạnh phúc, đơn giản vậy thôi. Mình yêu chồng và lúc nào cũng nhớ chồng, đặc biệt vào ban đêm.

- Stephanie!

- Đừng có lên mặt đạo đức như vậy, kéo mình biến thành cướp biển bây giờ. Bạn cũng yêu chồng, và tất nhiên có lúc này yêu nhiều hơn lúc khác.

- Đúng thế. Mình rất yêu Achille ... yêu ghê gớm. Và mình rất thích nép trong vòng tay Achille - Amélie nói nhanh và mặt đỏ lựng.

- Mình thích làm tình. Mình yêu thân thể, đôi tay, đôi chân, cái bụng anh ấy. Mình yêu ...

- Stephanie!

- Chuyện ấy là bình thường, Amélie! - Stephanie nói và nàng ngạc nhiên tại sao khi đụng đến chuyện đó nàng lại thấy thân thể nóng bừng lên như vậy. Và kèm theo cảm giác đó là một niềm đau xót.

- Tất nhiên rồi, Stephanie. Nhưng chẳng nên nói cụ thể quá như thế. Mình nghe hơi ngượng.

- Mình có nói trước tất cả mọi người đâu, Amélie. Mình với bạn cùng phái, bạn lại là người thân nhất của mình! Armand đã gọi cho mình thế nào là tình ái. Anh đã giúp mình khám phá được bản thân. Mình dâng hiến cho anh ấy. Với René, mình chỉ còn là quan hệ bè bạn.

Ngồi một mình trong xe trên đường về nhà, Stephanie mơ màng nghĩ đến René. Nàng không cảm thấy tự tin như vừa nói với Amélie. Lúc chàng ra cửa và Amélie tiễn chàng, Stephanie bỗng cảm thấy có nhu cầu được nhìn thấy René, nghe giọng nói của chàng thêm chút nữa. Chàng như một thứ thức ăn nàng cần. Trước đây chàng đã từng là nỗi điên cuồng, là mối tình đầu say đắm của nàng.

Stephanie không có mấy may suy nghĩ nào về ý định phản bội chồng, nhưng nàng cũng không muốn đoạn tuyệt hoàn toàn với René, đẩy chàng ra hẳn cuộc đời nàng. Vẫn có những mối dây thâm kín nào đó nối hai người lại với nhau. Cũng có thể vì nàng sắp sinh con cho nên tình cảm với René là một thứ đèn bù cho chàng? Nghĩ đến René, nàng thấy chàng tội nghiệp làm sao, chàng chỉ như một đứa trẻ bất hạnh, một con người hoang mang bối rối, không có đường ra. Biết rõ những mặt yếu của chàng, Stephanie thầm nghĩ, nàng có thể an ủi, động viên, khuyên bảo chàng, thuyết phục chàng lấy vợ, bởi bây giờ đối với René nàng chỉ là người bạn xưa, người bạn tin cậy để chàng có thể thổ lộ tâm sự thâm kín. Ý nghĩ đó làm nàng

thấy yên tâm. Nàng sẽ coi René như anh trai, như Charles, là thứ tình cảm nàng vẫn thiếu thốn sau khi Charles mất.

*

Đến cuối tháng 10, Stephanie tránh gặp mọi người. Chỉ trong vài tuần mà dáng vẻ nàng nặng nhọc hẳn lên. Tuy vậy ngày nào nàng cũng sai đóng ngựa vào xe, để nàng ra phố mua bán hoặc thăm bạn gái nào mà nàng biết đến đó sẽ không gặp ai khác. Nàng vẫn thường xuyên đến nhà Amélie và cô luôn hỏi tình hình sức khỏe của nàng.

- Mình mong được như bạn, Stephanie. Achille và mình rất thèm có con. Bạn có thấy mệt ngọc lắm không? Chân có bị phù nữa không?

- Chân dễ chịu lắm rồi - Stephanie nói và vén gấu váy lên để Amélie nhìn thấy cổ chân thon thả của nàng.

- Mình nghe nói khi có thai dễ bị sưng tĩnh mạch lắm.

- Có thể. Nhưng sức khỏe mình rất tốt. Đứa bé trong bụng hay đạp lắm. Mình mấy lần phát vào nó. Mong sau này nó thuần tính hơn mẹ nó thì đỡ khổ.

- Ôi, giá mình có thai thì sướng biết bao - Amélie thèm thường nói - Bạn nhận được tin tức gì của Armand chưa?

- Sau lá thư anh ấy gửi từ Madagascar, chưa thấy thêm tin gì. Đến hôm nay hẳn Armand phải tới nơi gần một tháng rồi. Chắc lúc này anh ấy đang mải lao vào công việc.

Bao giờ anh ấy về?

- Sớm nhất cũng phải tháng 5. Mình tiếc là không đi theo chồng được. Mình mong anh ấy từng ngày. Vắng anh ấy, mình cô đơn vô cùng. Mình đã

nói câu ấy với bạn bè khéo đến trăm lần rồi.

Achille và René bước vào phòng khách. Gần đây, đã mấy lần Stephanie gặp René. Tuy vẫn còn bối rối đôi chút, nhưng chàng đã có được vẻ tự nhiên hơn buổi gặp lại đầu tiên nhiều. Một lần Améli rất sững sốt thấy Stephanie mời René lên xe để nàng chở chàng về nhà. Ngập ngừng chút ít, René nhận lời. Có vẻ René cũng muốn tạo tình bạn bình thường giữa chàng và Stephanie.

Nàng bảo chàng:

- Tôi sẽ đặt tên con là Charles, lấy tên của bác nó.

- Nhưng nếu con gái?

- Tôi không muốn đẻ con gái.

- Bà bao giờ cũng rất tự tin - chàng mỉm cười nói.

Hai cặp mắt chạm nhau, âu sầu. Họ nhớ lại những kỷ niệm ngày trước.

Nàng nói:

- Ta đừng nhắc lại chuyện cũ nữa, René. Ta hãy là bạn của nhau. Bao giờ ông cưới cô Lomanais?

- Lúc này tôi chưa muốn cưới vợ.

- Nhưng không thể độc thân mãi được.

- Để sau cuộc chiến tranh này đã ...

- Chiến tranh? Chiến tranh nào?

- Cuộc chiến tranh mà triều đình đang chuẩn bị. Chiến tranh tất yếu sẽ phải nổ ra. Bà nhớ bản dự thảo hoà ước Nga - Thổ hồi tháng 8 chứ? Bản dự thảo do đích thân hoàng đế thảo ra nhưng đã bị Thổ Nhĩ Kỳ bác bỏ.

- Anh tin là ...

- Tôi mong là như thế.

- Anh mong? - Stephanie thét lên kinh ngạc - Nhưng chiến tranh có nghĩa là ... là ...

Nàng không nói hết câu. René đang chăm chú nhìn vào mắt nàng vẻ trù mẫn, rồi chàng âu yếm nâng bàn tay nàng đặt cặp môi vào đó. Chàng nói bằng cái giọng vang như chuông đã từng làm nàng xao xuyến.

- Chắc bà phải hiểu tại sao tôi lại mong có chiến tranh?

Giật mình, Stephanie vội vã rút tay về, và suốt quãng đường còn lại họ không nói với nhau thêm câu nào nữa.

Khi cỗ xe đỗ trước cổng biệt thự Guinchamp, René đã lấy lại được bình tĩnh, chàng nói bằng giọng đài các:

- Tôi đề nghị bà đừng nói gì về chiến tranh với phu nhân Amélie Resmont, tính bà ấy đa cảm, rất dễ bị lo lắng quá mức.

- Nhưng chiến tranh thì đúng là chứa đựng bao nhiêu hiểm nguy?

- Tôi sẽ không nói với chị ấy. Xin tạm biệt, chào ông Guinchamp - nàng bình thản nói.

Lần sau gặp nhau ở nhà Amélie, Stephanie lại nhận đưa René về bằng xe của nàng. Lần này trên xe, nàng chỉ toàn nói đến mẹ chồng, như để làm vật chắn không cho René và nàng gần gũi nhau, tâm sự thân tình với nhau.

Tiếp đó mấy hôm, ngồi ở nhà Amélie, thấy René bước vào, nàng làm ra vẻ thật là tự nhiên.

Lúc ra về, nàng lấy giọng thoải mái nói:

- Tôi chờ ông về nhé, ông Guinchamp?

- René ở lại đây ăn bữa chiều với chúng tôi, Stephanie! - Achille nói - Hai chúng tôi đang có rất nhiều chuyện cần bàn với nhau.

- Chuyện quan trọng lắm không?

- Hết sức quan trọng! Tôi và René phải xem lại một số báo cáo, tính toán quân số, bố trí khung sĩ quan và nhiều vấn đề khác nữa.

- Tôi ở lại có được không? Hai anh chị mời tôi đi! - nàng mỉm cười nụ cười khó hiểu và cặp mắt nàng như muốn nói với họ. "Các người đừng hòng ngăn trở tôi. Tôi đã muốn làm gì thì tôi sẽ làm bằng được! Muốn gặp René de Guinchamp lúc nào là hoàn toàn do tôi!".

Đưa lại áo khoác cho cô hầu, Stephanie đột nhiên thấy mình đang làm một việc ngộ ngáo. Nhưng nàng bất cần. Nàng vui vẻ bước trở lại phòng khách.

Hôm đó nàng về muộn và đến thẳng nhà bố mẹ chồng, bởi gần đây, phu nhân Dytteville mời nàng hàng ngày sang ăn bữa chính. Lúc nàng vào phòng khách, dáng hồ hởi, tươi vui, nàng ngạc nhiên thấy phu nhân Dytteville ngồi trên đi - văng, gục đầu khóc và khi bà ngẩng lên nhìn con dâu, nàng thấy nước mắt bà ướt đẫm hai má.

Alida thì đứng bên mẹ, tựa đầu vào vai bà, cũng nức nở.

Nụ cười trên môi Stephanie vụt tắt. Nàng nhìn mẹ và em chồng 1 giây rồi nói rất khẽ:

- Sao thế ạ? Chồng con làm sao phải không ạ?

- Ôi, khủng khiếp ... khủng khiếp ... đúng là oan nghiệt quá! - phu nhân Dytteville mếu máo, đưa con dâu lá thư.

Đột nhiên một luồng khí lạnh lướt qua cơ thể Stephanie làm nàng rùng mình. Nàng run rẩy ở phong bì. Đây là thư của Công ty Hàng hải:

"Chúng tôi vô cùng đau đớn báo tin cho hầu tước Dytteville và phu nhân biết, tàu "Nouméa" đã va phải đá trong vùng đá ngầm Phương Nam lúc vượt qua eo biển Boulari. Ông Armand Dytteville đã không được tìm thấy trong số những người sống sót".

Đất dưới chân nàng chao đảo. Stephanie loạng choạng phải bám lấy chiếc bàn. Lá thư rơi khỏi tay nàng. Phu nhân Dytteville và Alida vội đỡ nàng, dìu nàng ngồi xuống.

Stephanie không biết nàng đang ở đâu. Óc nàng mụ đi, không suy nghĩ được gì hết. Nàng như tan ra, không một cử động - không một tiếng kêu, không một giọt nước mắt. Chỉ có một điều bay lượn trong óc nàng "Armand đã chết ... Armand không còn nữa ... Armand không bao giờ trở về ... Ta sẽ không bao giờ gặp được chàng ..."

Stephanie quay sang mẹ chồng, mắt ngơ ngác, như không tin rằng tin kia lại có thể đúng.

- Có thật không, thưa mẹ?

Phu nhân Dytteville liếc mắt xuống lá thư đang nằm trên thảm. Stephanie nhìn theo luồng mắt bà. Nàng đứng lên, và khi Alida giơ tay định đỡ nàng gượng cô em chồng ra, phũ phàng y hệt thái độ của mẹ nàng xưa kia mỗi khi gặp chuyện trái ý, gạt nàng hoặc gạt chị Suzanne.

Alida từ từ cúi xuống, nhặt lá thư lên, đưa chị dâu. Stephanie đọc lại rất kỹ, từng chữ một. Trên lá thư, nàng thấy hiện lên tấm bản đồ đảo Nouvelle Calédonie mà nàng đã nghiên cứu bao nhiêu lần và đã thuộc lòng từng điểm trên đó.

Nàng quay sang mẹ chồng:

- Vùng đá ngầm phương Nam ... Đám đá này rất lớn, có nhiều mỏm nhô lên mặt nước và người ta có thể làm nhà sống trên đó ... Chắc chắn ngày mai ta sẽ nhận được tin tức tiếp theo ...

Nàng ngẩng mặt lên. Cặp mắt hướng đi tận đâu xa tít ... cặp mắt to dần, to dần ... Rất xa, đằng sau những bức tường này, xa lắc, có một xứ sở lạ lẫm. Những bóng người sục sạo các mỏm đá nhô lên mặt biển. Họ chui vào những góc ngách. Họ đang tìm Armand ... Armand ... Armand ... Họ đang tìm chồng nàng ...

Rồi đột nhiên, phu nhân Dytteville và Alida chưa kịp chạy ra đỡ thì Stephanie đã khụy xuống, từ từ ngã người trên thảm, giống như một chiếc lá rụng trên cành, rơi xuống cỏ.

Những tin tức chi tiết họ nhận được sau đây không hề thay đổi nội dung sơ sài, khô khan của lá thư hôm trước, lá thư đã biến Stephanie thành goá phụ ở tuổi 20. Một trận bão đột ngột nổi lên đã hung hãn quật tàu *Nouméa* vào vách đá, làm con tàu vỡ tan chỉ trong vòng ít phút đồng hồ. Chỉ ba người

sống sót, đều là thủy thủ. Hiện nay vẫn chưa tìm được xác những người xấu số.

Trong nhiều ngày liền, Stephanie ngồi khóc tấm tức. Nàng không đủ dũng cảm về nhà riêng, nơi mọi thứ đều nhắc đến kỷ niệm về Armand. Nàng quyết định ở lại biệt thự Dytteville với gia đình nhà chồng đến khi nào bình phục.

Lúc nào Stephanie cũng nghĩ đến Armand. Lúc nào nàng cũng thấy chồng hiện lên trước mắt. Ban ngày, nàng thấy như chồng đi lại, ngồi đọc báo hoặc nhấm nháp thứ gì đó. Ban đêm, chàng lẩn quất bên nàng. Không bao giờ nữa! Vĩnh viễn không bao giờ Stephanie còn được tấm thân chàng đè lên mình, đi vào mình, đem lại cho nàng niềm sung sướng tột cùng của tình ái. Vĩnh viễn không bao giờ nàng còn ngửi thấy mùi thân thể chàng, thứ mùi chỉ cần thoáng thoảng cũng đủ làm nàng ngây ngất, rạo rức, gọi lên ở nàng nỗi khao khát tình ái ...

Không bao giờ nữa, sau cuộc tình, tấm thân đàn ông vạm vỡ của chàng trở nên nặng, rất nặng, đè lên thân thể nàng, khiến nàng muốn mãi mãi được cảm nhận sức nặng diệu kỳ ấy ... Không bao giờ nàng còn được thấy hơi thở nóng hổi của chàng phả trên cổ, trên ngực, trên bụng nàng ... Không bao giờ nàng còn được thấy cảm giác tràn trề hạnh phúc lúc đã kiệt sức, âu yếm vuốt ve làn da rắn chắc trên đùi chàng, mông chàng ... Không bao giờ nàng còn được nghe thấy giọng Armand thì thầm gọi tên nàng ... Không bao giờ nữa!

Nỗi đau thương thoát đầu như một mũi dao nhọn đâm vào tim óc nàng, được thời gian dần dần làm dịu, bây giờ, nỗi đau chỉ còn âm ỉ, đôi lúc mới đột nhiên bùng lên, và khoảng cách cũng thưa dần. Stephanie vẫn phải sống. Nàng vẫn phải thức dậy, đi lại, ăn uống.

Tuy vậy nàng chưa thể ra khỏi nhà. Bố chồng nàng, hầu tước Dytteville

thấy con dâu buồn bã như vậy, bèn đem về nhà rất nhiều báo chí để nàng đọc cho lãng quên nỗi đau khổ.

Lúc đầu Stephanie thờ ơ nhìn những tờ báo. Nhưng rồi những hàng chữ tí lớn đập vào mắt và nàng bắt đầu chú ý. Từ đó nàng quan tâm đến tình hình chính trị đang diễn biến sôi động xung quanh.

Thổ Nhĩ Kỳ đã tuyên chiến với Nga. Hội nghị Vienne kéo dài như vô tận mà chẳng đem lại hy vọng nào trong việc thu xếp mối mâu thuẫn giữa hai nước lớn.

Stephanie đem chuyện đó ra hỏi phu nhân Dytteville thì mẹ chồng nàng bình thản đáp:

- Con dâu yêu quý của ta, con quan tâm làm gì đến những chuyện ấy? Hai nước Nga và Thổ xa cách nước Pháp hàng vạn dặm. Dù xảy ra chuyện gì đi nữa, thậm chí là chiến tranh thì bom đạn cũng chẳng lan được tới đây.

Báo chí nói nhiều đến "Vụ thánh địa". Chẳng biết hỏi ai, Stephanie đành đến hỏi cậu nàng, xem cụ thể nó là thế nào.

Ông Faverolle ân cần giảng cho cháu gái hiểu rằng, hai dân tộc đang tranh chấp nhau cái được gọi là Thánh Địa, quê hương của Chúa Jesus. Nhưng tất cả chỉ là vấn đề mấy chiếc chìa khoá thôi.

- Chìa khoá? Vậy là sao? - Stephanie càng ngạc nhiên.

- Hoàng đế của chúng ta nhất quyết không bỏ qua cơ hội may mắn này - ông Faverolle trầm ngâm nói.

Stephanie càng thấy khó hiểu. Mấy chiếc chìa khoá sao lại là cơ hội may mắn được?

- Cơ hội thế nào, thưa cậu?

- Ôi, vậy ra cháu không hiểu gì hết. Thế này nhé. Sa hoàng nước Nga xưa nay vẫn tự cho mình là vị vua vĩ đại và ông ta muốn đứng bao trùm cả các vua chúa châu Âu. Hồi nước Pháp tái lập chế độ quân chủ thì Sa hoàng nước Nga có thư công nhận Đế nhị Đế chế thế nhưng thái độ rất láo xược.

- Chuyện ấy thì cháu biết. Có phải theo nguyên tắc thì Sa hoàng phải coi vua Pháp là "anh em" hoặc "anh em họ", bởi các dòng hoàng tộc ở châu Âu đều coi nhau là máu mủ, là họ hàng. Nhưng lần này, trong thông điệp chào mừng Hoàng đế Napoléon III lên ngôi. Sa hoàng lại xưng hô một cách lạnh nhạt, gọi vua Pháp là "bạn thân mến". Chữ "*bạn*" làm Napoléon III rất bức. Như thế có nghĩa Sa hoàng coi vua Pháp không phải là người mang dòng máu cao quý.

- Bức thông điệp đó có khác gì một cái tát vào mặt Napoleon III! Làm sao hoàng đế có thể tha thứ được? - ông Faverolle nói thêm.

- Cháu hiểu.

- Bây giờ xảy ra vụ tranh chấp giữa Thổ Nhĩ Kỳ và Nga xung quanh quyền thờ cúng những ngôi đền Jerusalem và Bethléem tạo cơ hội tuyệt vời cho Napoléon III kiếm cơ gây sự với sa hoàng Nicolas để trả đũa cái tát hôm trước.

- Nhưng những chiếc chìa khoá là sao ạ?

- Cháu biết địa dư vùng đất Thánh không nào, Stephanie?

- Thưa cậu, chưa ạ.

- Đất Thánh, quê hương Chúa Jesus, nằm ở bờ biển phía đông Địa Trung Hải, chủ yếu bao gồm một cái hang tại Bethléem, một cái hang khác ở Gethsemani và một cái hốc gần mỏm đồi thiêng Golgotha, nơi Chúa Jesus bị hành hình trên cây thánh giá, nằm bên ngoài thành phố Jerusalem. Tại ba Thánh địa đó đều có xây đền hoặc khoét thành nơi thờ. Đền thờ ở Gethsemani nằm chìm trong lòng đất. Đền thờ Bethléem thì xây bên trên, ngôi đền thờ thứ ba khoét trong hốc đá gọi là Máng Cỏ, dựa trên truyền thuyết cổ. Trong cùng của hốc đá đó là nơi tục truyền Đức bà Maria sinh Chúa Hài đồng. Một tấm đá hoa cương trắng, khung bằng bạc. Đã nhiều thế kỷ nay, giới tu sỹ vẫn tranh chấp nhau về quyền giữ chìa khoá ở hai ngôi đền, một xây trên cao và một nằm dưới hầm.

- Sao lại phải khoá, thưa cậu? Cứ để ngõ cửa đền đã sao?

Ông Faverolle bật cười:

- Ôi, cháu tôi ngây thơ quá. Chuyện đâu đơn giản như vậy? Cuộc tranh chấp quyết liệt kéo dài bao nhiêu năm đã được tạm ngừng vào năm 1851, do công của Ngài Lavalette, sứ thần nước ta tại Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng bây giờ các giáo sỹ La Mã đòi được giữ chìa khoá cổng chính ngôi đền ở Bethléem và một trong hai chìa khoá mở hai cửa của ngôi đền dưới hầm, được gọi là "Máng Cỏ Thiêng". Họ còn đòi được đặt trong Máng Cỏ Thiêng một ngôi sao bạc có khắc quốc huy nước mình.

- Thì cứ cho mỗi nước đặt quốc huy của họ vào đó, thế là xong!

- Cậu thì lại nghĩ, không cho nước nào đưa quốc huy vào đó hết, bởi Chúa Jesus là của cả nhân loại, đâu của riêng nước nào, dân tộc nào. Các giáo sỹ Hy Lạp bằng lòng mở các cửa đền nhưng không chịu nhả chìa khoá là vật xưa nay họ vẫn giữ. Gần đây vua Thổ Nhĩ Kỳ bị hoàng đế Napoléon III gây sức ép đã phải chịu trao mấy chiếc chìa khoá đó cho các giáo sỹ La Mã.

- Vậy là yên rồi chứ sao? - Stephanie chăm chú chờ cậu nàng giảng giải thêm.

- Đâu có yên. Nước Nga theo Chính giáo, cũng thờ Chúa Jesus và coi Kinh Thánh là Cựu ước và Tân ước, nhưng cách tiến hành khác, không giống Thiên chúa giáo và Chính giáo vẫn thỉnh thoảng lục đục nhau. Bây giờ thấy Thiên chúa giáo được nhận chìa khoá Thánh địa, Sa hoàng rất giận. Trong khi đó nước Anh lại rất quan tâm đến sự toàn vẹn của đế quốc Thổ Nhĩ Kỳ. Điều này thì cháu biết rồi. Thế là Sa hoàng Nicolas đưa luôn quân vào miền Moldavi, lấy cớ bảo vệ 10 triệu người Hy Lạp đang sống dưới quyền vua Thổ Nhĩ Kỳ. Hoàng đế Napoléon III lập tức làm ầm chuyện này lên, chuyện tranh chấp chìa khoá ấy ...

Nói đến đó, ông Faverolle vẫy tay về bực bội.

- Chuyện vợ vẫn, phải không thưa cậu?

- Thật ra thì đấy chỉ là cái cớ. Nguyên nhân của cuộc tranh chấp sâu xa hơn nhiều. Sa hoàng không ưa gì hoàng đế Pháp và Napoleon III lại liên minh với Anh. Ông ta không muốn lặp lại đại đột của Napoléon ngày trước.

Nhưng điều làm Stephanie đặc biệt chú ý là hôm sau, trong lúc trò chuyện với nàng về mối mâu thuẫn giữa Pháp và Nga, cậu nàng thốt lên một câu giống hệt câu của René hôm ngồi trên xe với nàng:

- Nhất định sẽ nổ ra chiến tranh. Hiện hai bên đều đang gấp rút chuẩn bị.

Báo chí cũng liên tiếp đưa những tin về chuyện này. Pháp và Anh lên tiếng ủng hộ Thổ Nhĩ Kỳ. Hạm đội Anh - Pháp đang tiến gần tới biển Dardanlles.

Một ngày đầu tháng chạp, trong lúc uống café sáng, hầu tước Dytteville đã giận dữ quăng tờ báo xuống bàn.

- Bắn thủ! Đúng là chuyện bắn thủ!

- Con đọc báo sáng nay -Stephanie nói, thấy hội nghị Vienne đã tan. Đúng là tình hình trở nên tồi tệ.

- Chứ còn gì nữa. Vậy là chiến tranh sẽ nổ ra nay mai. Thật ra có thể nói chiến tranh đã bắt đầu. Hội nghị Vienne tan có nghĩa là hai bên đã tuyên chiến.

- Cha tin là như thế ạ? - Stephanie lo lắng hỏi.

- Chiến tranh nổ ra sẽ rất trở ngại cho kinh doanh của chúng ta. Giá thị trường chứng khoán sắp tụt. Mai chúng ta phải mua ngay thôi!

Bố chồng nàng đứng dậy, bước sang phòng giấy và đóng cửa lại.

Tình hình diễn biến tiếp tục theo hướng căng thẳng, tồi tệ thêm. Hội nghị Vienne tan vỡ kéo theo việc hạm đội Nga ở Hắc Hải chạm trán và tiêu diệt luôn hạm đội Thổ Nhĩ Kỳ tại Sinope. Lập tức. Anh và Pháp cùng gửi quân đội của mình sang để "che chở người Thổ".

Vậy là chiến tranh sắp nổ. Không còn nghi hoặc gì nữa. Stephanie nghĩ đến bạn. Amélie chắc lúc này đang rất lo. Achille sẽ phải ra trận ... Cả René cũng sẽ đến đó, bởi như chàng nói, chàng rất mong có chiến tranh để thoát khỏi Paris, và bởi Stephanie không thể yêu chàng ... không thể thuộc về chàng!

Thuộc về René! Nghĩ đến câu đó, Stephanie thấy gáy nóng ran. Nàng xấu hổ là đã có những ý nghĩ đen tối. Nàng đang để tang chồng. Đang đau khổ vì thương xót Armand. Nàng đang day dứt nhớ chàng, ngày cũng như đêm. Đêm nào nàng cũng mơ thấy Armand về, làm tình với nàng. Vậy mà nàng

lại còn nghĩ đến René ... đến "thuộc về chàng" ... đến nép trong vòng tay René, đến thân thể René đè lên nàng và hai người ân ái ...

Úp mặt vào hai bàn tay, Stephanie nức nở khóc.

Ôi, tốt nhất là René ra trận ... đi khỏi Paris ... xa nơi này ... xa nàng! Nàng sẽ không gặp chàng nữa ... không nghĩ về chàng như vừa rồi nàng đã nghĩ ... đúng là khủng khiếp ... khủng khiếp ...

9. STEPHANIE THẤY LẠI RENÉ

Chỉ vài ngày sau khi sinh nở, Stephanie đã dậy đi lại. Nàng muốn hoạt động. Và lại, sức khỏe nàng rất tốt. Để xong, thân thể nàng nhẹ nhõm hẳn đi, kèm theo đấy là niềm hạnh phúc lớn lao. Nàng sinh đôi và cả hai đều là con trai.

Ngay khi được tin chồng bị nạn, Stephanie đã quyết định là sẽ đặt tên con là Armand. Bây giờ hai đứa, nàng đặt một là Armand, đứa thứ hai lấy lại dự định cũ, nàng đặt là Charles. Cả hai con nàng đều khỏe mạnh, xinh đẹp và cũng tràn đầy sức sống như mẹ chúng.

Stephanie nhìn hai đứa con bụ bẫm, nghĩ đến Armand sẽ sung sướng biết bao nếu chàng còn sống. Và chắc chắn chàng sẽ yêu vợ thêm nhiều.

Bà nội chúng suốt ngày ngồi nhìn hai đứa cháu, mắt đăm lẹ vì nhớ thương con trai. Bố chồng nàng xưa nay tính trầm lặng, ít nói, thậm chí khô khan, vậy mà cũng luôn chạy vào ngắm hai cháu nội. Và mỗi khi có việc đi đâu, trước lúc ra cửa và sau lúc về nhà đều ghé vào ngắm chúng, hôn chúng thăm thiết. Không ai ngờ hầu tước Dytteville, tưởng chỉ biết đến tiền bạc, kinh doanh, vậy mà cũng nhiều tình cảm thế.

Rõ ràng hai đứa trẻ sinh đôi kháu khỉnh đã đem lại niềm vui lớn cho mọi người trong nhà, trừ Stephanie! Tuy hết sức cố gắng, nàng vẫn không sao tươi vui lên được. Nàng luôn cảm thấy mệt mỏi, chán chường. Và lần đầu tiên trong đời Stephanie thấy sợ cuộc sống. Nàng hoảng sợ nghĩ đến những năm tháng dài dằng dặc trước mắt. Sẽ là những năm tháng cô đơn! Armand

đã bỏ nàng mà đi, vĩnh viễn.

Nàng đâm sợ chiếc giường tối tối nàng ngủ trên đó. Sợ tình trạng buồn bã. Sợ sinh lực dồi dào trong cơ thể nàng. Sợ gặp René. Đặc biệt nàng sợ những cơn khao khát tình dục luôn luôn trỗi dậy, làm toàn thân nàng quằn quại, Stephanie không muốn nghĩ rằng thiếu tình ái nàng không sống nổi. Nhưng mỗi khi những cơn khao khát bùng lên, nàng tưởng mình chết mất nếu không được thoả mãn. Ôi, nàng là đứa hư hỏng chẳng? Bao nhiêu phụ nữ không cần làm tình vẫn sống vui vẻ, có sao đâu? Vậy mà nàng, tại sao nàng bị dẫn vật về nó đến thế?

Mỗi lần nàng nghĩ đến Armand để bầu vú vào kỷ niệm của chàng, trong óc nàng lại lơ mờ hiện lên hình ảnh René. Hai hình ảnh đó chập chờn, chen lẫn vào nhau, có khi chập làm một và có khi hình ảnh này lấn át hình ảnh kia.

"Sau này ... sau này - Stephanie thầm nghĩ - Tất nhiên mình không thể sống cô đơn thế này đến già được ... nhưng hiện nay thì chưa thể ... Sau này ... Phải, rất lâu sau này ... Khi Armand đã chỉ còn là hình ảnh của dĩ vãng xa xăm ..."

Tuy vậy, hình ảnh René vẫn cứ luôn hiện ra như một lời hứa hẹn những phút giây ân ái cuồng nhiệt. Để khỏi bị những ám ảnh làm nàng rối óc, làm nàng nhiều khi bị xấu hổ và tự rửa bản thân, Stephanie vạch ra một thời gian biểu chặt chẽ để lúc nào cũng bận bịu.

Hai con nàng đã có người trông. Đó là một bà vú người Anh đã từng hầu hạ gia đình Dytteville từ lâu. Phần nàng, Stephanie cũng quan tâm nhiều hơn đến văn phòng của công ty trên đường Vivienne. Nàng ngày càng mở rộng quan hệ và luôn ra khỏi nhà.

Nàng thấy cần quên đi mọi thứ. Và tuy không nói thẳng ra với Amélie,

nàng cố tránh không gặp René. Chưa gặp thì đúng hơn, trong lúc nàng chưa thật bình tĩnh, chưa có ý định nào rõ nét. Và nàng lại tử nhủ: "Để sau này ... Để sau này ... Hiện giờ chưa được ... Còn quá sớm ..."

Stephanie còn nhận làm thủ quỹ cho hội từ thiện do hai vợ chồng chủ nhà băng Vaudière tổ chức. Có lần nàng đến thăm lại tu viện Sacré Coeur, gặp và trò chuyện với seour Maire Joseph.

Ba tháng sau, khi thấy đã đủ bình tĩnh, tự tin, Stephanie mới lần đầu tiên đến nhà Amélie không báo trước. Tuy hôm đó René không tới, nhưng nàng chẳng có gì để phải thất vọng. Từ nay ... phải, từ nay ...

Sau đó vài ngày, nàng đang ngồi với Amélie ở phòng khách nhà bạn thì René cùng Achille bước vào. Hai người vừa đi công việc với nhau về. Stephanie giữ vẻ mặt và thái độ thản nhiên đến mức sau khi rời khỏi biệt thự của Amélie, nàng mừng rỡ nghĩ: "VẬY là mình đã vững vàng. Bây giờ thì mình không sợ gặp René nữa. Quan hệ giữa mình và chàng tiến triển theo cách nào hoàn toàn do mình chủ động".

Nhưng chỉ vài phút ngồi một mình trong xe, Stephanie thấy ngay nàng không vững vàng đến mức như vậy. Thật ra nàng yếu đuối hơn nhiều. Và nàng tự giận mình về sự yếu đuối ấy!

René đã khước từ nàng, do sợ mẹ. Trong khi đó Stephanie sẵn sàng đi theo chàng bất cứ đâu chỉ cần chàng bảo "Đi!" Và nàng đã thuộc về chàng ngay từ ngày đó. May mà René không biết được uy lực của chàng đối với nàng. Thấy thái độ Stephanie thản nhiên, hờ hững, trong cách nàng đưa tay, trong giọng nàng nói, René đinh ninh là nàng không còn yêu mình. Giữa hai người chỉ còn là tình bạn, tình quen biết.

René đâu biết rằng Stephanie đang đóng kịch!

Tâm trạng Stephanie thật mâu thuẫn. Một mặt nàng rất khao khát được René bộc lộ tình yêu và lôi cuốn nàng vào mối tình cuồng nhiệt. Nhưng mặt khác Stephanie lại muốn giữ thế chủ động. Nàng muốn thấy René đau khổ, và càng thấy vẻ mặt chàng rầu rĩ, bề bàng bao nhiêu nàng càng thích thú bấy nhiêu. Stephanie muốn đẩy nỗi khao khát của chàng lên đến đỉnh điểm, khiến chàng không chịu nổi, nàng mới cho chàng được phép bộc lộ tình yêu với nàng.

Nhiều lần, thấy René sắp nói ra, nàng lập tức giữ vẻ mặt thản nhiên, kiêu kỳ để chặn lại. Những lúc đó, thấy René đau khổ, lòng kiêu hãnh của Stephanie được thoả mãn và nàng vô cùng thích thú. Những lúc cùng ngồi trò chuyện trong xe của nàng, chỉ có hai người, Stephanie đem chuyện hai đứa con của nàng ra nói, vừa tạo chướng ngại vật, chặn không cho René đề cập đến quan hệ giữa chàng và nàng, đồng thời kích thích, khơi sâu thêm nỗi đau khổ cho chàng.

Hôm đó, lúc sắp chia tay, Stephanie nói:

- Tôi rất sung sướng được trò chuyện thân tình với anh, René. Bây giờ chúng ta là bạn, đúng không nhỉ?

Thấy mặt René cau lại, Stephanie rất thích chí. Hôm ấy, trước khi ra khỏi xe, chàng không hôn bàn tay nàng nhưng chỉ nhìn nàng rất lâu.

- Stephanie! Tôi yêu cô ... yêu cô vô cùng ... và tôi chỉ mong quên được cô ... Nhưng không sao quên được ... Tôi vẫn yêu cô y hệt ngày xưa ...

Chàng nói rất khẽ, rồi quay ra, rời khỏi xe, nói bằng giọng bình thường.

- Cảm ơn bà, thưa bà Dytteville!

Rồi chàng đi thẳng, đầu không ngoái lại. Stephanie ngồi lại một mình. hồi

hận vô cùng. Nàng đã hành hạ chàng quá mức. Nàng thấy mắt cay và ướt. Nhưng nàng cố trấn tĩnh, tự nhủ: "Ta phải bình tĩnh. Ta có nhẫn tâm đâu? Ta cũng yêu chàng, yêu ghê gớm kia mà!"

Sau đấy liền hai tuần Stephanie không được gặp René. Hai tuần liền chỉ thấy Achille về một mình. Stephanie bắt đầu hốt hoảng. Trò ú tim của nàng đâm thành tai hại thế này ư? Đâu phải nàng từ chối chàng. Đã bao lần nàng nghĩ: "Chàng hãy nói lời yêu em đi, tất nhiên em sẽ thoái thác. Nhưng chàng cứ nói lần thứ hai, em sẽ không thoái thác nữa!".

Nàng chỉ định kích thích nỗi khao khát tình ái của René, ai ngờ lại đâm thế này. Hẳn là thấy không còn hy vọng nổi lại tình cảm đắm thắm say mê ngày trước, chàng đã tránh mặt nàng. Bây giờ thì người cầm trịch không phải là nàng nữa, mà là chàng René đã giành lại được thế chủ động!

Bây giờ người mong đợi, đau khổ lại là nàng!

Hôm đó, không nhịn được nữa, Stephanie đành tự mình hỏi thăm Amélie về René de Guinchamp.

- Achille kể với mình là rất hay thấy René đi với cô Lomanais.

Đột nhiên trong lòng Stephanie bùng lên một cơn uất giận khiến nàng nghẹn ngào, mặc dù cố làm ra vẻ thản nhiên trước Amélie. Nàng nở nụ cười hờ hững nói:

- Càng hay. Vậy là ông ấy đã quyết định kết hôn. Và có người vợ tuyệt vời như thế, chắc chắn René sẽ hạnh phúc lắm.

Lát sau, khi đã nguôi ngoai, Stephanie suy nghĩ và đoán, đây là thủ đoạn của Achille.

Anh ta không muốn mình và René yêu nhau! Đúng thế! Nhưng tại sao? Tại sao anh ta lại ngăn trở? Vì lý do đạo đức chăng? Không phải, chồng mình đã mất. Mình là goá phụ. Mình có quyền yêu, có quyền bắt nhân tình. Không sai đạo đức chút nào hết! Stephanie triền miên suy nghĩ.

Nàng quyết định, đã thế, nàng phải tìm cách tự mình đến gặp René.

Hôm sau, Stephanie đến cổng cung điện Tuileries, nói với cảnh vệ bên ngoài là cần gặp trung úy Guinchamp.

Viên cảnh vệ nhìn nàng với vẻ giễu cợt đến mức tuy y giữ vẻ mặt lạnh lùng, nàng vẫn đọc được ý nghĩ diễn ra trong óc y: "Hừm! Lại một ả nữa!".

Trước mắt y, Stephanie chỉ là một trong số rất nhiều ả lăng lơ, mê chàng trung úy điển trai Guinchamp và tìm đủ mọi cách để mời chài, kiếm chút tình ái nơi chàng. Viên lính cảnh vệ kia, chi bằng một cái nhìn, đã sỉ nhục nàng. Chắc hẳn y đã từng đếm bao nhiêu những cô gái dễ dãi mò đến đây. Và chắc Guinchamp đã dặn trước cho nên y nói:

- Hiện giờ trung úy đi vắng. Nếu cần bà cho tôi biết họ tên để lát nữa trung úy về tôi báo cáo.

- Không cần!

Bước ra đường, tim Stephanie quặn lại và nàng căm thù tên cảnh vệ đã dám nhìn nàng một cách hỗn xược như vậy. Nàng căm thù cả René là nguyên nhân gây nên tình trạng nhục nhã của nàng hôm nay. Nàng tính toán hàng trăm cách để trả thù chàng cho hả giận. Đúng là bất công! Có những đàn ông được mọi người hâm mộ và khích lệ, muốn bao nhiêu đàn bà cũng có, tha hồ tận hưởng mà vẫn được coi là hào hoa, là có duyên, là đáng kính trọng. Trong khi đó có bao phụ nữ tội nghiệp, còn trẻ đã goá bụa, sống cảnh cô đơn, và hể hơi tỏ ý cần đến một người đàn ông nào là lập tức bị lên án,

bị mọi người khinh rẻ.

Niềm kiêu hãnh của Stephanie bị tổn thương nặng và nàng thề rằng phải tiếp tục hành hạ René, phải vẫn tỏ ra không cần đến chàng, cho tới khi nào chàng phải quỳ xuống van lạy ta ban cho chút tình ái. Nhưng đồng thời từ trong cơ thể nàng, đôi môi, cặp vú, cái bụng, cặp đùi nàng lại bùng bùng nổi thèm khát được hai bàn tay chàng ve vuốt.

Cuối cùng cảm xúc sau đã thắng và buộc Stephanie phải tự thú nhận: nàng khao khát tấm thân chàng, khao khát được làm nô lệ cho chàng.

Nàng cay đắng nghĩ:

"Ngày trước ta tự lập, ta khôn ngoan. Khi còn sống với cha mẹ ở lâu đài, ta bao giờ cũng tự chủ. Vào tu viện, yêu René, bao giờ ta cũng tự chủ, kiêu hãnh, khôn ngoan. Vậy mà giờ đây ta yếu đuối, điên rồ, tự ti biết chừng nào!".

Nàng đã từng chờ René van nài. Nàng đinh ninh là sẽ đẩy được René đến mức đó. Ai ngờ già néo đứt dây. Bây giờ thì chính nàng phải tìm chàng và van vỉ chàng. Bởi nếu không, René sẽ lấy cô Lomanais kia và không bao giờ đoái hoài đến nàng nữa.

Armand đã không còn. Ta không thể sống một mình. Ta phải lấy chồng. Ta mong lấy René, nhưng tình hình này có nguy cơ ả kia sẽ chiếm được chàng. René sẽ không bao giờ trở thành chồng ta nữa.

Stephanie đẩy đà suy nghĩ thêm:

"Chỉ còn một cách là ta tìm một người đàn ông khác để quên René đi. Chỉ có cách ấy ta mới hết đau khổ. Ta có sắc đẹp, ta hiểu biết. Tìm người đàn ông làm chồng không khó chút nào hết. Thậm chí có thể tìm được người

hơn René. Nhưng khốn nỗi ta chẳng yêu người đàn ông nào khác ngoài René ... và Armand, tất nhiên. Armand đã mất. Chỉ còn René. Nếu chàng không lấy ta, ta chẳng thể lấy ai khác".

*

Chiều hôm ấy, đến biệt thự của vợ chồng Amélie, Stephanie thấy bạn lộ vẻ bồn chồn lo lắng.

Lát sau, sắp đến giờ ăn, Amélie luôn nhìn lên đồng hồ treo tường, sửa lại nếp áo váy, giật giật dây lưng, hoặc đưa tay lên sau gáy.

- Bạn làm sao thế? Váng đầu à? Stephanie hỏi.

- Không. Mình không sao hết.

- Bạn có vẻ lo lắng, băn khoăn điều gì đó, đúng không, Amélie?

Amélie vẫn bồn chồn, đứng ngồi không yên. Cuối cùng, dường như không chịu đựng được nữa, cô nói một mạch:

- Chuyện là thế này, Stephanie. Không phải mình mong Achille đâu, mà mình đang sốt ruột chờ tin ... về thư trả lời của Sa hoàng gửi cho Hoàng đế nước ta. Nếu Sa hoàng khước từ điều kiện Hoàng đế đưa ra, chiến tranh sẽ bùng nổ.

- Bạn đừng nên nghĩ đến chuyện đó. Chẳng có chiến tranh đâu - nàng nhớ lời dặn của René hôm ngồi trên xe.

Amélie rầu rĩ nói:

- Đừng giấu mình, Stephanie. Mình không thể không biết những thứ gì đe dọa số phận chồng mình! Người ta đánh lạc hướng bằng cách tổ chức hội hè này tiệc tùng khác. Nhưng không lừa được ai hết. Bạn cũng vậy, bạn đâu

bị lừa?

- Mình thấy tình hình không đến nỗi nghiêm trọng lắm.

- Mình lại thấy ngược lại, và ... à đây rồi - Amélie nói và lục lọi trong bó những mẫu vải hoa thêu trên bàn - Mình nghĩ vải này rất hợp với đi - văng đấy. Còn rèm cửa thì mình chưa ưng mẫu nào. Mẫu này hơi đậm quá ...

Vừa lúc ấy Achille bước vào, theo sau là René.

Tim Stephanie đập loạn xạ, bàn tay run rẩy khiến nàng phải nắm lấy bó mẫu vải. Nàng đã trấn tĩnh được và bắt đầu đóng kịch.

- Mẫu này được, màu vàng nhạt và lại có thêu kim tuyến. Thứ vải này làm rèm cửa, nắng chiếu vào sẽ ánh lên rất đẹp đấy, Amélie.

- Hai bà bàn chuyện vải vóc đấy à? Em định chọn để dùng vào việc gì? Thay rèm ở đâu? - Achille hỏi.

- Em định trang trí lại lầu đài ở quê.

Achille cúi xuống, đặt cái hôn lên trán vợ.

Rõ ràng Achille chỉ giả vờ hồ hởi, tươi vui. Giọng anh ta nói nghe giả tạo đến mức làm Stephanie đột nhiên lo lắng, chăm chú quan sát nét mặt hai người đàn ông. Như Amélie và nàng. Achille và René cũng đang đóng kịch!

- Có tin gì mới không anh? - Amélie thẳng người lên, lấy giọng vui vẻ hỏi chồng.

- Mới ấy à? - Achille làm ra vẻ ngạc nhiên, tại sao vợ lại hỏi như vậy.

- Đã có thư trả lời chưa?

- Thư nào? À, có rồi! Không sao hết - anh nói bằng giọng hồ hởi - Lão Nicolas hoảng rồi. Cuộc hoà đàm lại tiếp tục.

Stephanie bắt gặp luồng mắt của René. Vậy là Achille nói dối. Sa hoàng đã từ chối điều kiện Hoàng đế Pháp đưa ra.

- Chà, xem khung cảnh cuộc sống sắp tới của tôi ra sao nào? - Achille nhắc bó mẩu vải - Vừa rồi hình như hai bà chưa nhất trí về màu sắc chứ gì? Nếu tôi không nghe lầm. Chị thích màu vàng có điểm kim tuyến, đúng không, Stephanie?

- Tôi chỉ là người đứng ngoài nói chơi thế thôi. Đây là việc của hai anh chị.

- Việc của vợ chồng tôi là chính! Amélie bao giờ cũng có lý. Tôi hoàn toàn tán thành mọi quyết định của vợ tôi. Anh mỉm cười nói rồi bước đến, đặt một cái hôn rất lâu trên bàn tay vợ.

Stephanie cảm thấy René đang nhìn mình chăm chăm.

Cuộc trò chuyện chuyển từ vải vóc sang lâu đài ở thôn quê rồi đến cung điện Tuileries, nơi Hoàng hậu cũng đang dự định tiến hành sửa sang. Câu chuyện lan man và Achille huyên thuyên về đủ mọi thứ. Anh kể Hoàng hậu Eugénie rất quan tâm đến vẻ đẹp của cung điện, thích thay đổi mọi thứ bằng toàn đồ bằng vàng, bạc, ngọc, sứ Trung Hoa, các rèm, các màn cửa, càng nhiều vải vóc trong các gian phòng càng tốt. Ba ta rất thích màu vàng kim óng ánh và màu đỏ. Thích rèm phải may bằng vải dày và gấp lại thành rất nhiều nếp.

Stephanie đứng dậy, cáo lui.

- Ông có về không, ông De Guinchamp?

Achille lập tức phản ứng:

- René đang còn phải làm việc với tôi nhiều thứ lắm.

Rất bực, nhưng Stephanie vẫn nói bằng giọng lịch sự pha chút bông đùa:

- Nếu vậy tôi sẽ đợi để ông De Guinchamp làm xong công việc với anh Achille. Chắc là không lâu, bởi tôi thấy hai ông làm việc với nhau suốt cả ngày hôm nay rồi.

Thấy Stephanie kiên quyết về cùng với René, Achille biết không thể cãi, anh đành chịu thua. “Vậy là anh ta biết tính mình. Lôi thôi là mình biến thành cướp biển ngay!” Stephanie mỉm cười thầm nghĩ.

Một giờ sau, René đã ngồi bên cạnh Stephanie trong cỗ xe ngựa. Và ngay lúc lên xe, Stephanie đã quyết định không để không khí nặng nề len vào giữa họ. Nàng lập tức gọi chuyện:

- Vậy là Sa hoàng đã trả lời.

René ngạc nhiên nhìn nàng. Biết không phải giấu nàng chàng thì thầm giọng tâm sự:

- Vài ngày nữa báo chí mới được phép công bố.

- Vậy nghĩa là ...

- Sa hoàng giữ thái độ hệt như năm 1812, mặc dù năm nay là 1854.

- Năm 1812, nghĩa là cuộc rút lui của quân Pháp khỏi nước Nga, là liên quân chống Hoàng đế Napoléon I, là ...

René chăm chú nhìn nàng rất lâu.

- Anh sẽ đi chứ, René?

- Vâng, Stephanie ... mãi sau René mới trả lời. Và chàng nói lí nhí, sau đấy mới lặp lại giọng bình thường - Vâng, thưa cô Stephanie.

*

Ôi, “cô”! Tại sao chàng vẫn còn giữ cái giọng lạnh lùng khách sáo như vậy? Tại sao chàng không dịu dàng hơn? Và lát nữa, họ lại chia tay? Ôi, cũng tại mình. Mình đã làm chàng nghi ngại. Stephanie bèn nhìn thẳng vào mắt René, cặp môi nàng run rẩy tiến sát môi chàng, lướt nhẹ rồi áp vào đó. René vẫn yên lặng. Stephanie quàng hai cánh tay lên cổ chàng, kéo lại gần. Mãi lúc đó René mới ôm ghì lấy nàng, ngửa mặt nàng ra, ghì mạnh môi lên môi nàng, ngấu nghiến. Rồi miệng chàng há to, ngoạm vào miệng nàng. Stephanie rướn người đáp lại. Toàn thân nàng nóng bừng. Nước mắt chảy ròng ròng trên má: nước mắt sung sướng, nước mắt hạnh phúc, nước mắt đam mê, cuồng nhiệt. Nàng đã tìm thấy chàng, nhưng chàng lại sắp phải đi xa ... chàng sắp đi xa ...

Cỗ xe chậm dần rồi dừng lại đột ngột, Stephanie sức tinh cơn mê. René vẫn chưa chịu buông nàng.

- Anh phải gặp em!

- Mai, ở nhà Amélie.

- Không, gặp riêng em kia. Mai, 6 giờ.

- Vâng, René ... nhưng ở đâu?

- Ở đâu được nhỉ ... ở đâu ... trước cửa nhà thờ Notre Dame ...

- Bên trái, chân cột đầu dãy.

- Anh yêu em!

- Em yêu anh! Em yêu anh vô cùng! ...

Và như mọi lần, khi René ra khỏi xe, họ chào nhau lịch sự.

Về đến nhà, Stephanie vào ngay phòng riêng, đóng chặt cửa lại. Rồi ngồi xuống trước gương, nàng lấy tay vuốt trán và túm tóc giật mạnh ra phía sau gáy để tỉnh khỏi cơn mê đang khiến nàng không còn nhận biết gì, suy nghĩ được gì. Mỗi tình cuồng nhiệt giữa nàng và René đột nhiên cháy bùng trở lại. Toàn bộ quãng thời gian xa nhau, cả kỷ niệm về Armand, đám cưới chàng và những ngày tháng sống bên chồng, tất cả đều trở thành như một giấc mộng mù mờ.

Stephanie sờ lên gáy, vuốt bàn tay xuống vai, xuống cặp vú. Nàng rung mình. Bàn tay lại đưa lên mặt, dừng lại ở đó. Nàng bóp thật mạnh vào trán đến đau nhức, mắt nàng nhắm nghiền. Cảm giác đau đã trở lại, cảm giác đau khi René ngấu nghiến nàng. Ký ức mãnh liệt trào lên khiến nàng muốn hét to. Nàng vội lấy tay bịt miệng lại.

Tối hôm ấy, Stephanie trở lại trạng thái đăm mê ngày nào sẵn sàng để René đến, đưa nàng đi trốn. Ôi, ngày mai! Ngày mai sẽ thế nào đây? Nàng tưởng tượng René đang hau háu ngoạm vào miệng nàng, bóp mạnh vào cặp vú nàng, ấn tay vào da thịt nàng, dẫn nàng xuống làm nàng ngạt thở.

Đêm đó nàng mơ thấy một giấc mơ khủng khiếp. René đứng đó. Xung quanh tuyết phủ. Nàng cố nhào tới mà không được, cuối cùng chàng rơi

xuống một vực thăm, rơi mãi, rơi mãi.

Stephanie hoảng hốt choàng dậy. Nàng vội nhảy ra khỏi giường, đứng tựa lưng vào tường, người run lên bần bật. Không dám lên giường nữa, nàng khoác tạm tấm áo choàng mặc nhà, ngồi gục đầu trên ghế, chờ sáng.

*

Sáng hôm sau, Stephanie đến nhà thờ Notre Dame rất sớm. Nàng vào trong, thong thả đi một vòng trong bóng tối mờ mờ. Đầu óc nàng mụ mẫm. Vậy là sao? Nàng đã không đúng với Armand? Chẳng lẽ mối tình với René mãnh liệt đến thế sao?

Nàng dừng lại, ngược nhìn tượng Đức mẹ Đồng trinh. Nàng quỳ xuống lầm rầm khấn. Nàng cầu xin Đức mẹ tha tội cho nàng tội lỗi lát nữa nàng sẽ phạm. Tội lỗi mà nàng không hề ân hận. Tại sao? Tại sao Thượng đế lại đưa vào trái tim nàng một tình yêu tội lỗi như vậy? Một tình yêu đam mê, cuồng nhiệt khiến nàng không đủ sức cưỡng lại?

Phải chăng Chúa đã phái René đến với nàng để thử thách nàng? Stephanie xưa nay không bao giờ nghe theo lời khuyên của ai, lúc này dòng suy nghĩ của nàng lẫn lộn, những ý nghĩ tinh khiết và những ý nghĩ phàm tục. Nàng nhớ lại, chính Chúa Jesus cũng không kết tội người đàn bà ngoại tình. Nàng nhớ lại đoạn trong kinh Phúc âm:

- Ai kết tội con?

- Thưa Chúa, không ai cả.

- Ta cũng không kết tội con. Con hãy thanh thản mà đi ..."

Vả lại nàng đâu phải người vợ ngoại tình. Thậm chí nàng chưa bao giờ như thế. Chính Thượng đế đã phá vỡ tình yêu giữa nàng và René, rồi chính Ngài lại đưa René lại cho nàng.

Khi chiến tranh đã kết thúc rồi thì mọi thứ đều có thể xảy ra.

Stephanie úp mặt vào hai bàn tay một lúc. Rồi nàng đứng dậy, ra chỗ chân cột đầu tiên bên trái.

René đến. Stephanie thấy chàng đưa mắt tìm nàng. Rồi cặp mắt sáng lên, René bước đến chỗ nàng ... Giống hệt như hôm đầu tiên họ gặp nhau trong đám cưới Amélie. Nàng có cảm tưởng như chàng toả ánh hào quang rực rỡ làm lu mờ mọi thứ xung quanh.

René đến. Họ nhìn nhau cười, không nói một lời.

René lên xe trước. Nàng lên sau và chàng đưa hai tay đỡ nàng. Vậy là chàng cướp nàng đi! Cỗ xe như thần tiên có cánh đang bay vào những đám mây. Họ ôm chặt nhau. Stephanie nhắm mắt, không nghĩ gì hết, hoàn toàn buông thả cho thân thể lắc lư theo nhịp cỗ xe đang chạy trên đường.

Xe dừng lạ, René ra trước, đỡ nàng xuống. Chàng ôm vai nàng. Nàng không nhìn thấy gì xung quanh. Phố xá, nhà cửa biến mất sạch. Cả cánh cửa, cả cầu thang lên gác. Chàng đem nàng đi! Nàng không cần biết chàng đem mình đi đâu. Nàng không muốn biết. Nàng đã thuộc về chàng. Chàng muốn làm gì nàng, bắt nàng đi đâu cũng được.

Họ vào một gian phòng. Cuối cùng họ đã bên nhau, tách khỏi thế giới. René ôm chặt nàng. Nàng nép vào người chàng. Nụ hôn say đắm kéo dài tưởng như vô tận, bù lại bao nhiêu ngày xa nhau đau khổ, chờ đợi, khao khát.

Họ gọi tên nhau. Họ thầm thì "Anh yêu em", "Em yêu anh".

Rồi René cởi dải áo nàng. Stephanie cởi khuy áo chàng ... Họ giống như

Adam và Eva lúc ra khỏi thiên đàng. Họ giống như người đàn ông và đàn bà đầu tiên của loài người.

Cuộc ân ái diễn ra cuồng nhiệt hơn. Nàng bấu chặt lấy chàng, cố áp toàn bộ da thịt vào da thịt chàng. Nàng muốn chàng đè bẹp nàng, muốn mình tan ra trong chàng. Mắt nàng nhòa lệ và nàng rên rỉ:

- René, René ... Em yêu anh ...

Chàng đã đi vào nàng. Cảm giác sung sướng lên đến tột đỉnh, nàng tưởng như hôm nay nàng mới biết mùi ân ái.

Vẫn nằm lên nhau, Stephanie nhìn chàng. René đoán được nỗi lo âu của nàng.

- Đến lúc anh từ chiến trường trở về, Stephanie của anh, cuộc sống sẽ thuộc về chúng ta ... tương lai sẽ thuộc về chúng ta ... - René thì thầm.

Nàng dăm dăm nhìn chàng, không nói gì.

Lại như đoán được ý nghĩ tiếp theo của Stephanie, chàng thì thầm:

- Thời gian sẽ sắp xếp mọi thứ. Một khi hai người yêu nhau, yêu nhau mãnh liệt đến như chúng ta, một khi tình yêu ...

Stephanie kéo đầu chàng xuống và hôn vào môi chàng thăm thiết. Nàng thì thầm:

- Ôi, tình yêu của em ... Tình yêu của em ...

Và vẫn nằm trên người nhau như thế, họ tiếp tục trò chuyện.

- Ôi, em không muốn tin rằng anh sẽ phải ra trận. Em không muốn chút nào hết.

- Đừng nghĩ chuyện gì khác, Stephanie! Hãy nghĩ đến chúng ta ... Hãy để anh chiêm ngưỡng em. Em đẹp vô cùng, Stephanie. Và em đem lại cho anh niềm hạnh phúc diệu kỳ. Anh là người hạnh phúc nhất trên đời vì anh có em.

- Và em là của anh. Em muốn là của anh, thuộc về anh, René.

*

Từ hôm đó, ngày nào họ cũng gặp nhau, dù chỉ là chốc lát, trong gian gác xép René thuê ở một khu phố vắng vẻ. Stephanie sắp xếp mọi công việc của nàng, để có thời gian gặp René. Mỗi lúc bên nhau, nàng thêm khát tận hưởng. Vào đến phòng là họ cởi bỏ hết các thứ trên người quấn chặt lấy nhau.

Suốt quãng thời gian đó, Stephanie không lúc nào chịu rời thân mình ra khỏi thân thể René. Nói chuyện với nhau họ cũng vẫn nắm lên nhau. Bây giờ Stephanie mới thực hiểu, thế nào là tình yêu đam mê cuồng nhiệt. Nàng thêm được chàng làm đau, thêm được mệt rã rời sau cuộc tình. Cái cảm giác ấy mới kỳ diệu làm sao.

Stephanie tin rằng bí mật của nàng với René sẽ giữ được. Nhưng hai sự việc xảy ra làm nàng bối rối, mất đi niềm thanh thản kia.

10. DÌ POMPETTE

Hôm ấy nàng nhận thấy Amélie nhìn nàng và René bằng mắt chứng tỏ cô đã biết hai người thường xuyên gặp nhau và đã trở thành tình nhân của nhau.

Nhưng sự việc thứ hai trầm trọng hơn là ở phía mẹ chồng nàng.

Hôm đó hai mẹ con ở trong phòng. Nàng vừa ôm hôn hai đứa con sinh đôi xong, phu nhân Dytteville ngắm bộ y phục con dâu, khen:

- Con mặc bộ này đẹp lắm. Rất hợp và nó làm nổi màu da cũng như cặp mắt ...

Stephanie mỉm cười sung sướng được bà khen, nhưng liền sau đấy bà nói:

- Ta rất sung sướng khi con đã chịu gặp lại tất cả bạn bè cũ và đã chịu sống cuộc sống xứng đáng với tuổi trẻ của con.

Chắc cặp mắt nàng cau lại và nhìn bà như dò hỏi, bởi nàng thấy bà nói thêm:

- Ta rất mừng và con đừng ngạc nhiên. Bởi câu chuyện ta sắp nói với con, đến một lúc nào tất cả phải nói ra. Ta muốn con biết là bất kể trường hợp nào, dù sao đi nữa ngôi nhà này vẫn mãi mãi là nhà của con. Năm nay con 20 tuổi, Stephanie cái tuổi không một phụ nữ nào bị buộc phải sống một mình và có thể sống một mình. Nêu ta góa bụa vào tuổi con, ta cũng đi

bước nữa. Ta hiểu và ta muốn con làm lại cuộc đời. Cả ta và con đều hiểu biết và thẳng thắn nên không việc gì phải rào trước đón sau. Bao giờ ta cũng yêu con và rất mong con tìm lại được hạnh phúc ...

Nói đến đây, giọng phu nhân Dytteville nghẹn ngào và bà nói rất khẽ:

- Con tha lỗi cho ta, nhưng ta thấy cần phải nói với con, cho dù câu chuyện có nặng nề và khổ tâm đến mấy. Chúng ta không thể cưỡng lại số phận. Con làm ta sung sướng vì đã đem lại sung sướng cho con trai ta. Ngày nó còn sống, hai vợ chồng con đã là một cặp hạnh phúc tuyệt vời ...

Nước mắt trào ra quá nhiều khiến phu nhân nghẹn lại phải ngừng nói. Bà ngồi xuống đi - vắng. Stephanie bối rối bước đến gần mẹ chồng. Phu nhân Dytteville nói tiếp:

- Con đừng quên, bao giờ ta cũng coi con là con của ta và bao giờ con cũng thấy đây là nhà của con. Mọi người ở trong toà nhà này mãi mãi coi con là người ruột thịt.

- Mẹ ...

- Không. Con đừng nói gì cả. Ta hiểu con và rất yêu con. Những điều vừa rồi ta thấy cần phải nói để cho rõ ràng. Ta muốn con hiểu, ta là mẹ đồng thời là bạn của con ...

*

Stephanie ngồi ở nhà Amélie. René sẽ không đến đây hôm nay. Achille nói chuyện phiếm với nàng. Amélie sửa sang lọ hoa. Bỗng nhiên René đến. Nét mặt Achille lộ vẻ băn khoăn. Stephanie biết họ sắp có một quyết định quan trọng.

- Chà, hay quá! - Amélie reo lên.

René nhìn cả ba người, gượng cười. Achille đứng dậy, thân mật ôm vai bạn:

- René thân mến, mình vừa đọc xong những báo cáo cậu nói đến. Chúng ta phải bàn bạc chu đáo.

Hai người vừa ra đến cửa thì Amélie lên tiếng. Giọng cô đành lại:

- René, nếu anh cần nói với chồng tôi điều gì thì anh hãy nói ngay ở đây, trước mặt tất cả chúng ta.

Achille vẫy tay bắt lặc và ra hiệu cho bạn. René đưa mắt nhìn hai phụ nữ rồi nói rất khẽ, như thể không muốn họ nghe thấy:

- Ngày mai quốc hội sẽ bỏ phiếu thông qua công trái.

- Việc ấy là tất nhiên thôi. Không thể tránh được sau vụ Sinope và lá thư phúc đáp của Sa hoàng - Achille hờ hững nói - Nhưng chắc chắn Sa hoàng sẽ suy nghĩ lại.

Anh tìm cách trấn an vợ. Amélie khẽ kêu lên một tiếng, rồi từ từ khuyu xuống thảm. Achille mặt tái nhợt hơn cả vợ, hoảng hốt chạy đến quỳ xuống bên cạnh.

- Bà ấy đang có thai - anh lắp bắp nói, rồi nhắc bổng vợ lên - Vậy mà đột nhiên có cái chuyện công trái, chuyện chiến tranh sắp nổ ra, hai bạn hiểu chứ? ...

René giúp bạn khiêng Amélie đặt lên đi - văng, mở khuy áo, nới dây lưng cho cô. Stephanie thì mắt trợn lên, miệng lẩm bẫm:

- Sắp nổ ra ... Chiến tranh sắp nổ ra ...

- Tôi xin đừng ai nói đến thứ ấy. Amélie đã tỉnh. Hai bạn hãy cười cho tươi vào và nói chuyện gì cũng được, miễn là chuyện vui.

Stephanie nói:

- Ôi, Amélie! Bạn làm chúng tôi hoảng quá. Bạn dùng một chút rượu nhé ... hay café?

- Khốn khổ! - Amélie thều thào - Không hiểu tại sao, đột nhiên tôi thấy mệt rũ ra, và thế là xỉu đi.

- Achille đã cho chúng tôi biết rồi ... Mình rất mừng cho bạn. Mấy tháng đầu bao giờ cũng mệt. Bạn nhớ mình ghé mắt liền mấy tháng đấy không?

- Cảm ơn, Stephanie. Bạn đã an ủi mình.

Cô quay sang, nhìn thẳng vào mắt chồng:

- Achille, lúc em trở dạ, chắc anh không vắng nhà chứ?

Cặp mắt Achille nhòa lệ.

Stephanie lúc này chỉ muốn một mình với René. Nàng muốn biết chính xác. Chàng sẽ đi ... Chàng sẽ xa nàng ...

- Bạn phải nghỉ thôi. Mai mình lại đến.

- Không, Stephanie. Ở lại ăn với bọn mình ... Mình chỉ mệt sơ sơ thôi mà. Xin mời cả René ở lại ăn tối với chúng tôi.

- Đúng thế, Achille năn nỉ - Có bạn ở đây, vợ tôi sẽ dễ chịu hơn.

Stephanie đành ở lại. Nhưng ăn xong, nàng xin phép về ngay cùng với René.

- René! Em phát điên lên mất! - nàng nói và bấu chặt lấy chàng - Công trái cũng tức là ngày mai nổ ra chiến tranh. Bao giờ anh đi? Anh biết nhưng anh không chịu nói với em.

- Anh chưa biết! Em bình tĩnh đi nào, em yêu của anh.

- Ôi, em không làm gì được cho anh. Em không làm gì được hết ... Em sẽ mất anh ... em rất không muốn ...

- Anh là người lính, Stephanie - chàng dịu dàng nói - Chiến trường mới là nơi để người lính chứng tỏ mình. Chiến trường mới là nơi đem vinh quang đến cho người lính lúc trở về. Vinh quang mà anh có thể tặng em sau này.

Ôi, mình cần gì đến vinh quang, nếu như phải xa chàng ngàn ấy thời gian? Stephanie cố dùng hết nghị lực để khỏi oà khóc, khỏi van vỉ René ở lại ...

Càng gần đến ngày René ra trận, Stephanie càng đau đớn khổ sở. Những lúc một mình, nàng hoang mang nghĩ đến khi xa René, thời gian sẽ trở nên khủng khiếp thế nào.

- Anh không đi lâu đâu, chẳng mấy lúc anh sẽ trở về, Stephanie!

- Em muốn tin như thế, tình yêu của em. Nhưng em không tin nhiều như anh! Cha chồng em và cậu em bảo thực tế sẽ rất cay nghiệt. Cuộc chiến chưa biết ra sao, và chắc chắn sẽ kéo dài.

- Đây là suy nghĩ của những người thất bại. Em đừng tin họ, Stephanie. Bố chồng và cậu em là người già, họ nhìn cái gì cũng đen tối. Ta cũng không

thể trách họ.

Chàng bế nàng lên, đưa đi đưa lại, dỗ dành như dỗ trẻ con, nhưng vẫn không làm nguôi được nỗi lo lắng của nàng. Ý nghĩa cuộc sống của nàng là René. Chàng đi xa thì cuộc sống chẳng còn đáng giá nào nữa.

*

René hẹn đến, vậy mà trễ một tiếng đồng hồ rồi vẫn chưa thấy chàng đâu. Stephanie đã bắt đầu nghĩ đến một rủi ro nào đấy. Ngã ngựa. Phải thi hành một công vụ đặc biệt. Mà cũng có khi chàng đã bị cử gập sang Nga, sang Thổ Nhĩ Kỳ, sang Anh! Tại sao chàng không gửi cho nàng một mẫu giấy? Một liên lạc nào đó? Như cái lần chàng gặp chuyện cấm trại đột xuất. Chàng không đến có nghĩa chàng đã đi khỏi kinh thành Paris. Hoặc bị đau ốm ...

Tiếng chìa khoá vụn trong ổ. Mừng quá, Stephanie lao đến ôm chầm lấy chàng:

- Ôi, anh yêu ... em đã lo ...

- Đừng hơi một chút đã cuống lên như vậy, Stephanie. Anh đến trễ, nhưng không phải lỗi tại anh. Anh phải sang bên Trường quân chính.

- Em lo anh đi rồi. Lúc ngồi đây chờ anh, em rất hoảng. Sẽ đến một ngày nào đó, em chờ và anh không đến. Anh không đến nữa.

- Stephanie! Em đã hứa là không nhắc đến chuyện anh đi kia mà. Anh cần em đừng cảm, em yêu!

Stephanie nép người vào chàng, tìm môi chàng, uốn người nằm lọt thỏm trong chàng. René nhắc bổng người tình lên, đặt nàng lên giường.

Nàng thì thầm:

- Em yêu anh ... Em muốn quên hết mọi thứ ... Quên hết và chỉ nghĩ đến tình yêu của anh ...

Chàng chồm lên người nàng, hung hăng đè nàng xuống. Họ quấn quại trong cuộc tình ... Họ như hai kẻ mất trí ... Họ chỉ biết có nhau mà thôi ...

Làm tình xong, René nằm một nửa người lên nàng, vừa nói vừa mân mê vú nàng, trong khi nàng vò tóc chàng, vuốt ve vai chàng, háng chàng ...

- Anh rất cần em nghĩ đến anh, Stephanie. Em sẽ viết những lá thư thật dài cho anh. Kể mọi chuyện của em ở nhà, mọi việc em làm. Kể màu áo em mặc để anh hình dung ra em dễ dàng hơn. Em sẽ viết rằng em rất buồn, rằng đêm nào em cũng thấy dài khủng khiếp. Rằng em mơ thấy anh. Rằng em chờ anh ...

René nhắc người lên, nằm hẳn lên nàng. Nàng quặp hai chân vào chàng, hai tay ôm chặt chàng. Toàn thể trọng lượng của chàng đè lên nàng. Và chàng cười:

- ... Em biết không, phụ nữ chính là tinh thần của lính, lúc này Pompette nói với ông thiếu tá như thế.

- Pompette! Ai mà có cái tên kỳ quái thế, René?

- Bà ta đúng là con người kỳ quái! Bà ta đã từng tham gia chiến dịch Algérie. Trông không có vẻ lắm nhưng can đảm hết sức ...

Vẫn giữ nguyên tư thế đó, chỉ ngẩng đầu lên chút ít, René kể câu chuyện sau đây, đã làm cho chàng không nhịn được cười.

- ... Suốt gần nửa giờ đồng hồ, bà ta tranh cãi với cấp chỉ huy về cà mèn,

thìa nĩa, về xuất ăn và những thứ gì gì có mà trời hiểu. Đến nỗi ông thiếu ta không chịu nổi, quát lên: "Bà làm tôi phát điên lên mất thôi!" Lập tức Pompette đứng thẳng dậy cũng quát lại: "Ông phát điên hả? Vậy là ông ngu lắm. Lính tráng cần ăn cho no bụng cũng như cần gái để thoải mái. Ông ngu hết chỗ nói, đàn bà con gái chúng tôi là thứ lính tráng rất cần để nâng đỡ tinh thần cho họ. Vừa cho họ ăn uống ngon lành vừa cho họ cười. Hôm sau tiến công địch mà đêm trước được làm tình với một con đàn bà mập mập thì dứt khoát thắng trận. Công việc của tôi phục vụ lính của ông, kể cả ông nữa, là làm các ông vừa no vừa sướng. Lính của ông chỉ cần có thể là tinh thần lên cao rầm rầm ngay". Bà ta nói xong là vị thiếu tá chỉ huy cúi đầu ký luôn. Trông Pompette có dáng của một con gà mẹ chăm sóc đàn gà con.

- Bà ta cũng đi với anh à?

- Với đơn vị Bắc Phi. Pompette chuyên đi với họ.

Pompette ... Pompette ... cái tên nghe ngộ nghĩnh ấy ám ảnh mãi trong đầu Stephanie.

Một hôm, trong lúc làm tình, Stephanie hỏi:

- Bao giờ anh đi?

René đề nghị xuống làm nàng suýt ngạt thở rồi đáp khẽ:

- Khoảng hai tuần nữa.

Thế là từ lúc đó Stephanie chỉ chăm chăm nghĩ làm sao gặp được Pompette để giao phó René cho bà ta chăm nom hộ, đồng thời nhờ bà ta viết thư cho nàng để kể tất cả những chuyện gì mà René không viết cho nàng biết.

Pompette, theo René tả, rõ ràng là một phụ nữ to lớn, phúc hậu, quý người. Chắc chắn điều Stephanie nhờ vả bà ta sẽ không từ chối. Để bà vui vẻ giúp đỡ nàng, Stephanie quyết định sẽ cung cấp cho Pompette tất cả những gì hiện bà đang cần và sau đấy, Pompette cần gì ở mặt trận, cứ viết thư, nàng sẽ gửi ra. Hôm sau, Stephanie cải trang thành một cô gái thường dân, mặc bộ y phục xấu xí, không đeo trang sức gì hết, tìm đến cổng Trường Quân chính. Nàng biết Pompette sống và ăn ngủ ở đây. Và nhà ăn của trường chính là đại bản doanh của bà.

Dọc đường, nhìn những đám người nhàn tản dạo chơi, những kẻ vô công rồi nghề, nàng thấy lẫn vào đó rất nhiều bộ quân phục diêm dúa. Lúc đó là buổi chiều, phố xá tấp nập người qua lại. Stephanie sang bên kia đường, lẫn vào đám đông đúc những ngựa, những xe, lính tráng và những phụ nữ tò mò đứng nhìn.

Nàng thoải mái chen, lách, đẩy, lọt vào được bên cạnh cánh cổng sắt to mở rộng. Lính tráng ra vào tấp nập. Đứng bên đường là rất nhiều phụ nữ, một số bế con, một số con đã lớn, đang bầu chặt vào váy mẹ. Tiếng cười nói, tiếng gào thét và đủ các thứ tiếng vang động, tiếng văng tục, tiếng khóc nức nở nữa. Stephanie cảm thấy như lạc vào một thế giới hoàn toàn khác. Nàng thấy mình lạc lõng, nhúc nhát, không biết hỏi thăm ai và cũng không dám hỏi.

Nàng đành lách ra khỏi chỗ đông nhất, đứng tách ra một chút, hy vọng sẽ thấy một phụ nữ to béo, chất phát đi ra để nàng hỏi. Bởi vì nàng đoán hình dạng Pompette chắc hẳn to béo, với khuôn mặt chân thật, đáo đẽ một cách đáng yêu.

Nhưng nàng chưa thấy gì thì một quân nhân để ria mép oai hùng bước tới trước mặt nàng:

- Ê! Cô em xinh đẹp! Đi dạo không?

Nàng cau mặt, lảng đi, nhưng anh ta bám theo:

- Cô em chờ cậu trai nào phải không? Tên tôi là Amédée , ta làm quen nào.

Giận quá, Stephanie quay phắt lại nhìn y, định nhổ vào mặt y cho bõ tức. Đồ ăn nói thô bỉ.

- Để tôi yên. Tôi không đợi ai hết. Không việc gì đến nhà ông.

- Vậy hả? Nhưng ta cũng làm quen được chứ? Cô em không đợi thằng con trai nào và cũng không thằng con trai nào đợi cô em. Nhưng tại sao cô em cứ đứng mà ngó như bò lạc ngó tìm chủ vậy?

- Tôi chờ bà Pompette! Nhưng hãy để tôi yên và đừng nói với tôi bằng cái giọng thô bỉ ấy.

- Hừm, Pompette hả? Bà ta "khó" lắm đấy! - anh lính có ria mép vênh lên nhe răng cười khoái trá - Bà ta cùng đi với tôi ra, mới cách đây 5 phút thôi.

Thất vọng, Stephanie hỏi:

- Bà ấy sẽ quay về chứ?

- Tất nhiên là phải về. Bà ta ngủ ở đây mà lại! Trong lúc chờ đợi, ta đi dạo chơi một lát nào, cô em?

- Ông biết hiện giờ bà ấy ở đâu không?

- Hiện giờ đấy à? Đang chạy đi mua sắm.

Stephanie lấy trong xác ra một nắm tiền, giúi vào tay anh ta, nói giọng như

ra lệnh.

- Ông dẫn tôi đến chỗ bà ấy. Tôi chưa biết mặt bà ấy nhưng có việc rất cần gặp.

Ngạc nhiên trước năm tiền khá lớn và nhất là trước giọng nói quyền uy của nàng, anh lính để ria mép nói:

- Ôi, để tôi đưa bà đến chỗ bán thực phẩm. Pompette chắc đang ở đó.

- Vậy ông đưa tôi đi!

Nàng đi bên cạnh Amédée, lựa bước chân để theo kịp anh ta, cảm thấy vững tâm bởi Amédée đã bớt ba hoa. Họ đi trên đường phố đông đúc. Hai bên hè đậu các xe đẩy, bày bán đủ thứ rau quả. Phía sau những xe bán hàng lưu động ấy là những cửa hàng bán thực phẩm.

Stephanie chỉ sợ lạc mất anh lính. Nàng bấu chặt cánh tay, lúc lại móc vào dây lưng anh ta. Amédée đưa mặt sục sạo khắp xung quanh, vào các cửa hàng, ngoái nhìn, rồi hỏi mọi người:

- Có thấy Pompette đâu không?

Nhiều người lắc đầu. Nhưng rồi một người trở tay ra phía sau:

- Tôi vừa thấy bà ta ở kia.

Amédée rảo bước về phía ấy và Stephanie chạy theo. Người đông nghịt, mấy lần nàng va vào họ.

- Ê, Pompette! - Anh lính hét to.

- Gì thế, Amédée?

- Có người muốn gặp bà đây, lại đây!

Stephanie có cảm tưởng nước Hồng Hải rẽ ra để ông già Moise bước xuống trong truyền thuyết cổ. Đám người đông đúc rẽ sang hai bên, lấy chỗ cho một phụ nữ đứng tuổi da sạm nắng, vai rộng, bộ ngực đồ sộ và dây lưng thít chặt ngang eo.

- Cô này muốn gặp bà - Amédée nói.

- Tôi có chuyện muốn nói riêng với bà ...

- Cô em muốn gì? Có chuyện gì trục trặc hả? Ta vào quán kia nói chuyện thoải mái hơn.

- Tôi muốn gặp riêng bà ...

- Hiểu rồi, hiểu rồi. Vậy cô em định đi đâu?

- Tùy bà thôi. Nhưng đây là chuyện riêng tư.

- Thôi được. Vậy chờ ta nhé, cô bé!

Rồi quay sang anh lính Amédée, Pompette huýt sáo một tiếng dài lạnh lạnh, bảo:

- Đi chỗ khác để ta nói chuyện. Lúc khác ta sẽ đền ơn chú mày.

Amédée khoái trá cười vang rồi chặc lưỡi thích thú.

- Còn cô bé đi với ta. Ta mua nốt vài thứ rồi cô em kể ta nghe tâm sự. Chắc

chuyện rắc rối lắm phải không? Ta nghĩ thấy mùi ấy rồi.

Stephanie lách giữa đám đông, bám theo người phụ nữ ăn nói, đi đứng hoạt bát, thoải mái. Rất nhiều người gọi và cười với bà. Lúc bà vào một cửa hiệu, Stephanie đứng đợi bên ngoài, mắt vẫn theo dõi bà đi lại, mua bán trong đó, qua chiếc mũ nồi đội lệch, bên trên là một quả bông đỏ chót.

- Đờ lấy! Thứ này để cho bữa tối.

Stephanie vội đỡ cái bọc nặng tới 5 ký lô, đề trữu cánh tay nàng xuống.

- Mua nốt phỏ mát nữa là xong, ta sẽ nghe cô em kể. Các thứ khác cửa hàng sẽ chở đến trường sau.

Pompette lại lao vào đám đông chen chúc, lát sau bà bước ra, vác một bọc rất nặng trên vai:

- Xong! Bây giờ thì thoải mái được rồi.

Stephanie đầu óc rối tung, lù lũi rảo bước theo chân bà đầu bết to lớn, nhanh nhẹn. Nàng không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, ở xung quanh quá nhộn nháo. Cuối cùng, nàng thấy mình đang đứng trước chiếc bàn nhỏ trong một quán rượu giản dị.

Trên bàn một cốc rượu vang đỏ.

- Ngồi xuống, em! Ta chạm cốc nào!

Stephanie nhìn sang, thấy Pompette đang nâng cốc rượu. Nàng bèn nâng cốc của mình. Pompette khẽ chạm cốc của bà vào cốc nàng, rồi uống một hơi cạn đến quá nửa.

Bà đặt hai cánh tay vạm vỡ núc ních lên mặt bàn, nhìn thẳng vào mắt Stephanie vài giây, rồi nói toạc luôn.

- Sao? Vậy là em muốn đăng lính để đi theo cậu ta chứ gì?

Stephanie có cảm giác như vừa bị một xô nước lạnh hắt vào giữa mặt. Nàng thấy Pompette có sáng kiến rất hay. Thì chẳng đúng như thế còn gì? Chỉ có điều nàng chưa nghĩ đến khả năng đó bao giờ. Đúng là nàng muốn được đi theo René.

Sự thật đó hiện ra quá đột ngột làm Stephanie lúng túng mất một lúc. "Ừ nhỉ! Tại sao ta không đăng lính để đi theo chàng?" Việc đó quá xa lạ với tầng lớp của nàng và nếu nàng đăng lính chắc chắn mọi người sẽ không thể hiểu nổi, cho đấy là một quyết định điên rồ.

Stephanie lúng túng. Nàng lắp bắp ngập ngừng nói:

- Tôi chỉ muốn nhờ bà một việc ...

- Muốn hỏi ý kiến ta chứ gì? Sẵn sàng! Mà hỏi làm cái gì? Em cứ đăng lính, đi cùng ta, thế là chị em tha hồ trò chuyện bàn bạc. À, nhưng liệu gia đình có chịu không? Chuyện đó em phải tính toán cho kỹ đấy.

- Em tính toán rồi - bỗng nhiên nàng thấy tin cậy người phụ nữ lành mạnh, phúc hậu, thất học này.

- Nghĩa là sao?

- Em không muốn xa anh ấy.

Dứt lời, đột nhiên Stephanie ngạc nhiên nàng đã nói ra miệng điều ước mong thầm kín mà nàng không dám nghĩ đến và cũng không nghĩ là có thể

thực hiện được. Đúng là điều ao ước lớn nhất của Stephanie là không phải xa René. Vậy ra là có khả năng thực hiện niềm ao ước ấy! Tuyệt vời. Mọi cản trở khác nàng bất cần. Nàng nói thêm, quả quyết:

- Em suy nghĩ kỹ rồi, bà Pompette. Em không thể xa anh ấy được.

Pompette nhìn nàng một lúc lâu, không nói gì. Stephanie nói tiếp:

- Em muốn ra đó.

- Chị hiểu, chị rất hiểu em! Hồi 18 chị cũng đã tình nguyện đăng lính để theo chân anh ấy. Anh ấy hy sinh. Chị vẫn tiếp tục công việc cũ. Chị không ân hận. Công việc nào cũng có những lúc sung sướng tột cùng và những lúc khốn khổ, khốn nạn. Nhưng chị phải hỏi, em nhà ở đâu? Tên là gì? Hiện em làm chỗ nào? Và làm công việc gì?

- Em không làm gì cả.

- Có chồng chưa?

- Chồng em chết rồi.

- Có lợi tức không?

- Có.

- Em kể kỹ cho chị nghe hoàn cảnh của em xem nào.

Stephanie bèn kể hết, từ chuyện nàng yêu René , nhưng hai người không lấy được nhau, chuyện nàng cưới Armand rồi yêu chàng, nhưng chàng qua đời trong một vụ đắm tàu ... Chuyện nàng gặp lại René. Chàng vẫn chưa lập gia đình. Hai người yêu nhau tha thiết, đam mê đến mức nào.

Nghe xong, Pompette lộ vẻ mặt đăm chiêu. Bà nói:

- Chà, đúng là một chuyện tình lý thú. Nhưng Stephanie này, em thuộc tầng lớp giàu có. Em cứ nhìn hai bàn tay em rồi nhìn hai bàn tay chị xem. Khác nhau một trời một vực. Em không thể sống cuộc sống lam lũ như của chị được đâu. Ngay cách em nói năng cũng quá lịch sự. Thôi, nghe chị, em hãy về nhà và chịu khó đợi đến lúc cậu đàn ông của em trở về. Em sinh ra đời là để sống theo cách đó.

Giọng điệu của Pompette rõ ràng là gạt nàng ra. Stephanie gân cổ cãi. Nàng bảo tuy sinh ra trong hoàn cảnh giàu có nhưng nàng sống khác các cô gái cùng hoàn cảnh. Nàng ngỗ nghịch, táo tợn, không chịu tuân theo những quy định của tầng lớp nàng. Nàng đã từng liều lĩnh thế này thế nọ. Càng nói, Stephanie càng cảm thấy việc nàng tình nguyện đăng lính và đi theo René là đúng và là điều nàng mong tha thiết nhất.

Pompette kiên nhẫn nghe, nhưng nét mặt lộ ra vẻ khó chịu ...

- Tôi hiểu, tôi hiểu. Nhưng "quý ông" của cô là người thế nào? Cũng là thứ lịch sự, sang trọng, không phải thứ lính tráng như binh lính đi cùng với tôi đâu!

Hai chữ "Quý ông" Pompette nói với giọng mỉa mai khiến Stephanie nổi cáu. Nàng định cãi, nhưng Pompette vẫn nói tiếp:

- Binh lính chỗ tôi là lính Bắc Phi, cô hiểu không? Họ không sống kiểu đài các, lịch sự như các người đâu! À, nhưng "quý ông" của cô thuộc đơn vị nào?

- Anh ấy trước đây là sĩ quan tùy tùng của tướng Lamoricière.

- Vậy là đã phục vụ ở Algérie! Đúng không?

- Vâng. Anh ấy đã tham gia chiến dịch bắt giáo sĩ Abdel - Kader.

Thái độ Pompette đột nhiên thay đổi hẳn. Bà dướn thẳng đầu, mắt sáng lên, kiêu hãnh:

- Vậy hả? Thì tôi cũng phục vụ ngay gần đó, cô Stephanie. Thậm chí tôi còn giáp mặt lão giáo sĩ ấy rồi. Lão vóc người nhỏ bé nhưng rất đẹp trai!

- Anh trai tôi viết thư về cũng tả ông ta như vậy.

- Ôi, lại cả anh trai cô cũng phục vụ bên Algérie à?

Pompette có vẻ thú vị, bà ta đặt hẳn hai móng to bè lên ghế và ngửa bộ ngực đồ sộ vênh lên kiêu hãnh. Stephanie hiểu rằng như vậy là nàng đã điểm trúng huyết bà ta.

- Em sẽ đưa chị xem tất cả thư từ anh trai em gửi từ mặt trận Algérie về. Qua những lá thư đó em biết rất nhiều về bên đó.

- Anh cô có kể chuyện đánh nhau chứ?

- Có! Hồi em còn bé em đã đã cắt các bài báo đăng tin tức mặt trận Algérie dán vào một cuốn vở.

Và Stephanie tuôn ra một mạch các mẩu chuyện về đồng đội của Charles anh đã kể trong thư gửi về cho em gái. Những tình tiết ly kỳ và những số phận khác thường khiến Pompette luôn miệng đệm theo những câu làm rõ thêm sự việc. Bởi bà ta cũng tham gia chiến dịch đó ở Algérie và biết hầu như tất cả những chuyện kia. Stephanie càng nói, Pompette càng được như sống lại thời thanh xuân, khi bà mới chỉ là cô gái trẻ trung. Chỉ lát sau, hai

người đã thành gân gũ, thân thiết.

- Ôi, cô làm tôi nhớ lại bao nhiêu thứ - Bà rót thêm rượu vào đầy hai cốc rồi hờ hững liếc nhìn đồng hồ treo trên tường.

Mắt Pompette như nhìn tận đâu xa lắc. Bà thờ dài rồi nhìn Stephanie một lúc rất lâu.

- Hồi đó thật là sướng - bà vỗ mạnh xuống bàn - Tôi nói không sai đâu! - bà vỗ thêm lần nữa, mạnh hơn làm hai chiếc cốc và cái chai suýt đổ.

- Bây giờ tôi phải đi, cô tha lỗi nhé, Stephanie!

Thấy Pompette đứng dậy, Stephanie hoảng hốt. Vậy là vẫn chưa thuyết phục được bà ta. Nàng cần phải đi theo René. Không phải chỉ nàng cần mà René cũng cần. Không! Không nên bỏ lỡ cơ hội này. Lúc Pompette nhắc túi thực phẩm nhỏ lên, Stephanie vội bám chặt cánh tay bà.

- Em van chị! Chị giúp em! Chị là phụ nữ, chị đã từng yêu, chị hiểu em, Chị phải giúp em. Em van chị.

- Nhưng tôi chưa biết làm thế nào để giúp cô đây, Stephanie. Với lại cô đến đột ngột quá. Để tôi nghĩ xem có cách nào không đã. Đừng khóc. Tôi hứa là ta sẽ còn gặp nhau. Tôi sẽ giúp cô. Tôi thề ...

Giọng nói của người phụ nữ chất phác kia có một âm sắc nào đấy khiến Stephanie tin tưởng. Nàng biết nàng đã chiếm được tình cảm của bà ta.

- Mai em sẽ lại đến đây. Chị chờ em nhé!

- Được. Nhưng muộn một chút. 5 giờ - bà ta nói giọng oang oang, và Stephanie thấy rõ bà đang rất xúc động.

- Chị không sai hẹn chứ, Pompette?

- Không, tôi hứa.

Lát sau, Stephanie bước ra đường, như kẻ mộng du. Pompette đã đi khuất nhưng hình ảnh bà vẫn còn in đậm trong trí nhớ Stephanie. Đôi vai to, cái lưng dài, vạm vỡ, cặp mông và bộ ngực đồ sộ, những bắp tay lực lưỡng. Dáng đi của bà ta chắc nịch, hơi lắc cặp mông.

Stephanie nhìn ra ánh nắng chói chang. Nàng nheo mắt. Không khí huyền ảo của đường phố làm nàng mê mê như say rượu. Lần đầu tiên nàng bước vào chốn này. Ấn tượng in vào nàng rất mạnh. Nàng ôn lại cuộc trò chuyện với Pompette, một cuộc trò chuyện mà nàng không thể tưởng tượng nổi, đơn giản, thân tình và nàng thấy mình bỗng biến thành một cô gái nông dân giản dị.

Stephanie không nhớ rõ lắm những gì hai người đã nói với nhau. Duy hai điều chủ yếu nàng không thể quên: 5 giờ chiều mai nàng sẽ gặp lại Pompette và nàng sẽ được ra ngoài chiến trường cùng với chàng.

Nàng vô cùng phấn khích, thèm được chia sẻ với ai niềm vui này, nhưng không được. Phải giấu thật kín, không được lộ cho ai biết, kể cả Amélie. Bởi đây là "âm mưu" của nàng.

Trên đường về nhà, Stephanie đi bộ. Lên phòng, nàng mở tủ quần áo, lựa riêng ra những thứ xoàng xĩnh nhất.

Trước khi thiếp ngủ, nàng nhớ lại hình ảnh Trường quân chính, đường phố bình dân, bà đầu bếp và quán rượu. Trên lưỡi nàng vẫn đọng dư vị chát của rượu vang đỏ nàng uống với Pompette lúc chiều.

Hôm sau thức dậy, Stephanie tưởng như mình vừa nằm mộng. Không, chiều hôm qua không phải mộng mị mà là sự thật ... Cổ họng nàng se lại. Nàng là phu nhân Dytteville nhưng nàng cũng là Stephanie. Phu nhân Dytteville thì phải ở lại Paris, nhưng Stephanie thì có thể ra trận.

- Con ngang ngược lắm! - Câu mẹ nàng ngày xưa hay nói bỗng văng vẳng trong óc nàng!

Đúng, mình không thể ra đó được. Mình không có quyền! Một phu nhân quyền quý, quen sống đài các, làm sao có thể từ bỏ mọi thứ quen thuộc này để lao vào một cuộc sống xô bồ, hỗn tạp. Mình không thể trở thành kẻ sa đoạ, để không bao giờ trở lại là một phu nhân cao sang được nữa. Stephanie hoang mang thầm nghĩ.

Bỏ gia đình ư? Bỏ con cái ư? Để chạy theo một thằng đàn ông! Không, nàng không thể chịu nổi dư luận lên án nàng như vậy, lên án nàng là một kẻ vô đạo đức, hư hỏng. Hoạ là mình điên, mình mới làm như thế!

Stephanie quyết định, chiều mai gặp Pompette, nàng sẽ chỉ nhờ bà ta đúng cái điều nàng đã dự định lúc trước: "Bà hãy cho tôi biết những tin tức về anh ấy ... Hãy cho tôi biết bà cần những thứ gì, để tôi gửi đến cho bà ..."

*

René vừa mới ra về. Còn lại một mình trong gian phòng nhỏ, Stephanie thong thả mặc quần áo. Thân thể nàng vẫn còn vương hơi ấm của thân thể chàng. Mùi hương của chàng vẫn còn thoang thoảng xung quanh. Ôi, chỉ 10 ngày nữa chàng sẽ đi, và mình còn lại một mình, nàng đau đớn thầm nghĩ. Không, bất cứ giá nào mình cũng phải đi theo chàng. Nếu ở lại nhà, cứ nguyên nhớ đến những cái hôn nóng bỏng, những cử chỉ vuốt ve, nhưng giây phút làm tình thần tiên của chàng mình cũng đã đau khổ tột cùng vì khao khát rồi.

Không! Mọi thứ đều không có ý nghĩa gì hết, một khi không có chàng bên

cạnh.

- Tôi chưa có tin gì mới để nói với cô đâu, Stephanie, Pompette nói và đặt cặp mông to bè xuống ghế - Nhưng tôi đã nghĩ rồi. Có khá nhiều cách. Tôi sẽ mặc cho cô bộ đồ tân binh rồi ghi thêm họ tên cô vào danh sách đơn vị. Tất nhiên làm thế là bậy, nhưng không sao. Hoặc có cách khác, cô giả là em, là cháu tôi, tôi đem theo để giúp đỡ tôi. Sẽ không ai nói được gì nữa. Cách đó hay hơn. Lại không phải tên họ gì hết ...

- Cách nào cũng được. Miễn là tôi đi lọt - Stephanie nói - Tôi có thể làm chân cứu thương.

- Không được đâu! Người ta lấy các học sinh của tu viện Saint Vincent de Paul đi làm cứu thương rồi. Họ không lấy người khác đâu. Tu viện ấy độc quyền, cô phải chịu thôi.

Đột nhiên, Stephanie nghĩ, hay là đến tu viện Sacre Coeur xin với bà Nhất Marie Joseph để bà giới thiệu sang tu viện Saint Vincent de Paul ... Nhưng liệu bà Nhất sẽ nghĩ sao? Con bé này muốn theo đám seour ra mặt trận chỉ vì nó mê trai! Ý nghĩ ấy làm nàng thấy còn tồi tệ hơn là làm chân tân binh hoặc đóng vai em hay cháu Pompette.

- Bà muốn làm thế nào cũng được, Pompette. Tôi sẽ tuân theo bà hoàn toàn.

- Tôi sẽ cố gắng, Stephanie. Duy chỉ còn một cái khó cuối cùng, mà cũng không phải nhỏ. Stephanie, cô là con nhà giàu, quen sống nhàn hạ, e ...

- Bà e sao, Pompette?

- Có thể là cô không nhát gan, cô không sợ nguy hiểm, nhưng vì quen sống nhàn hạ sung sướng cô không chịu nổi cuộc sống ngoài chiến trường đâu.

- Bà yên tâm. Tôi không bao giờ phàn nàn kêu ca. Tôi chịu trách nhiệm về mọi việc tôi làm. Tôi không bao giờ đổ lỗi cho người khác - nàng lạnh lùng nói.

- Cô sẽ phải đi bộ. Cô sẽ phải tuyệt đối phục tùng cấp trên. Nhiều khi cô phải làm những việc bẩn thỉu, nặng nhọc cô không muốn làm. Cô hiểu quân đội là thế nào rồi chứ? Kỷ luật khắc nghiệt lắm.

- Tôi chịu được hết - Stephanie nói.

- Cô đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?

- Rồi.

- Vậy tôi sẽ báo cô biết ngày giờ lên đường, tại nhà cô, được không?

- Được - Thật cô không sợ gì chứ, Stephanie?

- Thật! - Nàng khó chịu, cảm thấy Pompette đánh giá nàng quá thấp. Nhưng còn lâu không?

- Khoảng 8 đến 10 ngày nữa thôi. Cô cho tôi địa chỉ rồi cô cứ về nhà. Có tin gì tôi báo cô ngay. Không phải đến tìm tôi nữa. Tôi không quên đâu. Nào ta cạn cốc rồi về.

Pompette nâng cốc vang, tay không hề run. Stephanie cũng bắt chước bà ta nốc một hơi cạn cốc rượu. Stephanie cố lắm nhưng cũng phải ngưng lại nửa chừng, uống làm hai lần mới cạn. Rượu làm người nóng bừng. Nàng hơi chóng mặt chút ít. Và nàng thấy bất chấp mọi thứ trên đời.

Stephanie tiễn Pompette đến cổng trường quân chính. Dọc đường nàng lắng nghe cách bà ta chào hỏi, đối đáp với binh lính và người quen bà gặp. Nàng

cảm thấy mình cũng sẽ phải bắt chước Pompette một phần nào cái thái độ vui tươi, giản dị, không khách sáo gì như thế. Đến cổng trường nàng đứng lại, nhìn theo bóng Pompette lắc lư cặp mông to bè đi xa dần về phía nhà bếp cuối sân. Khi bà ta đi khuất, Stephanie quay ra, vừa đi thong thả, vừa suy nghĩ về hành lý sẽ mang theo.

Nàng tính đem rất ít, tuy nhiên những vật dụng tối thiểu cũng phải có. Chưa biết cuộc sống sắp tới thế nào, nàng chỉ biết mình đang dẫn thân vào một chuyến đi liều lĩnh đầy mạo hiểm.

Stephanie lấy ra những thứ nàng cho là không thể thiếu trong cuộc hành trình dài ngày: ba tấm áo liền váy, cộng với tấm nàng đang mặc, hai manteau, một thật dày, một vừa phải, mấy váy mặc trong, đồ lót các loại, chemise, giày dép, tất ngắn tất dài, khăn tắm, khăn mặt và vài dụng cụ trang điểm.

Kết quả là cả một đống to khủng khiếp. Ít nhất phải hai cái hòm và thêm hai xách mới chứa nổi. Khó nữa là nàng phải tiến hành thật kín đáo, không để ai biết nàng định đi xa.

Cải trang theo kiểu nào không phải điều quan trọng. Quan trọng là nàng phải tới được Gallipoli và gặp được René. Tới đấy nàng tính sẽ thuê một ngôi nhà và sẽ thu xếp để sống trong những khoảng thời gian giữa hai trận đánh. Nàng nghĩ sẽ vắng nhà không quá 6 tháng và do nghĩ mãi, cuối cùng nàng tin là chỉ 6 tháng mà thôi.

Đôi lúc Stephanie còn hình dung ngôi nhà nàng thuê ở Gallipoli sẽ tập nập khách khứa và nàng sẽ tổ chức những đêm vũ hội tưng bừng như trong truyện *Ngàn lẻ một đêm*. Trong những khoảnh khắc phấn hứng nàng hình dung mình sẽ làm những hành động anh hùng ngoài chiến trận, chẳng hạn đỡ lấy lá cờ trong tay một chiến binh vừa ngã xuống, chạy tới cầm trên định một ngọn đồi quân ta vừa chiếm được, và sĩ quan chỉ huy trận đánh ấy

lại chính là René de Guinchamp.

Nàng sẽ tự động băng bó các chiến binh bị thương, tranh vị trí của những nữ học viên tu viện Saint Vincent de Paul. Nàng sẽ được Bộ Tham mưu mặt trận quý mến và được họ mời dự lễ chấp nhận sự đầu hàng của quân đội Nga ...

Chiến tranh sẽ đem lại cho nàng tất cả những gì nàng mong ước: hội hè, những buổi chiêu đãi, những đêm vũ hội, cuộc sống nguy hiểm, những chân trời mới. Khi nàng trở về Paris, hoàng đế Napoléon III sẽ nhận đứng chủ hôn cho hôn lễ nàng chiến binh dũng cảm Dytteville với chàng sĩ quan can trường René de Guinchamp ...

Giấc mộng "đẹp hơn cả mộng" ấy có một số điểm không được thực tế lắm, nhưng Stephanie tức khắc bỏ qua, không tính đến.

Về con cái thì nàng khỏi lo. Chúng sẽ được nuôi nấng chu đáo, không thiếu thốn gì. Hiện giờ chúng chưa cần đến mẹ và khi nàng trở về, chắc gì chúng đã biết gọi "mẹ ơi ..."

Mỗi lần đến thăm Amélie, thấy bạn đau đớn, khổ sở vì lo cho chồng nhưng lại không dám lộ ra với chồng, nàng hết lòng an ủi. Amélie biết mối quan hệ tình ái giữa nàng và René, nhưng thấy nàng bình tĩnh quá, cũng đâm hồ nghi.

Một buổi tối, ngồi với nàng, Amélie thở dài nả nuột tâm sự:

- Bạn không phải đau khổ như mình, Stephanie thân yêu - cô thì thầm - Achille sắp ra trận! Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, ruột gan mình rối tung cả lên. Rồi cái thai trong bụng lại làm mình mỏi mệt. Mình thấy không chịu đựng thêm được nữa. Đừng bỏ mặc mình, Stephanie. Hãy đến với mình luôn. Mình yêu bạn hơn bạn tưởng nhiều lắm. Bạn đúng là người có nghị

lực. Mình rất cảm phục.

- Mình chẳng có gì hơn người đâu. Rất nhiều phụ nữ cũng như mình, Amélie.

- Không! Mình chưa thấy ai nghị lực như bạn. Stephanie, bạn nên biết rằng bao giờ mình cũng là người yêu quý bạn, thông cảm với bạn. Bao giờ mình cũng muốn làm điều tốt cho bạn.

- Mình rất tin ở bạn, Amélie.

- Mình biết. Và mình muốn nói với bạn rằng, bất kể thế nào, bạn vẫn có thể tin cậy ở mình được. Bao giờ mình cũng chung thủy, tận tụy với bạn. Mình không biết cách nói, Stephanie, mình vụng về, nhưng mãi mãi là nhà của bạn.

Stephanie thầm nghĩ: "Lời lẽ y hệt của phu nhân Dytteville, mẹ chồng mình".

- Ngay cả trường hợp - Amélie nói tiếp - Bạn có là nhân tình của René de Guinchamp đi nữa, mình cũng không chê trách. Mình đâu có cái quyền ấy. Mình yêu bạn, bất kể bạn thế nào, bạn làm gì. Và dù bạn thế nào đi nữa thì tình cảm mình đối với bạn cũng không hề thay đổi ...

Nghe Amélie nói tha thiết, Stephanie rất cảm động, suýt nữa nàng buột miệng nói lên: "Mình sắp đi ... mình đi cùng các chiến sĩ ra mặt trận, bởi mình không thể sống thiếu René. Chỉ vài ngày nữa mình sẽ không còn ở đây. Bạn đừng hy vọng mình luôn đến thăm bạn. Đừng trông đợi ở mình điều gì ..." May mà nàng ghìm lại được. Nàng vịn hai bàn tay vào nhau, giống như cha nàng ngày xưa mỗi khi định nói gì nhưng rồi lại không nói.

Amélie! Bạn tốt với mình hơn tất cả những người khác. Mình không bao

giờ quên tấm lòng của bạn.

Stephanie mím một nụ cười bí hiểm và nhiều ý nghĩa. Nụ cười như của thiên thần. Nàng đang nghĩ đến những va li đựng đầy các quần áo cũ mà nàng nói dối là soạn để vứt đi. Nàng lấy cớ về thăm lâu đài ở Vendée để có lý do vắng mặt trong những ngày đầu tiên. Sẽ không ai nghi ngờ gì hết. Rồi lúc đến thành phố cảng Marseille, trước khi lên tàu sang Thổ Nhĩ Kỳ, nàng sẽ viết thư thú thật với mẹ chồng, với cậu nàng, với Amélie. Nàng sẽ bảo Amélie yên tâm, vì đã có nàng bên đó chăm lo cho Achille.

*

Còn hai ngày nữa sẽ lên đường. Stephanie sốt ruột quá. Pompette vẫn chưa báo tin gì. Stephanie rất nóng lòng nhưng nàng kiên quyết không đến Trường quân chính, theo đúng lời Pompette dặn. Tuy nhiên nàng tin tưởng Pompette không quên nàng.

Lúc đó là 11 giờ tối. Nàng ăn tối ở nhà bố mẹ chồng và vừa về đến nhà thì thấy trên bàn trong phòng ngủ của nàng trong một chiếc phong bì, đè dưới lọ nước hoa.

Cô hầu phòng nói:

- Thưa bà chủ, lúc chiều có một bác lính đem lá thư này đến. Bác ta nói là thư khẩn và phải đưa tận tay bà chủ.

Không nghe thêm những lời giải thích rườm rà của cô hầu, Stephanie vội vã bóc thư. Thư viết bằng nét chữ to, nắn nót và nghiêng ngả, trên trang giấy xé ở vở học sinh:

"Ba giờ chiều mai, vẫn địa điểm trước. Pompette".

Nỗi vui sướng bùng lên trong lòng nàng. Rồi một luồng khí lạnh lướt qua cơ thể nàng.

"VẬY là ngày mai! Ngày mai!".

- Cảm ơn - nàng nói - Chị đi ngủ đi. Mặc tôi.

Nàng còn lại một mình.

Tối nay có thể là tối cuối cùng nàng ở lại kinh thành Paris. Đêm cuối cùng! Sắp đi khỏi đây, nàng suy nghĩ miên man về những gì nàng bỏ lại nơi này.

Xã hội nàng đang sống đúng là xã hội đầy định kiến, đầy nghi thức giả dối, nhưng nàng sinh ra và lớn lên trong đó. Vào thời điểm sắp chia tay với nó, nàng thấy rõ xã hội này đã cầm tù nàng, bó chân bó tay nàng. Tự tin vào bản thân, Stephanie biết nàng không sợ bất kể công việc khó khăn nặng nhọc nào. Nàng sẽ chấp nhận mọi thứ, vì tình yêu, vì René. Vì chàng, nàng sẵn sàng chấp nhận gian nan cốt để được chia sẻ với chàng cuộc sống khổ ải nơi chiến địa.

Stephanie lại nghĩ đến hai đứa con sinh đôi. Nàng rất yêu chúng, ngày nào cũng sang chơi với chúng. Giá chúng lớn hơn, có lẽ nàng không nỡ bỏ đi. Chỉ chúng mới có đủ sức níu chân nàng lại. Song chúng còn quá nhỏ. Chúng cười với nàng, nhưng chúng cũng cười với nhiều người khác. Nàng đi xa, chúng chưa biết nhớ mong chưa biết đau khổ gì hết. Chúng chẳng để ý ngày mai hay ngày kia mẹ chúng không ghé vào chơi với chúng, cúi xuống hai cái nôi hôn chúng.

Đã lên giường nằm, nàng vẫn suy nghĩ miên man về hai đứa con sinh đôi. Nhưng người nàng nghĩ đến cuối cùng trước khi thiếp ngủ lại là René.

Và khi thức dậy, người đầu tiên nàng nghĩ đến cũng vẫn là René. Nàng nghĩ đến chàng cả lúc đi đến quán rượu của Gegène; lúc gọi lấy một chai vang đỏ và hai chiếc cốc.

Stephanie ngồi được 10 phút thì Pompette lao vào như một cơn lốc.

- Mau lên! Ta đi thôi!

Stephanie bật đứng dậy, chạy ra.

- Ôi, chưa trả tiền! - Bà chủ quán Gegène quát lên.

Nàng quăng một nắm tiền lên mặt quầy rồi chạy theo Pompette. Hai người mở một lối đi giữa đám đông chen chúc.

- Từ nay cô là cháu, gọi tôi là dì. Dì Pompette!

- Bà ...

- Gọi tôi là dì Pompette! Nói vậy mà cô vẫn chưa hiểu ra ư? Ôi, cái lũ này, chen lấn gì mà gớm thế?

Đến cổng trường quân chính, Pompette túm tay Stephanie lôi đi. Hai "dì cháu" lách qua các cỗ xe tải, các chân lừa ngựa chen chúc trên sân. Tiếng gọi nhau, tiếng chửi rủa tục tằn, tiếng cười hô hố vang động khắp xung quanh. Stephanie gần như nhắm mắt rảo bước, nhiều lúc bị Pompette lôi đi xềnh xệch.

Một lần tà áo váy của nàng vướng vào một bao kiếm, nàng thấy viên sĩ quan cúi xuống gỡ ra, miệng cầu nài, nhưng khi thấy vẻ mặt xinh đẹp của nàng, ông ta chuyển thành nụ cười rạng rỡ. Ông ta lịch sự xin lỗi, nhưng gấu váy của nàng đã bị xé toạc ra một mảnh.

Lúc khác, nàng cộc đầu vào một thành xe chất đầy đồ quân dụng. Rồi chân nàng thọc vào bánh một cỗ xe khác và ngang bị ngã chúi vào gầm xe. Nàng

cúi đầu chạy dưới cổ một con lừa đang thở phì phò. Lúc vào đến nhà ăn tập thể của binh lính, "đại bản doanh" của "dì Pompette" thì áo quần Stephanie đã tả tơi và trên người nhiều vết tím bầm.

Tại đây, tiếng huyền não còn khủng khiếp hơn. Cả nhà ăn đông nghẹt. Ghế ngồi không đủ, họ phải đứng. Họ uống rượu, la hét, văng tục. Nhiều anh lính say mềm hát những câu về tục tĩu. Có anh vừa hát vừa gõ cốc xuống bàn làm nhịp.

Pompette gạt người này, đẩy người nọ kéo Stephanie đi. Nhiều bàn tay thô lỗ chạm vào người nàng. Có người phát một cái vào mông nàng, rồi xung quanh cười rộ lên thích thú. Mũ nàng đội trên đầu đã tụt xuống vai. Tóc nàng xõ tung. Mấy cậu lính trẻ níu tay nàng định kéo lại, bị dì Pompette phát cho đau điếng. Bà kéo tuột nàng vào gian trong.

Gian này là kho, chất đầy nồi niêu, bát đĩa, cốc uống rượu, chổi ... Stephanie đứng lại thở hồng hộc. Nghĩ đến những bàn tay thô lỗ đụng vào nàng vừa rồi, nàng lẩm bẩm "Vì chàng! Vì chàng! Mình đi là vì chàng!" Nhưng Pompette không để nàng kịp trấn tĩnh đã giúi vào tay nàng một xấp áo váy.

- Cởi bộ ấy ra, mặc bộ này vào, kéo người ta tưởng mày đi ăn cưới!

- Tôi đã chuẩn bị sẵn các thứ ở nhà, để tôi về lấy ...

- Không phải lấy gì hết. Ở đây đủ cả - Pompette ngắt lời nàng.

Thế là bà ta cởi hết áo váy nàng, nàng mặc tấm váy đỏ đã phai màu, ấn lên đầu nàng chiếc mũ vải nhem nhuốc, nhét những lọn tóc xõ tung của nàng vào bên trong. Stephanie để mặc cho bà ta làm, cố nghĩ đến René để giữ cho đầu óc khỏi xáo động, ghê tởm. Nàng sẵn sàng chịu đựng mọi thứ vì chàng, vì tình yêu đối với chàng.

Stephanie hiểu, để đến được nơi đó, bên cạnh chàng, nàng phải ăn mặc, nói năng, đi đứng, làm lụng như Pompette. Và để tự trấn tĩnh tinh thần, nàng thầm lặp đi lặp lại một câu: "Mình là đầu bếp! Mình là đầu bếp! Mình là đầu bếp!" như thế đó là câu thần chú để biến hoá nàng từ một mệnh phụ đài các thành một nữ binh ngỗ ngáo, áo quần xộc xệch.

- Chà, trông được đấy! - Pompette lúi ra ngăm "cô cháu gái" với vẻ hài lòng.

- Cái váy cứ muốn tụt xuống, bà ạ! - Stephanie nhăn nhó.

- Dì! Dì Pompette! Đã bảo gọi tao là dì kia mà! - bà nói vừa đưa Stephanie chiếc thắt lưng da to bản dùng cho quân nhân - Thắt cái này vào, ra xe.

- Xe nào ạ? - Stephanie loé lên hy vọng về nhà lấy đồ đạc.

- Xe làm bếp. Kia kia. Nào! Cẩn thận kéo cái mông với hai cái vú mà bị chúng nó bóp nát ra đấy!

Pompette kéo Stephanie ra nhà ăn, lúc này đang huyền não cực độ và khói thuốc lá mù mịt.

- Này, tao báo trước thẳng nào đụng vào cháu tao là chết đấy.

Lát sau họ đã đến sân. Stephanie đã có đôi chút kinh nghiệm. Lần này, nàng căng thẳng các cơ bắp, luồn lách qua người ngợm, xe cộ và mặc những bàn tay, những cái mông nam giới va đập vào mình. Sau một hồi chen lấn toát mồ hôi, hai "dì cháu" đến một góc sân tương đối yên tĩnh.

Trước mặt Stephanie là hai cỗ xe to, hai bánh, có hai càng để đóng ngựa. Trên xe phủ một tấm vải bạt.

- Con Casimir của chúng mình đấy! - Pompette nói, vỗ vào mông một con lừa to, chân rất cao. Nó đang giậm vó xuống nền đất.

- Mà đi mua thêm cho dì 30 bánh pho mát và 1 kí lô tằm - Pompette nói với nàng và thọc tay vào túi lấy tiền - Cần thận kéo kẻ cắp móc mất đấy. Cầm lấy cái bao tải. Mà biết chỗ nào rồi chứ? Hôm nọ hai dì cháu đã mua ở đấy.

- Cháu sợ quên mất lối đi đến đó mất rồi.

- Vậy thì chui vào xe, tao đi vậy. Lên đó mà ngồi, sẽ không ai ngó ngang đến mà đâu.

Pompette nhấc một góc tằm bạt. Stephanie leo lên xe. Miếng bạt rơi xuống thành một tiếng động khô khốc, và trong xe tối om, ngăn cách nàng với bầu không khí vang động bên ngoài. Vậy là cuộc đời nàng đã rẽ sang khúc ngoặt mới rồi.

Trên cỗ xe lừa kéo này, nàng Stephanie đài các sắp ra trận! Tiểu thư Stephanie de Boisnaudouin, rồi phu nhân Armand de Dytteville bây giờ thành gì không biết. Pompette chưa cho "đứa cháu" biết họ tên của nó là gì.

Stephanie thầm tự nhủ "Làm gì cũng được, mình sẵn sàng chịu đựng tất, chỉ vì chàng, cốt để được bên chàng, không phải xa chàng!" Chợt một ý nghĩ thoáng qua: "Hay trốn khỏi đây? Lúc này vẫn còn kịp?" Nhưng Stephanie gạt đi ngay. Không! Mình cam chịu cuộc sống này. Bản tính thích mạo hiểm, thích lao vào những tình huống chứa đầy thách thức, bên cạnh những lo lắng Stephanie vẫn thấy một thích thú thầm kín. Niềm thích thú của kẻ phiêu lưu, chưa biết số phận sẽ đưa đẩy mình đến đâu.

Nàng ngồi ôm đầu gối, nhìn đống dụng cụ nhà bếp, những bao thực phẩm chất xung quanh và suy nghĩ về bản thân. Nàng vừa sinh ra lần thứ hai và

biết đâu đây mới là cuộc đời thật sự của nàng? Có điều, cuộc đời này do nàng tự ý chọn lựa, một cuộc đời bão táp, điên rồ, sẽ dẫn nàng đến đâu? Rất có thể là cái chết! Dù sao nàng cũng sẽ không hối tiếc. Không bao giờ, cho dù quyết định này đại đột đến đâu.

Ánh sáng ủa vào xe.

- Xếp những thứ này vào phía sau ấy!

Các bao, các túi được quăng ào ào lên xe. Stephanie vội đứng lên đỡ rồi xếp xuống sàn phía sau.

- Bây giờ ta vào nhà bếp đem nốt dụng cụ ra!

Họ lại quay vào. Bây giờ chỉ còn hơn chục người ngồi nhấm nháp cốc rượu. Họ đều là cấp chỉ huy. Còn binh lính đã ra ngoài hết để chuẩn bị điểm danh, xuất phát.

Xếp các cốc vào một bao tải, Pompette đưa cho Stephanie:

- Vác lên, Phanie!

Phanie! Nàng nhận cái tên mới này như đứa trẻ mới sinh nhận tên thánh trong lễ rửa tội đầu tiên. Chỉ trong ít phút, nàng đã biến hoá thành con người khác. Bây giờ là Phanie! Nàng đã tái sinh. Nếu kiếp trước nàng sinh ra trong một gia đình quý tộc, giữa một xã hội lịch sự thì kiếp này nàng sinh ra trong một xã hội tục tằn, thô lỗ, và tên của nàng là Phanie!

- Dì còn nhiều thứ phải mang ra không?

- Còn phải chất lên xe cho đến lúc không thể chất thêm được nữa mới xong. Mà đặt lên vai sẽ nhẹ hơn là xách tay thế kia.

Chuyển chuyển dụng cụ từ nhà ăn ra rất vất vả. Phanie, bây giờ ta hãy gọi nàng bằng tên ấy, chạy đi chạy lại như con thoi, đến hai chục lần mới xong.

*

Tất cả các đơn vị lính Bắc Phi đã đứng thành đội ngũ. Các sĩ quan đang điểm danh, chỉnh đốn hàng quân.

Tiếng kèn đồng vang lên như xé không trung. Tiếng trống vang rền. Các chiến sĩ đeo ba lô lên lưng, khoác súng vào vai, giậm chân theo nhịp rồi lần lượt từng đơn vị rầm rầm kéo qua cổng ra phố.

Pompette đã cầm cương con Casimirr:

- Mà đi bên kia.

Như người mộng du, Stephanie bước sang phía bên kia con lừa.

Đoàn quân diễu hành theo đại lộ. Dân chúng đông nghịt đứng hai bên đường reo hò tiễn họ. "Hoàng đế vạn tuế", "Nước Pháp vạn tuế".

Lúc đoàn quân đi trên phố Capucines, Stephanie nhớ lại, chính trên con đường này, ngày xưa cha nàng đã bị một cỗ xe cán chết, giữa lúc quân khởi nghĩa Paris tiến hành cuộc cách mạng 1848. Nàng khẽ làm dấu và cầu nguyện linh hồn cha nàng được bình yên nơi Chúa.

Mắt Stephanie đắm lệ. Nàng vội quệt ống tay áo lên lau. Trong đám dân chúng đông đúc kia, liệu có cậu nàng không? Nhưng dù đứng đó ông cũng không thể nhận ra cô cháu gái trong bộ quần áo vải thô luộm thuộm kia. Nàng nghĩ đến René lúc này chắc đang đợi nàng để chia tay lần cuối trước khi chàng lên đường ... Chàng đợi nàng, nhưng không hề biết nàng đang theo chàng.

Đột nhiên trong lòng Stephanie trào lên một niềm hạnh phúc.

Một người dân nào đó hét:

- Hoan hô binh sĩ Bắc Phi! Hoan hô các bạn đầu bếp!

Bất giác nàng giơ tay đáp lại. Phanie, bước chân theo nhịp bước của con lừa đang kéo cỗ xe, vừa nắm lấy càng xe như để nắm chặt số phận mà nàng đã tự chọn cho mình.

11. TỪ PARIS ĐẾN GALLIPOLI

Tàu hoả khởi hành chậm hàng mấy tiếng đồng hồ. Trong toa nhà bếp, Pompette và Stephanie quăn chặt trong tấm chăn, nép vào tận góc toa, cố ngủ. Stephanie mệt bã, khắp người chỗ nào cũng thấy nhức nhối.

Sau cuộc diễu hành xuất thần dọc theo các đại lộ của kinh thành Paris, là cuộc đón tiếp ở ga xe lửa thành phố Lyon. Các trung đoàn ào lên như sóng biển và lúc đến sân ga, tình trạng hỗn loạn đã lên đến cực điểm.

Lính tráng xô nhau tìm đoàn tàu của họ, nhất là toa dành cho họ. Hai "dì cháu" Pompette và Stephanie chạy khắp sân ga mà không tìm ra toa dành cho nhà bếp của trung đoàn Bắc Phi. Pompette chống hai nắm tay lên hai mạn sườn hò hét, gọi, văng tục âm ỉ. Rồi bà quát tháo sẵn sàng đánh nhau để leo lên một trong những toa chở hàng.

Bà đã đẩy được cánh cửa sắt nặng nề, leo lên đứng trên sàn toa tàu, vừa hét vừa giơ nắm đấm ra đe, ngăn không cho những tốp binh lính đông đúc và hung hãn đang cố leo lên chiếm toa. Bà tóm được một nhân viên hoả xa chuyên đi dán những bản quy định vào thành các toa xe, bắt ông ta phải dán lên toa này là dành cho bộ phận nấu ăn của Trung đoàn Bắc Phi.

Tuy nhiên đám đông như kiến vẫn cố tình xô lên, nhận thấy một nhân viên hoả xa xách thùng sơn trắng đi tới, bà nhảy phắt xuống, gạt mọi người ra, lao tới nhân viên kia như một con hổ cái. Stephanie đứng xa nhìn thấy Pompette hoa tay múa chân hùng hống hồ hồ như muốn đánh bác ta. Tiếng quát tháo của bà át mọi thứ tiếng ồn ào xung quanh. Đột nhiên nàng thấy

Pompette túm ngực bác nhân viên hoả xa, tay kia vịn tay bác ta, phóng đầu gối vào thắt lưng, lôi xềnh xệch bác ta về phía toa xe. Đám quân nhân nhìn thấy bèn đứng lại xem và reo ầm lên hoan nghênh, rồi giãn ra lấy chỗ cho bà Pompette to béo lôi nhân viên hoả xa đi.

- Lên! Lên mau! Và lấy sơn viết chữ: "*Toa dành riêng*" trên cánh cửa sắt! Mau lên! Làm đi!

Stephanie bước ra. Người nhân viên hoả xa kêu rống lên. Pompette vội rống to hơn. Đám lính Bắc Phi cười vang khoái trá, vô đuôi đen đét. Stephanie lúng túng không biết nên làm thế nào. Pompette đã dú cái chổi sơn vào tay nàng. Một anh lính bèn nắm cổ tay Stephanie giúp nàng nguệch ngoạc trên tấm cửa sắt dòng chữ "*Toa dành cho nhà bếp!*" nét đậm nhòe nhoẹt.

Nàng viết xong, Pompette mồ hôi ướt đầm, cười đắc thắng, buông cổ áo người kia ra. Bác ta tức giận giơ tay đe sẽ báo cáo lên cấp trên về vụ cướp đoạt toa xe này. Pompette ưỡn ngực, vênh mặt hét:

- Dớ dẩn. Cứ đi mà báo cáo. Làm cái đít ta đây này! Ta là Pompette! Sang Thổ Nhĩ Kỳ! Nghe thùng chưa? Cút đi cho khuất mắt! Dễ thường ta sợ cấp trên của nhà bác đấy hử?

Nói rồi Pompette sấn tới. Bác nhân viên hoả xa hoảng hốt lùi, vấp phải đám lính Bắc Phi đứng sau lưng chặn lại, bác ta không biết làm cách nào bèn giơ cao thùng sơn định chống đỡ.

Pompette vẫn chưa buông tha:

- Sao không chạy?

Rồi Pompette quát đám lính Bắc Phi:

- Anh em lui sang hai bên cho hẳn đi.

Lính tráng cười ồ, rẽ sang hai bên. Bác ta vội vã chạy đi trong tiếng huýt sáo đuổi theo của lính tráng.

Nhân đà vui vẻ, Pompette giơ tay trịnh trọng tuyên bố luôn:

- Ai cần café, bánh sừng bò hay thứ gì ăn uống thì phải theo tôi ra tìm xe chở thực phẩm ở ngoài sân ga rồi giúp tôi đưa xe lên toa này. Còn Phanie! Mày ở đây canh giữ. Để mất toa này là mày chết với tao.

Nửa giờ sau, Stephanie cò đang lo lắng thì đã thấy cỗ xe ló ra. Cả một đám lính Bắc Phi vây quanh xe, hò hét. Pompette ngồi trên xe chỉ huy. Đến sát đoàn tàu, đám lính nhắc bổng cỗ xe đưa lên toa.

Trong lúc Pompette đứng trên sàn toa xe chỉ huy, Stephanie nhảy xuống sân ga giúp đám lính một tay. Ngay lập tức nàng hối hận là đã quá nhiệt tình.

Stephanie không chống cự lại những bàn tay thoải mái nắm bóp thân thể nàng. Cỗ xe ngả nghiêng bên trên đầu mọi người trong lúc họ chuyển nó lên toa. Nàng thấy rõ đám lính trong lúc nâng cao cỗ xe, đồng thời tranh thủ ấn khuỷu tay, bắp tay, bàn tay, thậm chí cả ngực, cả hông vào vai, vào ngực, vào bụng, vào hông nàng. Họ vẫn nàng không chút e ngại.

Không có cách gì chống lại và chống cũng vô ích. Nàng lọt thỏm, một mình là phụ nữ giữa đám đàn ông khỏe mạnh và khao khát này.

Cỗ xe đã chạm vào mép toa xe lửa. Stephanie lại đứng vững. Một tốp lính Bắc Phi theo sau cỗ xe ủa tới. Họ nhắc bổng nàng lên, chuyển từ tay người này sang tay người kia để đưa lên toa. Pompette đã nhìn thấy "cô cháu" đang bị đám binh lính "tìm hiểu". Bà ta gầm lên:

- Cả một lũ khốn kiếp! Ta sẽ dạy các người muốn sờ soạng con gái thì phải làm thế nào!

Rồi bà nắm chặt cổ tay Stephanie giằng ra khỏi đám đông, đẩy nàng vào góc toa trong cùng. Pompette đẩy mạnh đến nỗi nàng suýt ngã sấp xuống mặt sàn

- Nằm yên ở đó! Hễ thằng đàn ông nào mò tới, mà cứ tự nhiên phóng gối vào giữa cửa quý của nó ấy. Còn các người. Liệu đấy, đồ dâm dăng! Ai vừa rồi sờ nắn cháu ta, sẽ biết tay ta. Đồ không biết xấu hổ!

Stephanie nằm ép vào góc toa, vừa xấu hổ, vừa uất ức, đồng thời đau xót thấy mình không có đủ can đảm được những người đàn ông kia phải tôn trọng. Nàng đỏ như mặt thấy hàng chục hàng trăm cặp mắt chiếu thẳng vào mình.

Tiếng một người lính nói:

- Ai biết đây là cháu bà? Lẽ ra bà phải nói ra chứ?

Đó là một người lính nhỏ bé, da ngăm đen, có cặp mắt cười cợt:

- Nếu biết thì trước khi sờ soạng cô bé, chúng tôi đã xin phép bà!

Tiếng một người lính khác, giọng ồm ồm:

- Mà có thấy cô bé phản đối gì đâu? Phải công nhận cháu gái bà xinh đấy! Tôi sẵn sàng ngày nào cũng công kênh cô ấy từ dưới đất lên toa rồi lại trên toa xuống đất!

Pompette giận dữ, chồm đến chỗ hai người lính vừa nói:

- Câm ngay và biết điều thì xin lỗi cháu ta đi!

Tiếng ồn ào lại nổi lên, mỗi người xin lỗi một câu, nhưng đều là thanh minh thái độ "vô ý" vừa rồi của họ. Trong khi đó Pompette tay xắn váy, miệng không ngớt chửi mắng đám binh lính.

Stephanie lại nằm yên nhìn đám lính rồi lại nhìn "bà dì". Họ sờ soạng, đụng chạm vào thân thể nàng là có lý. Những người lính kia chỉ làm "công việc đàn ông" của họ. Một phụ nữ ngẫu nhiên rơi vào tay họ, tất họ phải tận dụng! Nghĩ cho cùng, đấy là chuyện hết sức bình thường.

Trong giới của Stephanie, trong tầng lớp xã hội thượng lưu của nàng, đàn ông mỗi khi muốn chinh phục phụ nữ đều phải từng bước tiến hành lịch sự, nhũn nhặn, tinh tế, theo những phương pháp đã được giáo dục ...

Còn ở đây, đúng là nàng cần phải hiểu, đám lính tráng Bắc Phi kia là những dân thường. Họ sống cởi mở, không biết che dấu tình cảm cũng như dục vọng và họ đâu thấy cần phải mất thời giờ chọn lời nói sao cho lịch sự, chọn cử chỉ sao cho "quý phái"! Sống giữa họ, nàng cần thay đổi cách nhìn nhận, cách cư xử, không thể chờ đợi ở họ những lời nói hoa mỹ, bóng gió, những cử chỉ đầy hàm ý. Ở đây không có những chiếc quạt sang trọng, những nụ cười làm duyên, những trò "mèo vờn chuột" tốn thời gian của những chàng trai quý phái ...

Stephanie có đủ lòng rộng lượng để thông cảm với họ, mặc dù nàng không tán thành. Họ là như thế! Vậy đã dẫn thân vào đây nàng sẽ phải thích ứng như thế nào? Nàng nghĩ, mình sẽ phải bắt chước cách xử sự của Pompette: ho tục tằn thì ta cũng thô lỗ, đáo để đáp lại. Ăn miếng trả miếng! Tuy nhiên nàng thấy làm được như "bà dì" là điều vô cùng khó, đâu phải cứ muốn là được ngay.

Thấy Pompette và người lính giọng ồm ồm đang cãi nhau tay đôi khá găng, một hạ sĩ bước đến, tách hai người ra. Stephanie lắng nghe, thấy ông ta nói:

- Thôi! Bà đừng to tiếng với anh em như vậy, Pompette! Bà định đem Kinh Thánh ra đây thuyết giảng chẳng? Chúng ta đang ngồi trên tàu hoả. Vui nhộn một chút có hại gì mà bà làm ầm lên như vậy? Với lại ...

- Với lại cái gì? - Pompette gầm lên - Mà không chừng chính anh cũng bóp vú con bé cháu tôi rồi ấy chứ! Tôi phải phạt anh bằng một cái đá vào mông để lần sau anh nhớ mới được!

- Xin mời bà!

Người hạ sĩ quay luôn người, chìa mông ra cho Pompette. Bà ta bỗng nhiên ngập ngừng. Đám lính tráng cười và reo ho ầm lên thích thú:

- Kìa, Pompette! Đá đi chứ!

- Còn ngần ngại nổi gì? Đá đi! ...

Người hạ sĩ vẫn khom người, chìa mông, bình thản chờ đợi. Đột nhiên Pompette lấy đà, co chân phóng một cú thật mạnh, khiến người hạ sĩ bắn đi, rơi vào giữa đám lính đang chen chúc rồi nằm sóng soài trên sân ga.

Pompette đứng thẳng lên, ưỡn bộ ngực đồ sộ, chống hai tay hai bên háng, quắc mắt nhìn đám lính, đồng dục nói:

- Thôi được, lần này ta cho qua! không nói đến nữa! Nhưng ta phải nói để các người biết. Con bé là cháu gọi ta bằng dì, hiểu chưa? Còn về phía ta là đầu bếp thì xin cảm ơn các bạn đã đưa giúp cỗ xe nhà bếp lên tàu.

Đám binh lính reo ầm lên thích thú. Chàng lính da ngăm ngăm đen người

bé nhỏ bước đến gần Stephanie, nghiêng mình cúi chào rất lịch sự, nói giọng trịnh trọng:

- Xin quý tiểu thư tha lỗi! Vì vừa rồi bà dì bảo phải tôn kính tiểu thư nên tôi xưng hô như vậy cho phải phép!

Stephanie rất bức, nhưng không biết phải đối đáp cách nào. Thật ra nàng biết, nhưng nàng ngượng mồm không thể nói thứ giọng bỗ bã như Pompette được.

Ngay lập tức Pompette nhảy vào cứu nguy cho cháu gái. Bà ta chen vào giữa Stephanie và chàng lính da ngăm ngăm:

- Bao giờ các người bỏ cái thói thô bỉ ấy đi, bấy giờ mới gọi cháu tôi là gì thì tùy. Còn tên nó là Phanie! Tôi giới thiệu với các người để làm quen - nói rồi bà ta ôm vai nàng trù mển.

Đám binh lính reo ầm lên hoan nghênh. Tiếng huýt sáo, tiếng tặc lưỡi vui vẻ.

- Tôi biết nó có nhan sắc, nhưng không phải thứ các người muốn vờ vò thế nào cũng được. Nó có dì nó trông nom và là đứa con gái đứng đắn, hiếu chưa? Bây giờ thì các người có thể đi được rồi.

Đám lính giải tán. Khi trước cửa toa không còn một người nào nữa, Pompette quay sang Stephanie cầu nhàu:

- Hiếu rồi chứ, Phanie? Cô chưa quen sống với loại lính tráng thô lỗ này, nhưng đừng để chúng sàm sỡ. Phải mạnh dạn lên. Đứa nào ấn tay vào thì cô gạt ra, nó cố tình không buông thì tát vào mặt nó. Đầu gối đấy, cứ thúc thật mạnh là chúng sợ ngay. Càng hiền chúng càng bắt nạt. Càng nhịn chúng càng lấn tới. Cô thấy đấy, trông chúng thế nhưng không đứa nào độc

ác đầu. Cứ đảo đẽ vào là chúng sợ ngay. Thôi, bây giờ chui vào góc mà ngủ một giấc đi.

- Tôi muốn ...

- Tôi đã bảo thì phải nghe. Tập cho quen cái tính ấy đi!

Stephanie nằm xuống sàn toa. Pompette quăng cho nàng hai cái chăn phủ lên người rồi với sự trù mẫn, nhét bao café và lót thêm miếng vải nữa xuống gáy để nàng làm gối.

- Ngủ đi, Phanie! Cô đã phải vất vả cả một ngày. Và tha lỗi cho tôi đã ăn nói thô lỗ với cô nhé. Nhưng cô phải nhớ, trước mặt họ tôi là dì của cô!

Mi mắt trĩu nặng, Stephanie khẽ nói:

- Tôi là cháu của bà, đúng thế. Dì Pompette, cháu rất yêu dì. Cháu sung sướng được đi với dì, được dì đưa cháu đi.

Và nàng chìm vào giấc ngủ, tưởng như nàng đã biến mất khỏi cõi đời thì đúng hơn. Pompette hôn lên trán đứa cháu, dịu dàng như hôn đứa trẻ.

*

Đoàn tàu đột nhiên dừng lại làm Stephanie thức giấc. Nàng thấy ngay sự mệt mỏi. Khắp người đau như bị ai đánh đòn. Nàng hồi tưởng toàn bộ sự việc từ lúc rời khỏi trường quân chính cho đến lúc lên tàu. Những người lính chân thật và thô lỗ. Bà Pompette xốc vác và táo tợn đương đầu với đám quân nhân. Rồi những lời bà khuyên.

Stephanie cố ngồi dậy. Nàng phải cố lắm mới lê được đôi chân đau như dầm, nhiều lúc tê dại như hai khúc gỗ. Hai vai cũng đau đớn và mỗi khi nhắc cánh tay lên để làm gì là lại muốn rụng ra.

Tuy vậy lúc đến cạnh Pompette nàng cố gắng hết sức, tỏ ra mình bình thường.

- Dì giao cho cháu việc gì đi. Cháu muốn giúp dì một tay.

- Nghỉ đi. Cứ nằm trong đó. Lúc tàu đến thành phố Lyon, cô chú ý đừng giơ mặt ra nhiều.

- Tại sao ạ?

- Lỡ có người nhận ra cô.

- Thế nào rồi cũng phải gặp những người cháu quen thôi.

- Nhưng không phải ở đây. Bao giờ đến cảng Marseille hay sang Thổ Nhĩ Kỳ thì tha hồ. Cô đi theo trung đoàn là không hợp pháp. Coi như người họ hàng của tôi, tôi đem bừa theo để giúp đỡ tôi thôi.

- Bà đừng lo.

Thấy Pompette nhìn mình như muốn nói điều gì nhưng còn ngập ngừng, Stephanie hỏi:

- Dì định nói gì phải không?

- Tôi phải nói thật với cô vì bây giờ ta đã đi cùng nhau. Thật ra tôi đã nhận một đứa con gái khác nhưng không thấy nó đến. Nếu không tôi chẳng nhận cô đâu, Phanie!

- Vậy là bà ân hận đã đem tôi đi, Pompette? Bà yên tâm là tôi sẽ ...

- Ôi, cô tự ái thế? Tôi nói vậy đâu có nghĩa là tôi hối tiếc. Cô cũng có nhiều

cái tốt. Rất tốt là đấng khác. Cô gan góc, mạnh khỏe. Chỉ có điều là cô không giấu được vẻ đài các. Cô mặc gì lên người nhìn vẫn đẹp. Trông là biết ngay cô không phải loại người làm công giúp việc bếp núc này.

- Tôi hứa với bà là sẽ làm được và làm tốt ...

- Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi ... Thôi, nằm xuống ngủ nữa đi!

- Không - nàng nói, vẻ bướng bỉnh - Tôi muốn làm đỡ bà. Giao cho tôi việc đi. Việc gì cũng được, bà đừng ngại gì hết.

Pompette nhìn thẳng vào mắt Stephanie. Nàng nhìn lại, hai "dì cháu" nhìn như hai con dê đực trên chiếc cầu hẹp. Đột nhiên tàu lắc mạnh, tiếng hai tấm sắt va vào nhau, tiếng dây xích kêu loảng xoảng. Pompette loạng choạng, ngã vào tay Stephanie trong khi nàng đứng vững.

- Ôi, nếu tôi không đứng chỗ này ...

- Thì tôi vỡ mặt chứ gì? Cô định nói như vậy chẳng? Thôi được cô đã muốn làm gì thì đây, lấy bánh mì ra cắt. Tôi sẽ chỉ cho cách thức. Cô hiểu suất ăn là thế nào chứ?

- Hiểu nhưng chưa biết cụ thể.

- Vậy nhìn đây.

Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu lù mù, lắc lư treo trên trần toa xe, phu nhân Armand Dytteville học cách chia suất ăn cho binh lính.

Đoạn đường từ thành phố Lyon đến Valence, đường ray chưa lắp xong nên họ phải xuống tàu, đi bộ. Pompette rất phấn khởi. Bà lại được hành quân cùng binh lính như hồi còn ở chiến trường Algérie. Quãng đường dài hàng

chục cây số và họ phải nghỉ chân làm nhiều chặng.

Đoàn quân đang tiến ra mặt trận. Chẳng bao lâu nữa sẽ là chiến trường, là bom đạn.

Pompette hồ hởi và nói với Stephanie:

- Tôi lại khoái kiểu hành quân thế này. Đỡ bó căng. Nhưng cô thì vất vả lắm phải không, Phanie?

- Tôi sinh ra và lớn lên ở nông thôn, nên cũng rất thích đi bộ ngoài trời thế này. Thưở bé tôi là đứa con gái nghịch ngợm, suốt ngày chạy ngoài đồng, leo núi đá, trèo cây. Tôi không phải tiểu thư đài các như bà tưởng đâu.

- Cũng có thể. Tôi thấy cô đi đứng thoải mái, nhanh nhẹn. Tính tình phóng khoáng, không câu nệ, không quan cách ...

- Bà chưa hiểu tôi mấy đâu, Pompette ... Người ta bảo tôi luôn làm họ bất ngờ. Có gì đâu, tôi chỉ là người yêu đời, ham hoạt động. Mấy hôm nay tôi rất sung sướng, vì bà biết không, tôi dám làm mọi thứ vì anh ấy ...

Quả như thế thật. Đúng là Stephanie cảm thấy hạnh phúc. Mọi nỗi vất vả gian truân nàng dễ dàng chịu đựng, bởi nàng luôn nghĩ đến chàng. Tất cả những thứ này là vì chàng, vì René.

Pompette chăm chú theo dõi lối cư xử của Stephanie với đám quân nhân. Bà rất hài lòng. Stephanie đã biết cách chống đỡ những cử chỉ thô lỗ của đám lính tráng. Khác với kiểu ăn nói trắng trợn và đe nẹt của Pompette, "cô cháu" bà dùng kiểu đùa vui, vậy mà dần dần bọn binh lính đều phải nể trọng Phanie, không dám sỗ sàng với nàng như hồi đầu nữa.

Stephanie cũng làm tốt cả công việc. Nàng học rất nhanh cách cắt bánh

thành từng khoanh đều nhau, cách đưa con dao xắt xúc xích ra thành từng thỏi, cách nấu món "Xúp lính", cách nghiêng chai rượu rót vào cốc cho họ. Đặc biệt Stephanie là chuyên gia về món trứng luộc. Trứng nàng luộc bao giờ cũng vừa chín, bên trong vẫn lòng đào. Pompette không thể làm được như thế.

Bản thân Stephanie cũng ngạc nhiên sao mình thích ứng nhanh chóng và êm ả như vậy với hoàn cảnh mới. Hồi đầu thật ra nàng hoảng sợ, lo lắng rất nhiều. Bây giờ nàng đã biết cách đối xử với người xung quanh. Binh lính Bắc Phi nhìn chung ăn nói thô lỗ, họ dùng những từ nhiều khi không nàng hiểu, nhưng đấy là ngôn ngữ của họ. Stephanie hiểu rằng nàng không nhất thiết phải học thứ ngôn ngữ đó mà chỉ sử dụng vài cách hành văn của họ để chứng tỏ thiện ý của nàng.

Họ tốt bụng và dũng cảm. Thấy thứ gì là tốt họ đều ủng hộ, thứ gì xấu họ đều xa lánh. Họ nói năng tục tĩu, nhưng đấy là thói quen của họ. Họ nói tục cả trong lúc khen ngợi, tán phục ... ngạc nhiên, thậm chí thương yêu.

Stephanie tự nhủ: "Không thể tưởng tượng mình lại quen thuộc được với họ".

Tới Valence, họ lại lên tàu hoả để đến hải cảng Marseille. Hàng vạn binh lính đổ xuống thành phố hải cảng này để tập trung trước khi lên tàu vượt biển sang Thổ Nhĩ Kỳ.

Bãi đóng quân trên cảng quả là hỗn độn. Không có bất cứ một sự chuẩn bị nào hết của chính quyền địa phương. Các đơn vị quân đội bất ngờ ập đến đây như đàn châu chấu đổ xuống một cánh đồng căn cỗi. Các đoàn tàu hoả liên tiếp thả xuống, hết trung đoàn này đến trung đoàn khác.

Trên bãi lúc nhúc những người là người và không ai chịu nhường ai. Họ lo không xuống được tàu. Bất kể chỗ nào có mái che đều bị binh lính tranh

nhau chiếm lĩnh. Pompette và Stephanie phải ngủ dưới gầm cỗ xe nấu bếp.

Pompette phải chạy đi tìm chỉ huy để kiếm cho ra một chiếc tàu chạy hơi nước. Bà ta đến gặp những người quen biết cũ ở chiến trường Bắc Phi hiện nắm những cương vị cao. Cuối cùng rồi mọi việc cũng yên ổn.

*

Chống khuỷu tay lên bao lơn tàu, Stephanie ngấm bờ biển nước Pháp lùi xa dần. Pompette đã xoay xở để đưa xe thực phẩm và dụng cụ nhà bếp cùng con ngựa Casimir lên một con tàu chạy hơi nước. Đây gần như là một công lao của bà vì cô cháu, Stephanie Muorlon. Muorlon là họ của Pompette. Bà đã xoay xở được thủ tục nhập ngũ chính thức cho nàng, đầu bếp của Trung đoàn Bắc Phi. Đúng là một phép thần thông!

Khi họ tên Muorlon Stephanie được ghi trong danh sách quân nhân, Pompette đòi phải cấp cho cháu bà một tờ quyết định chính thức. Bà khai là Stephanie bị mất cặp hết giấy tờ cho nên ngày sinh tháng đẻ cũng như quê quán, đành chỉ căn cứ vào lời khai của bà mà thôi.

Giữa tất cả những gian truân vất vả dọc đường, Stephanie không còn thì giờ nào nghĩ đến René. Bây giờ khi đã yên ổn ngồi trên tàu biển, nàng mới nghĩ đến chàng. Chàng đã đi chưa? đi thì chắc chắn rồi, nhưng chàng xuống tàu ở cảng Marseille trước hay sau nàng? Hiện chàng ở đâu? René chắc chắn lúc này cũng đang nghĩ đến nàng như Stephanie nghĩ đến chàng.

Chẳng bao lâu nữa, Stephanie lại được nép trong vòng tay chàng. Khi đó họ sẽ hoàn toàn tự do. Ngoài chiến trường họ là hai quân nhân. Không có họ hàng, không có dư luận xã hội nào ngăn cản họ hưởng niềm hạnh phúc bên nhau. Hai người không phải lén lút gặp nhau như khi còn ở Paris. Họ sẽ chia sẻ với nhau mọi hiểm nguy và sau này, cả vinh quang của người chiến thắng.

Đến khi chiến tranh kết thúc, trở về Paris, phu nhân Guinchamp sẽ không

thể cản trở được cuộc hôn nhân của một anh hùng, được hoàng đế khen ngợi và đích thân gắn huân chương lên ngực ... Ôi, mỗi tình kỳ diệu giữa René và nàng sẽ kết thúc vô cùng đẹp đẽ.

Trong lúc Stephanie vẽ lên những triển vọng thơ mộng của mối tình của nàng thì thực tế cuộc sống vẫn chứa đầy những thiếu thốn, vất vả. Nàng luôn phải thích ứng với những con người xa lạ với nàng về tác phong, ngôn ngữ cùng bao nhiêu nét tính cách khác.

Pompette tỏ ra rất quý "cháu". Bà chăm sóc nàng như con. Ban đêm hai dì cháu ngủ trên boong, dưới gầm cổ xe nấu bếp, bởi Pompette cương quyết không chịu vào trong khoang.

- Mà ở trên này với tao, Phanie! Tội gì chui vào cái phòng kín mít dưới đó. Trên này ta tha hồ ngắm sao trời.

- Nhưng ban đêm lạnh lắm, dì ạ.

- Lạnh còn hơn. Tao không cho mày ngủ một mình dưới khoang đâu.

Pompette không nói toạc ra cho nàng biết rằng bà e ngại đám lính tráng Bắc Phi giở trò. Ban đêm, biết nàng chỉ có một mình, họ dám đê nàng ra. Stephanie không biết cách chống đỡ, không biết cách kêu cứu và cuối cùng sẽ chẳng dám nói ra với ai vì xấu hổ.

Hễ thấy một cậu trai nào dồn Stephanie vào chỗ vắng Pompette liền chửi luôn. Có cậu sĩ quan trẻ bảo:

- Nếu lúc nào cô thấy bằng lòng thì tôi xin lấy cô, Phanie!

Lập tức bị Pompette quát ngay:

- Để nó yên!

Càng quan sát Stephanie, Pompette càng ngạc nhiên hơn. Bà tự nhủ, để xem lúc ra ngoài chiến trường cô ta sẽ ra sao. Nhưng thâm tâm bà ta thấy Stephanie sẽ chịu đựng nổi. Cô ta gan góc, dũng cảm và không bị những cơn hoảng loạn tinh thần. Rõ ràng là như thế, bà không phải nghi hoặc gì nữa.

Pompette nhiều lúc nhìn Stephanie và thấy nàng biến đổi khá nhiều so với hồi ở Paris: dáng đi đã mềm mại, nhanh nhẹn, thấy rõ là đi trên mặt đất chứ không phải đi trên thảm. Giọng nói cũng dứt khoát hơn. Tuy Stephanie không bắt chước đám lính tráng ăn nói thô tục, nhưng nàng có một kiểu nói vui, nhẹ nhàng, dễ thương và chinh phục họ ngay, khiến họ vừa mến vừa không dám sàm sỡ.

Sự biến đổi ấy khiến Pompette vừa mừng vừa hơi không bằng lòng. Bà muốn "đứa cháu" giữ nguyên kiểu cách quý phái, mặc dù bà biết sự thay đổi kia là hợp lý và đáng khen ngợi, đồng thời cũng thích hợp với công việc nấu nướng của nàng.

Con tàu vòng qua quần đảo Cyclades vào biển Egée, tiến dần tới biển Thổ Nhĩ Kỳ. Bây giờ xung quanh con tàu là những hòn đảo nhỏ sáng chói. Ánh nắng lấp lánh tạo chúng giống như châu ngọc. Con tàu chạy men theo các thành thị, Samos, Chio, Mytilène và Stephanie vô cùng thích thú ngắm phong cảnh trên bờ. Các hòn núi đá ngoài biển gần như trắng toát. Những bờ đá dựng đứng và nứt nẻ, thỉnh thoảng mới thấy một đám cỏ xanh xanh thưa thớt chen trong khe đá.

Mảnh đất này khô khan, cằn cỗi và nghiệt ngã làm sao! Nước biển lạnh, trong xanh có một vẻ đẹp nào đó khiến Stephanie ngây ngất.

Đám quân nhân không chịu nổi nắng gắt, chúi hết vào những chỗ có mái

che. Stephanie bước đến bên Pompette. Bà đang cúi dưới gầm cỗ xe, hé một mắt ra nhìn nàng:

- Năng khiếu, Phanie!

- Vâng, nhưng cũng vẫn chịu nổi.

- Cái gì cô cũng chịu được! Tôi phục cô đấy, Phanie!

- Chỉ có một thứ cháu không chịu nổi, đó là những ánh phản chiếu chói chang trên mặt biển kia, dì Pompette! Chưa bao giờ cháu thấy nhiều ánh sáng như thế này. Như thế ánh sáng khủng khiếp kia xuyên vào tận trong óc làm đầu ta váng vất.

- Nếu vậy thì, nằm xuống đây mà ngủ đi.

- Cháu không muốn ngủ lúc này ... Cháu chỉ thích xem và chơi.

- Ôi, cô còn khối thì giờ. Mai ta mới lên bờ kia mà. Và thế là đến nơi. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ chiến đấu.

- Chiến đấu dưới ánh mặt trời gay gắt thế này sao?

- Ôi, người ta sẽ có cách chứ! Chẳng hạn hành quân từ lúc mặt trời chưa mọc, đến trưa là dừng chân nghỉ. Buổi chiều nằm dài ra trong chỗ nào râm mát, bắn vài phát súng, gọi là để báo quân địch biết chúng ta đã đến, nhắc chúng liệu hồn. Bên địch cũng bắn chơi vài phát nhả rằng chúng đang đợi đây. Chiến tranh là như thế, bắn nhau chỉ là chuyện hiểm hoi, còn cái chính là hành quân, là nằm nghỉ, là dọa nhau. Bởi chiến tranh là chuyện lâu dài, đâu phải dăm bữa nửa tháng là thắng bại đã rõ ràng.

- Thật thế ư, thưa dì?

- Chứ còn gì nữa? Chiến tranh bao giờ chẳng như vậy. Nó cũng có quy tắc của nó, không khác cái xã hội giàu sang của cô đâu.

- Nhưng tôi đã vi phạm những quy tắc của cái xã hội ấy.

- Thế là tốt, Phanie. Tôi phục cô đấy, tôi không nói sai đâu. Nếu nghề nấu nướng của ta cũng có phong hàm, có đề bạt, chắc chắn cô sẽ leo lên đến cấp tướng.

- Cũng có lý - Stephanie khẽ nói, nét mặt đột nhiên trở nên đăm chiêu.

- Sao thế, Phanie? Váng đầu à?

- Không ... Nhưng ...

- Cô muốn sang đây! Vậy thì giờ cô đã đến nơi rồi đấy.

- Vâng, dì nói đúng, Pompette. Tôi đã muốn sang và tôi đã sang đến nơi. Tôi rất sung sướng, nhưng tuy vậy chứ phải tôi không thấy gì khác, - nàng im lặng một lúc rồi nói tiếp - Dì Pompette, tôi vẫn thấy một chút lo ngại. Tôi thấy sợ.

- Sợ gì?

- Tôi sẽ gặp anh ấy, dì hiểu chưa? Tôi sắp đến gặp anh ấy mà không hề báo trước. Anh ấy không thể ngờ tôi lại sang đây. Và tôi bỗng lo tôi không gặp được. Tôi lo anh ấy, vẫn còn ở Marseille hay đang trên biển. Và tôi sợ anh ấy sẽ nghĩ gì ...

- Còn nghĩ gì nữa? Cậu ta sẽ sướng rơn lên đấy chứ. Và cậu ta sẽ hãnh diện, bởi mấy phụ nữ dám táo bạo như cô, dám đăng lính để ra chiến trường gặp

người tình! Nếu cậu ta đúng là một người đàn ông, cậu ta nhất định sẽ cưới cô, Phanie!

- Liệu ở đây có cưới được không?

- Cô lo không có linh mục làm phép cưới chứ gì? Ôi chuyện ấy thì khỏi. Quân ta đi đâu cũng có linh mục đi theo. Người sống cần linh mục, người chết cũng cần.

- Người chết?

- Ôi, cô mê ngủ đấy à? Đây là chiến trường. Trong số những thằng con trai vây quanh cô, tán tỉnh cô mấy ngày hôm nay, sẽ có những thằng nằm xuống. Chiến tranh mà lại.

- Tôi hiểu chứ ... Tôi hiểu chiến tranh tất có người hy sinh. Và tôi đã từng thấy bao người chết ...

Staphanie lảng ra ngoài, suy nghĩ miên man. Pompette nói đến chuyện chết chóc như không. Nàng đi trên boong, dưới ánh nắng gay gắt, ngắm những bờ đá chói chang. Đám lính nằm mết mỏi trong những chỗ có chút bóng râm. Trông họ như đã chết. Stephanie nhìn họ và tim nàng thắt lại. Trong số những người kia, ai sẽ phải nằm lại trên mảnh đất xa lạ và căn cứ này? Họ đều trẻ, đa số chỉ ở độ tuổi 20, 25 ...

Những cái miệng nàng vẫn thấy nhai nhồm nhòam, nốc rượu ừng ực kia sẽ cứng đờ lại. Những bàn tay vẫn bầu véo da thịt nàng sẽ rữa ra ... Stephanie vội gạt đi những hình ảnh khủng khiếp đang lần lượt hiện lên trong trí óc nàng. Nhưng đồng thời, nàng bỗng thấy quý mến, đúng hơn là thấy thương xót những con người khỏe mạnh, chân thật, tuy hơi thô thiển kia.

Sáng sớm hôm sau con tàu cập bến cảng Callipoli. Đây rồi, nơi mà nàng đã

bao lần hình dung trong những giấc mơ! Cảng đầy chật đủ loại tàu thuyền, mang đủ mọi hình thù, màu sắc. Trên bờ người ta dựng lên không biết bao nhiêu ngôi nhà lớn nhỏ bằng gỗ để tạm trú.

Nàng nhìn lên đồi. Trên sườn đồi có rất nhiều toà nhà sang trọng bằng đá trắng, chắc hẳn là biệt thự, dinh thự của giới quan lại hoặc của những tên cướp biển giàu sụ. Nàng thấy trong đó có một toà nhà treo cờ Pháp và một toà nhà khác treo cờ Anh.

Tàu đã thả neo, mọi người chen chúc lên bờ. Bãi cảng ở đây còn nhộn nháo hơn bãi cảng ở Marseille. Những thuyền buồm nhỏ bơi ra chở người trên tàu vào bờ. Mãi đến gần trưa, mới có một xà lan ra chở cỗ xe nấu bếp.

Pompette đã gần như kiệt sức vì cái nắng khủng khiếp và vì nóng ruột, bây giờ bỗng đột nhiên mắt sáng lên, hét tướng:

- Hoan hô anh em Bắc Phi! - Rồi bà quay sang cô cháu, thét - Tao dắt ngựa đằng trước, mày đẩy đằng sau, Phanie!

*

Hải quân đồng minh đã chiếm cảng Pirée, nằm ở ngoại ô kinh thành Athène để trấn áp Hy Lạp, vì vua Otto đang ngầm có những hoạt động ủng hộ phe Nga. Rồi pháo trên hạm đội đồng minh nã đạn vào hải cảng Odessa. Trong khi đó quân đội đồng minh đổ bộ ào ạt lên đất Thổ Nhĩ Kỳ.

Trong trung đoàn người ta kháo nhau, liệu họ sẽ đánh theo hướng nào và bao giờ bắt đầu cuộc công kích.

Pompette giúp đỡ cô cháu Phanie, bằng mọi cách cố tìm xem René de Guinchamp ở đâu nhưng không thấy. Tất cả các ngôi nhà có thể dùng được đều bị Bộ Tham mưu đồng minh trưng dụng để phân cho các sĩ quan của họ. Họ phân phát cho mỗi sĩ quan trong Bộ Tham mưu một tấm phiếu tạm trú. Những sĩ quan này cầm phiếu xộc vào bất cứ ngôi nhà nào còn chỗ cho

mình. Vì thành phố Callipoli đã chật ních, nhiều sĩ quan phải ra các thị trấn ngoại vi, hoặc tận bờ vịnh Sanos, miễn cưỡng bằng lòng với những ngôi nhà vách đất ...

Bộ Tham mưu không thể nắm chính xác được. Các sĩ quan chỉ tập trung vào buổi sáng trong giờ điểm danh. Stephanie được Pompette giao nhiệm vụ trông nom cỗ xe và những thứ trong đó. Cỗ xe nấu ăn nằm ngay giữa bãi trống dành cho trung đoàn Bắc Phi, một bên là biển, một bên là vách núi đá cao tới trăm mét. Địa điểm này khá an toàn.

Trước khi đi lo công việc, Pompette giao lại cho Stephanie một loạt nhiệm vụ nặng nề: vá tẩm bạt mui xe, tắm rửa cho con ngựa Casimir, rửa xoong chảo nồi niêu, chuẩn bị bữa điểm tâm cho binh lính: café, jambon, bánh mì và fromage. Stephanie bận rộn đến mức không còn thời gian và bụng dạ nào nghe những lời chọc ghẹo của đám quân nhân. Chính Pompette đã cố tình tạo ra sự bận rộn này cho cô cháu gái.

Stephanie làm mọi việc hồ hởi và chu đáo, trong sự vất vả nàng cảm thấy một niềm sung sướng tràn ngập. Nàng cũng muốn tỏ cho "bà dì" thấy nàng có thể làm được và làm tốt bất cứ việc nặng nhọc nào, và bà có thể tin cậy hoàn toàn ở nàng.

Thật ra, cuộc sống vất vả này lại hợp với bản chất hiếu động của Stephanie. Nàng làm một cách thích thú. Và cả thể xác lẫn tinh thần nàng đều lành mạnh hơn lên rất nhiều. Stephanie rất thích kiểu công việc nề nếp và có kỷ luật nghiêm túc, có giờ giấc chính xác như thế này. Nàng thích sau những giờ làm việc căng thẳng, được hưởng những khoảng thời gian nghỉ ngơi hoàn toàn thoải mái.

Điều khiến Stephanie ngạc nhiên là bỗng nàng thấy yêu quý Pompette, giống như nàng đã từng yêu quý mẹ chồng nàng ngày nào. Hai người trái ngược nhau về mọi mặt nhưng lại có chung một nét: cả hai đều ham hoạt

động, đều yêu đời, chân thật và thẳng thắn, đều có cách nhìn lạnh mạnh và lạc quan với mọi thứ xung quanh. Hoạt động kinh doanh của gia đình Dytteville thành công được chủ yếu nhờ vào bàn tay phụ nhân Dytteville cũng như ban hậu cần trung đoàn Bắc Phi này nuôi quân giỏi nhờ vào bàn tay của Pompette.

Sau một ngày làm việc mệt nhọc, nằm nghỉ trong thùng xe, Stephanie nghĩ đến những buổi vũ hội, tiệc tùng, những bộ điệu trang nhã, đài các ở Paris mà thấy như xa vời vợi! Cuộc sống mà nàng hình dung sẽ nhọc nhằn khổ ải thì bây giờ lại làm nàng thích thú và thăng bằng được tinh thần. Nàng chỉ thiếu mỗi một thứ, đó là René! Nhưng nàng thầm tin chẳng bao lâu sẽ được gặp chàng. Và khi đó nàng sẽ hoàn toàn thoải mái.

Qua mấy ngày đầu, công việc trở vào nề nếp. Hôm đó, sau bữa điểm tâm, Pompette đi lo công việc bên ngoài. Stephanie thu dọn các thứ xong, đang ngồi nghỉ. Pompette đã đi hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Mọi khi thì bà đã về và hai dì cháu đã cặm cụi lo bữa trưa. Bây giờ, nàng không biết còn việc gì phải làm nữa, đành đem mấy chiếc xoong ra lau chùi.

- Thừa trung úy, tôi không biết bà Pompette đi đâu, nhưng nếu cần thứ gì, trung úy cứ hỏi cô cháu bà ấy, tên là Phanie, đang cạo đồ bếp kia kìa - Có tiếng người nói gần đấy.

Stephanie hất những lọn óc vàng loà xoà trên mặt, ngẩng lên miệng mỉm cười như thường lệ. Đột nhiên nụ cười trên môi nàng chững lại. Trước mắt nàng là René và Achille. Họ cũng đứng sững lại như hai pho tượng, đăm đăm nhìn nàng.

- Stephanie! - Chị Stephanie! - Achille nói rất khẽ, như thì thầm.

- Stephanie! - René cũng kêu lên, nhưng cổ họng nghẹn lại khiến tiếng kêu của chàng như tắc ở đâu đó.

Chiếc xoong trên tay Stephanie lăn trên mặt đất. Nàng từ từ đứng lên, chùi hai tay vào tà váy, mắt chăm chú nhìn hai người đàn ông đứng trước mặt như nhìn một hình bóng lạ lẫm hiện lên giữa lúc thanh thiên bạch nhật này. Trí óc nàng như bay vờ vẩn tận đâu đâu rồi mới trở về với nàng.

Stephanie hỏi, như thể tự trấn an:

- Vâng. Tôi đây ... René, chính là em đây!

René hỏi lại, như thể chàng chưa tin đấy là sự thật:

- Stephanie?

Nàng từ từ bước tới rồi đột nhiên lao vào chàng, nép trong vòng tay vừa chìa ra đón của René, ôm cổ chàng, môi tìm môi chàng.

Achille quay mặt đi. Người lính Bắc Phi dẫn hai sĩ quan trẻ tuổi đến đây rõ ràng ghen với viên trung úy may mắn có một không hai kia. Mấy người lính đi ngang qua gần đấy cũng đứng lại nhìn cặp trai gái đang ôm ghì nhau trong một cái hôn nồng nhiệt.

Hai đôi môi vẫn còn chưa rời hẳn nhau, René lắp bắp:

- Sao em ở đây? Em ... cách nào mà sang được đến đây?

- Em yêu anh ... chỉ có vậy thôi, René.

Nàng nhìn chàng một lúc rất lâu rồi tựa người vào chàng, quay đầu lại:

- Anh Achille ...

Achille quay lại và khi bốn mắt gặp nhau, Stephanie nói đơn giản:

- Tôi yêu anh ấy ... có vậy thôi.

Achille ngạc nhiên trước câu thú nhận đơn giản và nhẹ nhàng ấy. Anh thầm cảm phục lòng dũng cảm của cô gái. Khi đã yêu là bất chấp tất cả, dám làm mọi thứ chỉ vì tình yêu.

- Anh có thấy tôi làm như thế này là không đúng không?

- Tôi làm gì có quyền phê phán chị, Stephanie.

- Tôi thuộc về René. Anh ấy đi đâu, tôi đi theo đó, Achille.

René kêu lên:

- Stephanie!

- Em nói đúng sự thật đấy, René. Em yêu anh và em đi theo anh bất kể tới đâu. Anh chưa thấy đây là một bằng chứng tình yêu của em với anh hay sao?

- Không phải thế, Stephanie, mà anh muốn nói với em rằng ...

- Đừng nói gì hết, người yêu của em! Mọi chuyện ta sẽ nói sau ...

Stephanie nhìn vào mắt René và thấy vẻ thèm khát của chàng, vẻ thèm khát nàng đã từng biết rõ và đã tận hưởng bao nhiêu lần. Nàng thấy được cả sự hùng hực trong cơ thể chàng, nổi sốt ruột muốn chiếm đoạt nàng.

Nỗi khát khao xác thịt bùng cháy trong cơ thể René cũng dần dần làm cơ thể nàng nóng lên, rất chậm thôi, nhưng như thủy triều, không gì cản nổi.

René sẽ làm tình với nàng. Nguyên ý nghĩ đó cũng làm Stephanie thấy mọi nhọc nhằn, vất vả phải chịu đựng bao ngày nay đều không có nghĩa gì nữa. Nàng sẵn sàng chịu gian truân gấp trăm lần miễn là được đền bù bằng niềm hạnh phúc nép vào vòng tay kia, được chàng ban cho nàng tình yêu cuồng nhiệt.

Khoảnh khắc này tại thành phố Gallipoli là khoảnh khắc diễm lệ nhất trong cả cuộc đời nàng. Đó là tình yêu lật nhào mọi chương ngại vật, giẫm đạp lên mọi ước lệ, đó là tình yêu chiến thắng cả cái chết.

Stephanie quay về phía Achille:

- Hoàn cảnh đã biến đổi. Ở Paris, René và tôi phải yêu nhau lén lút, sang đây chúng tôi được công khai. René chưa biết chính vì mục đích đó mà tôi tìm mọi cách để sang đây.

- Chị có bị ràng buộc gì đâu, Stephanie!

- Đúng thế. Bao giờ tôi cũng làm điều tôi muốn và tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm hoàn toàn về những gì tôi làm, Achille!

Achille khẽ cúi đầu rồi hỏi bằng giọng lịch sự nhưng lạnh lùng làm Stephanie rất khó chịu:

- Stephanie, chị có nghĩ đến hậu quả của việc chị có mặt trên đất Thổ Nhĩ Kỳ này không?

- Hậu quả thế nào?

- Lúc này tôi chưa muốn nói đến vị trí của chị trong gia đình tại Paris, tôi chỉ nói đến vị trí của chị tại đây. Chị đã chọn một cuộc sống mà chị chưa hề

hiểu biết chút nào.

- Đây là cuộc sống của René! Và sau đây nó sẽ là cuộc sống của tôi. Bây giờ tôi là người lính, là một quân nhân. Thưa ông Trung úy, ông vui lòng bắt tay một đồng đội chứ, trung úy Achille?

Không hề do dự, Achille chìa ngay bàn tay ra cho nàng. Anh giữ bàn tay nàng khá lâu trong tay mình, nhìn chăm chú vào mắt nàng như xuyên tới sâu thẳm bên trong. Stephanie nhận thấy trong cặp mắt anh ta một vẻ gì vừa cảm phục vừa say đắm mà nàng rất khó phân tích. Xưa nay Achille thường có thái độ rất không bình thường với Stephanie, khiến nàng luôn nhận thấy cả sự thù ghét lẫn sự yêu mến. Vậy là sao? Nhưng lúc này cặp mắt Achille rõ ràng là tán thưởng hành động của nàng.

- Tôi không hoàn toàn tán thành cách xử sự của chị, Stephanie, nhưng Amélie rất quý chị, vậy tôi có thể kể cho vợ tôi biết là gặp chị ở Thổ Nhĩ Kỳ này không?

- Amélie biết rồi. Tôi đã viết thư cho chị ấy đồng thời cho mẹ chồng tôi và cho cậu ruột tôi.

René nói rất khẽ:

- Stephanie! Anh rất lo cho tương lai của em. Bọn anh sẽ phải chiến đấu, anh và Achille. Đây là chiến trường kia mà ...

Stephaie nép chặt thêm nữa vào người René, cầm tay chàng quấn vào eo mình, ngả đầu lên hõm vai của chàng.

- Em được ở bên anh, cùng với anh, thế là đủ. Ngoài ra em không cần thứ gì khác. Em không quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác, René.

Đột nhiên Pompette chạy tới. Lập tức bà hiểu ngay vấn đề. Bà đứng nghiêm trước mặt trung úy René de Guinchamp.

- Tôi biết tên Trung úy rồi, thưa Trung úy de Guinchamp!

- Bà biết tôi?

- Tôi chưa được hân hạnh quen Trung úy, như đã nghe kể nhiều về Trung úy! Nhiều chứ không phải ít hoặc vừa vừa đâu!

Stephanie bèn nói:

- Bà Pompette, tôi xin giới thiệu Trung úy Achille de Resmont.

Pompette quay sang ngạc nhiên nhìn Achille rồi thân mật hỏi:

- Phải chăng ông thân sinh của Trung úy đã từng chiến đấu bên Algérie?

- Vâng, đúng thế. Vậy ra bà cũng đã có mặt bên đó?

- Đúng thế, thưa Trung úy de Resmont. Trung úy rất giống ông thân sinh. Ngài Resmont hồi đó rất được binh sĩ dưới quyền yêu mến. Chiến đấu dũng cảm, tính tình phúc hậu và luôn luôn đi với Ngài Morny, như hình với bóng. Tôi xin chúc mừng cho Trung úy giống được như ông thân sinh ngày trước.

- Tôi xin hết sức cố gắng noi gương cha tôi - Achille mỉm cười nói.

- Hiện ông sống ở đâu?

- Tôi ở cùng với Trung úy de Guinchamp. Chúng tôi có một phòng trong toà nhà kia. Đứng đây cũng nhìn thấy đấy. Kia kia, trên sườn đồi, chếch bên

trái và dưới cung điện hoàng gia một chút - anh nói và đưa tay trở.

- Tôi thấy rồi - Pompette nói rồi quay đầu sang chăm chú nhìn Achille - Tôi còn nhớ rất rõ ngài Resmont hồi ở chiến trường Bắc Phi. Trung úy có thể tưởng tượng được không, có một lần ...

Đột nhiên bà ngừng nói, quay sang Stephanie:

- Cô ở nhà, tôi phải đi có việc. 5 giờ tôi về ... Hừm, tôi đã bảo cô rồi, thế nào cũng sẽ gặp được ông Trung úy của cô mà!

Nói xong, Pompette quay sang Achille, nháy mắt với anh và đi khuất vào đám lính tráng tụ tập phía ngoài. Achille nhìn theo người đàn bà chân thật, cởi mở và hiếu động. Lúc nào anh sẽ hỏi bà thêm về cha anh. Biết đâu có những chuyện anh chưa biết. Và bà Pompette này có vẻ khá thân tình với cha anh.

Achille quay lại nhìn bạn và anh chợt hiểu mình ở lại đây là vô duyên. Anh nói:

- Cậu cứ ở đây với Stephanie, việc báo cáo Thiếu tá mình sẽ làm ...

Achille đi nhanh khuất. Còn lại René và Stephanie. Giữa bãi đóng quân ồn ào, người đi lại tấp nập, đôi tình nhân rạng rỡ hạnh phúc. Họ nhìn nhau như thể xung quanh không có ai. Rồi một lát sau đó, họ vai kề vai thong thả bước lên ngôi nhà trên sườn núi, chếch bên trái và phía dưới cung điện của nhà vua một chút ...

12. DÒNG SÔNG DOBROUDJA

Cánh cửa vừa đóng lại, Stephanie đã lao vào vòng tay René. Nàng khao khát cặp môi chàng, đôi mắt, những cử chỉ vuốt ve của chàng. Nàng khao khát được tẩm thân nam nhi cường tráng kia đè mạnh lên nàng, đi vào cơ thể nàng.

Đã bao ngày đằng đẵng, từ khi rời Paris, lúc nào nàng cũng mong chờ giây phút này, thèm khát đến mức rồ dại được dâng hiến cho chàng, được thuộc về chàng. Vậy là cuối cùng hai người đã được yêu nhau công khai, đàng hoàng, không phải lén lút giấu giếm ai, đúng như nàng đã nói với Achille.

René ghì chặt người tình trong vòng tay, làm nàng nghẹt thở. Chàng hôn vào môi nàng, nhận biết thân thể nàng bằng hai bàn tay hối hả. Cặp đùi rắn chắc của chàng áp vào cặp đùi mềm mại của nàng.

Nằm bên nhau, René và Stephanie ngây ngất trong niềm hạnh phúc tột cùng của một tình yêu bị dồn nén, giờ được bung ra. Họ cởi quần áo thật nhanh để sớm được yêu nhau, để mau tận hưởng hương vị của cơ thể nhau, da thịt nhau.

Khi đã thoả mãn hoàn toàn, kiệt sức, họ lịm đi một lúc lâu. Tỉnh lại dần dần, họ mới ý thức được thực tại.

- Stephanie ... Stephanie ... - René thì thầm như một lời than vãn.

- Em sung sướng, người tình của em ... Ôi, em sung sướng biết chừng nào,

René của em ...

- Stephanie ... Không bao giờ anh lại nghĩ ...

- Em đã ở đây! - nàng nói giọng mỗi mệ, như thể vẫn còn đang trong cơn mê ... - Em mãi mãi thuộc về anh, René ... Em không thể chịu được khi xa anh ... anh yêu quý ... em không thể xa tấm thân này của anh ...

Rồi rất chậm chạp, nàng bấu vào vai René, nắm hẳn lên người chàng. Rồi nàng áp má lên mặt chàng, thì thầm:

- Lúc này anh định nói gì với em thế, René?

René ngập ngừng. Nói với nàng thế nào đây? Nhưng phải nói. Chàng đưa mắt nhìn nàng rồi làm vẻ quyết liệt với nàng, và cả với chàng nữa:

- Stephanie ... Chỗ của em không phải ở đây ... Em phải lên tàu về Pháp ngay trong chuyến tàu đầu tiên rời Thổ Nhĩ Kỳ!

Vậy ư? Tất cả những điều René cần nói với nàng chỉ có vậy thôi ư? Những lời của René như những mũi kim làm tim nàng rớm đau. Ôi, chàng vẫn y nguyên như thế. Chàng bao giờ cũng xử sự theo kiểu "hợp lý", kiểu phục tùng mọi quy tắc, mọi ước lệ của xã hội. Chàng đã xử sự "hợp lý" như thế khi chàng không dám cùng nàng bỏ trốn. Bởi trong hai con đường, chàng chọn con đường mất nàng để khỏi trái ý mẹ, người rất biết cách chế ngự con trai, bắt con phải phục tùng.

Stephanie đau đớn nhận thấy René thuộc loại đàn ông chịu sự cai quản của một người đàn bà nhất định. Và người đàn bà đó hiện vẫn là mẹ chàng, phu nhân Guinchamp! Bà biết cách đón trước những nhu cầu, mong ước của con trai. Bà rất yêu con và để giữ gìn con, bà biến chàng thành kẻ phục tùng và bà quyết định mọi thứ thay con!

Tại sao? Tại sao? Stephanie đau đớn thầm nghĩ, một người đàn ông cường tráng, lực lưỡng, đầy sức mạnh thế này mà chỉ được cái thân xác, trong khi tinh thần thì nhu nhược, hèn yếu. Không có một ý chí nào hết. Không có một chút bản lĩnh riêng nào hết?

Sang đến tận đây, cách xa bà mẹ hàng vạn dặm, vậy mà chàng vẫn bị bà ta chi phối. Không! Không thể để chàng như thế được. Stephanie hy vọng sang đây để được tự do yêu chàng vậy chàng còn sợ hãi gì? Đã thế nàng phải thay thế bà phu nhân Guinchamp, nàng phải làm mẹ chàng! Nàng phải chế ngự chàng và bắt chàng tuân theo ý chí của nàng.

Stephanie nói bằng một giọng rành rọt, khẳng định ý chí của mình, như một người lính, như một quân nhân:

- Anh không phải cấp chỉ huy của em! Em không phải tuân theo một mệnh lệnh nào của anh hết!

René hất nàng nằm xuống giường rồi nằm đè lên nàng. Stephanie bị bất ngờ, không kịp chống đỡ. René dùng hai chân kẹp lấy đùi nàng, hai tay giữ cánh tay nàng xiết chặt.

Stephanie tự buông thả, để thân thể mềm xuống. Nàng thì thầm:

- René ... René ...

- Nghe anh nói đây, Stephanie! Em phải hiểu cho anh. Vì anh, em đã dám theo sang đây. Anh biết và anh rất cảm động. Nhưng không một phụ nữ nào thuộc tầng lớp em, thuộc giới quý tộc chúng ta làm cái việc như em làm. Anh vô cùng yêu em, em đã thấy rõ. Phải ở xa em, lúc nào anh cũng mơ tưởng tới em. Anh khao khát em đến mức nhức nhối ...

Nói đến đây, René áp môi lên môi Stephanie và họ hôn nhau say đắm. Cảm thấy Stephanie đã chịu, René nói tiếp:

- Lúc nào anh cũng chỉ nghĩ đến em, đến cặp môi em, thân thể em ... - chàng hôn vào ngực Stephanie - Anh không còn nhớ được thứ gì khác ngoài nhớ em. Nhưng, Stephanie vô vàn yêu quý của anh, anh không thể chịu được sự có mặt của em tại đây. Em lại làm đầu bếp cho đám lính tráng Bắc Phi nữ! Em ở đây ngày nào là bắt anh phải chịu cực hình ngày đó! Stephanie, em hãy nghĩ đến cơ thể ngọc ngà của em, danh dự tổ tiên em, danh tiếng gia đình em. Việc em đang làm đã đẩy tất cả những người thân của em vào tình thế khó xử, thậm chí nhục nhã. Phu nhân Dytteville mà đi làm nấu bếp và phục vụ những tên lính Bắc Phi, hầu hạ chúng như đầy tớ! Em hãy nghĩ đến bốn phận với hai đứa con em, đến gia đình em. Stephanie yêu quý của anh. Anh vô cùng yêu em. Anh ra trận chính cũng là vì em, để đem vinh quang về dâng em ...

- Chúng ta ...

- Khoan, nghe anh nói nốt đã, rồi em sẽ tự đọc lời bào chữa của cái tội lỗi mà không cách nào bào chữa nổi. Anh không biết em làm cách nào mà sang đây được ...

- Em ...

- Nhưng chuyện đó không quan trọng. Cái chính là hiện giờ em đã ở đây. Em không thể ở đây được, Stephanie. Hãy vì tình yêu của anh mà nghe anh. Bây giờ em về ngay thì hai tháng vắng mặt ở Paris còn có thể che giấu được. Em báo với mọi người là em về lâu đài Vendée, em bảo em đau ốm, thiếu gì lý do vắng mặt hai tháng. Nhưng nếu em vắng mặt hơn nữa thì không có cách gì có thể lấp liếm nổi. Em phải về Pháp ngay, trên chuyến tàu gần nhất. Em phải về, vì hai đứa con, vì anh, vì gia đình em, vì tiếng tăm dòng họ quý tộc của em, anh van em, em hãy về Pháp ngay.

- Anh nói hết chưa? - Stephanie bình tĩnh nói. Nàng đang nghĩ xem nên nói "lời bào chữa không thể bào chữa nổi" mà René vừa nói đến như thế nào.

- Nhưng em hiểu anh rồi chứ, Stephanie?

- Em hiểu rất rõ, René, nhưng em cũng hiểu ra rất nhiều điều từ ngày em rời khỏi Paris. Từ ngày em quyết định đi theo anh ra mặt trận ... là em quá yêu anh và không thể sống thiếu anh.

- Chắc là em đã đến gặp Pompette để nhờ bà ta thu xếp cho em đi? Ôi, đúng là anh có phần tội lỗi trong chuyện này. Anh đi kể chuyện Pompette ra với em ...

Stephanie quyết không lùi bước, hy vọng dùng ý chí của nàng chế ngự René. Nếu trước đây chàng phục tùng mẹ mù quáng thì bây giờ chàng sẽ phục tùng nàng. René vẫn cần có người phụ nữ chỉ huy, vậy thì nàng sẽ đảm nhận chân người phụ nữ đó.

- Bây giờ thì đến lượt em nói. Anh đã nói hết rồi mà. Và anh hãy nghe cho thật kỹ. Em đã nhập ngũ. Tên em bây giờ là Stephanie Murlon. Em sẽ giữ cái họ tên ấy cho đến hết cuộc chiến tranh này. Trong thời gian chiến tranh đó, em không còn là phu nhân Armand Dytteville và em không có bổn phận phải bảo vệ cho cái dòng họ ấy cũng như dòng họ của em, Boisnaudouin.

- Nhưng em vẫn ...

- Anh để em nói nốt. Đây là cách duy nhất để em được gần anh. Ngoài ra, em đã nghĩ rồi, không còn bất cứ cách nào khác. Còn về những binh lính xung quanh em thì anh yên tâm, họ đều tôn trọng em, quý mến em. Không ai làm điều gì xúc phạm đến em hết. Họ có đùa vui theo cách họ, đấy là

chuyện bình thường. Còn nếu như ai đó thỉnh thoảng có táo tợn, những quân nhân Bắc Phi của em ấy ...

- Của em? Em gọi chúng là những quân nhân Bắc Phi của em? - Không ghìem được, René gần như quát lên.

- Đúng thế, René! Họ là những quân nhân của em! Họ thuộc về em cũng như em thuộc về họ. Bất cứ ai trong họ bị thương em cũng đến săn sóc. Và em cần gì họ cũng sẵn sàng giúp đỡ. Em và họ cùng phục vụ trong một trung đoàn, chắc anh thừa hiểu mối gắn bó giữa quân nhân trong cùng một trung đoàn? Họ gần như là anh em ruột thịt! Trung đoàn là một tập thể, cùng hít thở một nhịp, cùng chiến đấu, cùng bảo vệ lẫn nhau, cùng quan tâm và yêu mến nhau.

- Nhưng Stephanie, em phải hiểu rằng ...

- Khoan, bây giờ là đến lượt em nói kia mà. Anh hãy chịu khó nghe cũng như lúc này em đã chịu khó nghe anh. René, điều em vừa kể chính là một trong những điều tuyệt vời và đẹp đẽ nhất em phát hiện ra trong thời gian gần đây. Em sẽ không bao giờ đào ngũ! Em muốn giữ lòng tôn trọng và quý mến của họ! Em sẽ không rời bỏ nơi đây để đi đâu! Tất cả trung đoàn đều biết em yêu anh và họ coi anh cũng như em ... Anh đừng nài nỉ em mất công ... Em có nghĩ đến hai đứa con em chứ. Hiện chúng còn quá nhỏ chưa biết gì. Chúng chưa biết gọi tiếng "mẹ". Chỉ vài tháng nữa thôi, chúng mình sẽ về Paris và em sẽ lại sống với chúng ... Đừng nói gì về em ... Không có gì phải lo cho họ ... Em yêu anh hơn mọi thứ trên đời và em sẽ ở lại đây với anh. Em chỉ có một suy nghĩ, và anh nên biết, René!

- Một suy nghĩ?

- Hay anh đã quên tại sao em lại lấy Armand? Hay anh đã quên em đã từng chờ anh cho đến ngày hôn nhân của Đức Vua, và em báo trước với anh

rằng nếu đến ngày đó anh vẫn chưa dứt khoát trả lời, em sẽ lấy Armand? ...

- Em đừng nhắc đến cậu ta với anh ...

- Tại sao? Anh ấy đã đem lại cho em hạnh phúc. Nếu Armand không bị nạn, lúc này em không nằm với anh như thế này, René! Chính bởi Armand mất, em trở thành goá phụ và không còn bị ràng buộc gì nữa, em mới đến với anh. Cũng vì thật ra trong đáy lòng, em vẫn yêu anh. Cho nên em sẽ ở lại đây, dù anh muốn hay không. Và theo em biết, trong đáy lòng anh, anh cũng muốn em ở lại, mặc dù lý trí bao anh rằng làm thế là "không hợp lý", là trái với ước lệ xã hội. René, nếu anh yêu em, anh hãy quên mọi thứ khác đi, quên mọi người khác đi ... hãy nói đi, nếu anh thật sự yêu em ...

- Anh yêu em chứ, Stephanie ... Anh yêu em vô cùng, chỉ có điều ...

- Anh yêu em, em yêu anh, thế là đủ đối với em rồi. Tình yêu của em là hiện tại của em. Anh muốn hành hạ em thế nào cũng được nhưng đừng đuổi em đi. Hãy giữ lấy em ...

Stephanie buông thả hoàn toàn, phó mặc thân thể cho người yêu, đồng thời nàng thầm nghĩ: Khi hết chiến tranh, trở về Paris, giữa mẹ René và ta sẽ diễn ra một cuộc tranh chấp quyết liệt để đoạt chàng. Nhưng chắc chắn ta sẽ thắng ... cũng như vừa rồi ta đã thắng ... Ta sẽ là vợ chàng, bởi tình yêu của ta ràng buộc chàng, điều khiển chàng ...

Hôm sau Achille nhường hẳn căn phòng cho René và Stephanie, dọn đến ở với hai sĩ quan khác.

Chẳng bao lâu, câu chuyện về mối tình giữa chàng trung úy Ban tham mưu và cô nấu bếp đã lan truyền khắp các đơn vị quân Pháp trên đất Thổ Nhĩ Kỳ. Một sĩ quan đã gặp Stephanie ở Paris, nhận ra nàng chính là phu nhân Armand Dytteville. Và lập tức tung tích nàng chẳng còn giấu được ai.

Họ kéo đến nhà bếp của Pompette để ăn và để xem mặt nàng. Tại đây, dù ai hỏi, nàng cũng chỉ nói nàng tên là Stephanie Murlon, cháu gọi bà Pompette bằng dì. Mang căn cước, lý lịch này, nàng có thể ở lại đây an toàn đến khi nàng muốn. Pompette thì hết sức hãnh diện vì là người bảo trợ cho nàng.

Pompette quý René cũng ngang như quý Stephanie, tuy nhiên bà không an tâm thấy chàng quá đẹp trai. Bà có định kiến về những chàng trai đẹp mã như vậy: theo bà, ngoài cái vẻ đẹp họ thường ủy mị, ý chí yếu đuối và nói chung không đáng mặt đàn ông.

Bà thấy Achille đáng tin hơn René. Anh ta có bản lĩnh, có cách suy nghĩ độc lập, tính khí kiên định, không thất thường như bạn. Tuy không nỡ nói với Stephanie, sợ làm nàng đau khổ, bởi tình yêu đâu có thể đứng ngoài mà phán quyết được, nhưng trong thâm tâm, Pompette rất tiếc cho nàng, lại đi yêu thứ đàn ông éo lá, nhu nhược còn hơn cả đàn bà!

Như theo một thoả thuận ngầm, René và Stephanie tránh không nhắc đến những chữ nấu bếp, kể cả hai chữ "công việc".

Họ gặp nhau hằng ngày. Mỗi khi René bận đột xuất, chàng đều báo trước. Nếu chàng dự tiệc tùng, chiêu đãi ở đâu, Stephanie đều đến đứng ngoài ngó vào, kiên nhẫn chờ chàng.

Nhà ăn của Trung đoàn Bắc Phi số I đã trở thành vương quốc của Stephanie. Nàng là đầu bếp nổi tiếng nhất trong các bếp ăn quân đội ở khu vực này. Bây giờ nàng được mọi người tôn trọng và quý mến. Nàng thuộc tên và cả biệt hiệu của tất cả binh lính trong trung đoàn, và với ai nàng cũng có cách gây cảm tình đồng thời khiến họ kính nể.

Stephanie thật sự quý mến các binh sĩ. Thấy một cặp mắt buồn, một nét mặt

lo âu, nàng đều đến, dò hỏi nguyên do và tìm cách an ủi, động viên. Nàng rất biết cách chỉ dùng một lời nói nhẹ nhàng, có khi một câu đùa vui cũng đủ làm giãn ra nếp nhăn trên vầng trán người lính. Khi nàng là mẹ, là chị, khi nàng là em gái họ. Nếu nàng gọi họ là "những binh lính Bắc Phi của tôi" thì họ cũng gọi nàng là "Stephanie của chúng tôi". Stephanie tự hào về họ và họ cũng tự hào về nàng.

Ngày tháng trôi đi. Đến cuối tháng 5 tất cả các đơn vị đã sang đến Gallipoli.

Một hôm, Stephanie báo tin:

- Chúng ta sắp rời khỏi đây. Tướng Saint Arnaud nói, chúng ta sắp tổ chức tiến công ở châu thổ sông Danube.

- Lấy gì mà tiến công? - Pompette nói - Kỵ binh có quá ít, pháo binh thì không đủ, đạn dược chưa được là bao. Chưa kể Bộ Tham mưu phản đối. Nếu cô có những thông tin lúc nằm trên giường thì tôi lại có những thông tin lúc đứng trên mặt đất! Theo tin tức tôi thu lượm được thì chúng ta sẽ hành quân đến Varna để hỗ trợ quân Thổ giữ vùng Silistrie trước sự tấn công của quân Nga. Và đúng là không còn bao lâu nữa, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Trúng phóc, đúng 10 ngày sau, Phanie, Pompette, con ngựa Casmirr cùng cỗ xe nhà bếp lên một trong rất nhiều chiếc tàu đổ bộ, tiến vào Varna, một thành phố bên bờ Hắc Hải. Nhưng quân Pháp chưa kịp đến đủ, quân Nga đã giải vây và kéo sang bên kia sông Danube.

- Chà, tướng Saint Arnaud chắc tức đến nổ con mắt, sùi bọt mép đây - Pompette nói.

- Đây là một cuộc chiến tranh, nhưng lại thiếu quan địch, René nói với tôi

như thế.

- Ông Trung úy bao như vậy à?

- Anh ấy còn kể một chuyện khác mà dì không biết đâu, dù dì có lượm tin tức lúc đứng trên mặt đất đi nữa.

Pompette chống tay vào sườn, nhìn Stephanie giây lâu rồi nói:

- Hay là các tướng lĩnh đã quay lại với ý đồ ban đầu?

- Không phải! Chẳng là người ta đang tranh cãi tại London. Pháp không muốn chiến tranh, trong khi Anh lại hăng máu, đòi đánh. Nhất là huân tước Palmerston.

- Sao cô biết, Phanie?

- Tôi đọc báo. Dì thấy chưa, tuy vậy tôi vẫn đọc báo rất đều!

Cuối cùng huân tước Palmerston đã thắng lý. Đến giữa tháng 7 thì mọi người đều biết chắc chắn là họ sẽ kéo quân đến Crimée, một bán đảo nhỏ ở phía Nam Hắc Hải. Nghe đồn chiến tranh sẽ kết thúc trước mùa đông và dân chúng hai nước Anh và Pháp sẽ ăn mừng thắng trận trước lễ Thiên Chúa Giáng Sinh.

Quân đội hào hức chuẩn bị đồng thời kêu ca về tình trạng thiếu thốn đạn dược do vận chuyển chậm chạp. Số tàu hẹn đến 3 chỉ thấy có 1.

Stephanie đang phơi những mảnh vải bọc thì Pompette hộc tốc chạy đến. Tay giữ chiếc váy ôm bộ mông đồ sộ, trông bà như quả bóng lăn giữa đám bụi mù. Bà thở hốt hển, túm cổ chai rượu trắng rót đầy một cốc, đưa Stephanie.

- Uống! Uống một hơi! - Bà ra lệnh cho cô cháu.

- Cháu không thích.

- Cũng phải uống! Mau lên! - Pompette trợn mắt - Đã chớm có dịch tả trong doanh trại đấy.

- Dịch tả?

- Dịch ở Marseille và đám lính tráng đã đem theo đến đây. Uống đi, rượu là thứ phòng dịch tả rất tốt đấy.

Stephanie vừa nhấp môi đã nhăn mặt, đặt cốc xuống:

- Có uống không? - Pompette hét - Tao ra lệnh uống! Uống và súc miệng nữa cho thấm đều trong miệng. Súc rồi nuốt.

Stephanie đành miễn cưỡng tuân theo. Rượu quá nặng làm niêm mạc trong miệng nàng bỏng rát. Stephanie há mồm để phả hơi nóng ra. Pompette giằng lấy cốc, rót đầy rồi đưa lên miệng, uống một hơi cạn.

Bà thở phì phì rồi ép Stephanie làm thêm cốc nữa, riêng bà thì uống thêm cả cốc đầy.

- Vậy là được rồi. Cô biết không, lúc đi ngang qua chỗ hàng rào, tôi thấy một gã lính ngồi ôm bụng quằn quại, vừa nôn vừa bĩnh. Tôi dặn phải nhớ. Sáng nào cũng phải súc miệng rồi nốc một cốc đầy.

- Sáng nào cũng vậy?

- Chứ còn gì nữa. Lúc chưa ăn gì. Rồi trước bữa ăn và khi ăn xong đều phải

súc miệng bằng rượu, nghe chưa?

Vài ngày sau dịch tả lan tràn đến một mức độ đáng lo ngại, khiến Stephanie đã tính đến việc tăng cường cho bộ phận quân y. Nàng biết trạm quân y do tu viện Saint Vincent de Paul đảm nhiệm bị thiếu thốn đủ thứ: giường, thuốc men và cả nhân lực nữa.

Đa số bệnh nhân phải nằm đất, chỉ có một ổ rơm mỏng, vài ngày mới được thay rơm một lần vì đến rơm cũng thiếu.

- Nếu cô muốn sang đó thì cứ sang - Pompette nói.

Stephanie đến nơi thì bị một seour chặn lại:

- Bà không có quyền vào đây!

- Thưa seour ...

- Bà muốn gì?

- Tôi muốn xin gặp bà Nhất.

- Bà Nhất đang bận.

- Thưa seour ...

- Tôi thay mặt bà Nhất. Bà cần gì?

- Tôi muốn giúp đỡ các seour.

- Chúng tôi đủ người rồi.

- Thừa seour, tôi sẵn sàng làm bất cứ công việc gì. Bệnh nhân sẽ vào mỗi ngày một nhiều thêm, và ...

- Đã có chúng tôi ở đây chữa trị cho họ, với sự phù hộ của Chúa. Xin mời bà đi đi cho.

- Tôi là phu nhân Dytteville - Stephanie sốt ruột đành phải xưng danh.

- Tôi thấy bà chỉ là một đầu bếp, và những đầu bếp thì không có quyền vào đây.

Hai người phụ nữ gờm gờm nhìn nhau. Bà seour đã nhắc lên cây thánh giá đeo ở ngực và lẩm bầm đọc kinh để xua ma quỷ. Stephanie giận quá, hàm răng nghiến lại, nhưng nàng tự trấn tĩnh, quay gót trở lại chỗ cỗ xe nhà bếp.

- Ngụ như bò! - Nàng khẽ rửa và bực tức đá một hòn sỏi trên đường.

- Tôi đã bảo mà, họ không cần đến cô đâu - Pompette nói - Tôi biết trước là sẽ như thế. Nhưng cũng đừng giận họ. Để đến lúc đạn réo ầm ầm xung quanh rồi họ mới tỉnh ra. Và lúc đó lại không lạy van chúng mình đến giúp ấy à! Đã có một lần, lâu rồi, một seour đến tìm tôi, bảo: "Bà sẽ lên với Chúa trước tôi!". Cô có biết tôi trả lời thế nào không? Tôi đáp: "Tôi sẽ làm cho seour lên trước và Chúa sẽ tán thành tôi!" Cứ bình tĩnh, Phanie, sẽ đến lúc họ cầu đến cô cho mà xem. Mà tôi linh cảm sắp xảy ra chuyện gì. Không khí có vẻ dồn dập lắm.

Hôm sau, Achille đến báo tin Nguyên soái Saint Arnaud đã quyết định điều binh đến châu thổ sông Dobroudja vì ông được tin quân Nga xuất hiện tại đó. Ba sư đoàn dưới quyền chỉ huy của tướng Espinasse được chỉ định thực hiện cuộc hành binh chớp nhoáng này.

- Chị nghe thấy chưa? Tướng Espinasse tức là bộ phận chúng tôi.

- Nhưng René?

- Cả tôi và René đều không đi - Achille đáp - Thậm chí René còn không đến đây được, anh ấy đang bận.

Pompette nói:

- Chiến dịch này không kéo dài đâu, kiểu một cuộc hành binh chớp nhoáng ấy mà. Tôi đi hay ở cũng được. Nhưng tôi cho cô tự do đấy. Đi mà giữ ông Trung úy người tình.

Stephanie bèn chạy đến Bộ Tham mưu. Nếu mọi người gọi nàng là Phanie thì các sĩ quan, bắt chước tướng Espinasde, đều gọi nàng là phu nhân Dytteville. Tuy nhiên gần đây nhiều sĩ quan muốn nhập nhằng, không gọi nàng là phu nhân Dytteville nhưng cũng không chịu gọi là phu nhân Guinchamp, bèn gọi là phu nhân Stephanie.

Một người tùy phái vào gọi René.

Một giây sau, chàng bước ra. Trông vẻ mặt tái xanh, cặp môi run rẩy, Stephanie đoán ngay chàng đang lo lắng.

- Có, Achille vừa báo tin cho em biết - nàng nói ngay - Vậy là ngày mai ... Pompette cho em được nghỉ trại. Và chúng ta sẽ ...

- Stephanie! Anh rất sững sốt. Bao nhiêu ngày rồi bọn anh vẫn hồi hộp chờ đợi giây phút này.

- Đó là điều không thể tránh khỏi, René.

- Nhưng em! Sao em lại tham gia vào cuộc hành binh này? Ôi, anh lo lắm,

Stephanie! Tại sao em lại đến đây nhỉ?

- Bởi em yêu anh!

- Stephanie! Em không thấy khó coi, thấy nguy hiểm ư?

- Em chỉ thấy sung sướng. Rất sung sướng là đằng khác.

- Nguyên soái đặt nhiều hy vọng vào cuộc hành binh này, vừa để rèn luyện quân mình vừa để phá hoại quân địch. Những sĩ quan thân cận đều can ngăn, nhưng nguyên soái bảo quân đội đã phát ốm lên vì nghỉ ngơi. Cần phải cho họ vận động. Hơn nữa cũng phải để quân Nga thấy chúng ta luôn ở tư thế sẵn sàng.

- Em cũng nghĩ như nguyên soái. Đã gọi là chiến tranh thì phải tìm địch mà đánh chứ!

- Nhưng vấn đề là em. Anh rất lo cho em, Stephanie!

- Anh lo thì ích gì kia chứ? Vả lại anh thừa biết em rồi, biết em đâu phải ngây ngô gì. Em muốn anh đừng lo gì cho em hết. Đây mới là cuộc hành binh mở màn. Nó là một cuộc tập dợt tốt cho em.

Lúc đi ngang qua doanh trại, nàng thấy không khí thật hồi hả. Mọi người đang chuẩn bị cho cuộc hành binh đến châu thổ Dobroudja.

Lúc nàng quay về nhà ăn, René đã đứng ở đó.

Pompette dặn:

- Cô đi đi. Nhớ sáng mai về trước 15 phút đấy. Mọi việc tôi chuẩn bị cho. Cứ nghỉ ngơi thoải mái đi.

René và Stephanie đi về phía ngoại ô Varna, nơi chàng có một phòng riêng. Tiếng Pompette hét gọi sau lưng. Hai người đứng lại Pompette đuổi theo họ, tay cầm chai rượu trắng:

- Ông Trung Úy! Ông Trung Úy! Cầm cái này! - Bà nói và nhét chai rượu trắng vào nách chàng - Phải dùng nó mà phòng địch tả. Sang nào cũng súc miệng rồi nuốt một ngụm, lúc chưa ăn gì ... Trung Úy phải hứa với tôi là không được bỏ hôm nào.

- Em cũng phải nói với anh, Pompette bao giờ cũng đúng - Stephanie nói - Trong lúc em đi vắng, ở đây anh cũng phải cẩn thận, giữ gìn ... không để nhiệm địch tả đấy! Em rất lo cho anh.

Pompette lại nói thêm:

- Ông Trung Úy phải thề là không được quên! Phải thề trước mặt Phanie, trước mặt tôi. Có như vậy thì Phanie và tôi đi xa mới yên tâm được.

- Tôi xin thề, trước cả hai người - René nói giọng cảm động trước sự quan tâm của hai người phụ nữ.

*

Ngày 21 tháng 7 năm 1854, tướng Canrobert dẫn sư đoàn đầu tiên lên đường. Hai sư đoàn nữa sẽ xuất phát vào hôm sau.

Pompette và Stephanie đi hai bên con ngựa Casmirr, kéo cỗ xe nhà bếp. Nếu không phải lo lắng về René ở lại Varna, nơi địch tả đang hoành hành thì Stephanie đã hoàn toàn vui sướng. Vậy là nàng đã được ra trận. Nàng sẽ trở về Pháp với thành tích đã tham gia ít nhất một chiến dịch lớn, có nhiều sư đoàn tham dự. Và không phải chỉ nàng phấn khởi mà toàn bộ sư đoàn đầu tiên xuất quân đều cùng hồ hởi. Họ sắp được mặc sức tiêu diệt bọn Nga khốn kiếp. Từ ngày quân đồng minh kéo đến đây, chúng cứ lùi như chạch.

Bây giờ thì chúng không còn chạy được đằng nào nữa.

Trong niềm vui, đồng thời muốn khỏi lo lắng cho René, nàng lao đầu vào công việc, giúp Pompette chăm nuôi binh lính và giúp binh lính những gì nàng có thể giúp được.

Đoàn quân trải dài như con rắn khổng lồ trên bình nguyên bao la, khi vươn lên đồi cao khi trườn xuống thảo nguyên, ngoằn ngoèo uốn khúc. Stephanie đi cùng cỗ xe nhà bếp. Lúc đường quặt, ngoái lại nhìn thấy đoàn quân rỗng rảnh, nàng vô cùng thích thú. Hình ảnh hoành tráng này nàng chưa bao giờ được nhìn thấy, và cũng chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Stephanie lòng đầy tự hào, thấy mình là quân nhân thực thụ và nàng thấy cuộc hành binh này không khác gì cuộc dạo chơi lý thú.

Sang ngày hành quân thứ hai, tình hình đột nhiên biến đổi. Bình nguyên bằng phẳng bỗng bị thay bằng một đầm lầy mênh mông, cỏ mọc lút đầu. Con đường không còn khô ráo mà liên tiếp có những chặng ngập nước. Họ phải dò dẫm hết sức thận trọng, bởi vì chỉ chệch sang bên cạnh là sa vào những bãi lầy thun thút. Đã có gần chục cỗ xe bị sa lầy, không sao lôi lên được.

Đoàn quân lúc trước như một con rắn khổng lồ thì bây giờ đứt ra làm vô vàn khúc nhỏ. Binh lính phải vất vả lắm mới nhắc được một bước chân, luôn luôn bị bùn nhão kéo lại. Một ngày họ chỉ đi được chừng mười 15 cây số

Rồi một tai họa nữa: bệnh lỵ quật ngã hàng loạt người và các xe cứu thương chất đầy bệnh nhân.

Đến ngày thứ 10 kể từ hôm xuất quân, dịch tả bắt đầu ập xuống. Dịch tả mà mọi người tưởng đã bỏ rơi lại ở Varna. Pompette lập tức bắt Stephanie tiếp

tục thực hiện chế độ uống rượu mạnh để phòng bệnh.

Binh lính mệt mỏi, rệu rã và cứ lần lượt nhiễm bệnh. Các sĩ quan vẫn giữ được vẻ lạc quan, hay họ cố tỏ ra như vậy để giữ tư thế với lính? Họ động viên binh sĩ: bao giờ ra đến cửa sông Danube là tình hình sẽ khấm khá hơn lên, và cũng chỉ còn vài ngày nữa là sẽ tới.

Tình hình đã trở nên quá tồi tệ. Bây giờ họ không còn đi theo đường lối mòn được nữa. Đám trinh sát đi trước dò dẫm và khi thấy một khoảng đất rãnh là đứng lại ra hiệu để mọi người cố lê lết đến. Bãi lầy ngày càng khủng khiếp, chỉ còn toàn là bùn lóng. Cỏ thì mọc cao lút đầu, bịt kín lấy tầm mắt.

Stephanie không còn gì để ghê tởm nữa. Nàng đã ghê tởm quá mức rồi, bây giờ cảm giác của nàng như trơ ra. Nếu bây giờ còn gì có thể đụng đến trái tim nàng thì đó chính là tình trạng khốn khổ đến mức đau xót của binh lính mà thôi.

Khi thì nàng vừa đi vừa dìu một bệnh nhân đã kiệt sức, khi thì nàng đỡ một bệnh nhân hấp hối để Pompette đổ vào miệng anh ta một chút rượu mạnh. Lucien, một chàng đẹp trai như thiên thần đã cầu van nàng cho anh ta được chết dưới chân nàng. Stephanie đắm lệ hôn vàng trán bết đẫm mồ hôi của người bất hạnh. Nàng trở thành bà tiên của Trung đoàn Bắc Phi số I. Hầu như người nào sắp chết cũng muốn được chết bên cạnh nàng, muốn nàng ngồi bên họ cho đến lúc họ tắt thở, để họ đem theo hình ảnh của nàng sang thế giới bên kia.

- Phanie! Phanie! - đó là tiếng gọi mà nàng luôn được nghe thấy, và Stephanie không hề chối từ nguyện vọng cuối cùng của bất cứ ai.

Cuộc hành binh đến đồng bằng Dobroudja đúng là một thảm họa. Đói, mệt, bệnh tật, khắc khoải lo âu ... đã đánh quy cả một đoàn quân lớn.

Một lần, mệt quá, Stephanie gục đầu mơ màng. Đột nhiên một bàn tay níu lấy đùi nàng làm nàng choàng thức dậy.

- Phu nhân Dytteville!

Nàng nhìn ra: một đại úy. Nàng không nhớ rõ họ tên ông ta. Nàng nhìn con người đang nằm kiệt sức, gầy rộc đi với cặp mắt hầu như không còn chút sinh lực nào và cố nhớ lại. Phải rồi, ông đại úy này trước đây cao lớn, vẻ mặt kiêu hãnh, lúc nào cũng nghiêm khắc với binh lính. Vậy mà bây giờ trông thảm hại đến mức này.

Nàng chợt nhớ ra, họ tên ông đại úy là Hughes de Tarvanne! Đúng chính là ông ta, con người quần áo tả tơi, đang nằm bẹp kia.

- Phu nhân Dytteville! - ông ta thều thào nói.

- Gì vậy, thưa đại úy?

- Tôi không muốn gia đình biết tôi chết vì dịch tả ... Bà làm ơn nói với vợ tôi, các con tôi ... rằng một viên đạn quân thù ... đã bắn trúng tim tôi ... lúc tôi đang cầm lá cờ chiến thắng lên căn cứ dịch ... Bà làm ơn ... không cho gia đình tôi biết tôi chết vì ... dịch tả ...

Thì ra ông muốn giữ lại trong ký ức vợ con hình ảnh đẹp đẽ về một người cha anh hùng, đã dũng cảm hy sinh trên bãi chiến trường! Ôi, lòng kiêu hãnh của ông ta lớn đến vậy sao! Stephanie thấy cách suy nghĩ có vẻ ngu xuẩn, nhỏ mọn, nhưng lòng trắc ẩn trước một linh hồn sắp từ già cõi đời, trước tấm thân tàn tạ kia, khiến nàng không nỡ chối từ.

Nàng nói rất khẽ:

- Được, đại úy yên tâm, tôi hứa sẽ nói với gia đình đại úy ... một viên đạn ...

trúng giữa trái tim ... cảm lá cờ chiến thắng ...

Stephanie thấy dòng nước mắt lăn chậm chậm trên má ông ta. Ông ta khóc. Khủng khiếp quá! Ông ta khóc vì sung sướng và biết ơn: một phụ nữ quý tộc xinh đẹp và hiền dịu đã hứa là sẽ giúp ông ta sống trong trí nhớ vợ con mình bằng hình ảnh.

- Phu nhân Dytteville ...

- Ông muốn dặn dò thêm gì nữa, ông đại úy?

Hughes de Tarvanne thều thào:

- Không ... Thế là đủ rồi ... Cảm ơn bà ... Nhưng tôi muốn ...

- Ông muốn gì, ông đại úy? - Stephanie ghé sát miệng ông ta.

- Thưa phu nhân, tôi sắp chết ... Bà hãy vui lòng kể cho tôi nghe về Paris, về cung điện Tuileries, những vũ hội, những gì đẹp nhất, vui nhất ở đó ... những thứ tôi không bao giờ còn được thấy ...

- Không, ông đại úy, ông còn được thấy tất cả những thứ đó.

- Không đâu. Tôi biết chứ. Bà thì còn được thấy, nhưng tôi thì không ...

- Tôi ấy ư?

- Tôi tin chắc là như thế, thưa phu nhân Dytteville.

Câu nói của người hấp hối làm nàng vô cùng mừng rỡ. Nàng nghe nói người sắp chết bao giờ cũng có một thứ giác quan đặc biệt mà lúc thường họ không có.

- Phu nhân Dytteville!

- Ông cần gì, ông đại úy?

- Trong lúc tôi nhớ lại gia đình tôi, vợ tôi và các con, xin bà làm ơn nói với tôi về cuộc sống ...

Ông ta đặt đầu gối lên đùi nàng, áp má vào bụng nàng, nuốt từng lời ở miệng nàng thốt ra. Và Stephanie, đặt bàn tay lên bàn tay ông ta, mắt đưa về phía xa, thầm thì:

- Đại úy nghe đây, cung điện Tuileries chẳng đèn kết hoa rực rỡ. Lính bảo vệ mặc sắc phục đứng hai bên cầu thang chính, những cỗ xe lộng lẫy tấp nập chạy đến, xếp thành hàng dài ...

Thoả mãn điều ước nguyện cuối cùng trước lúc lâm chung của viên đại úy, Stephanie đã miêu tả cung điện Tuileries, mà chính nàng cũng chỉ nghe tả trên báo chí hoặc do bè bạn. Tuy vậy trước mắt nàng vẫn hiện lên khung cảnh tráng lệ của toà cung điện nổi tiếng này, nơi bao nhiêu triều đại vua chúa nước Pháp đã ngự trị. Càng kể nàng càng say sưa. Nàng kể tên các nhân vật quyền quý trong triều, các mệnh phụ, nàng kể về cách phục sức của họ, những nữ trang quý họ đeo trên người ...

Trong khi kể, đầu óc Stephanie lại hiện lên cảnh tượng bao nhiêu đêm dạ hội, vũ hội, tiệc tùng chiêu đãi của giới thượng lưu Paris mà nàng đã dự, đã nhảy với Armand, với René, với bao nhiêu chàng trai khác và đê mê ngả người trên cánh tay họ.

Những bùn lầy, những lau sậy rậm rạp, mùi uế khí nồng nặc, bệnh tật, chết chóc ... đột nhiên biến đi đâu mất, và thay vào đấy là những ngọn đèn chùm, những bộ váy áo tha thướt, mùi nước hoa hảo hạng, mùi sơn hào hải

vị thơm lừng ...

Viên đại úy lim dim mắt. Thỉnh thoảng lại quần quai đau đớn. Ông ta rên rĩ, nôn mửa, nhưng vẫn lắng nghe Stephanie ... Nàng vuốt ve vàng trán, lấy vạt áo lau miệng cho ông ta và vẫn say sưa kể ... Khi cơn đau dịu xuống, ông ta nép vào người nàng và co quắp lại, như thể tận hưởng hơi ấm của thân thể nàng.

Khi mặt trời mọc, ông ta lên cơn giãy giụa cuối cùng, thân thể run lên bần bật, miệng nôn thốc nôn tháo ra nốt những gì còn sót lại trong dạ dày, bấu chặt lấy Stephanie rồi trút hơi thở cuối cùng, và buông tay thả toàn bộ thân thể xuống đất.

Stephanie thương xót, vuốt mắt cho ông ta, miệng lẩm bẫm nhắc lại cho khỏi quên:

- Phu nhân Marie de Monceau ... các con ... vợ ông ta ... một viên đạn xuyên trúng tim ... lá cờ chiến thắng ...

Để viên đại úy nằm đó, Stephanie vội vã đến cỗ xe nhà bếp lấy chai rượu mạnh, đổ ra hai bàn tay, xoa lên mặt, ngửa cổ uống rồi đi tiếp đến những người đang hấp hối khác ...

Giữa trưa, ba đại đội được tập hợp trên hòn đảo. Người ta tính xem còn bao nhiêu, bao nhiêu người vắng mặt và bao nhiêu người đã chết. Con số thật khủng khiếp: mỗi đại đội chỉ có mặt chưa đầy một nửa. Họ ước tính số người chết phải lên tới xuýt soát 40%. Đang ngồi bỗng nhiên một người rú lên rồi quay lơ. Rồi đến một người khác. Một người khác nữa ...

Luôn xảy ra trường hợp người đi đào huyệt đột nhiên lăn ra chết. Hố huyệt dành cho người chết nhưng bây giờ thêm cả người đào nữa. Rồi chết nhiều quá, không còn hơi sức đâu mà đào huyệt người ta quẳng ra bãi lầy mặc

cho điều quạ.

Bộ Chỉ huy đành quyết định rút lui. Người ta chất những người hấp hối lên các cỗ xe còn lại rồi lại bị bơm lợi lên những vùng bùn nhão về phía Mangalia, hy vọng đến đó sẽ có tàu biển đón.

Dịch tả mỗi lúc một dữ dội. Người ta quăng những ai đã chết ra vệ đường để lấy chỗ trên xe cho những người bị bệnh ở giai đoạn trầm trọng. Và những người này cũng chỉ được nằm trên xe vài tiếng đồng hồ, lại tắt thở, bị quăng ra ngoài để nhường chỗ cho những người bệnh khác.

Pompette và Stephanie liên tục lén uống rượu mạnh. Họ cố nói thật ít để giữ sức. Mỗi khi để những người hấp hối gối đầu lên đùi mình, họ thì thầm an ủi:

- Sắp đến rồi ... Mangalia ... Sắp đến rồi ...

Và những người đó, những người lính gầy rộc và hầu như không còn chút sinh khí nào, chỉ nhếch mép cười cay đắng.

Đoàn quân thảm hại lê bước. Bên trên điều quạ bay đầy trời, được mùi chết chóc thu hút. Tuy nhiên họ vẫn đi và mỗi lúc một gần đến Mangalia.

Con ngựa Casmirr đã yếu đến mức không còn kéo xe được nữa. Pompette và Stephanie phải khoác dây thừng vào vai cùng kéo với nó. Nhưng rồi nó ngã quỵ lăn xuống vệ đường, kéo theo luôn cả cỗ xe, Pompette hét lên, cố gượng lại, Stephanie thì trượt chân.

Cỗ xe gãy, đổ nghiêng xuống và ngập trong bùn nhão, Stephanie bị xe kéo theo cũng chìm ngìm luôn.

Pompette hoảng hốt gào lên:

- Các người! Các người, lại đây!

Stephanie đã ngóc được cái đầu lên, mặt mũi tóc tai bê bết bùn. Phần thò ra bên trên bãi lầy của nàng quần đầy những rễ cỏ nhớp nhúa. Mấy người lính đã kéo được nàng lên, nàng lịm đi, nằm vật xuống. Pompette móc ngón tay vào cổ họng để giúp nàng nôn, rồi cho nàng uống rồi lại móc cho nàng nôn tiếp. Cứ thế vài lần, Stephanie mệt quá, không còn sức đâu cưỡng lại. Đến lúc cảm thấy bao nhiêu chất uế tạp trong dạ dày Stephanie đã thoát ra ngoài hết, bà mới ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng rồi đăm đăm nhìn nàng.

Stephanie thấy mắt Pompette đăm lẹ.

- Phanie của dì ... Phanie của dì ... Dì đã sợ quá ...

Stephanie thấy rõ tình cảm mềm yếu của người phụ nữ tưởng như thô lỗ và đáo đẽ này. Nhưng nàng nhắc ngay:

- Cỗ xe ... phải kéo cỗ xe lên ngay ...

- Xe gãy nát rồi ... Tôi sẽ đưa cô lên xe bệnh nhân ...

Stephanie hốt hoảng:

- Không ... Tôi còn đi được ... Nhưng con Casmirr? ...

- Nó gãy mất một chân ...

Người lính Bắc Phi đứng đó thêm vào:

- Còn ba chân thì làm sao nó đi được? Đành để nó ở lại thôi.

Đột nhiên Stephanie nhìn lên trời:

- Ôi, những con điều hâu kia đang muốn ăn thịt nó! Ôi, tôi không chịu nghĩ đến cảnh ấy ... Nếu vậy thì giết nó đi còn hơn!

Nàng núu áo Pompette:

- Dì giết nó đi, Pompette! Giết nó đi cho nó đỡ khổ!

Một tiếng súng nổ. Người lính Bắc Phi đã kết liễu cuộc đời con ngựa. Pompette quay sang nhìn cỗ xe bị ngập gần hết trong bùn:

- Bây giờ ta phải lấy chỗ rượu ra!

Stephanie lội xuống bùn, lấy dao rạch tấm bạt mui cỗ xe, lấy ra hai thùng, hai bi đông và chai lít đựng rượu mạnh. Nàng đưa Pompette.

Họ đi được chừng 50 mét, ngoảnh lại nhìn đã thấy đàn điều hâu sà xuống xác con ngựa. Họ đi tiếp. Bây giờ không cần la bàn nữa, cứ dõi theo điều hâu là biết những tốp trước đi theo hướng nào.

Đến gần Mangalia, nhìn thấy những con tàu lớn thả neo ngoài khơi, những người sống sót rú lên như những kẻ mất trí.

Lên tàu rồi, người ta vẫn tiếp tục chết và xác của họ bị quăng xuống Biển Đen.

*

Ngày 10 tháng 8, đoàn đầu tiên tiến vào cảng Varna. Stephanie kiệt sức, nằm bất động trên boong tàu. Pompette chạy đến lay nàng:

- Nhìn thấy gì phía kia không, Phanie?

- Đất liền.

- Cô không thấy gì nữa sao?

Stephanie cố căng mắt nhưng không nhìn thấy gì hết.

- Không. Chỉ thấy đo đỏ. Nhưng di để mặc tôi. Tôi mệt quá rồi.

- Lửa đây!

- Gì cũng mặc, để tôi ngủ.

Stephanie gỡ bàn tay Pompette bấu vào vai nàng, co người lại, gối đầu lên cánh tay tiếp tục ngủ.

Nhưng trong trí óc mụ mẫm của nàng bỗng vắng vắng câu nói của Pompette. "Lửa đây!" Vậy là Varna cháy? Cả Varna bị hoả hoạn. Cơ buồn ngủ tan biến, nàng ngồi phắt dậy, loạng choạng chạy đến chỗ lan can trên boong tàu, chăm chú nhìn phía trước.

Đúng là Varna đang cháy. Suốt từ đầu đến cuối thành phố đều có lửa. Hoả hoạn đang hoành hành dữ dội. Chân tay Stephanie đột nhiên bủn rủn. Nàng không còn chút sức lực nào nữa. Nàng nghĩ đến René! René đang ở đó. René là cứu cánh cuối cùng của cuộc đời nàng. Chỉ có René mới có thể giúp nàng quên đi tất cả những gian truân khổ ải, tất cả những việc bi thảm nàng chứng kiến những ngày qua và để lại trong lòng nàng cả nỗi khủng khiếp lẫn niềm xót xa.

René! Nàng cần chàng, cần tấm thân chàng. Cần được chàng ôm ấp, vuốt ve ...

Con tàu vẫn rẽ nước biển lặng sóng tiến vào bờ. Nàng nhìn những chiếc

phà. Chẳng có ai ra đón. Không khí lặng lẽ quái lạ. Như thể không ai biết có đoàn tàu đang chờ.

- Thế là sao nhỉ? - Stephanie hỏi Pompette.

Một sĩ quan hải quân trên tàu đứng cạnh đó đáp thay:

- Còn sao nữa? Họ chưa lo đến chúng ta được chứ sao!

- Vậy thì làm thế nào?

- Chẳng làm thế nào hết. Đành đợi thôi.

Một ý nghĩ khủng khiếp loé lên trong óc Stephanie.

- Ôi, tôi không thể đợi được!

- Hoả hoạn dù sao cũng vẫn còn hơn là dịch tả.

- Nhưng còn René?

- Cô sẽ gặp ông ta ngày mai - Pompette nói.

"Ngày mai!" - Stephanie lẩm bẩm và đột nhiên cơn mỏi mệt đẩy nàng khuyu xuống tước bỏ hết mọi sức chống đỡ của nàng. Nàng lăn ngay ra sàn tàu, thiếp ngủ. Pompette phải cầm hai chân Stephanie kéo vào một góc. Bà nằm xuống bên cạnh, ôm chặt lấy nàng.

Hôm sau, lên đến bờ, mọi người trong đoàn quân mới biết tin là dịch tả đã đánh ngã quá nửa số người ở lại Varna. Sau một đêm ngủ mê mệt trong vòng tay ấm áp của Pompette và uống xong cốc rượu mạnh, Stephanie lại sức đôi chút. Nàng đứng dậy lên bờ và đi ngay về phía Bộ Tham mưu để

tìm René. Pompette vừa định ngăn lại thì nàng hét ầm lên:

- Không! Tôi phải đi! Phải đi!

Pompette đành theo nàng.

- Trung úy René de Guinchamp không được khỏe và phải nghỉ hai ngày - Người tùy phái ở Bộ Tham mưu trả lời.

- Tôi phải gặp anh ấy! Tôi không chịu nổi nữa rồi! ... Anh ấy bị ốm ... anh ấy bị ốm ...

- Phanie, cô còn rất yếu, nghỉ đi đã. Mai sẽ gặp. Hay để tôi nhờ người báo tin cho ông ấy.

- Không! - Stephanie giận dữ hét lên - Tôi cần gặp René! Tôi cần gặp ngay ... Tôi muốn cùng chết với anh ấy ...

Pompette đành chịu thua. Hai người phụ nữ bước qua đồng hoang tàn còn âm ỉ khói. Lúc đi lên đồi, đột nhiên Stephanie thoáng nghĩ đến đức Chúa Jesus lúc vác cây thánh giá lên ngọn đồi Golgotha ...

May quá, ngôi nhà của René vẫn nguyên vẹn. Stephanie mệt quá, đứng không vững nữa. Nàng ngồi bệt xuống đất, tựa người vào cánh cửa, dấm thành thịch vào đó, miệng rên rí.

- René ... René ... Em đây ... Em đây ... Em đây ...

Cửa mở. Nàng ngã vào vòng tay của René, ngất đi.

- Cô ấy mệt quá đấy thôi, không có gì nguy hiểm đâu, thưa ông Trung úy! - Pompette vội nói - Chuyển đi vừa rồi đúng là khủng khiếp, khủng khiếp!

Phanie rất dũng cảm, tôi học được rất nhiều từ cô ấy. Ông Trung úy, ông phải tự hào về Phanie.

Pompette cùng với René khiêng Stephanie vào nhà, đặt lên giường. Pompette vẫn không ngừng lời:

- Ông không thể tưởng tượng nổi đâu, ông Trung úy. Chưa bao giờ tôi thấy hoàn cảnh nào khủng khiếp như vừa rồi. May mà hai chúng tôi đều sống sót ... Phanie. Cô ngủ đi, cô ngủ đi, cô bé yêu quý của tôi ... Cô đã vượt qua không biết bao nhiêu thử thách ...

Bà cởi quần áo ngoài cho Stephanie. René chợt nói:

- Tôi trông bà cũng mệt mỏi quá sức, đứng không vững nữa. Bà nằm xuống giường và ngủ với cô ấy. Tôi ngủ trong ghế bành kia được rồi.

- Tôi không từ chối, thưa ông Trung úy - Pompette vừa nói vừa cởi áo khoác, tháo ủng - Nhưng tôi nằm dưới đất. Tôi quen rồi.

- Đứng. Bà lên giường ...

- René ... René ... - Stephanie thì thầm rất khẽ.

- Ông nghe thấy không, ông Trung úy? Người cô ấy cần không phải là tôi mà là ông. Tôi biết như thế nghĩa là thế nào. Thứ đàn bà con gái chóng lại sức nhất là nép mình trong vòng tay người tình, hai làn da áp vào nhau ... Ông Trung úy, ông lên giường đi ... ngủ với cô ấy và ban phát tình yêu cho cô ấy ...

*

Số người chết ở đồng bằng Dobroudja là trên 4000. Từ lúc đến Mangalia cộng với số người chết ở Varna, là trên 8000. Tổng cộng dịch tả và hoả hoạn đã cướp đi quân số của nước Pháp trong vòng chưa đầy hai tháng qua

là trên 12000. Dịch tả vẫn tiếp tục hoành hành. Những thử thách khủng khiếp trên làm Bộ Chỉ huy quân đội Pháp ngần ngại hành binh đến Crimée. Nhưng nguyên soái Saint Arnaud lại muốn cứu vãn quân đội bằng cách chuyển từ mảnh đất dịch bệnh sang mảnh đất chiến trận.

Ông bác bỏ mọi ý kiến khuyên nhủ, tăng cường công việc chuẩn bị, cử thêm trinh sát và động viên nâng cao tinh thần cho quân Anh cũng đang bị thiệt hại khá nặng do dịch tả. Công việc cần làm đầu tiên là đóng các xà lan đổ bộ. Địa điểm đổ bộ đã được thoả thuận giữa quân Anh và quân Pháp. Pháp sẽ đổ số quân lên cảng cũ gần Eupatoria, cách hải cảng Sevartopol 40 cây số.

Công việc đầu tiên của Pompette và Stephanie là kiểm cỗ xe nhà bếp thay thế. Họ phải tự làm lấy, đầu tiên bằng cách lục trong đồng nhà cửa, xe cộ bị hoả hoạn hai chiếc bánh xe còn tốt. Rồi họ lôi kéo vài lính Bắc Phi trong trung đoàn kiểm gỗ đóng thành một cỗ xe khá tươm tất. Họ cũng xin được cấp một con ngựa mới thay cho con ngựa Casmir. Tên nó là Topol.

Đề phòng bệnh dịch tả, Stephanie uống rượu rất nhiều và bây giờ nàng nốc rượu mạnh không thua gì những binh sĩ Bắc Phi rượu chè nổi tiếng. Đâu còn cô thiếu nữ xinh đẹp, đài các trong bộ y phục cô dâu trắng toát, lộng lẫy và trinh bạch, khoác tay chú rể Armand bước ra khỏi nhà thờ Madeleine!

Stephanie đã thành một thiếu phụ sẵn sàng chịu đựng những vất vả gian nan khủng khiếp nhất. Bây giờ trông nàng rắn rỏi, tràn trề sinh lực và nhan sắc phát triển đến độ chín muồi nhất. Cặp mắt xanh biếc, trong vắt và mênh mang, long lanh hơn, sâu thẳm hơn, làm rạng rỡ khuôn mặt yêu kiều. Đồng thời cặp mắt đó cũng thẳng thắn, cởi mở và đàng hoàng hơn, tự tin hơn.

Tuy xông pha nắng gió, nước da Stephanie vẫn mịn màng, hồng hào và làn tóc vàng óng như càng thêm lộng lẫy. Riêng hai bàn tay nàng, sức seọ và

đen đũi, đầy chai sạn với những móng tay khô, gãy là dấu hiệu của người lao động cực nhọc.

Hàng ngày, René và Achille ghé vào thăm nàng ở bếp vào khoảng 10 giờ. Hôm nay, lúc họ đến, thái độ Achille rạng rỡ hơn mọi khi.

- Stephanie - anh nói giọng dịu dàng - Tôi có một tin vui đem đến cho chị đây.

- Thế ạ? - Stephanie hờ hững đáp, bởi nàng đang mài kê những tấm gỗ làm bàn ăn cho bữa trưa.

- Tôi nhận được thư của Amélie. Vợ tôi gửi lời thăm chị và bày tỏ tình cảm bạn bè thân thiết của cô ấy với chị.

Stephanie lau tay vào tạp dề rồi bước đến gần anh. Nàng cảm thấy Achille có chuyện gì muốn khoe với nàng, bởi thái độ anh phần nào lúng túng.

Achille nhìn nàng, nói khẽ, cố ghìm xúc động.

- Vợ tôi sinh cháu rồi. Con trai - anh nói và rơm rớm nước mắt vì vui sướng
- Vợ tôi đặt tên cháu là ... cô ấy lấy tên tôi.

- Ôi, Achille, xin chúc mừng anh. Tôi phải hôn anh một cái mới được.

Thế là nàng lao đến, ôm chầm lấy Achille, thậm chí đu người trên cổ anh, đúng theo kiểu một đầu bếp thực thụ. Quá vui, nàng làm động tác đột ngột ấy vào lúc buồng Achille ra, nàng thấy anh ta hơi ngượng và René thì bối rối.

Pompette reo âm lên:

- Ôi, tôi cũng chúc mừng ông, ông Trung úy. Tôi hy vọng cậu con trai ông cũng sẽ tuyệt vời như ông nội của nó ngày xưa, và cha nó hiện giờ!

- Cảm ơn bà, Pompette

- Thế Amélie sức khỏe ra sao? - Stephanie hỏi.

- Trong thư vợ tôi kể là sức khỏe rất tốt.

- Em yêu quý ạ - đột nhiên René nghiêm nét mặt nói với Stephanie - Anh nghĩ rằng em nên viết thư cho cậu em.

- Em cũng định viết, nhưng bận quá - nàng quay sang Achille - Amélie có kể gì về bà mẹ chồng của tôi không?

- Có. Vợ tôi bảo rất hay gặp phu nhân Francoise Dytteville. Phu nhân không hề kêu ca gì về chị. Nói chung bà ấy tránh không nhắc đến việc chị rời khỏi Paris.

- Tôi cũng tin là mẹ chồng tôi thông cảm.

- Ông Faverolle, cậu chị, thì biết nguyên nhân khiến chị sang đây.

- Tôi có giấu cậu tôi đâu! Ở đây, tất cả mọi người đều biết. Nếu ai lên án việc làm của tôi thì tôi cũng bất cần họ.

- Stephanie! - René thốt lên vẻ không tán thành.

- Chị nên nghĩ đến lúc trở lại xã hội chúng ta, chị Stephanie. Cái xã hội đó có những luật lệ, những quy tắc, những định kiến và ... những cố chấp - Achille dịu dàng nói - Người ta ghét những ai làm cái điều mà họ không dám làm.

- Mặc! Tôi biết cách sống và tôi đang hạnh phúc.

- Xã hội ấy ngại những ai muốn sống tự do, sống theo ý mình. Họ rất sợ. Tôi thì chỉ dám uốn mình theo những quy tắc của nó thôi.

- Tôi thì không.

- Tôi kính phục chị đấy, Stephanie - Achille nói giọng chân thành - Tôi cũng thèm sống độc lập như chị, nhưng tôi không dám, tôi sợ. Và tôi cũng lo, đến một lúc nào đó rồi chị cũng sẽ ân hận là đã sống như thế ...

Stephanie bỗng vùng lên như một con hổ cái:

- Tôi không bao giờ ân hận việc tôi rời Paris sang đây, thưa ngài Trung úy Achille de Resmont! Sẽ không bao giờ tôi ân hận. Tôi muốn tất cả bạn bè của tôi biết cho như thế. Cả anh nữa, tôi cũng muốn anh biết quan niệm sống của tôi.

Nàng ngừng lại một chút như để nghĩ xem nên nói thế nào cho Achille và cả René nữa hiểu nàng hơn.

- Tôi muốn bạn bè hiểu cho rằng sẽ không bao giờ tôi chối bỏ những ngày sống ở Varna, những ngày gian truân trên đất Dobroudja, không bao giờ tôi chối từ Pompette, những người lính Bắc Phi, chối từ trung đoàn của tôi. Tôi đã nhìn thấy đồng đội của tôi ngã xuống. Đây là những khoảnh khắc khủng khiếp, không bao giờ tôi có thể quên. Khi họ hoảng loạn trước cái chết, trong tay tôi, lẩm bẩm gọi tên một người nào đó, có thể là mẹ, là vợ họ, tôi đã phải nói dối họ ... Tôi bảo "Em đây ... Anh ngủ đi ... Em đang ở với anh đây ... Anh đừng sợ gì ..." Và họ nép vào lòng tôi, như những đứa trẻ tuyệt vọng. Và khi nghe những lời tôi thủ thỉ, họ tưởng như nghe thấy mẹ họ, vợ họ hay người tình của họ. Thế là họ bình tĩnh trở lại, họ chết trong niềm

thanh thân ... Tôi đã khóc những người đàn ông thở hơi thở cuối cùng trong vòng tay tôi, gối đầu lên đùi tôi, nôn mửa ra váy tôi ... Không! Không bao giờ tôi chối từ họ, thưa ngài Resmont! Tôi yêu họ và họ yêu tôi! Anh có thể nói hoặc viết thư kể lại nguyên văn những điều tôi vừa nói, trong khi chờ đợi tôi tự mình nói ra cho những người quen biết ở Paris hoặc ở bất cứ nơi nào khác.

- Chị tha lỗi cho tôi, Stephanie - Achille lộ vẻ sững sốt và tiến một bước lại gần nàng - Tôi không định làm chị bức mình. Tôi rất tự hào được là bạn của chị, thưa phu nhân Dytteville! Tôi rất tự hào được bắt tay chị, Stephanie. Rất tự hào!

Pompette nước mắt ràn rụa, nghẹn ngào nói:

- Phanie! Nhưng cô cũng đừng quá cứng cỏi. Dù sao, cô cũng nên viết thư về cho gia đình. Dù thế nào đi nữa, cô cũng vẫn là một phu nhân quý tộc và cô không thể từ chối vị trí cô trong xã hội quý tộc ấy.

13. TRẬN ALMA

Đột nhiên dịch tả dấy xuống. Đã bắt đầu có những ngày không ai mắc thêm rồi có ngày không ai chết. Công việc chuẩn bị cho chiến dịch sắp tới vẫn được xúc tiến khẩn trương. Dịch bệnh chấm dứt làm tăng niềm lạc quan cho mọi người.

Stephanie luôn ngạc nhiên trước những điều Pompette kể. Bà luôn có những tin tức đặc biệt. Mỗi khi nàng hỏi bà nghe đâu thì Pompette đều trả lời: "Tôi nghe thấy!". Do kinh nghiệm chiến trường lâu năm, Pompette có biệt tài nghe mỗi nơi một câu, chấp nối lại, gạt bỏ những gì mâu thuẫn nhau, cuối cùng hình dung được tình hình đang diễn biến theo chiều hướng nào.

Pompette cho nàng biết hiện giờ Bộ Tham mưu quân đội Pháp và Anh sẽ ở đây đang thúc Paris và London cử thêm người, gửi thêm vũ khí, đạn dược, thuốc men, đặc biệt là phái các đơn vị tăng cường sang gấp.

- Nếu như người ta muốn kết thúc chiến tranh trước khi mùa đông tới thì đúng là cần phải có thêm rất nhiều vũ khí, đạn dược, lương thảo và quân đội.

- Thế bao giờ chúng ta xuất quân? - Stephanie hỏi.

- Sớm nhất cũng phải đầu tháng 9.

- Nghe bảo Sebastopol sẽ không chống cự được lâu.

- Cô nghe ai bảo? Ông trung úy René và các sĩ quan ở Bộ Tham mưu chứ gì? - Pompette bĩu môi - Hừm, nghe họ nói thì có mà nguy to.

Những ngày cuối cùng trước khi xuất quân, thành phố Varna sôi lên sùng sục. Và tinh mơ ngày 30 tháng 8, các đơn vị kéo lên các tàu chiến. Bộ Tham mưu lên chiến hạm *Ville de Paris*. Pompette và Stephanie thì lên một chiếc tàu vận tải chạy bằng hơi nước.

Ngày 12 tháng 9, họ nhìn thấy bờ biển bán đảo Crimée. Đây sẽ là nơi diễn ra các trận đánh. Đây sẽ là nơi quân ta chiến thắng. 48 tiếng đồng hồ sau, bắt đầu cuộc đổ bộ.

Stephanie vô cùng phấn khởi. Nàng ngửi thấy mùi thuốc súng và mùi chiến trận trong không khí bao quanh. Nàng mong đợi đã bao lâu nay được tham dự một trận đánh thật sự. Nó đến càng sớm càng tốt.

Ngày 17 có tin tướng Nga đã điều một trung đoàn tiến lên nghênh chiến.

Ngày 18 có tin quân Nga đã chiếm giữ những quả đồi nằm giữa Old Pord, nơi đóng quân của Pháp và quân cảng Sebastopol của Nga, trên bờ biển phía Nam của con sông nhỏ Alma.

Ngày 19 liên quân Pháp - Anh tiến đến và dàn quân trước mặt đối phương, đếm được cả những ống lửa của địch, để ước lượng quân số địch. Quân Nga, dàn trên cao điểm, đang chờ quân đồng minh tấn công. Mọi người đồn ngày mai sẽ bắt đầu cuộc công kích.

- Đây phải là trận đánh đầu tiên của cô, Phanie! Cô hồi hộp lắm phải không? - Pompette hỏi cô cháu.

- Bà quên mất là tôi đã dự trận Dobroudja rồi ư?

- Đấy đâu phải là trận đánh. Đấy là một địa ngục, có vậy thôi.

- Ôi, nhưng bây giờ thì cũng hơn gì? Chúng ta đóng bên này, René đóng bên kia. Từ hôm rời Varna, tôi chưa được gặp anh ấy lần nào! Vậy không phải là địa ngục ư? - Stephanie cười trả lời.

- Cô chỉ nhìn thấy mỗi mình người tình, còn thì bỏ đi hết. Nhưng thôi được, cô nói có lý đấy, Phanie! Khi yêu thì chỉ người yêu tồn tại mà thôi!

Trời chưa sáng hẳn, tiếng kèn thúc quân đã hồi hả vang lên. Thế là khắp doanh trại náo động. Phía đông, chân trời sáng lên một dải mờ mờ. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng chân tay chạy rầm rầm. Kế hoạch đã được thông báo cho các cấp chỉ huy. Stephanie cũng được biết những nét khái quát. Quân Pháp tiến bên cánh phải, quân Anh tiến bên cánh trái.

Pháo binh Pháp đã nã đại bác vào khu vực đồi sát biển. Pháo binh Nga lẻ tẻ đáp lại.

Sau đó lại yên tĩnh. Các đơn vị Bắc Phi căng thẳng chờ lệnh và mắt họ dăm dăm hướng về một địa điểm. Vài tiếng súng lẻ tẻ làm họ bật cười. Stephanie thấy trong lòng vừa hồi hộp vừa vui vui. Ra trong những lúc căng thẳng thế này, người ta vẫn cười được và cười rất hồn nhiên nữa!

Các đơn vị Bắc Phi là chủ bài của quân đội Pháp. Họ thiện chiến đặc biệt. Cho nên Bộ Chỉ huy lần này tung họ ra. Sebastopol sẽ là chiến trường quyết định thắng bại của cuộc chiến tranh này.

Stephanie đứng ngồi không yên. Bộ phận nấu bếp của nàng và Pompette chỉ được ra bãi chiến trường khi súng đã ngớt hoặc đã im hẳn. Từ xa nàng nhìn thấy một lá cờ đỏ phát thành vòng bán nguyệt nhiều lần liên tiếp. Lập tức tiếng "Xung phong!" vang lên và tiếng reo hò, tiếng la hét rung chuyển

bầu không khí.

Các binh sĩ Bắc Phi chen chúc nhau leo theo vách núi dốc gần như thẳng đứng, điều mà quân Nga không hề ngờ là hướng tấn công - Ôi, quân của trung đoàn chúng như đến hết cả! - Stephanie reo lên thích thú.

Tiếng đại bác nổ âm âm. Đất cát, khói bụi bốc lên mù mịt làm Stephanie ngất ngậy. Nàng chăm chú nhìn đám quân mặc quần đỏ đông đúc, tìm xem trong đó có gì đặc biệt.

- Lên kia nhìn mới rõ - Pompette đến bên nàng.

Stephanie bèn áp người vào vách đồi, dướn đầu lên. Gần chỗ nàng là một khẩu đội pháo binh. Nòng pháo chui qua một khe, trông giống như cái mỏ con chim đang dướn đầu ra. Khẩu pháo bắn từng phát một cách nhau đều đặn. Mỗi lần nổ, nòng đại bác thụt lại rồi lại nhô ra, một chút khói toả ra từ miệng nòng, và một tiếng nổ mà Stephanie cảm thấy không lớn như nàng tưởng tượng.

Stephanie leo lên đứng hẳn trên mỏm vách núi. Một bình nguyên rộng lớn trải dài trước mắt nàng. Nàng hình dung mình có thể chạy cùng với đồng đội Bắc Phi của nàng, chạy mãi về phía quân Nga, về phía thành phố quân cảng Sebastopol.

Thế rồi, nàng quyết định thực hiện. Stephanie lao tới chạy lẫn trong đám binh sĩ ào ào xông tới. Nàng chạy như bay, hít vào người này, chạm vào người nọ. Nàng mê mải, say sưa đầu óc ngất ngậy ... Tiếng súng nổ vang. Nàng vấp phải một người vừa ngã xuống, đang co quắp. Cái vấp làm nàng bừng tỉnh và lúc này nàng mới thật sự nghe thấy tiếng đạn nổ đúng với cường độ thật của nó.

Stephanie giật mình, vội rụt đầu xuống và lồm cồm bò tới. Đạn vẫn rú rít

trên đầu nàng. Tiếng liên thanh nổ liên hồi. Nàng dừng lại, nhìn quanh. Đã khá nhiều người ngã xuống, đang quằn quại rên la. Nàng vội chạy đến với họ ...

Đột nhiên Stephanie cảm thấy như tất cả mọi âm thanh đều ngưng cả lại. Nàng ngẩng đầu lên. Những đơn vị quân đội đã đang chạy phía xa, bỏ nàng lại sau cùng với những người chết và bị thương nằm rải rác.

Pompette chạy tới.

- Ôi, giá như hôm nay có kỵ binh! - Bà nói.

- Kỵ binh nào? - Nàng hỏi.

- Trung đoàn kỵ binh vẫn còn ở lại Varna! Ôi, lẽ ra hôm nay thắng to rồi, vậy mà ... Ôi, nhưng chúng ta đã phải trả một cái giá không nhỏ! - Pompette đưa mắt nhìn những xác người nằm la liệt trên bãi chiến trường ...

Suốt ngày hôm đó người ta thu dọn chiến trường, đưa các thương binh về hậu tuyến. Stephanie cùng tham gia công việc với mọi người. Chiều đến, nàng mệt rũ rời. Suốt từ sáng đến giờ nàng chỉ ăn mỗi một bữa phụ. Nàng không thấy đói. Các thương binh đã được đưa đi hết, trên bãi chiến trường chỉ còn những xác chết.

Stephanie thong thả trở về nhà bếp, trong ánh sáng chiều hiền hoà. Chiến trường lúc này im ắng một cách rất lạ, nàng cảm thấy như nghe thấy cả tiếng chân mình đang bước. Một vài tiếng súng nổ lẻ tẻ ở rất xa.

Bỗng nàng nghe thấy một tiếng rên rĩ ngoài bãi rộng. Nàng bèn đi nhanh về phía nó. Nàng phải lách qua những xác người chồng chất. Một bàn tay bấu vào mắt cá chân Stephanie. Thì ra anh ta chưa chết, vậy mà vừa rồi nàng đi

qua, không để ý thấy.

Stephanie quay lại và cố tìm mặt anh ta đã bị những cánh tay, cẳng chân của những xác chết che đi. Nàng cúi xuống, nâng nhẹ khuôn mặt đầm máu ấy lên. Và nàng khẽ kêu một tiếng kinh hoàng:

- Aimé! ...

Aimé! Đúng là anh ta rồi, người tá điền, con trai bác làm bánh ở trang ấp nàng tại Vendée! Người bạn thân thiết của anh Charles nàng thuở nhỏ. Và là người xưa nay nàng coi là bạn thân thiết của mình mặc dù anh ta vẫn đối xử với nàng theo lẽ chủ tớ. Hôm cưới nàng, Stephanie hy vọng Aimé sẽ đến dự, nhưng sau mới biết anh ta đã nhập ngũ. Trong một chớp mắt, bao nhiêu hình ảnh thuở nhỏ, bao nhiêu kỷ niệm thời quê nhà vụt hiện lên trong óc nàng. Hình ảnh này chồng lên hình ảnh khác.

Aimé nhìn nàng đăm đăm, cặp mắt đau đớn, van vãn. Anh ta rõ ràng kinh ngạc, không thốt lên được một lời, chỉ nhìn nàng chăm chăm.

- Aimé! ... - Nàng vội quỳ xuống, thì thầm rất khẽ.

- Ste...pha...nie...

Không biết rõ là nàng nghe thấy, hay nàng chỉ đoán được qua cặp môi mấp máy của Aimé? Nàng xem xét vết thương thì thấy nó đã khô se lại, máu không còn chảy nữa. Chính nhờ đó mà anh chưa chết. Nhưng anh không cử động được cánh tay. Cần phải có bác sĩ ... phải làm thật nhanh ... thật nhanh ...

- Có tôi ở đây rồi, Aimé. Anh đừng lo ... Dừng cảm lên ... Tôi sẽ trở lại ngay bây giờ ... Nằm yên, không được cử động đấy!

- Câu nàng nói là thừa, bởi anh ta đâu có cử động được.

Cách đó 50 mét, nàng thấy dưới ánh sáng lù mù của ngọn đèn bão, một nhân viên quân y đang cúi húi làm việc ... Ông ta ngồi xổm trước một cái cẳng thương ... Hai người khiêng cẳng đang đứng chờ ... Đúng ông ta là bác sĩ phẫu thuật. Nàng vội chạy đến, hấp tấp bước qua những xác chết.

- Ông hãy đến kia ... mau lên ... mau lên ... - và ngu ngốc làm sao, nàng lại còn nói - Aimé đang ở đằng kia ... chỗ kia kia ...

Bác sĩ phẫu thuật không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục làm việc:

- Cứ để anh Aimé ấy chờ một lúc ... Tôi còn chưa đỡ cái chân này.

Stephanie ngồi xem ông ta cắt, khâu ... Mấy giây đồng hồ mà nàng tưởng như mấy tiếng. Nàng kiên nhẫn chờ để ông ta khỏi đến chỗ một thương binh nào khác. Thấy ông ta vừa làm xong, chưa kịp để ông ta đứng lên, Stephanie đã nắm lấy tay ông ta kéo đến chỗ Aimé.

Cái hình ảnh Aimé, Charles, lâu đài, những gia nhân, những tá điền trong trang ấp, ngọn đèn tập trận giả, chiếc bình đựng nước giả làm rượu ... chen lẫn trong óc nàng, quay tròn trong đầu nàng.

Stephanie và bác sĩ phẫu thuật đã ngồi xổm hai bên Aimé. Ông bác sĩ đã kéo được vai Aimé ra khỏi những xác chết và bây giờ thì nàng hoảng hốt nhìn thấy vết thương. Vết thương toác ra, đỏ lôm và sùi bọt, vẫn tiếp tục sùi bọt ...

Bác sĩ chuẩn bị làm. Stephanie hồi hộp theo dõi. Một lưỡi dao sáng loáng loé lên dưới ánh sáng tù mù của ngọn đèn bão rồi thọc vào ...

- Cô giữ thật chắc vào, không được để cậu ta giẫy ... Giữ thật chắc vào ...

Không được buông ra đấy.

Stephanie kẹp đầu Aimé vào giữa hai đùi nàng. Tà váy căng ra đỡ bên dưới. Nàng thấy rõ hơi thở hỗn hển của Aimé phả vào mặt nàng nóng hổi. Ông ta cắt, lưỡi dao ông ta lách vào làm lộ đầu xương trắng hếu. Hai bàn tay ông ta đầm máu đỏ. Aimé vịn mình đau đớn. Anh ta cắn. Cắn để khỏi kêu lên. Phanie vẫn giữ thật chặt, không hề lơ lửng. Nàng thì thầm, nhắc đi nhắc lại, áp miệng vào tai anh.

- Xong rồi đây ... Aimé ... xong ngay bây giờ ... xong rồi ... xong rồi ...

Bác sĩ đã khâu, rồi làm băng bó cấp tốc. Sau đấy ông ta nhắc cánh tay đã rời ra, quẳng ra phía sau lưng mình. Tim Stephanie nhói đau. May mà dạ dày rỗng nên nàng không có gì để nôn mửa. Nhưng mồ hôi toát ra. Cánh tay kia, chính cánh tay kia đã giơ lên chào nàng ở cổng lâu đài, lúc Aimé tiễn nàng rời khỏi trang ấp Vendée trở lại kinh thành Paris, à không, hôm ấy nàng đến Tours để cùng cậu Faverolle đến lâu đài Chaulonnière của gia đình hầu tước Dytteville ...

Bác sĩ đứng lên, nhìn người thương binh đã bị ông ta cắt đi mất một cánh tay rồi nhìn Stephanie. Ông thấy mặt người phụ nữ trẻ ấy long lanh mấy giọt lệ, trong ánh sáng của ngọn đèn bão chiếu ra.

- Đừng khóc! Vậy là chàng trai của cô đã thoát chết. Tôi đã làm rất cẩn thận. Phải thừa nhận cậu ta có sức khỏe tốt - rồi ông quay sang hai người khiêng cáng - Đưa anh ta về tuyến sau.

Aimé nằm trên cáng. Stephanie cúi xuống, đặt cái hôn lên vàng trán đầm mồ hôi của anh. Nàng mỉm cười:

- Xong rồi, Aimé. Mai tôi sẽ đến trạm thương binh thăm anh.

Người ta cáng Aimé đi.

Người bác sĩ phẫu thuật lại đến quỳ trước một thương binh khác, cách đó chừng 30 mét.

Stephanie đứng dậy, kéo váy lên, xem vết cắn của Aimé ở đùi nàng. Mấy giọt máu rỉ ra. Nàng lấy chai rượu trong túi, mở ra dốc một ít vào bàn tay rồi đổ lên vết cắn.

Mãi đến lúc mặt trời mọc, Stephanie mới loạng choạng lê được về đến nhà bếp. René đang đợi nàng. Chàng đã chờ nàng suốt đêm qua. Nhìn thấy René, Stephanie mới sực nhớ là suốt cả một ngày qua nàng không hề nhớ đến chàng. Cả một ngày qua nàng quên băng mắt người tình.

Vậy là chiến tranh đã mở màn. Họ không còn ở Varna nữa. Pompette nhường cỗ xe cho cặp tình nhân, còn bản thân thì ngủ dưới gầm xe.

*

Hôm sau, Stephanie loay hoay tìm Aimé mãi trong số các thương binh bên trạm cấp cứu cũng như nằm la liệt bên ngoài.

Mãi sau mới có người cho nàng biết Aimé đã được chở ra xà lan để đưa về điều trị ở Varna.

Stephanie trầm ngâm nhìn ra mặt biển. Vậy là đối với Aimé chiến tranh đã kết thúc ... Sau Varna, anh ta sẽ lại trở về trang ấp Vendée. Nàng rầu rĩ quay lại nhà bếp. Aimé! Tội nghiệp ... Cái cánh tay của anh ta bị bác sĩ quăng ra ngoài trời đêm như quăng một cành cây! Ôi, khủng khiếp!

Aimé, đối với nàng, cũng phần nào Charles ... Aimé chính là tuổi thơ của nàng ... tuổi thơ đã lùi hẳn vào dĩ vãng, để trở nên xa vời vợi ...

14. CAO NGUYÊN INGERMANN

Một tiếng nổ "Oàng ... oàng ... oàng ..." đánh thức mọi người. Pompette và Stephanie cũng chồm dậy nhảy ra ngoài cỗ xe.

Stephanie dụi mắt chăm chú nhìn ra phía xa.

- Chà! Chà! Ra thế! Ra thế! - nàng lặ đi lặ lại.

- Cái gì thế? - Pompette hỏi giọng ngái ngủ.

Stephanie trở ra ngoài vịnh đang cháy rực:

- Hình như chúng chặn đường ra biển! Chà, quân khốn kiếp!

- Có gì là lạ. Mình đánh thì chúng phải chặn lại! Kẻ địch đâu có ngu hơn chúng ta.

- Ta ra xem đi! - Stephanie nói.

- Ủ - Pompette tán thành.

5 chiến hạm lớn và hai chiến thuyền chở đầy đạn dược đã nổ tung và đang chìm dần xuống biển, vẫn ngùn ngụt cháy. Những tia lửa bắn tung toé lên trời.

Hôm sau, quân đồng minh vượt qua sông Tchernaiia và chiếm pháí đài

Balaklava nhưng chưa kịp phát huy chiến quả, vì đúng ngày hôm đó, có tin nguyên soái Saint - Arnaud, Bộ trưởng Chiến tranh kiêm Tổng Tư lệnh Quân đội Pháp ở mặt trận này lại trúng dịch tả đang phải bàn giao quyền chỉ huy cho tướng Canrobert.

- Thế là hỏng! - Pompette buồn rầu nói.

- Sao lại hỏng? - Stephanie chưa hiểu.

- Đi mà hỏi ông trung úy René của cô ấy.

Và René đã giải thích tại sao Pompette lại bảo "hỏng". Chàng nói:

- Trong chiến tranh, cái quyết định là tạo bất ngờ và hành binh nhanh. Tướng Canrobert mâu thuẫn với huân tước Raglan, Tổng Tư lệnh quân Anh cho nên giải quyết công việc gì cũng lề mề chậm chạp và như thế khó mà chiến thắng.

Tình hình chiến tranh khó khăn làm Stephanie rất lo cho René. Chàng là sĩ quan, vị trí của chàng là đi đầu hàng quân, xông pha bom đạn. Nàng chỉ là nấu bếp, xuất hiện trên bãi chiến trường khi trận đánh đã dịu xuống.

Nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy là chúng ta sẽ còn ở lại Crimée lâu nữa?

Nói dứt lời, nàng chợt hiểu rằng chính đấy là điều nàng mong muốn, bởi chỉ ở đây, nơi bom đạn này, nàng mới được công khai chung sống với chàng. Stephanie không cần giấu giếm ai và mọi người đều nhìn nàng là vợ của trung úy René de Guinchamp.

- Đúng thế, chiến tranh sẽ kéo dài. Lực lượng quân Nga rất đông, theo tình

báo của ta thì chúng có khoảng 200.000 chỉ riêng để bảo vệ Sebastopol. Pháo binh của chúng cũng rất mạnh. Pháo đài Malakof đang được tăng cường, đầy những khẩu pháo hạng nặng chĩa nòng ra tua tủa. Hôm nay, chúng ta bắt đầu cuộc phong toả.

- Càng hay.

- Anh thú thật riêng với em. Stephanie yêu quý của anh. Em nói rất đúng, may mà em đã sang đây. Có em bên cạnh, anh cảm thấy mới đúng là mình được sống. Stephanie, em quả là tuyệt vời. Không ai yêu anh như em. Vì yêu anh, em dám vượt qua tất cả ...

Chàng nằm đè lên nàng, âu yếm thì thầm, giọng sung sướng:

- Nhờ em, anh mới có bốn bức tường này, có căn phòng này, tuy tồi tàn, nhưng anh thấy quý giá hơn lâu đài, cung điện lộng lẫy. Vì nó là chiếc nôi hạnh phúc của anh - Stephanie cố không nghĩ đến cặp môi René đang lướt trên da thịt nàng, núm vú nàng. Nhưng cảm giác bủn rủn vẫn lan toả khắp cơ thể nàng.

- René! René! Em mong sao chiến tranh cứ kéo dài mãi mãi, kéo dài cho đến khi em già, cho đến khi anh cũng già, cho đến khi đôi ta không thể còn ... được nữa. Cho đến khi đôi ta nằm yên nghỉ dưới mồ, vẫn quấn chặt nhau, cho đến khi xương thịt chúng ta tan ra, hoà lẫn vào nhau ... Em muốn ...

René chồm lên, áp miệng vào miệng nàng để ngăn không cho nàng nói thêm. Chàng để yên một lúc như thế rồi mới nói ra, áp má vào mặt nàng, thì thầm:

- Stephanie, em yêu của anh! Em nói gì lạ vậy? Chưa gì đã nghĩ đến già, đến chết. Ta hãy nghĩ đến ngày hôm nay, đến lúc này. Anh thì lại mong

nước Pháp sẽ thắng trong cuộc chiến tranh này. Bởi anh là người lính. Và em cũng vậy, em cũng là người lính. Nhưng dù chiến tranh kết thúc theo cách nào, thắng hay thua thì em cũng mãi mãi thuộc về anh cũng như anh mãi mãi thuộc về em ...

Chàng nói tiếp:

- Không gì có thể chia cắt đôi ta.

*

Ngày 29 tháng 9 nguyên soái Saint - Arnaud qua đời, chưa kịp chuyển về nước.

Nghe tin đó, Pompette khóc nức nở trong vòng tay Stephanie:

- Ông ta là con người phiêu lưu, đúng thế, Phanie. Nhưng ông ta là một nguyên soái dũng cảm, yêu quân lính và đã nói là làm. Bây giờ ông ta chết đi, cuộc chiến sẽ trở nên bùng bùng. Tướng Macaret thay chân ông ta là người chậm chạp. Chiến tranh không biết sẽ còn kéo dài đến bao giờ? - Trầm ngâm giây lâu, bà nói tiếp: - Phanie, tình hình này, chúng ta sẽ vất vả lắm đây. Mùa đông tới và chúng ta sẽ phải đóng quân giữa cái bãi hoang mạc mênh mông này. Không có lấy một bóng cây, chỉ toàn mặt đất trơ trụi, gió tha hồ lồng lộn và tuyết tha hồ phủ. Chưa kể chiến tranh càng kéo dài thì tiếp tế càng khó khăn ...

Stephanie biết Pompette nói có lý, nhưng nàng nghĩ khác. Mặc dù yêu say đắm, cuồng nhiệt, nàng vẫn mơ tưởng được chiến đấu. Nàng vẫn khao khát những trận đánh quyết liệt, dữ dội. Và nàng hy vọng sẽ không phải nằm bẹp một chỗ chờ đợi.

Cuộc phong toả đã kéo dài được một tháng rồi. Một hôm pháo binh đồng minh nã dữ dội vào thành Sebastopol và pháo binh Nga lập tức bắn trả, cũng dữ dội không kém. Tiếng đại bác nổ rung chuyển mặt đất. Con ngựa

Topol thay cho con Casmirr, vốn không quen tiếng súng lớn, chồm lên, giật đứt dây buộc, lao chạy khiến Pompette phai đuổi theo, mãi mới bắt lại được. Bà đang buộc nó vào một cây cột chôn rất sâu xuống đất thì một tiếng nổ đing tai nhức óc vang lên.

Các đó chừng 800 mét, một đám khói lớn bốc lên cuồn cuộn phủ kín cả doanh trại. Kho thuốc súng của quân đội Pháp bị nổ.

Chợt không thấy Stephanie đâu, Pompette bèn vội vã chạy đi tìm. Len lỏi trong đám khói mù mịt, sặc sụa, cuối cùng bà thấy nàng đứng ho rũ rượi, quần áo dính đầy tro. Bà bèn lôi xềnh xệch về cỗ xe.

- Cô đi đâu thế, Phanie? Làm tôi chạy đi tìm hết cả hơi! Tôi chỉ muốn cho cô một trận. Tay tôi ngứa lắm rồi đây!

- Vậy thì bà giải đi cho khỏi ngứa! - Stephanie nói.

Dứt lời nàng bỏ đi, vẫn theo hướng cũ, chân bước mỗi lúc một nhanh. Pompette đứng nhìn theo, không còn hiểu ra sao nữa. Đột nhiên tiếng đại bác ngừng bật. Thông thường khi đại bác ngừng tiếng là bộ binh bắt đầu lao lên. Pompette nhìn ra xa, thấy khói toả mù mịt lên doanh trại đồng minh và khi khói tan dần, bà thấy tiếng reo hò đặc trưng của quân Nga vang tới. Bà chạy theo Stephanie hỏi:

- Cô đi đâu, Phanie?

- Tôi đi tìm René! - Stephanie thản nhiên đáp.

- Ông trung úy không tham gia trận này đâu!

- Tôi biết! Tôi biết tiếng nổ vừa rồi chắc không ảnh hưởng gì đến René, nhưng tôi phải nhìn thấy anh ấy thì mới yên tâm được ...

Pompette không biết đối đáp thế nào đành chỉ vẫy tay giận dữ. Mãi gần tối Stephanie mới về. Nàng cho Pompette biết là nàng không gặp René nhưng được biết chàng ở cách xa nơi xảy ra vụ nổ. Chàng ở chỗ trại ngựa và sáng mai mới về.

Tuy biết như vậy rồi, Stephanie vẫn chưa thật yên tâm. Và tối nào cũng vậy, nàng cũng bị ám ảnh bởi một ý nghĩ: "Rất có thể sáng mai chàng dẫn quân ra trận ...".

Đêm hôm đó Stephanie vừa thiếp đi, bỗng nàng mơ màng nghe như có tiếng súng nổ liên hồi ở đâu đó vọng đến. Nàng tỉnh dậy thì không nghe thấy gì nữa, và không biết tiếng súng vừa rồi có thật hay không. Nhưng kìa, Pompette cũng đã ngồi dậy và lắng nghe.

Bây giờ thì tiếng súng lại nổi lên. Rõ ràng là một cuộc chạm trán với địch, tuy ở rất xa.

- Bà nghe thấy không? - Stephanie hỏi.

- Nhưng xa lắm.

- Nghe như ở bên phía quân Anh. Hôm nay đổi gió nên nghe rõ.

- Thôi, nằm xuống đi! - Pompette nói.

- Nhưng súng nổ nhiều quá. Ta ra xem đi!

Pompette không đáp, ngồi dậy, châm ngọn đèn bão, Stephanie chạy ra khỏi cỗ xe. Đêm mùa đông mưa rét, không có một vì sao. Nàng chỉ nhìn thấy những đốm lửa ở xa, của những tốp lính gác ban đêm.

Tiếng súng đã nổ gần hơn.

Doanh trại quân Pháp náo động. Có tiếng người nào đó kêu:

- Bọn Nga! Bọn Nga!

Rồi những tiếng truyền nhau:

- Bọn Nga! Bọn Nga! ...

- Chuẩn bị đi, Phanie! - Pompette bình thản nói, bà đã ra đứng ở cửa cỗ xe, tay cầm ngọn đèn bão - Có chuyện rồi đấy.

Tiếng súng đã nổ liên hồi ở khá gần. Xung quanh hai "dì cháu", mọi người đã dậy và hấp tấp chuẩn bị.

- Trời ơi, René - Stephanie hoảng hốt kêu lên và nắm chặt cánh tay Pompette.

Nàng vừa nghe thấy tiếng kèn xuất quân của trung đoàn René. Vậy là René ra trận. Vậy là René đang lao vào nơi nguy hiểm.

- Nhưng tại sao lại là họ mà không phải chúng ta? Chúng ta còn phải chờ gì nữa?

- Mệnh lệnh, cô hiểu chưa? Thế nào là mệnh lệnh quân sự? - Pompette lạnh lùng nói, cố tình tỏ thái độ cứng rắn.

Lại một hồi kèn thúc quân gần ngay đấy.

- Bourbaki! - Pompette nói - Trung đoàn Bourbaki cũng đã xuất quân.

- Nghĩa là tiếp đó đến chúng ta?

- Phanie, cô phải nhớ là đám đàn ông đi trước, còn chúng ta đi sau!

Stephanie liếc nhìn Pompette. Cặp mắt nàng vừa lo lắng vừa uất ức. Nàng cắn môi rít khẽ:

- Tôi biết!

Cuối cùng mệnh lệnh của tướng Bosquet được chuyển đến nơi.

Ông ta điều các đơn vị bộ binh ra trận trước, sau đến các đơn vị Algérie và các đơn vị lê dương Bắc Phi. Vậy là đơn vị nàng ra trận sau cùng.

Vừa nghe được thông báo, Stephanie đã định lao đi, nhưng nàng bị Pompette nắm tay kéo lại.

- Chưa đến lượt mình đâu, Phanie! Bao giờ quân đội bắt đầu chiến đấu chúng ta mới được ra đó. Cô không nghe lời, tôi trói cô lại đây. Mà không cần, tôi sẽ tố cáo là cô nhập ngũ theo cách bất hợp pháp và người ta sẽ tống cổ về Pháp.

Stephanie sững người, chưa bao giờ Pompette nói với nàng bằng cái giọng ấy. Và bỗng nhiên nàng chợt hiểu, lúc này là vô cùng quan trọng. Trận đánh sắp tới sẽ là một trận ác chiến thực sự, lớn lao và dữ dội. Tình hình nghiêm trọng vậy mới khiến cho Pompette nói giọng dữ dằn này. Và trước mắt bà ta, rõ ràng nàng là một chiến binh thực thụ, có nhiệm vụ phải tuân theo quân lệnh. Nàng hiểu rằng, lúc này mỗi câu nói của Pompette là một mệnh lệnh chiến đấu và bà nói không phải chỉ cốt để dọa chơi.

Hình dung thấy đạn đang réo khắp xung quanh người tình, Stephanie lăm lăm cầu nguyện cho chàng. Đầu óc nàng lúc này như tê dại. Nàng không

còn khái niệm gì về thời gian nữa.

Ôi, mình chỉ có mỗi một chàng ... Chỉ mỗi chàng mà thôi ...

- Phanie?

Stephanie quay lại và thấy Pompette đặt bàn tay lên vai nàng.

- Bà bảo gì, Pompette?

Nàng thấy cặp mắt Pompette chăm chú nhìn mình và hình như bà ta cũng đang băn khoăn.

- Thôi được, ta đi đi!

Stephanie nhìn ra phía chiến trường. Đã xuất hiện những tốp thương binh dìu nhau đi dưới thung lũng, máu me đầy người. Họ đi về phía những ngôi nhà quân y bằng gỗ vừa dựng tạm lên.

Pompette đi nhanh và Stephanie rảo bước theo sau. Tiếng súng nổ liên hồi làm hai tai nàng ù lên, đầu óc như mụ mẫm.

Stephanie bắt đầu thấy những xác chết ... Và mỗi lúc một nhiều.

- Ôi, đúng là một cái lò sát sinh! - Pompette lăm bẫm rồi đứng dừng lại. Stephanie cũng đứng lại, đưa mắt nhìn xung quanh.

Cuộc chém giết thật khủng khiếp. Họ đã lên đến cao nguyên Inkermann và ở đây xác chết nằm như ngả rã, hầu như không còn thấy chỗ đất nào trống nữa. Khắp mặt đất bị phủ bằng những bộ quân phục màu xanh, màu đỏ, màu trắng, những khẩu súng màu nâu, những lưỡi lê sáng loáng, những thắt lưng da to bản, rồi ủng ... Stephanie đứng lặng đi nhìn những xác người đê

lên nhau, mỗi xác trong một tư thế quái đản.

Nàng không còn nhận ra cái cao nguyên quen thuộc. Bây giờ trông nó loang lổ đủ mọi màu sắc và kéo dài đến tận chân trời. Cách một quãng lại có một con ngựa chết hoặc nằm úp hoặc nằm ngửa, phình bụng lên. Khắp xung quanh, không khí lặng lẽ, im lìm. Chỉ lác đác có những bóng người hoặc bò hoặc đi ngật ngưỡng, chốc chốc lại ngã khụy xuống, rồi lại cố đứng lên đi tiếp. Họ đi ngược chiều với hai phụ nữ để đi xuống thung lũng.

Xa xa, dọc theo bức tường thành Sebastopol hiện lên những đám khói nhỏ màu trắng đục bay lơ lửng khiến Stephanie thấy như đây chỉ là ảo ảnh. Nhưng chính từ những lỗ châu mai của bức tường thành kia đạn các cỡ đã tuôn ra xối xả và giết chết tất cả những con người này.

Tiếng rên rỉ của những người chưa chết hẳn tạo thành một thứ tiếng động khủng khiếp. Nàng thoáng nghe thấy cả những tiếng cầu kinh, những tiếng gọi vợ, gọi con, những tiếng rên vì đau đớn và thỉnh thoảng một tiếng gào lên đơn độc.

Tất cả những hình ảnh hiện ra trước mắt, những âm thanh vọng đến bên tai đều như ủa vào con người nàng và Stephanie ngỡ ngàng: phải chăng tất cả đều có thật?

- Không thể như thế này được! - Nàng lẩm bẩm - Tất cả chỉ là ác mộng mà thôi. Mà tại sao? Tại sao người ta lại giết nhau như thế này? Để làm gì?

- Chiến tranh là như vậy đấy! - Pompette nói giọng bình thản, chứng tỏ bà đã quen thuộc với cảnh tượng này.

- Vậy không có ai đến cứu những người còn thoi thóp ư?

- Có đấy - Pompette đáp rồi trở tay về phía sau - Kia kìa.

Stephanie ngoái đầu lại và nhìn thấy những bóng người đang cúi xuống các xác chết. Một vài thương binh được cáng đi.

- Sao bây giờ họ mới đến? - Stephanie giận dữ hỏi.

Pompette chặc lưỡi:

- Đám quân y bao giờ cũng chậm chạp thế đấy. Phần đông là y tá, hộ lý, chỉ có vài bác sĩ ít ỏi. Stephanie phẫn nộ. Nàng gào lên uất ức:

- Lẽ ra phải dựng bệnh viện ngay tại đây, chứ không phải tận thành phố Constantinople. Đám seour ở tu viện Saint Vincent de Paul lẽ ra phải ra đây, chứ không phải ngồi tận đó chờ người ta đem thương binh về.

- Ở đây đã có chúng ta và những người tình nguyện khác - Pompette bình thản nói.

Trong câu nói bình thản "đã có chúng ta" của Pompette có chứa đựng một sự thật đơn giản, đồng thời cũng chứa đựng cả tấm lòng nhân hậu của bà khiến Stephanie cảm động.

- Đúng, có CHÚNG TA!

- Trong khi chờ họ, tôi với cô, ta bắt tay vào giúp anh em ...

- Vâng - Stephanie ôm đầu - Vậy theo bà, chúng ta nên ...

Và đột nhiên nàng nhìn ra phía xa. René ở đó! Không biết chàng có sao Nhưng hình ảnh René lúc này trở nên xa vời. Bên cạnh nàng bao nhiêu người đang đau đớn ... Tuy nhiên một ý nghĩ vẫn cứ loé lên "Liệu chàng có làm sao không?".

Pompette đoán được nỗi hốt hoảng của nàng:

- Cô chạy về trung đoàn xem ông trung úy thế nào ... rồi trở lại đây.

Stephanie chạy xuống thung lũng và đến chỗ những ngôi lều bằng gỗ dựng tạm để đón thương binh. Tất cả đều chật ních. Bên ngoài, trên mặt đất, thương binh cũng nằm la liệt. Trong khi đó các cáng tải thương vẫn cứ liên tục đưa về thêm. Tiếng rên rỉ, gào thét nghe náo lòng.

Stephanie bịt tai, nhắm mắt lại, úp mặt vào hai bàn tay, cảm thấy như không đủ sức chịu đựng quang cảnh khủng khiếp này. Phải một lát sau, dùng toàn bộ nghị lực để trấn tĩnh, nàng mới mở mắt quan sát. Nàng bắt đầu tìm René, căn cứ vào những bộ quân phục tương tự bộ chàng vẫn mặc. Nàng cúi xuống hỏi từng người:

- Ông có thấy trung úy Guinchamp không?

- Ông có nhìn thấy trung úy Guinchamp không?

- Trung đoàn của ông cũng chiến đấu trên cao nguyên chứ?

- Ông bị thương ở chỗ nào?

Nhiều người nhận ra Stephanie. Họ gọi nàng, túm lấy chân nàng, nắm cánh tay nàng cầu van nàng giúp họ. Stephanie vượt trán từng người, dịu dàng an ủi họ. Nàng cố trấn tĩnh nhưng trong lòng vẫn cứ mỗi lúc một tăng thêm nỗi lo cho người tình. Nàng nghĩ: phải tìm chàng bằng được. Ít nhất thì cũng để biết rằng chàng đã chết ...

Stephanie bước qua những thân người, mấy lần trơn suýt ngã vì giẫm phải vũng máu, miệng nhắc đi nhắc lại:

- Ông có thấy Guinchamp không?

- Tôi thấy Resmont ở cạnh ông ta ...

- Ở đâu? ... Ở đâu? ...

- Tít phía sau kia ...

Nàng đứng phắt dậy, và theo hướng viên sĩ quan thương binh trở, nàng chạy như bay, vừa chạy vừa gào:

- René ... René ... René ...

Bỗng đột nhiên nàng thấy xấu hổ vì đã kêu gào người tình như vậy giữa đám thương binh và người hấp hối.

- Stephanie ... - một tiếng thều thào vọng tới tai nàng. Nàng quỳ xuống và nhận ra Achille ngay bên cạnh. Nàng quỳ xuống:

- Stephanie ... Ôi, Amélie ... đưa con tôi ...

Vừa rên rỉ Achille vừa đưa cặp mắt tuyệt vọng nhìn nàng. Tuy đầu óc nghĩ về René, nàng không nỡ bỏ đi. Nàng cúi xuống, cởi khuy tẩm áo choàng sĩ quan của Achille, xem vết thương của anh. Một vết chém chạy dài từ trên vai xuống chéo qua ngực, máu vẫn còn rỉ, đỏ tươi và đặc quánh. Hai bên rìa vết thương máu đã khô lại, thành màu nâu sẫm.

- Vết thương không nguy hiểm lắm đâu, Achille! Anh sẽ về được nhà ...

Nàng không thể bỏ đi lúc này. Cặp mắt Achille ướt đẫm và môi anh run rẩy.

- Vết thương trầm trọng lắm phải không? Chị nói thật đi, Stephanie!

Nàng nhìn kỹ và thấy xương vai trồi ra trắng trắng. Nàng định nhắc cánh tay Achilles nhưng vừa đụng vào, anh ta đã hét lên đau đớn.

- Không bị vào xương - nàng khẽ nói. Rồi áp mặt vào sát mặt anh ta, nàng hỏi nhỏ:

- René thì sao?

- Cậu ta bị ngã trên lưng ngựa xuống, đúng trước lúc giáp lá cà. Bị chém vào chân ...

- Hiện anh ấy ở đâu?

- Vẫn ở chỗ ụ cát ...

- Chưa được cáng về đây à?

- Tôi không biết. Lúc người ta nhắc tôi lên cáng thì René vẫn còn nằm đó ...

Stephanie chạy đi tìm y tá, dẫn đến chỗ Achilles. Đợi cho người y tá đổ rượu vào để sát trùng vết thương cho anh xong, nàng đứng lên, chạy về phía cao nguyên Inkermann.

Dọc đường, thấy cáng nào nàng cũng lại gân, nhìn người trên cáng. Thấy nàng đi ngược ra bãi chiến trường, một người y tá nói:

- Đây là những người cuối cùng. Trời tối rồi, đành để đến mai thôi. Chị cũng đừng ra. Bọn Nga đang ở ngoài đó.

Mặc, nàng cứ đi. Pompette đã thấy nàng, cất tiếng gọi nàng. Nàng thấy bà

ta trở ra một phía ý nói "Ở đó" rồi chạy theo hướng đó. Stephanie đuổi kịp Pompette. Trời đã tối hẳn.

- Tối quá rồi, không nhìn thấy gì đâu, Phanie!

- Nhưng tôi phải tìm cho được anh ấy! Tôi phải gặp anh ấy! Tôi phải cứu anh ấy.

Sương xuống dày đặc. Hai người phụ nữ nắm tay nhau đi. Lát sau trời đổ mưa phùn. Không nhìn thấy gì, họ vẫn cứ dò dẫm bước, đầu cúi, căn cứ vào tiếng sóng biển để định hướng. Nàng mệt lã người để mặc cho Pompette kéo đi.

- Không nhìn thấy được gì hết. Đành về thôi.

Pompette kéo nàng theo hướng sóng biển. Lát sau họ đã rời cao nguyên, bước xuống thung lũng. Đến nơi đóng quân, họ mò đến cỗ xe và leo lên. Không còn đủ sức làm gì nữa, Stephanie kéo tấm chăn lên nằm vật xuống. Pompette châm ngọn đèn bão. Đột nhiên Stephanie vùng dậy, giật lấy ngọn đèn trong tay Pompette, nói khẽ:

- Anh ấy đang gọi tôi ... Tôi phải ra đây thôi ... René đang mong tôi, Pompette!

Và bỗng nàng thấy hết mệt mỏi. Nàng cầm ngọn đèn bão, leo ra khỏi cỗ xe và dang rộng cánh tay để soi đường. Pompette đã kịp lấy khoanh bánh, giúi vào tay nàng.

- Ăn đi! Cô phải ăn để lấy sức.

Pompette giúi tay nàng thêm miếng fromage.

- Ăn đi! Chịu khó ăn đi!

Stephanie đưa lên miệng, cắn một miếng to rồi hấp tấp nhai. Họ vừa đi vừa ăn. Lúc leo từ dưới thung lũng lên cao nguyên, Stephanie phải kéo Pompette bởi hai bắp chân bà ta đã sưng húp.

- Thôi, tôi đi cùng chỉ làm vướng chân cô. Cô hãy đi một mình, Phanie. Mặc tôi. Tôi cứ theo ánh đèn của cô mà theo sau ...

Vừa lên đến cao nguyên, một ngọn gió mạnh tạt vào mặt Stephanie. Nàng vội đứng lại, giơ ngọn đèn định hướng. Đi được một lúc nàng quay lại hỏi to:

- Bà vẫn đi theo đấy chứ, Pompette?

Tiếng đáp từ xa vọng lại:

- Tôi đây! Cô cứ đi đi, đừng lo cho tôi.

Stephanie đi về phía những hào lũy xây bằng bao cát. Tiếng sóng biển vẫn ào ạt sau lưng, nhưng mỗi lúc một xa dần. Chân nàng bắt đầu vấp phải những xác chết đầu tiên. Nàng bèn cúi xuống, nhìn từng bộ quân phục để xem có bộ nào cùng màu với bộ của René không, miệng luôn gọi khẽ:

- René ... René ... René ...

Thấy ngọn đèn, những thương binh cất tiếng rên rỉ, gọi nàng để cầu cứu. Tiếng ồn ào khẽ lan truyền khắp cao nguyên. Và luôn luôn nàng phải cẩn rắng, bước qua trước những lời năn nỉ, van nài. Trong tay nàng không có phương tiện nào để giúp họ, có chăng chỉ một lời an ủi. Nàng đành nói dịu dàng:

- Lát nữa ... Lát nữa tôi sẽ trở lại ...

Và chân nàng vẫn bước tiếp. Tai nàng như thể văng vẳng tiếng rên rỉ của René, mặc dù nàng biết đây chỉ là sự tưởng tượng của nàng. Thật kinh khủng! Vậy chiến tranh là thế này đây.

- Lát nữa ... Lát nữa tôi sẽ trở lại ...

Miệng nói, chân nàng vẫn rảo bước. "René! Người tình của em! René! Anh ở đâu?" Đầu óc nàng chỉ có mỗi một ý nghĩ ấy. Nàng tin tưởng một cách kỳ lạ rằng nàng đang đi về phía chàng. Chỉ lát nữa thôi nàng sẽ ở bên chàng. Ôi, cả cuộc đời, lúc nàng nàng cũng đi về phía chàng. Kể từ lúc oe - oe chào đời, như thế nàng vẫn chỉ đi theo hướng đó, đến với chàng. Từ ngày ở Paris, bao giờ hướng đi của nàng cũng là đến với chàng. Rồi sang Thổ Nhĩ Kỳ và bây giờ, luôn luôn nàng đi theo tiếng gọi huyền bí của chàng, như thể đời nàng chỉ có một mục tiêu của chàng ...

"René! Gắng đợi em! Chỉ lát nữa thôi, em sẽ đến với anh!" Và đây rồi, một tiếng rên rỉ vọng đến tai Stephanie:

- Stephanie! ... Stephanie! ...

Chàng đã ngay bên cạnh nàng. Nàng giơ cao ngọn đèn bão. Đây rồi, chính là chàng!

Stephanie cúi xuống. Nàng áp mặt lên mặt René, âu yếm đặt cặp môi lên cặp môi chàng ... Nàng thấy lưỡi mình có vị của máu. René bị thương vào đầu. Máu chảy và đông lại, bết tóc chàng. Niềm vui mừng như điên được gặp lại người tình lập tức thay thế bằng trí sáng suốt, khôn ngoan của người phụ nữ tỉnh táo.

Stephanie xem xét cẩn thận vết thương. Vết thương trên đầu bao giờ cũng

làm người ta dễ khiếp sợ vì ra nhiều máu! Vậy mà lúc chiều Achille bảo René bị thương ở chân. Nàng đưa bàn tay sờ khắp thân thể René, tấm thân mà nàng xiết bao yêu quý. Bàn tay nàng vuốt trên đùi chàng. René thét lên làm nàng giật mình. Đầu gối chàng và cả khu vực xung quanh đã bị nát ra.

Dưới bàn tay nàng, máu đông lại mềm nhũn và vẫn còn ấm vì chưa hết rỉ ra. Nàng vừa sờ rất dịu dàng, vừa nói khẽ:

- Ôi, người tình muôn vàn yêu quý của em ... Em đến đây rồi, anh đừng lo lắng gì nữa ... Hãy tin ở em, René ...

Vừa nói nàng vừa soi đèn thăm dò vết thương. Xương bánh chè đã bị vỡ, cả bắp chân bên dưới mềm nhũn. René rên rỉ, luôn gọi tên nàng.

Stephanie vội vã cầm đèn bò ra xung quanh, nàng vơ những mảnh vải rách, những thắt lưng quân đội to bản của những xác chết, cố không nhìn vào mặt họ. Đem tất cả những thứ đó trở lại chỗ René, nàng bắt đầu làm ga - rô để cầm máu. Lúc nàng luồn chiếc thắt lưng xuống đầu gối để thít lại, René thét lên đau đớn rồi ngất đi.

Nàng vẫn tiếp tục băng bó thật nhanh, để máu ngừng chảy và sáng sớm mai khi những nhân viên tải thương đến họ sẽ đưa chàng lên cáng được dễ dàng.

Đột nhiên xuất hiện xung quanh nàng những ánh lửa lập lòe như đom đóm. Nàng ngẩng đầu lên. Những tấm áo choàng rộng màu xám đã vây quanh nàng và René.

- Thưa Ngài, đây là một cô nấu bếp của trung đoàn lê dương Bắc Phi - tiếng người nói bằng tiếng Pháp vang lên.

Một tiếng ngẩn gọn nghe đanh đanh đáp lại nhưng nàng không hiểu. Các

đốm sáng khác biến mất, chỉ còn lại hai đốm. Nàng nhận ra đấy là hai ngọn đèn bão gài vào thắt lưng của một sĩ quan Nga. Họ chỉ cần khép à áo choàng là lập tức những ngọn đèn đó biến mất và họ chìm vào bóng đêm mịt mù.

- Lại đây! - Giọng đanh đanh lại vang lên.

- Xin ngài cho tôi được ở lại đây ... Tôi phải cầu nguyện cho anh ấy. Anh ấy vừa mới tắt thở ...

- Để xem!

Một lưỡi kiếm loé lên trên đầu René. Stephanie đưa cả hai tay lên định nắm vào lưỡi kiếm sắc bén, nhưng một sĩ quan Nga đã đẩy nà ra, gạt lưỡi kiếm của viên sĩ quan kia, rồi cúi đầu lễ phép nói:

- Thưa Ngài, không cần. Y đã chết hẳn rồi.

Lúc đứng thẳng người lên, người đó đã giẫm chân làm vỡ ngọn đèn bão của Stephanie.

Vậy là viên sĩ quan Nga, người nói tiếng Pháp, đã cứu René, cứu người tình của nàng thoát khỏi tử thần ... Bỗng nhiên Stephanie hoảng hốt chột nghĩ, nếu như René tỉnh lại lúc này thì thật nguy. Bọn Nga sẽ giết chàng mất.

Nàng vội nói ngay:

- Tôi xin theo các ngài.

Nàng chấp nhận làm tù binh và đi theo đám quân Nga. Khi đi được khoảng 50 mét, nàng gào to:

- René ... ở đó ... René - nàng định nói để Pompette nghe thấy.

Một bàn tay bịt miệng nàng một cách thô bạo rồi ấn ngửa đầu nàng ra.

- Câm ngay! Không mi chết bây giờ!

Nàng ngoan ngoãn đi theo họ, không tỏ một ý nhỏ muốn chống cự. Bây giờ René tỉnh lại, chàng có rên rĩ thì bọn Nga cũng không nghe thấy nữa. Nàng đã cứu được chàng ... Bây giờ thì Pompette đã nghe thấy câu gào của nàng, bà sẽ biết René còn sống ... sẽ tìm ra chàng ... và cứu chàng ...

15. BORIS

Stephanie ngồi bệt dưới sàn, trong gian phòng thấp, trần khum vòm, hai tay bị trói quặt sau lưng bằng sợi dây thừng, đầu dây buộc vào một vòng sắt chôn trong tường. Nàng đã ngồi hơn tiếng đồng hồ rồi, dưới sự trông coi của hai lính gác.

Nàng ở đây, bị buộc vào tường, giống như một con vật, một kẻ nô lệ. Nàng thầm nghĩ, có lẽ lúc này Pompette đã tìm thấy René. Vết thương trên đầu chàng không đáng ngại, nhưng Stephanie rất lo vết thương nơi đầu gối. Toàn bộ khu vực ấy bị nát ra như thịt băm. Nàng hy vọng cái ga - rô nàng làm sẽ ổn định chỗ xương gãy và giúp ích cho việc điều trị sau này.

Nàng thầm hài lòng là đã trở lại cao nguyên tìm chàng. Nếu như sáng mai mới ra thì chưa biết lúc này René sẽ ra sao.

Stephanie mỉm cười một mình. Nàng lẩm bẩm:

- Ôi, René của em! Người tình yêu quý của em! Vậy là em có thể yên tâm về anh ...

René sẽ trở về Pháp, sẽ lành vết thương. Và nàng hy vọng chàng sẽ sống ở Paris để khi trở về, nàng sẽ được gặp lại chàng. Nhưng liệu nàng có còn được gặp chàng không? Liệu nàng còn được nối lại mối tình say đắm và cháy bỏng với chàng không?

Stephanie thở dài. Nàng đưa mắt ngắm gian phòng trần thấp. Nàng thấy

đây có thể là phòng giam mà cũng có thể là văn phòng của ban chỉ huy một đơn vị quân đội, bởi có treo mấy tấm bảng lớn, trên có những nét chì xanh đỏ và những mũi tên, những khoanh tròn. Rồi trong phòng còn có mấy chiếc ghế băng dài, một chiếc bàn tồi tàn, chất đầy giấy tờ. Sau bàn là một cái ghế bành to, cũ kỹ và rách nát, trôi cả lò xo lên.

Lúc Stephanie vào đến thành phố Sebastopol, đội áp giải bàn giao nàng cho một đội quân tuần tra. Đội này giải nàng đến đây, giao lại cho đơn vị quân đội. Hai viên sĩ quan Nga lúc đêm bắt nàng làm tù binh đã ra lệnh buộc nàng vào vòng sắt chôn trong tường.

Một tốp quân Nga vào phòng, nhìn nàng cười thích thú, lục giấy tờ gì đó trên bàn rồi kéo ra.

Một lúc sau, nàng không biết là bao lâu, ngoài hành lang có tiếng ồn ào. Nàng nghe thấy những tiếng nói, những bước chân. Ngoài trời đã sáng. Ánh sáng ban ngày lọt vào phòng qua ô cửa sổ lớn có khung sắt.

Tiếng cửa xịch mở và tiếng chân người bước vào. Linh tính cho biết người này sẽ hỏi cung nàng. Y ngồi vào ghế bành sau bàn giấy. Trông y có vẻ là quan chức dân sự hơn là quân sự. Một tốp người đi theo y, đứng vây quanh đợi lệnh.

Viên chỉ huy ra hiệu và hai người lính Nga canh gác đến cời trói cho nàng, đẩy nàng tới trước bàn giấy. Nàng thầm nghĩ: "Sắp thăm vấn rồi đây!"

- Tên chị?

Y nói bằng thứ tiếng Pháp khùng khiếp. Nàng ngật ngưỡng một giây rồi muốn gậy ấn tượng mạnh cho y, nàng trả lời:

- Phu nhân Dytteville.

Viên chỉ huy búng ngón tay và hai tên lính gác lục soát nàng, chỉ thấy tấm thẻ quân nhân. Họ đưa viên sĩ quan đứng gần, có lẽ vì không dám trực tiếp với viên chỉ huy ngồi ở bàn giấy. Y đọc, cau mặt rồi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt nàng. Stephanie cố chịu cái nhìn xoáy thẳng ấy, không hề tỏ ra bối rối. Y đập bàn:

- Chị nói dối.

Y trở tấm thẻ quân nhân nói dẫn từng tiếng:

- Chị là Stephanie Murlon, chưa chồng.

Stephanie lúng túng:

- Tôi xin ...

Y giận dữ đứng phắt dậy, quát:

- Im!

Tất cả các quân nhân có mặt vội dập gót chân, lập nghiêm. Viên chỉ huy hất đầu ra hiệu cho hai tên lính. Chúng lao đến, lột áo nàng, khiến nàng bị để trần thắt lưng trở lên. Viên chỉ huy bước đến gần nàng, đỡ cán ngọn roi da một người đưa cho y, rồi nhìn rất lâu vào ngực nàng, mắt, miệng và cặp vú nàng. Y chặc lưỡi một cái rồi quay sang nhìn đám tùy tùng.

Stephanie hoảng hốt. Lúc này nàng hoàn toàn trong tay chúng. Viên chỉ huy cầm roi đi vòng quanh nàng, trong lúc đám tùy tùng của y bước lại, đứng xung quanh. Hai tên sĩ quan tùy tùng nắm hai tay nàng thay cho hai tên lính gác, ấn nàng quỳ xuống. Một tên lấy ủng ấn lên đầu nàng. Stephanie hét to một tiếng. Và nàng không ngờ: ngọn roi da đã quật xuống

lưng nàng.

- S ... - viên chỉ huy nhìn vào tấm thẻ quân nhân của nàng.

Nàng nghiêng chặt răng, cố nghĩ đến René để lấy can đảm. Nàng nhẩm đi nhẩm lại một câu: "Ta làm tất cả những việc này ... ta chịu đựng tất cả những nhục nhã này là vì chàng, để cứu chàng và chàng đã thoát chết nhờ ta ..."

Ngọn roi da lại quật xuống và Stephanie lại thét lên đau đớn.

- T ... - Viên chỉ huy nói tiếp.

Hắn đánh nàng một cách chậm rãi, như thể tận hưởng nỗi khoan khoái được quật ngọn roi lên da thịt nàng. Cứ mỗi roi hắn lại đánh vắn một chữ trong tên của nàng. Stephanie cảm thấy da lưng nàng rách toác và bây giờ ngọn roi cứ thẳng vào thịt nàng. Cơn đau làm nàng muốn ngất đi, nhưng nàng cố lấy hết nghị lực cho mình tỉnh táo, cố chỉ nghĩ về René, về chàng, để quên đi thực tại.

Nàng tự nhủ "Ta chịu đựng tất cả những thứ này là vì chàng. René yêu quý, để chàng được sống, em sẵn sàng chịu đựng mọi cực hình".

Viên chỉ huy bình thản quật từng ngọn roi lên tấm lưng nõn nà của Stephanie. Đến hai chữ cuối cùng, hắn quật liền hai roi.

- I, E - hắn khoái trá nói. Bây giờ đến họ nàng "Mourlon".

- M ...

Những ngọn roi này hắn giáng mạnh hơn nhưng sao nàng không thấy đau như lúc hắn đánh vắn tên "Stephanie". Phải chăng nàng đã quen với cái

đau. Đến ba chữ cuối cùng, tên chỉ huy dẫn từng tiếng:

- L ... O .... N ... - và nàng không chịu nổi nữa, hét lên kinh hoàng.

Hai tên lính kéo nàng đứng lên. Tên chỉ huy nhăn nhó nhìn nàng:

- Bây giờ thì mi biết tên họ của mi rồi chứ, Mourlon?

Nàng cúi đầu.

- Nhắc lại lần nữa!

- Stephanie Mourlon!

- Tốt lắm. Vậy là trí nhớ của mi đã trở lại! Ta tha cho mi. Tính ta thương người ... ta tốt ... còn mi thì đẹp ... mi đẹp lắm, Stephanie Mourlon ...mi đau hả? ... nhưng đây chỉ là một sự trừng phạt nhỏ thôi bởi mi đã nói dối ...Cởi ra! - Đột nhiên tên chỉ huy ra lệnh cho nàng.

Stephanie hoảng hốt.

Ta phải làm gì bây giờ? Không, ta không thể làm gì được và cũng không nên làm gì. Chỉ cần ta tỏ ý cương lại, bọn chúng sẽ lại đánh đập ta mất. Nàng chậm chạp cởi. Bây giờ nàng đã hoàn toàn khoả thân trước mặt chúng. Nàng đếm: tên chỉ huy cầm roi, bốn tên tùy tùng, hai tên đang canh giữ nàng. Hai tên lính canh ngục đã ra ngoài từ nãy. Vậy là họ có 7 tên tất cả.

Stephanie chờ đợi. Nàng đã hết sợ, đúng hơn là nỗi sợ đã vượt quá sức chịu đựng của nàng và bây giờ nàng như trơ ra. Nàng cắn răng chịu đựng. Nàng căm thù bọn chúng. Nàng tự nhủ: "Ta sẽ không chống cự, nhưng cũng không sợ sệt. Ta sẽ chịu đựng tất cả. Sẽ đến một ngày nào đó ta sẽ trả thù".

Tên chỉ huy nắm tay kéo nàng vào một gian phòng phía sau. Đám tùy tùng theo rồi đóng cửa lại. Stephanie nhìn thấy trong phòng có một chiếc giường to và một đồng gối. Một tên hất nàng ngã nằm xuống sàn nhà.

- Nằm xuống! - Tên chỉ huy cầm roi quát.

Trước khi nằm hẳn xuống, Stephanie đưa mắt nhìn bọn chúng để nhận mặt. Tất cả 7 tên này sắp làm nhục nàng. Nàng cần ghi nhớ mặt chúng để sau này sẽ trả thù từng tên. Nàng sẽ giết chúng! À, không, sẽ làm chúng thành những kẻ tàn phế suốt đời!

Nàng nằm xuống, nhưng ...

Khi tên chỉ huy cầm roi bắt đầu cời áo thì nàng nhanh như chớp co hai chân đạp mạnh vào hạ bộ hắn ...

Nhưng hắn vội lùi lại và nàng đạp trượt! Đám tùy tùng chạy đến giữ chặt hai chân nàng lại. Tên chỉ huy cười lên bụng nàng, bắt đầu đánh nàng. Hắn tát rất mạnh và má bên này rồi má bên kia, nắm cặp vú nàng vặn xoáy làm nàng đau khủng khiếp. Vừa đánh hắn vừa quát:

- Mày là con bò cái ... Mà là con bò cái ... Rồi mày sẽ thấy ...

Stephanie gào thét nhưng không giã giũa ... Trong lúc bị cưỡng hiếp, nàng gào thật to mong quên đi, át đi những cử chỉ của hắn, cũng như tiếng rên khoái trá của hắn.

Tên thứ hai, thứ ba, thứ bốn, thứ năm, thứ sáu đều "theo gương" chỉ huy và nàng vẫn tiếp tục gào để quên đi tất cả.

Tên cuối cùng đã đứng bên nàng và nàng thấy vóc người cao lớn, chắc

nịch, rần rỏi của hắn như một bức tượng khổng lồ, gồ ghề và hoang dã nom vừa ghê sợ lại vừa có cái tò mò thu hút.

Hắn không thô bạo, không vội vã, dường như muốn tận hưởng khoái lạc của sử cữu chiếm ác độc này. Và dường như hắn muốn cả nàng, dù không chịu, cũng phải thụ hưởng cùng hắn.

Hắn thì thầm một cái tên hình như là "Serguéev!" Nàng nghe như thể đó là một mật hiệu, một mật lệnh.

Stephanie đáp lại:

- Serguéev!

Tấm thân hắn đè nặng lên nàng và xấu hổ, nhục nhã, nàng buông thả cho hắn ... Nàng lúc này ra sao, không hiểu nổi nữa. Và nàng ảm ức khóc. Cũng chẳng hiểu vì sung sướng hay vì căm giận.

Cuối cùng, hắn từ từ nhấc tấm thân nặng nề ra khỏi nàng. Stephanie kiệt sức nhưng đồng thời cũng lâng lâng một cảm giác thanh thản kỳ lạ. Nàng chỉ nghĩ một điều: vậy là nàng sống. Vậy là nàng đã thoát khỏi nỗi nguy hiểm. Nàng sẽ không bị chúng trói vào vòng sắt chôn trong bức tường kia nữa. Nàng đã chấp nhận làm nô lệ cho chúng để chờ ngày giải thoát.

Stephanie mừng rỡ nghĩ đến Pompette, đến René, đến hai đứa con sinh đôi thân yêu và nàng có nghị lực, đủ dũng cảm vượt qua những thử thách này. Nàng sẵn sàng chịu đựng tất cả. Và như vậy là nàng đã vượt qua được tình trạng xấu nhất rồi.

Bọn chúng lục tục ra khỏi gian phòng. Serguéev ra sau cùng và lát sau hắn quay vào, quăng bộ quần áo lên tấm thân loã lồ của nàng.

Stephanie dậy, mặc quần áo và đợi. Hai tên lính coi tù bước vào. Nhìn chúng, nàng thấy ngay rằng chúng không hề biết chuyện gì vừa xảy ra ở đây. Nàng xấu hổ, nhưng vẫn ngẩng cao đầu. Nàng chỉ là tù binh và bọn chúng muốn làm gì nàng chẳng được: giết, hành hạ, cưỡng hiếp, đánh đập ...

Hai tên lính giải nàng đi qua gian phòng lớn và những tên vừa cưỡng hiếp nàng đều có mặt ở đó. Chúng đang cúi xuống tắm bản đồ trải rộng. Chúng không thèm ngẩng lên nhìn nàng, trừ Serguéev đưa mắt theo hai tên lính đang giải nàng đi xa dần. Stephanie thoáng nhận thấy vẻ ái ngại trong mắt hắn ... có vẻ hắn muốn giúp gì nàng chẳng?

Hai tên lính đưa nàng ra hành lang rồi xuống thang gác trơn như mỡ, vào một phòng giam hẹp và ẩm thấp, chỉ có một cửa sổ nhỏ trên cao, để ánh sáng bên ngoài lọt vào, Stephanie nằm vật lên tấm phản nhỏ có nệm rơm. Mùi rơm ẩm mốc xộc vào mũi nàng.

Hai tên lính đã đi ra ngoài và khoá cửa phòng giam lại. Còn một mình, nàng chìm vào một trạng thái gần như như bất tỉnh, hôn mê.

Chúng đem vào cho nàng một cà - mèn đồ ăn và một xô nước. Nàng cố gắng nuốt thứ thức ăn nguội tanh, nấu bằng khoai tây với ít mỡ gân. Nàng kiên nhẫn nhai rất lâu và nhớ lại thưở nhỏ nàng đã từng nhai như thế những rễ cây giòn ngọt, khi nàng dạo chơi trong những khu rừng bao quanh lâu đài của nàng.

Tối hôm đó không xảy ra chuyện gì. Người ta lại đem đến cho nàng một cà - mèn thức ăn và một xô nước. Số phận nàng sẽ ra sao đây Liệu chúng còn tra hỏi nàng nữa không? Người đem qua cứu René thoát khỏi lưỡi kiếm tên chỉ huy đã quên nàng chẳng? Stephanie có một linh cảm kỳ quái là người đó sẽ là ân nhân của nàng, sẽ giải thoát cho nàng ra khỏi căn hầm tối tăm và hôi hám này.

Hôm sau, Serguéev đến và kéo nàng đứng dậy không cần ý tứ gì hết. Hắn không biết tiếng Pháp và nàng không thể nói năng gì với hắn. Hắn chỉ là một con thú hoang dã.

Bốn, năm hoặc sáu ngày gì đó cứ tiếp diễn. Nàng không biết là mấy ngày, bởi nàng chẳng buồn biết đến nữa.

Nàng được chuyển sang một phòng giam khác, đỡ hơn và còn có giường, có chăn đệm. Thức ăn cũng bắt đầu khá hơn đôi chút. Ngày nào Serguéev cũng vào, có hôm hai lần. Nàng cảm giác như hắn cần đến nàng, như hắn mê mệt nàng và nàng loé lên một tia hy vọng. Lúc này nàng chỉ cầu mong có một điều là thoát chết. Ngoài ra nàng bất chấp.

Rồi một hôm chúng dẫn nàng ra hành lang, leo lên một thang gác tối tăm và dốc đứng. Lần này nàng được bàn giao vào tay một đám phụ nữ Nga. Họ nhận nàng như nhận một thứ hàng hoá nào đó.

Stephanie bước vào gian bếp rộng, một bếp lò lớn lửa cháy rùng rục. Trước mặt nàng là một thùng gỗ to, đựng nước nóng, bốc hơi mù mịt. Những người đàn bà kia kỳ cọ cho nàng bằng những động tác thô bạo, như thể kỳ cọ cho một con vật.

Đám phụ nữ giao nàng cho một tốp quân nhân mà nàng chưa hề gặp bao giờ. Đám quân nhân này có vẻ "cao cấp" hơn những quân nhân hôm trước, bởi họ ăn mặc sạch sẽ, và dáng điệu cũng đàng hoàng, nghiêm chỉnh hơn.

Đám này bao quanh nàng, Stephanie đi giữa họ. Sau khi lên một thang gác, họ dẫn nàng dọc theo một hành lang rồi đến một ô cửa có hai lần cánh, trông ra một sân rộng. Ngoài đó lính tráng đang tập, một số xếp thành hàng.

"Chúng sắp bắn ta đây - nàng thầm nghĩ - Thế là hết!" Đầu óc nàng rối bời.

Nàng nghĩ đến đủ thứ chuyện nhưng vẫn bước chân theo đám áp giải đi ngang qua sân.

Lại vào một cánh cửa, một hành lang, rồi cánh cửa nữa, hành lang nữa, cầu thang nữa. Tưởng như ang cứ đi hết cửa này, hành lang kia, cầu thang nọ không bao giờ dứt. Cuối cùng họ dẫn nàng vào một gian phòng lớn, sang trọng như phòng khách của một cung điện. Sàn lát đá cẩm thạch bóng lộn, trần cao treo đèn chùm pha lê, xung quanh là các thứ rèm quý. Một bàn giấy bằng gỗ gụ.

Đằng sau chiếc bàn đồ sộ và chạm trổ cầu kỳ là một chiếc ghế bành lớn. Một người khoảng 50 tuổi, ria mép rất rậm ngồi trong ghế. Đám áp giải Stephanie rẽ ra để nàng bước tới trước mặt người đàn ông oai vệ kia. Ông ta có vẻ quen với tác phong của một nhân vật mang tước vị cao và quyền hành lớn, nhìn nàng chăm chú bằng cặp mắt xanh biết. Nàng cố bình thần lại.

- Phu nhân Dytteville hay cô Stephanie Mourlon?

- Phu nhân Dytteville.

- Bà làm gì trong quân đội Pháp?

Ông ta nói bằng một thứ tiếng Pháp không chê vào đâu được, đồng thời còn vắn vỏi nữa. Giọng ông ta dịu dàng nhưng đầy giả tạo.

- Tôi sẵn sóc thương binh.

- Chỉ những seour trong tu viện Saint Vincent de Paul mới làm công việc ấy, chúng tôi biết. Bà đừng nói dối vô ích!

- Các nhân viên nấu bếp cũng làm công việc cứu chữa thương binh ngoài

chiến trường khi cần thiết.

- Thôi được. Bà sống tại Paris?

- Vâng.

- Vâng, thưa đại tá - một sĩ quan tùy tùng đứng sau lưng viên đại tá nhắc.

Stephanie nhắc lại:

- Vâng, thưa đại tá.

- Paris ... Paris ...

Viên đại tá đột nhiên trở nên mơ màng, cặp mắt như nhìn tận đâu xa lắc. Ông ta xoa hai bàn tay:

- Paris! Tôi đã sống ở Paris một thời gian dài! Một thành phố tuyệt diệu! Mọi người đều tươi vui, tận hưởng cuộc sống! Paris đúng là thần tiên! - Rồi ông ta thở dài - Chẳng bao lâu nữa Paris cũng sẽ bị đào xới lên thành những chiến hào ngang dọc, giống như nơi đây lúc này ... Ôi, tôi sẽ không còn được thấy Paris của ngày hôm qua nữa ...

Stephanie ngơ ngác nhìn viên đại tá. Nàng không sao hiểu nổi, làm sao ngài thị trưởng Haussman lại có thể sai người đào bới Paris lên thành những chiến hào ngang dọc? Làm sao có chuyện đó được? Cuộc "trò chuyện" này làm nàng lúng túng, không còn biết nên có thái độ như thế nào nữa.

Stephanie đinh ninh sẽ bị hỏi về số lượng sư đoàn, trung đoàn, về các cấp tư lệnh, chỉ huy, vậy mà người ta lại gọi nàng nhớ đến những kỷ niệm về Paris. Nàng nhìn viên đại tá và cố hiểu xem thế này nghĩa là sao.

Stephanie không muốn quay trở lại hầm giam tãm tối, không muốn gặp tên chỉ huy cầm roi, không muốn lại bị tên Serguéev kia cưỡng hiếp một cách chậm chạp nhưng hoang dã. Nhưng nàng phải làm gì? Là tù binh, nàng đâu có quyền muốn.

- Ta đã từng là bạn của ngài Morny và bây giờ ta vẫn quý ông ta. Đúng là một người quý phái, thông minh và hào hoa ...

Nàng mỉm cười nhìn viên đại tá. Nàng chợt nhớ lại đám cưới Amélie, nhớ lại lúc nàng cầm cuốn sổ nhỏ ghi tên những chàng trai nàng nhận lời nhảy, nhớ lại lúc René đứng bên nàng, nhớ lời mời của ngài Morny ...

- Ngài Morny! - Stephanie ngạc nhiên - Ôi, hôm nay tôi được gặp ngài đúng là một sự ngẫu nhiên lý thú. Tôi đã nhảy với ngài Morny trong tiệc cưới của ông Achille Resmont và cô bạn Amélie de Fermondy. Ngài có biết hai người này không, thưa đại tá?

Stephanie nói bằng giọng tự nhiên và đợm vẻ kiêu kỳ khiến mọi người kinh ngạc. Nàng như không còn là nữ tù binh đang bị hỏi cung nữa, không còn là người phụ nữ ai muốn làm gì cũng được. Nàng đã biến thành một nữ quý tộc danh giá, đang trò chuyện trong phòng khách sang trọng về những người mà cả chủ nhân - viên đại tá - và nàng - vị khách quý - đều quen biết.

Viên đại tá quay sang nói một câu gì đó bằng tiếng Nga với đám tùy tùng rồi đứng dậy, nói với Stephanie:

- Tôi không được hân hạnh quen ông Resmont, thưa phu nhân thân mến, nhưng tôi có được nghe nói về ông ta ... hồi tôi ở Paris ...

Ông ta quay sang xì xồ với đám tùy tùng, rồi nhìn Stephanie, dường như xin lỗi đã nói với họ bằng thứ tiếng nàng không biết.

- Thừa phu nhân thân mến, tôi vừa nói với các sĩ quan tùy tùng là tất cả chúng ta đều yêu Paris, yêu nước Pháp, yêu phong cách hào hoa của dân Paris. Tôi còn nói rằng những bộ quân phục này làm chúng tôi nhức mắt ... chỉ vì lòng ái quốc ... khốn nỗi hai nước chúng ta lại đang có chiến tranh.

- Vâng, đúng thế, chúng ta đang có chiến tranh, thưa đại tá.

Viên đại tá khẽ nhún vai, tuy rất nhẹ nhưng vẫn không lọt qua nổi mắt nàng. Nàng mỉm cười chờ đợi. Chỉ một cái tên nàng đột nhiên nhớ ra và nói lên đã đảo ngược tình thế.

- Tôi chưa hiểu ... có thật là phu nhân đã nhảy với ngài Morny ... trong bộ quân phục phu nhân đang mặc chẳng?

Stphanie dang nhẹ hai cánh tay để tỏ rằng nàng mặc quân phục cũng rất thích hợp, không có gì khiến người khác phải lấy làm lạ. Và nàng nói bằng giọng hồn nhiên:

- Bộ quân phục của tôi?

- Vâng, bộ đồ của nữ đầu bếp trung đoàn lê dương Bắc Phi.

Nàng dừng lại một chút, thở dài rồi nói bằng giọng du dương, thứ giọng khó nam giới nào cưỡng nổi bởi sức quyến rũ của nó.

- Ôi, đại tá.

Nàng như chân thành lấy làm tiếc là ông ta đã không biết được tại sao nàng lại mặc bộ quân phục này.

- Thừa đại tá, chúng tôi đang có cuộc hành quân sang nước Nga ... chắc ngài phải thấy chứ ...

Viên đại tá chưa hiểu nàng định nói gì. Thấy vậy nàng nói thêm:

- Ngài có biết những phụ nữ ... Những người vợ ...

Mặt viên đại tá rạng rỡ ra:

- Tôi hiểu rồi ... Những người phụ nữ ... những người vợ theo chồng ra chiến trường! Ôi, tình yêu! Tình yêu! Những người phụ nữ đó khoác bộ quân phục lên người để được theo chân chồng! Họ gia nhập quân đội! Đúng là lãng mạn! Ôi, những phụ nữ Pháp và tình yêu! Phu nhân cũng như vậy chứ gì?

Nụ cười và sự im lặng của nàng chính là sự thú nhận. Viên đại tá thích thú bước ra khỏi bàn giấy, đến bên nàng, nghiêng mình:

- Xin phu nhân ban cho chúng tôi niềm vinh dự được mời phu nhân tối nay dự bữa với chúng tôi. Chúng ta sẽ gác lại những gì đang chia rẽ nhau và chỉ nói đến Paris mà thôi.

Stephanie chìa tay ra. Viên đại tá nâng lên kính cần hôn. Stephanie trong đáy lòng rất hoảng sợ. Nàng vừa thắng điểm! Nàng vừa đoạt thắng lợi trong cuộc chiến đấu khó khăn, nhưng trò chơi này của nàng vẫn vô cùng nguy hiểm. Nàng chưa biết như vậy là sao: viên đại tá bố trí chuyện vừa qua để lừa nàng theo kiểu mèo vờn chuột hay ông ta thật sự nhớ Paris và muốn được sống lại những giây phút huy hoàng đó.

Viên đại tá quay sang các tùy tùng:

- Tối nay các ông sẽ là khách của tôi trong bữa tiệc. Người phụ nữ đẹp nhất thành phố Paris hoa lệ đã nhận lời ban cho chúng ta niềm vui được thấy nàng có mặt trong bữa tiệc tối nay.

Ông ta bước thêm vài bước, gọi:

- Boris Biotsky!

Giọng ông ta nghe hách dịch làm sao. Các sĩ quan tùy tùng đứng nghiêm, không dám hé một lời. Một trong số đó bước lên, đập gót giày:

- Có tôi, thưa ngài Đại tá.

Stephanie rùng mình, chăm chú nhìn viên sĩ quan. Đây chính là người nói câu "Y đã chết hẳn rồi", đã gạt lưỡi kiếm của tên chỉ huy lúc hẳn định giáng xuống René, kết liễu cuộc đời chàng. Cũng chính là người đã đập vỡ ngọn đèn bão của nàng. Chính chàng đã cứu René thoát chết ... Và ngay lúc đó nàng đã biết chàng là "đồng minh" của nàng.

- Boris thân mến. Ta biết ông thông thạo về những mode trang phục mới nhất ...

Boris nuốt nước bọt.

- Thưa Đại tá, chúng ta đang ở ngoài mặt trận và bây giờ đang chiến tranh.

- Boris! - giọng viên đại tá chuyển sang đe nẹt, hăm dọa, nhưng sau đó lập tức lại dịu dàng mơn trớn, tuy nhiên chất hăm dọa chỉ lẫn vào bên trong, không hề biến đi - Tối nay phu nhân Dytteville cần có một tấm áo dài lộng lẫy, xứng đáng với tước vị phu nhân và với ta. Với ta! ... Ông nghe rõ rồi chứ? Thôi, đi mà thi hành ngay!

Boris bước đến trước mặt Stephanie, nghiêng mình thi lễ.

- Tôi sẽ làm cho phu nhân thành một bà hoàng! - nói xong Boris đưa tay

cho nàng khoác.

- Tốt lắm, ta khen! - viên đại tá đột nhiên bật cười, vỗ tay tán thưởng.

"Thằng điên!" Stephanie nghĩ thầm lúc khoác cánh tay Boris ra khỏi phòng khách của viên đại tá. "Tên đại tá này đúng là một con quỷ, một tên bạo chúa và một thằng vũ phu. Ta kính sợ hắn nhưng cũng hy vọng có thể nhờ hắn mà ra khỏi đây, ra khỏi Sebastopol. Dù sao thì tuy là tù binh nhưng ta cũng đã từng khiêu vũ với ngài Morny! Và ta phải khai thác tình huống này".

Lại hành lang, cầu thang. Khoác tay Boris, ông sĩ quan "ân nhân" này dẫn nàng đi mãi, cuối cùng tới một cánh cửa nhỏ và ông ta đẩy cửa mở ra, tránh sang một bên để nàng vào trước.

Đó là một gian phòng trần thấp, tường quét màu sặc sỡ nhưng đã ố. Chủ yếu là màu đỏ, xanh lục và vàng. Góc phòng có một pho tượng thánh mạ vàng óng ánh. Bên cạnh pho tượng là một ngọn đèn đốt bằng dầu thực vật, toả ánh sáng. Stephanie nhìn thấy ba bông hồng đặt bên cạnh pho tượng thánh.

Một phụ nữ trạc 50 tuổi, cầm bàn là đang ủi những bộ quân phục trên mặt bàn rất lớn, chất đầy quần áo. Nhìn thấy Boris, bà ta ngừng tay vội đặt bàn là xuống rồi quỳ mọp trước ông. Không thèm để mắt đến bà ta, Boris dẫn Stephanie đến gần một chiếc ghế bành rộng, mời nàng ngồi.

- Cô ngồi xuống, Stephanie - ông ta gọi tên nàng theo kiểu như tên phụ nữ Nga - Cô thường mặc áo dài màu gì?

Do mỗi cảm tình sẵn có và thấy cách xưng hô thân mật của Boris, nàng cũng dùng cách thân mật đáp lại:

- Xanh lam, Boris! Đó là màu của lính trong trung đoàn lê dương Bắc Phi ... Màu đó rất hợp với tôi ...

- Ôi, cô đừng chua chát như vậy. Cô cần mặc màu gì nhạt, dịu dàng và thanh thoát, óng ánh như cặp mắt của cô vậy. Bằng thứ soie mượt mà như làn tóc cô. Nếu là xanh lam, phải là thứ xanh lam tươi mát, nhẹ nhõm đồng thời cũng đậm thắm như tâm hồn cháy bỏng của cô. Tại Sebastopol này cô muốn gì cũng có. Tôi sẽ tìm cho cô một tấm áo màu xanh lam thơ mộng.

- Ôi, Boris! Anh đúng là thi sĩ và là người có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời.

- Tôi đã từng sống ở Paris, đi cùng với ngài Đại công tước.

- Đại công tước?

- Ngài đại tá ấy chính là Đại Công tước Kirill Krassoktin ... cô phải cẩn thận với ông ta. Ông ta đa nghi lắm đấy.

- ... Bản tính và thất thường nữa ... Boris ... - nàng nhìn thẳng vào mắt người sĩ quan - Hôm trước trên cao nguyên, có phải là anh không đấy?

- Vậy là cô nhận ra được rồi à?

- Tôi nhận được qua giọng anh nói. Cảm ơn anh, Boris! Anh đã cứu được người đàn ông tôi yêu và ... từ lúc anh đập vỡ ngọn đèn bão của tôi, lúc nào tôi cũng nghĩ đến anh. Tôi tin chắc sẽ được gặp lại anh. Tôi đặt niềm tin vào anh, Boris. Tôi đã có được hai phép lạ, một là gặp anh và hai là vụ vừa rồi, khi nhắc đến ngài Morny ...

- Stephanie, tôi còn muốn tạo cho cô những phép lạ khác nữa ... Tôi sẽ cố gắng bằng tất cả trái tim tôi, Stephanie ...

- Tại sao?

- Mẹ tôi là người Pháp và cô đẹp lắm, Stephanie ... đẹp đến nỗi ...

Boris nâng bàn tay nàng lên và rất từ từ, đặt lên đó một cái hôn. Stephanie thấy rõ cặp môi áp vào bàn tay nàng nóng hổi và ngừng lại đó một lúc như ve vuốt. Boris say đắm nhìn nàng. Chàng khẽ nói rất dịu dàng, trù mến ...

- Hãy tin ở tôi, Stephanie ... Tôi sẽ làm những phép lạ cho cô. Không, cô đừng nói gì hết ... Tối nay tôi sẽ đến tìm cô ...

Đột nhiên chàng quay ra phía người đàn bà đang quỳ, nói vài câu ra lệnh bằng tiếng Nga ngắn gọn, rồi cầm ngọn roi đó, quất vào mụ ta. Mụ ta vội vã chui ra theo một khung cửa thấp. Nàng thấy chàng sĩ quan này rất đẹp trai, có tấm thân chắc nịch, cặp mắt dịu hiền, sâu thẳm và hơi buồn. Màu xanh của mắt chàng thắm lại và như luôn thay đổi sắc thái.

Cả một tốp phụ nữ, chừng một tá ủa vào phòng và quỳ sụp dưới chân Boris. Chàng vẫn không rời mắt khỏi Stephanie, trong lúc ra lệnh:

- Anna!

Một cô gái trẻ giơ cả hai tay về phía Boris. Stephanie không biết dáng điệu đó là cầu van hay ca tụng chàng. Boris nắm vai cô tay đẩy đến gần Stephanie.

- Con nữ nô này biết võ vế tiếng Pháp. Cô cứ việc sai phái nó! Cô cần phải đẹp, rất đẹp, đẹp vô cùng nữa kia đấy!

Nói xong chàng cùng đám phụ nữ ra khỏi phòng. Cô gái nữ nô vẫn đang quỳ mọp dưới chân nàng. Stephanie định kéo cô gái đứng dậy, nhưng cô ta không dám, vẫn cứ quỳ nguyên như thế.

- Cô tên gì?

- Con là Anna! Ông chủ đã trao con cho bà.

- Cô thường làm công việc gì?

- Con làm bất cứ việc gì ông chủ sai. Con là nông nô ... con chỉ biết tuân lệnh ... Con rất sung sướng được bà sai bảo.

- Cho ta chiếc lược và bàn chải.

Anna không tìm ra được thứ tiếng Pháp để đáp lại. ô vội vã chạy đến hai cánh cửa nhưng cả hai đều đóng chặt.

- Ôi, bà đợi cho một chút - cô ta nói.

Một giờ sau, đám đầy tớ nữ chen chúc ủa vào, mang đủ thứ bao bọc, đem đặt lên mặt bàn. Mụ chỉ huy có tuổi, chắc là quản gia, mở gói to nhất và dài nhất, trong một không khí im lặng trang nghiêm. "Ở Sebastopol này thứ gì cũng có" Stephanie thầm nghĩ. Trong gói là một tấm soie tuyệt đẹp màu xanh da trời. Đám đầy tớ reo hò tán phục.

Stephanie bỗng trào nước mắt. Nàng đứng dậy lúc mụ quản gia bước đến lấy số đo. Mụ cười bỏ bộ quần phục đầu bếp trên người nàng ra, rồi đo. Sau đấy mụ mở cuộn vải soie lên bàn. Dáng điệu nhanh đến nỗi Stephanie không thể ngờ, mụ cắt thành những mảnh rồi đưa cho đám phụ nữ dưới quyền, miệng ra mệnh lệnh bằng tiếng Nga, chắc là hướng dẫn cách may.

Vì phu nhân Dytteville, cả một xưởng may được cấp tốc thành lập và đám nữ nô làm việc hối hả như tổ kiến.

Một tên lính đẩy cửa bước vào, bưng một khay đầy các món ăn ngon lành, đặt trước mặt Stephanie. Bây giờ thì không còn thứ gì làm nàng ngạc nhiên nữa. Nàng cảm thấy như lạc vào một thế giới kỳ quái và huyền ảo. Nàng bảo Anna, lúc này đang thoăn thoắt khâu cùng với những phụ nữ khác.

- Chị ăn với tôi ...

- Không, không! - cô gái hốt hoảng đáp - May xong áo cho bà chúng con mới ăn. Phải làm sao cho bà đẹp lộng lẫy để đến với ngài Đại Công tước.

"Vậy ra là thế!" Stephanie thầm nghĩ "Sau tên chỉ huy cầm roi, sau những tày tùm của hắn, sau thằng cha dữ dội Serguéev bây giờ đến ngài Đại Công tước!" Lúc này nàng được đám đầy tớ gái kỳ cọ tắm rửa và bây giờ thì được một đám khác may quần áo và trang điểm.

"Nhưng không sao! - Stephanie nghĩ tiếp - Vậy là ta với mi sẽ gặp lại nhau kiểu như vậy. Ta thề mi sẽ không chiếm đoạt được thân xác ta đâu mà ta cũng không chịu quay trở lại hầm giam!".

Stephanie để đám nữ nông nô thử áo trên người nàng. Sau khi bọn họ hoàn chỉnh và đã mặc tất cả lên người nàng. Stephanie lấy lược chải tóc. Bọn họ mang đến cho nàng gương soi và các thứ phấn sáp để nàng tha hồ lựa chọn.

Lúc Boris quay vào đó, Stephanie kiêu hãnh nhìn chàng. Chàng sĩ quan Nga đứng sững người, kinh ngạc, không nhận ra được nàng nữa. Chàng từ từ bước đến, chân rón rén như thể sợ hình bóng tuyệt diệu kia sẽ đột nhiên biến mất.

- Stephanie!

Nàng đứng bất động, ý thức được giá trị của mình và tràn đầy tự tin, thì thầm với Boris, như một mệnh lệnh:

- Anh hãy thưởng gì cho họ đi, Boris!

Vừa nói, tay nàng vừa trở đám phụ nữ nông nô đang đứng nép vào tường. Chàng ngạc nhiên, lấy một ít tiền quăng cho họ.

- Chỉ có thể thôi à?

Boris lại thọc tay vào túi và quăng ra một nắm tiền thêm cho đám phụ nữ nông nô, mắt không thèm nhìn họ mà vẫn không rời Stephanie. Đám nữ nông nô quỳ ngay xuống, lầm rầm cảm ơn ông chủ.

Boris đưa tay ra để Stephanie khoác và họ thong thả bước, như để đến dự một cuộc vũ hội cung đình. Họ lại qua cả một loạt hành lang, cầu thang, và nàng chỉ nhận ra được đôi chỗ lúc trưa đã đi qua, bởi quá nhiều và hình dáng mỗi nơi một khác nàng không sao nhớ nổi.

Đến một chỗ, Boris rẽ ngang và họ bước vào gian đại sảnh như những gian đại sảnh nàng được đọc trong cuốn tiểu thuyết hiệp sĩ. Một lò sưởi rất lớn choán tới một phần ba bức tường phía sau. Trước lò sưởi là một chiếc bàn lớn được vô số giá nến, mỗi giá có rất nhiều đế cắm nến soi sáng. Hai bên lò sưởi, giống như trong một cung điện thời trung cổ, là hai dãy đuốc lớn cháy rùng rục.

Tất cả khách khứa đã có mặt. Nàng đưa mắt nhìn một vòng khắp lượt với vẻ mặt kiêu hãnh. Lúc đến gần, nàng thấy trên bàn có những lẵng hoa quý, những đĩa dát vàng, những bộ đồ ăn bằng bạc nạm xà cừ. Trong lò sưởi khổng lồ, những khúc gỗ to đang cháy.

Đầu ngẩng cao, miệng tươi cười, Stephanie đẹp lộng lẫy. Tim nàng thắt lại khi nghĩ, trong cuộc chiến tranh quân Pháp khó mà thắng được lắm, bởi tiếp tế khó khăn, nhà trại dựng vội không chống chọi nổi với mưa và bão

tuyệt dữ dội ở đây.

Boris dẫn nàng đến chiếc ghế bành thứ hai và nàng đoán đó là vị trí của nàng trong buổi tiệc.

Đại công tước đứng đón nàng. Ông ta mở một chiếc hộp nhỏ.

- Xin công nương cho phép.

Nàng nhìn vào hộp, thấy một sợi dây chuyền vàng đính những hạt kim cương lấp lánh trên đáy hộp bọc nhung đen.

- Tặng công nương để tỏ lòng thán phục nhan sắc phi thường của công nương.

Stephanie không hề ngạc nhiên. Bởi nàng biết giá trị của mình và những lời ca tụng như vậy nàng đã từng nghe thấy nhiều lần. Nàng mỉm cười đỡ sợi dây chuyền đặt lên ngực, chỗ bắt đầu khe vú. Dáng điệu vô cùng duyên dáng, nàng quay người, hướng gáy ra phía trước cho Đại Công tước, để ông ta sửa lại sợi dây chuyền và cài khoá cho nàng.

Viên Đại Công tước vội vã giúp nàng và Stephanie thấy bàn tay ông ta rụt rè chạm vào làn da ở gáy nàng. Ông ta cài xong, nghiêng mình mời nàng ngồi xuống ghế. Ngồi xuống xong, Stephanie duyên dáng đưa tay mời Đại Công tước rời lần lượt tất cả những khách khứa ngồi theo.

Thái độ xử sự của nàng rõ ràng là thái độ của nữ chủ nhân, như thể chính nàng là bà chủ và tất cả những vị khách kia đều do nàng mời và bây giờ được nàng tiếp. Mọi người đều phục tùng Stephanie và họ sững sốt thấy đáng vẻ kiêu hãnh, đài các của nàng.

Stephanie thầm quyết định, ván bài này nàng phải thắng. Nàng phải đoạt

lấy tư thế chủ động, chi phối mọi thứ ở đây, phải bắt những kẻ thù Nga kia không được coi nàng là tên tù binh Pháp thảm hại mà là một bậc mệnh phụ cao quý, để lát nữa sau dạ tiệc, nàng được quyền có một phòng riêng với cô hầu Anna.

Trong lúc đó tim nàng đập dồn dập. Nỗi sợ hãi và lo lắng làm bụng nàng quặn đau. Thần kinh nàng căng thẳng đến tột độ và nàng phải lấy hết nghị lực để thực hiện cho được điều nàng dự tính và quyết tâm hoàn thành.

Đám gia nhân, mặc đồng phục bằng satin, màu sắc sặc sỡ chạy lăng xăng, tiếp rượu vang. Viên Đại tá đứng lên, nâng cốc. Mọi người cũng cầm cốc đứng lên theo. Stephanie cũng vậy.

- Chúng ta hãy cạn cốc chúc thắng lợi của chúng ta! - viên đại tá Đại Công tước nói.

Trong lúc xung quanh hoàn toàn lặng lẽ, Stephanie lạnh lùng đặt ly rượu xuống bàn. Mặt nàng nhìn tất cả các cặp mắt đang ngạc nhiên chĩa về phía nàng. Stephanie nhìn sang Đại Công tước đứng bên cạnh:

- Thưa Đại Công tước Kirill Krassotkin, tôi là người Pháp. Tôi lại là người lính! Ngài và các vị có mặt ở đây sẽ nghĩ về tôi thế nào, nếu như tôi cạn cốc để chúc nước Nga chiến thắng?

Mọi người chưa biết phải phản ứng ra sao thì Stephanie đã cầm cốc rượu trở lại, đứng lên nói tiếp. Nàng cố giữ để bàn tay khỏi run:

- Thưa các quý ngài - nàng nói giọng quả quyết - Tôi xin cạn cốc chúc hoà bình giữa hai tổ quốc chúng ta!

Nàng ngửa cổ uống một hơi cạn cốc vang rồi quăng chiếc cốc rỗng ra phía sau lưng.

- Chúc hoà bình! - Viên đại tá gầm lên.

- Chúc hoà bình! - các khách sĩ quan đồng thanh nhắc lại lời cấp chỉ huy.

Nét mặt Stephanie vẫn tươi cười trong khi hai bàn tay nàng phải bấu chặt vào thành bàn để khỏi xiêu đi mất, do không chịu nổi sự căng thẳng này. Nàng chỉ là tên tù binh thảm hại và đơn độc vậy mà đang phải đương đầu với tất cả những kẻ nắm toàn bộ quyền lực ở đây.

Bữa tiệc bắt đầu. Một bữa tiệc linh đình đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nguyên các món nguội để ăn phụ cũng đã gồm rất nhiều loại cá, thịt, rau tươi ... Đến các món nóng thì mỗi món mỗi khác, món nào cũng ngon, quý và được đưa ra liên tiếp hết món này đến món khác.

"Sebastopol, chỉ thiếu quân số thôi, còn chưa bị phong toả chút nào, vẫn liên lạc thoải mái được với bên ngoài", Stephanie thầm nghĩ trong lúc nghe viên đại tá Đại Công tước tán tụng nàng. Ông ta so sánh mắt nàng với những bông lưu ly thảo. Hai tên gia nhân bê cả một chậu lớn chất đầy hoa quả tươi.

Stephanie lại thầm nghĩ "Quân ta không thể chiếm nổi Sebastopol bởi bọn chúng vẫn nhận được đầy đủ các thứ hoa quả phong phú thế này. Chúng cũng nhận được đầy đủ vũ khí đạn dược, rồi cả quân bổ sung nữa. Trong khi quân chúng ta thì chẳng có gì hết!".

Cuộc dạ tiệc đã bắt đầu náo động. Đám khách sĩ quan nốc rượu vào, hò hét âm ỉ bằng cả tiếng Nga lẫn tiếng Pháp. Stephanie để ý thấy Boris uống rượu rất ít và thái độ lạng lẽ. Trong khi viên đại tá Đại Công tước đã hơi say, hết lời ca tụng nàng. Ông ta liền thoảng tán tỉnh Stephanie, bảo làn tóc nàng giống như một cánh đồng lúa chín, cặp môi nàng ngon như trái anh đào, da nàng nõn nà như cánh hoa hồng.

Cách tán tỉnh của viên đại tá quá tầm thường, thô thiển, nhưng Stephanie vẫn tỏ ra thích thú, khen ông ta nói tiếng Pháp giỏi và nàng vui vẻ khích thêm ông ta. Mặc dù trong đáy lòng chỉ muốn nhổ vào cái bộ mặt đáng ghét kia, nhưng nàng vẫn tỏ ra lịch sự duyên dáng. Viên đại tá táo bạo cầm tay nàng:

- Công nương hãy nói là công nương yêu ta đi, con chim bồ câu của ta!

- Ôi, ngài Đại Công tước! - nàng mỉm nhẹ, miệng vẫn tươi cười và rút tay ra khỏi bàn tay y - Ngài Morny đâu có ăn nói kiểu như ngài vừa rồi.

Nghe nhắc đến tên người bạn cao quý Pháp mà y xưa nay vô cùng thán phục, y giật mình vội thanh minh:

- Xin công nương thứ lỗi. Công nương đẹp quá. Xin công nương cho phép ta nói rằng nàng đẹp vô cùng và cho phép ta hy vọng nàng sẽ yêu ta.

- Ít nhất thì cũng phải nói cách như vậy, thưa ngài Đại Công tước! Thái độ tế nhị của ngài khiến tôi rất hài lòng.

Viên đại tá nhìn Stephanie chăm chú. Cặp mắt y đã dại đi. Stephanie cúi xuống khẽ nói với y như thể tâm sự.

- Ngài đại công tước, xin ngài hãy ban cho tôi sự tự do tình cảm của tôi ... đó là sự tự do duy nhất tôi có thể còn được hưởng, bởi tôi là tù binh của ngài, thưa đại tá Kirill Krassotkin ... Nhưng ngài là một đại quý tộc, ngài rất lịch sự hào hoa và tôi cảm thấy như tôi đang ở Paris.

- Không ... không ... - viên đại tá nói giọng ngọt ngào, đưa miệng lại sát miệng nàng - Ta mới là tù binh của nàng ... Stephanie!

Nàng không dám đẩy y ra một cách lộ liễu quá. Cặp môi viên đại tá đang tiến sát cặp môi nàng và nàng thì lùi dần lùi dần, đến lúc không thể lùi được nữa thì hai cặp môi sắp sửa áp vào nhau. Stephanie bối rối, không biết làm cách nào để tránh, nàng bèn thắm thì, cố để y khỏi tự ái:

- Ôi, ngài đúng là một người đầy sức quyến rũ, thưa ngài Kirill Krassotkin ... Ngài làm cho đàn bà đều phải mê ngài. Tôi sắp sửa quên tôi là kẻ thù của ngài, trong khi bốn phận của tôi là phải coi ngài là kẻ thù.

Viên đại tá lần tìm bàn tay nàng, định ôm nàng. Miệng y phả ra toàn mùi rượu đang sắp áp vào miệng nàng. "Ván bài" của nàng lúc này đã đến pha nguy hiểm. Viên đại tá đã bốc nóng đầu và gần như thành điên cuồng. Stephanie đã thấy rõ mình không còn biện pháp gì nữa thì Boris ngồi bên đột nhiên cứu nàng. Chàng đứng bật dậy.

- Ôi, phu nhân làm sao vậy? - Chàng lấy giọng lo lắng hỏi - Sao mặt phu nhân đột nhiên tái nhợt đi thế kia?

Viên đại tá đột nhiên đứng phắt dậy, mạnh đến nỗi làm nàng hốt hoảng. Y loạng choạng vịn vào lưng ghế bành và nhìn thẳng vào nàng bằng cặp mắt đờ đẫn như bằng thủy tinh. Trong cặp mắt luôn biến đổi sáng tối.

Stephanie tựa đầu vào ngực Boris. Chàng cúi đầu xuống nàng, nói rất khẽ:

- Cô hãy xin lỗi đi ...

Trông mặt chàng, Stephanie thấy chàng còn hốt hoảng hơn cả nàng. Bộ mặt tái nhợt đến mức không hiểu tại sao Boris lại bị kích động đến mức ấy. Nàng chỉ biết nàng đang rơi vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm và Boris đang tìm mọi cách để cứu nàng.

Bữa dạ tiệc hôm nay chỉ là một thứ trò trá hình, một dạ hội hoá trang. Xung

quanh nàng, các khách khứa đều say khướt. Họ la hét, cười hô hố, khóc rưng rức và nhiều người say quá, gục xuống bàn li bì, hoặc vắt đầu lên lưng ghế, mắt đờ đẫn.

Họ say nhưng họ cũng đang chờ sự kết thúc, một sự kết thúc đầy lý thú. Và họ đang chờ một mệnh lệnh của chủ soái. Nhưng mà mệnh lệnh gì? Nàng tự hỏi.

- Thưa ngài Đại Công tước - nàng lúng túng nói, như thể nàng ghen không thở nổi.

- Thưa ngài Đại Công tước - Boris nói - Phu nhân Dytteville thấy trong người khó chịu và xin ngài cho phép phu nhân về phòng nghỉ.

- Phòng của nàng ư? Phòng nào? ... - viên đại tá dường như cố gắng định thần để hiểu được những gì đang diễn ra xung quanh.

Trong khi đó Stephanie lại hốt hoảng: "Về phòng? Phòng nào? Lại còn sắp xảy ra chuyện gì nữa chẳng? Hay người ta lại định nhốt mình lại?"

- Thưa ngài Đại Công tước, xin phép ngài cho tôi đưa phu nhân đi nghỉ.

- Ở, phải rồi, Boris thân tín của ta! ... Ông thu xếp để nàng nghỉ ngơi cho lại sức ... ta rất không thích nhìn thấy phụ nữ ốm yếu ... ngày mai ... con chim bồ câu của ta ... mai ta cũng sẽ lại tổ chức bữa tiệc như hôm nay và khi đó công nương sẽ không bị quá mệt như thế này ... công nương hiểu ý ta chứ? Công nương sẽ khỏe mạnh.

Viên đại tá đưa tay về phía cổ Stephanie, nơi có sợi dây chuyền kim cương, nhưng nàng không hiểu. Nàng bèn đưa tay lên cho y hôn. Viên đại tá loạng choạng, nâng cốc rượu:

- Chúc nàng công nương đẹp nhất!

- Chúc nàng công nương đẹp nhất - đám sĩ quan đồng thanh nhắc lại.

Tất cả các cốc đều bị giáng xuống sàn và vỡ thành một tiếng giòn tan. Tất cả lặng đi vì không khí yên tĩnh hoàn toàn, người ta chỉ nghe thấy tiếng tà áo dài sột soạt và tiếng hai tấm thân nặng nề đổ vật xuống sàn nhà.

Boris và Stephanie bình thần rời khỏi gian phòng. Lúc họ ra đến hành lang, chàng thì thầm:

- May mắn làm sao!

- Tôi mệt đến mức không muốn nhắc chân nhắc tay gì nữa.

- Ta sắp về đến nơi rồi.

Mụ quản gia ban trưa cắt quần áo cho Stephanie đã xuất hiện sau một chiếc cột lớn, giống như bóng ma. Mụ dẫn hai người vào một cánh cửa bọc sắt.

- Mụ ta sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ nàng, Stephanie. Anna sẽ hầu hạ nàng và nàng cần gì hãy sai bảo nó.

Họ bước vào trong phòng.

- Tôi hy vọng nàng sẽ hài lòng với phòng giam này.

Gian phòng này trang trí theo kiểu phương Đông, với rất nhiều rèm lụa, thảm len, gối nệm. Lửa trong lò sưởi cháy rùng rục. Pho tượng thánh, thứ không thể thiếu, được dát vàng sáng lên ở góc phòng. Stephanie cảm thấy người mệt rũ.

- Boris - nàng thì thầm nhìn chàng - Lại là anh! Một lần nữa anh lại làm phép lạ để cứu tôi!

- Đúng vậy, Stephanie!

Họ nhìn thẳng vào mắt nhau.

- Bữa tiệc hôm nay quả là khủng khiếp ... anh thừa biết rồi. Tôi đã định ninh không thể thoát ra ... Ôi, những tên đàn ông say khướt và cả ông Đại Công tước nữa ... tôi đã hoảng quá, Boris. Chưa bao giờ tôi bị một cơn sợ như vừa rồi ... anh không thể biết tôi sợ đến mức nào đâu ... may mắn thay, Boris, anh lại có ở đây cứu tôi ...

Nàng bước tới, ngả đầu lên ngực chàng. Stephanie yếu đuối. Nàng chỉ là nhi nữ ... Boris ôm nàng trong vòng tay.

- Anh hiểu chứ, em thân yêu. Em đã tỏ ra rất dũng cảm, nhưng em phải coi chừng ông Đại Công tước. Ông ta mà nổi cơn thịnh nộ thì sấm sét sẽ giáng xuống bất kể ai. Em đừng làm gì khiêu khích ông ta, nhất là khi ông ta đang say. Anh chưa thể nói ra hết với em được, Stephanie.

- Boris ...

Nàng hầu như không nghe chàng nói gì. Nàng nép vào ngực chàng. Bây giờ nàng có thể tự buông thả hoàn toàn, cảm thấy an toàn bên chàng, trong vòng tay chàng, lắng nghe tiếng tim chàng đập, cảm nhận hơi thở của chàng trên mái tóc. Đã bao nhiêu ngày nay Stephanie sống trong hồi hộp, lo lắng, bị những cơn sợ hãi hành hạ. Nhưng giờ đây nàng hoàn toàn yên tâm ... nàng không phải sợ gì nữa. Đã có Boris, nàng hoàn toàn yên ổn.

- Boris ... - Stephanie thì thầm.

Nàng khóc tím tấc. Chàng ghì chặt nàng trong vòng tay. Hơi thở ấm áp của chàng phả vào trán nàng, thái dương nàng. Nàng dưng hiến cặp mắt cho chàng, dưng hiến đôi môi. Chàng áp môi chàng vào đó rất lâu ... rồi chàng nhắc bổng nàng lên, đem đặt vào giường.

- Boris! Đừng bỏ em ... đừng đi đâu hết ... lão Đại Công tước có thể đến đây tìm em ...

- Ông ta không đến đâu, Stephanie. Em hãy bình tĩnh. Đã có anh che chở cho em. Nhưng anh phải ra đó, cùng với họ. Phải thế, vì em!

Hai người nhìn nhau say đắm. Boris hôn vào môi nàng và phải cố gắng lắm chàng mới dứt ra được. Chàng buông nàng và đi gọi Anna.

*

Hôm sau Stephanie ngồi ăn tối với viên đại tá và tất cả các sĩ quan. Trên bàn đầy hoa tươi. Thức ăn cũng phong phú và sang trọng, nhưng không khí có một vẻ gì khác mà nàng không giải thích nổi. Viên Đại Công tước ngồi giữa, một bên là nàng và một bên là Boris.

Boris đã kể trước với nàng về những ý thích oái oăm của Đại Công tước, thói kiêu hãnh của y, niềm tự hào là đã sống ở Paris và có bạn là ngài Morny. Nhưng chàng chưa kể gì thêm để nàng có thể hiểu được tại sao bữa tối nay, không khí lại khác hẳn như vậy. Rồi đến những hôm sau, bữa ăn tối cũng kiểu này tiếp diễn. Thành như một công thức, một tập tục.

Trong những bữa ăn đó, Stephanie kể cho viên đại tá nghe về Paris, về những người quen biết của y và ca ngợi y có một vẻ u sầu đầy quyến rũ, bởi viên đại tá luôn tự hào là có tài chinh phục không chỉ đàn bà mà cả đàn ông.

Stephanie cố gắng chịu đựng cái không khí tẻ nhạt đó, cố chăm chỉ lấy lòng viên đại tá, cười với y, mắng yêu y, đồng thời cũng rộng lượng tha thứ mỗi

khi y làm điều gì đó nàng không hài lòng. Nàng làm tất cả những chuyện đó theo lời khuyên của Boris. Chàng bảo rằng y sẽ không làm gì được nàng đâu. Nói cho cùng y là kẻ đáng thương. Ham chơi lạc thú vậy mà y phải chịu cảnh buồn chán tại thành phố Sebastopol này. Chàng khuyên nàng nên làm y giải khuây. Mặc dù chưa hiểu tại sao, nhưng nàng vẫn cố gắng làm theo ý chàng.

Stephanie có thêm nhiều bộ áo váy mới.

Viên đại tá tặng nàng một chiếc trâm tuyệt đẹp đến nỗi nàng từ chối, phải mua đó vài ngày nàng mới dám nhận, do Boris khuyên nàng.

Boris! Stephanie không biết nàng đã trao thân cho chàng vì niềm biết ơn, bởi chính chàng đã gạt lưỡi kiếm và nói "Y chết hẳn rồi" và cứu được René thoát chết, bởi chàng đã cứu nàng mấy phen, hay vì nàng yêu? Vì chàng yêu nàng tha thiết làm nàng cảm động và cũng vì chàng đẹp trai và nàng yêu chàng ...

Stephanie tự nhủ "Ta yêu Boris. Trước đây ta đinh ninh không thể yêu ai khác ngoài René, vậy mà bây giờ ta yêu Boris. Tại sao lại như thế, chính ta cũng chưa hiểu... Có thể vì đơn giản ta là đàn bà và chàng là đàn ông ... Ta là kẻ đàn bà bất hạnh, khổ khổ, bị bỏ rơi, đơn độc giữa kẻ thù. Giữa lúc đó Boris xuất hiện, khỏe mạnh, đẹp trai, tự tin. Chàng đã chú ý đến ta, yêu ta, che chở cho ta và ta đã ngã vào vòng tay chàng để tìm một chỗ dựa vững chãi ..."

Mà đúng vậy. Một người đàn bà xinh đẹp, mỏng manh, yếu đuối khi gặp một người đàn ông vững chãi khỏe mạnh, tự tin làm sao không ngã vào được? Tràn ngập lòng biết ơn, tràn ngập niềm cảm phục, một buổi tối, Stephanie đã ngã vào lòng Boris thì thầm: "Em yêu anh, Boris!" Chính nàng đã thốt lên câu tỏ tình ấy trước.

"Trái tim ta, thân thể ta đều muốn dựa vào chàng. Tâm hồn ta, thân xác ta đang cần được che chở, được thương yêu. Ta khao khát sức mạnh của Boris biến thành sức mạnh của ta, bởi ta chỉ là kẻ yếu đuối. Chính vì vậy mà ta khao khát tình yêu của chàng"

Stephanie không cảm thấy mình phản bội René. René vẫn hiên diện. Nàng không phản bội chàng. Việc nàng yêu Boris là điều tự nhiên. Nàng quá cô đơn, quá yêu đuối và nàng cần Boris cúi xuống nàng, ôm nàng vào vòng tay để giữ gìn nàng, che chở nàng và yêu nàng. Cũng có thể nàng yêu Boris vì chàng yêu nàng với toàn bộ sức lực, bởi thân thể chàng đòi hỏi thân thể nàng, bởi chàng yêu nàng, chiếm lĩnh thân thể nàng hoàn toàn không phải lợi dụng tình trạng khó khăn của nàng.

Từ buổi tối lần đầu tiên Stephanie hiến dâng toàn bộ thân xác cho Boris, nàng nhận ngay ra rằng nàng rất cần đến thân xác chàng. Stephanie không thể sống thiếu tình yêu. Nàng không thể sống thiếu đàn ông và nàng đã phải tự nhủ rằng may mắn thay nàng đã gặp được Boris. Nàng biết rằng rồi nàng sẽ gặp lại René và hai người sẽ được hưởng lại những đêm "của họ". Nhưng Boris quá dịu dàng, quá tình cảm.

Những ngày sau nàng trở thành gắn bó chặt chẽ với chàng. Câu "em yêu anh" nàng thốt lên với Boris chứa đầy một nỗi khát khao, lòng biết ơn, một nhu cầu được che chở. Tình yêu nảy nở thành một tình cảm sâu đậm như thể đã bắt rễ ngang dọc bên trong thân thể nàng.

Thật nguy hiểm. René vẫn là người tình đầu tiên và nàng sẽ mãi mãi giữ mối tình đầu đó. Nhưng mỗi khi thân thể Boris quyện vào thân thể nàng, Stephanie thấy mình bỗng chốc quên René. Sức mạnh tình yêu của Boris như đã đẩy lùi tình yêu René âm ỉ trong lòng nàng.

*

Stephanie đã là nhân tình của Boris một tháng nay rồi.

Đã một tháng, tối nào Boris cũng đến đưa nàng đi ăn tối với viên đại tá rồi lại đưa nàng về phòng và nhiều đêm chàng ở lại luôn. Còn bình thường về phòng chàng rồi khuya mới đến với nàng.

Tối hôm đó, chàng đến vào giờ như thường lệ và nàng đã đi nằm. Chàng đến để đưa nàng đi ăn tối với viên đại tá.

- Sao, em vẫn chưa mặc quần áo kia à?

- Boris, hôm nay em không ra đó ăn đâu ...

- Sao vậy, em thân yêu?

Anh muốn nói với ông ta thế nào thì tùy anh ... nhưng hãy bảo là em không được khỏe. Anh làm cách nào để ông ta đến đây.

- Ông Đại Công tước?

- Vâng, anh xử sự cách nào thì tùy. Điều em cần là anh bảo ông ta rằng anh đề nghị ông ta đến thăm em. Anh bảo là anh đề nghị, đừng nói là em muốn thế.

15 phút sau viên đại tá giận dữ bước vào, theo sau là Boris.

Stephanie nằm yên trên giường, trán đắp tấm khăn ướt. Anna quỳ bên cạnh đang nhúng ướt một khăn khác để thay vào chiếc đã sắp khô. Không để viên đại tá nói gì, Stephanie đã nức nở nói ngay:

- Thưa Đại Công tước, em rất lấy làm tiếc. Ngài tha lỗi cho em ... Nhưng đầu em vầng như búa bổ, em thở rất khó khăn. Anna, thay cho ta chiếc khăn ướt vào đây.

Anna vội vã thay khăn đắp trên trán nàng, miệng rên rĩ. Viên đại tá đã ngồi vào nơi chân giường.

- Công nương làm sao vậy, Stephanie? - Y lo lắng hỏi.

- Em không biết, có lẽ tại trong này ngột ngạt quá. Em thiếu khí trời ... Thưa Đại Công tước, ngài tất phải đoán được chứ? Em ru rú trong gian phòng này suốt ngày suốt đêm. Nếu có ra khỏi đây thì cũng chỉ là đến chỗ ngài ... Thiếu khí trời quá ... Nhiều lúc em tưởng như ngạt thở ...

*

Hôm sau, khoác trên người các tấm lông thú quý, Stephanie đi cùng viên đại tá và đám tùy tùng của y ra ngoài trời đi dạo trên bức tường thành. Không khí ngoài trời làm nàng tỉnh táo trở lại. Tối hôm đó nàng vui tươi hẳn lên và luôn miệng ca ngợi viên đại tá.

Thế là y đề nghị nàng hàng ngày đi cùng y thăm thú mặt trận.

Trong lúc huyền thuyên cười nói với viên đại tá, trong lòng nàng xót xa đau đớn. Nàng cầm ống nhòm nhìn ra phía xa, cố tìm dưới bầu trời xám đen nặng trĩu những ngọn đồi, những khe suối dưới thung lũng, nơi nàng cùng Pompette và các binh lính Bắc Phi đã leo lên. Phía bên, cao nguyên Inkermann trải dài. Chính nơi đó nàng đã cùng Pompette tham gia trận đánh. Chính nơi đó ban đêm nàng đã tìm thấy René bị thương ... và Boris đã cứu sống chàng.

Stephanie nhìn ra và tim thắt lại. René chắc vẫn đang mong tin nàng ... Nàng cố tìm trong những đám khói rải rác bốc lên kia đâu là nơi đã có những túp nhà gỗ dựng tạm để đơn vị nàng trú quân, những túp nhà ấy đã bị bão tuyết hung dữ quét đổ rồi. Nàng trở một điếm ở chân trời, hỏi:

- Kia là gì?

- Đây là Tratkir.

- Còn kia, phía sau đây?

- Tít xa ấy à? Thành phố nghỉ mát Yalta.

Nàng cảm thấy tình hình quân đồng minh quả là vô cùng tuyệt vọng. Tuyết đã phủ như một tấm vải liệm lên toàn bộ quân đội Anh và Pháp. Họ đang sống dở chết dở vì đói và rét. Một trận gió mạnh thổi trên cao nguyên và thung lũng, bốc tuyết lên cao thành một đám bụi trắng. Tuyết rơi đập vào tường thành dưới chân nàng kèm theo tiếng rít rú.

Một buổi sáng, bầu trời xám xịt u ám bỗng có một lỗ hồng và vầng mặt trời đỏ rực treo lơ lửng như một ngọn đèn lồng. Viên đại tá đứng bên nàng huyền thuyên ca tụng tháp pháo đài Malakof, một công trình kiên cố, hùng mạnh do nhà kiến trúc Todleben xây, đứng sừng sững, làm trụ cột cho toàn bộ hệ thống phòng thủ của thành phố Sebastopol.

Stephanie lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn quang cảnh thành phố Sebastopol trải dài trước mắt. Thành lũy chạy bao quanh. Nổi bật lên, bao trùm tất cả là pháo đài Malakof. Nàng chợt nghĩ, muốn chiếm thành phố Sebastopol, cần phải tấn công pháo đài Malakof. Chỉ cần chiếm được pháo đài Malakof lập tức toàn bộ hệ thống phòng ngự Sebastopol sẽ sụp đổ.

- Đẹp thật! Tuyệt đẹp! - nàng nói và chìa tay ra.

Viên đại tá Kirill Krassotkin đưa ống nhòm cho nàng. Stephanie ngắm thêm lần nữa thành phố Sebastopol với lũy thành vững chãi xung quanh. Nàng đưa mắt dò theo đường thành với những chỗ ngoặt, những pháo đài nhỏ và nàng nhìn ra cánh đồng bên ngoài.

Stephanie nhắm tịt con đường thoát ra khỏi đây. Ít lâu nữa, khi mùa đông

kết thúc, bắt đầu mùa xuân, chiến tranh sẽ lại tiếp diễn và nàng sẽ trốn khỏi đây. Trốn cách nào? Hiện nàng chưa biết. Nhưng nàng phải trốn về với đồng đội.

Mặc dù hiện nay nàng đã được khá thoải mái, không còn bị canh giữ nghiêm ngặt như một tù binh, nhưng Stephanie biết chắc chắn rằng nàng vẫn bị theo dõi chặt chẽ. Nàng thấy rõ vẫn có phụ nữ lẫn quất ngoài hành lang, trước cửa phòng nàng và nàng tin rằng nhất cử nhất động của nàng đều bị kiểm soát ngặt nghèo.

Những lúc Boris đưa nàng đến ăn tối với viên đại tá Đại Công tước cũng như đưa nàng về phòng, Stephanie vẫn nhận thấy có những bóng phụ nữ lấp ló sau những chiếc cột trong bóng tối nhìn nàng.

Đặc biệt là mẹ Karina, mà nàng đinh ninh là "quản gia", mẹ đã cắt bộ quần áo cho nàng hôm đầu tiên dự tiệc của viên đại công tước. Mẹ ta không nói tiếng Pháp và mỗi khi nàng hỏi mẹ bằng những từ tiếng Nga nàng học được, mẹ cũng không bao giờ trả lời.

Karina trung thành và tận tụy với Boris cả thân xác lẫn tâm hồn, nàng biết thế. Mỗi khi chàng đến, bao giờ mẹ cũng quỳ mọp dưới chân chàng như một tín đồ ngoan đạo trước Chúa Trời.

Một hôm nàng đã hỏi Boris:

- Mẹ ta làm sao thế? Lần nào nhìn thấy anh, mẹ cũng quỳ rạp xuống như thể anh là Thượng Đế của mẹ.

- Em nhận xét đúng. Anh là Thượng Đế của mẹ.

- Thượng Đế?

- Anh đã mua mụ ấy trong tay ông đại tá, nhưng anh còn mua cả mẹ mụ, em mụ, các đứa con của mụ, tóm lại anh mua toàn bộ gia đình mụ. Anh phải bỏ ra một khoản tiền rất lớn mới tậu được toàn bộ gia đình mụ để họ được đoàn tụ vì mỗi đứa lại là nông nô của một chủ khác nhau. Bây giờ toàn bộ gia đình mụ sống trong trang ấp của anh gần Kiev. Khi nào hết chiến tranh mụ sẽ được về đó với chúng. Mụ mang ơn anh mọi thứ và anh sử dụng mụ để trông nom cho em, để có kẻ hoàn toàn xả thân vì em. Mụ sẵn sàng chết vì em, cũng tức là vì anh. Bởi tình trạng của em thật ra rất nguy hiểm, em chưa biết đó thôi.

- Ông Đại Công tước chứ gì?

- Còn nhiều kẻ khác nữa.

- Kẻ khác?

- Chứ còn gì nữa. Xung quanh đây toàn là lính tráng và người ta tuyển vào đây phụ nữ để cung cấp cho đám lính tráng ấy.

- Em tưởng ông Đại Công tước ...

- Em đã chinh phục được ông ta. Ông ta mê em vô cùng. Ông ta tin rằng em là một mệnh phụ gần gũi với triều đình Pháp. Ông ta rất kính nể em. Nhưng buổi tối đầu tiên, em nhớ không? Hôm đó em đã đóng vai kịch tuyệt vời. Hôm ấy Đại Công tước đã có ý đồ khác. Sợi dây chuyền vàng nạm kim cương ... là thứ dự đầu tiên ... Chúng ta đều biết ... Hôm ấy bọn anh đã biết Đại Công tước tính chuyện gì.

Boris nhìn nàng rồi hạ thấp giọng kể tiếp:

- Đại Công tước bị thiếu năng tình dục. Ông ta cần loại phụ nữ thành thạo, đã lọc lõi đàn ông. Ông ta cần phải hung hãn, đau đớn, uất giận cao độ thì

ông ta mới nổi hứng lên được. Em biết không, một lần ông ta đã bóp cổ chết một phụ nữ chỉ vì cố gắng mọi cách cô ta vẫn không làm ông ta lên được. Khi kiếm được một phụ nữ thoả mãn ông ta, ông ta đều nhốt lại để dùng. Hiện ông ta có cả một hậu cung riêng, gồm toàn những phụ nữ lỗi đời kiểu như vậy.

Em không thể tưởng tượng nổi ông ta khủng khiếp và nhơ bẩn thế nào đâu, nhưng ông ta là Đại Công tước! Ông ta có những cơn cuồng điên. Em biết không, Stephanie, cái tối đầu tiên ấy, anh đã kịp lôi em đi. Chỉ chậm 5 phút nữa thôi là không gỡ được. Tối hôm đó anh đã liều lĩnh, bất chấp tương lai sự nghiệp, thậm chí bất chấp cả tính mạng, làm liều cái việc cứu em ấy.

Và bây giờ anh mới kể cho em biết, hôm ấy anh đã tính toán từ trước, đã chuẩn bị sẵn một phụ nữ để thay thế em. Mụ Karina đã kiếm cô ta cho anh. Ngoài ra trong số sĩ quan tùy tùng của ông đại tá, anh đã bố trí một số người thân tín. Và sau khi đưa em ra khỏi phòng, anh đã cho dẫn cô gái kia vào. Cô ta làm được cho ông Đại Công tước thoả mãn hoàn toàn khiến ông ta rất khoái. Tất nhiên cô ta cũng phải chịu để ông ta đánh đập hết sức dã man và phải chịu theo mọi ý thích oái oăm và tàn bạo của ông ta. Nhưng chỉ bằng cách như thế Đại Công tước mới trở thành đàn ông được.

Sau cuộc làm tình quái đản ấy, Đại Công tước phờn phơ ngồi chơi bài với bọn anh suốt đêm cho đến sáng. Anh để ông ấy thắng hết ván này đến ván khác và anh mất sạch mọi của cải. Đến phút cuối cùng anh mới đề nghị đưa em ra đánh, coi như em là một con bé nông nô. Đại Công tước đang vận đỏ, không cảnh giác. Lần này tất nhiên anh thắng và đoạt cả sợi dây chuyền nạm kim cương! Đại Công tước là người trọng danh dự nên không thể làm gì anh được. Cho nên hôm sau, em thấy thái độ của ông ấy đối xử với em khác hẳn ...

- Ôi, Boris! Nhưng hôm ấy, lỡ anh thua thì sao? Em đã thành nô lệ của ông ta!

- Anh không thể thua được, Stephanie! - Boris mỉm cười âu yếm nói - Và anh cũng nói thêm rằng hôm đó anh đã tự thề với bản thân anh là, nếu anh không cứu được em và em phải chịu số phận như những cô gái khác của ông ta, thì anh sẽ ...

- Anh sẽ làm sao? - Stephanie hỏi giọng run run.

- Anh sẽ giết ông ta!

- Vậy là lúc đó anh đã yêu em rồi à, Boris?

- Anh yêu em ngay từ phút đầu tiên nhìn thấy em, đêm hôm đó, ngoài bãi chiến trường, dưới ánh sáng ngọn đèn bão. Anh sẽ mãi mãi thuộc về em, Stephanie ... Một ngày kia, anh sẽ đem em đi ... Em sẽ theo anh, em yêu quý của anh, tình yêu diệu kỳ của anh ...

16. CUỘC TRỐN CHẠY VÀ CÁNH ĐỒNG TRẮNG

Tháng Giêng trời giá lạnh khủng khiếp. Nhưng bất kể thời tiết xấu đến đâu, Stephanie vẫn kiên trì ra ngoài trời. Nàng bảo với viên Đại Công tước rằng đây là vấn đề sức khỏe của nàng. Và nàng đóng vai một phụ nữ kiêu diễm, quý mến y, hãnh diện được dựa vào cánh tay y.

Nhiều lần viên Đại Công tước đưa nàng lên tháp pháo đài Malakof. Tuyết đã phủ kín toàn thành phố. Nhìn ra xa, người ta chỉ thấy một khối nhấp nhô trắng xoá, trừ những khe núi là còn đen. Stephanie điệu bộ tươi cười, huyên thuyên trò chuyện như một vị khách nồng nhiệt, trong khi óc nàng vẫn nghĩ đến Pompette đang tê cóng và phủ kín dưới lớp tuyết kia, trong những túp nhà bằng gỗ, bên ngọn lửa leo lét vì không có củi đốt.

Họ ăn bằng gì? Họ kiếm đâu ra củi sưởi. Trong khi ở đây nàng thừa thãi thức ăn và củi đốt!

Rồi René? Liệu chàng đã về Pháp chưa và lúc này có được ngồi bên mẹ chàng hay không? Liệu chàng đã rời khỏi bán đảo Crimée chưa? Stephanie linh cảm thấy René đã thoát chết. Pompette đã cứu sống được chàng. Nhưng René và Pompette, cũng như Achille và vợ con chàng liệu có biết chút tin tức gì về Stephanie không, bởi phía Nga từ chối không chịu trao cho quân đồng minh danh sách các tù binh họ bắt giữ.

Vả lại quân Nga bắt làm tù binh hết sức ít. Họ thường giết ngay những binh lính đối phương họ bắt được và kết liễu ngay lập tức những thương binh bên địch còn lại trên bãi chiến trường.

Rồi các con của nàng? Stephanie cố không nghĩ đến hai đứa con sinh đôi của nàng. Mỗi khi nghĩ đến chúng, lòng nàng đau đớn đến mức không chịu nổi. Đến mùa xuân chiến tranh sẽ tiếp tục và sau khi chiến thắng, quân đội đồng minh sẽ trở về tổ quốc. Bất chấp mọi thứ, Stephanie vẫn tin tưởng nước Pháp sẽ thắng trận. Ít nhất thì cũng là một hiệp ước đình chiến không bên nào thắng và bên nào thua.

Tháng hai bắt đầu những trận bão và mưa tuyết. Tuyết rơi thành từng tảng lớn. Lúc này khó mà lên nổi mặt thành. Tuyết lồng lộn, không thể nhìn xa được quá 10 mét. Gió mạnh gầm rú và những mảng tuyết đập vào mặt như những mũi kim.

Stephanie thầm nghĩ, chính giữa những lúc bão tuyết như thế này lại dễ chạy trốn. Sẽ không ai nghĩ đến chuyện đuổi theo nàng. Vấn đề khó khăn nhất là làm sao ra khỏi thành, làm sao lừa được cặp mắt hau háu theo dõi của mẹ Karina, cô gái Anna cùng tất cả những người đàn bà lúc nào cũng canh chừng nàng chỉ trừ khi nàng đi cùng với ... Boris ... Boris ... Ôi, Boris, liệu nàng có còn được gặp lại chàng ở Paris, khi nàng đã trở thành phu nhân René de Guinchamp?

Stephanie hình dung đến lúc đó. Boris và nàng sẽ nhìn nhau và qua ánh mắt họ thầm nhớ lại được nhau. René sẽ giới thiệu vợ với Boris, còn nàng sẽ giới thiệu Boris với chàng. Ôi, Boris thân yêu! Nghĩ đến lúc phải rời xa chàng, Stephanie đau xót. Nàng yêu Boris gần như yêu René, tuy nhiên vẫn có sự khác nhau. Với René nàng đã có cả một quãng thời gian dài dan díu. Còn Boris, mối tình với chàng như một thứ gì thoáng hiện lên, ngăn ngui nhưng đậm đà biết bao, một mối tình nàng sẽ không bao giờ có thể quên.

Boris là tình nhân của nàng ... Một nhân tình tuyệt vời, say đắm, cuồng nhiệt, một nhân tình tôn thờ nàng. Và Stephanie đột nhiên nở nụ cười buồn bã với bản thân: nàng nghĩ, đến lúc nàng già nua bên cạnh René cũng đã già nua, nhớ lại Boris nàng sẽ như khơi dậy trong lòng một cuộc tình nồng

nàn, say đắm biết bao của tuổi thanh xuân kỳ diệu, một mối tình điên cuồng, rồ dại và mãnh liệt không bao giờ mờ nhạt trong tâm trí nàng. Một mối tình tuy ngăn ngui nhưng in đậm trong ký ức thành một vết cháy bỏng.

Boris có được tất cả những gì René thiếu. Boris yêu nàng hoàn toàn vì nàng. Chàng nghĩ đến nàng trước tiên rồi mới nghĩ đến những thứ khác. Trong khi René yêu nàng cũng say đắm như vẫn là thứ tình yêu ích kỷ. René nghĩ đến chàng trước tiên và yêu nàng bởi nàng đem đến cho chàng khoái cảm chàng cần thiết. René trong khi yêu vẫn tự đặt mình lên trên, vẫn mang nét lấn át của giống đực trước giống cái và khi đã thoả mãn, chàng không còn quan tâm gì đến người tình nữa.

Trong khi đó Boris yêu nàng như một tín đồ tôn kính vị Chúa tể. Và lúc nào Stephanie cũng nhận thấy ở chàng niềm biết ơn sâu sắc đã được nàng ban cho chàng tình yêu. Đôi mắt chàng nhiều lúc loé lên nổi kinh ngạc, như thể chàng vẫn chưa tin chàng được nàng yêu.

Trong lúc ân ái, Boris tuy mê đắm đến mấy vẫn có thứ gì đó kính cẩn đối với nàng. Trong khi René coi việc chiếm đoạt thân xác nàng là điều tự nhiên, là điều chàng được quyền hưởng bởi chàng là đàn ông và nàng là đàn bà. Boris coi nàng là thánh thần còn René chỉ coi nàng là một thứ được đem lên để dâng hiến cho thánh thần là chàng!

Trong những lúc trầm ngâm suy nghĩ, so sánh hai người tình, Stephanie đã rút ra được kết luận như vậy. Cuộc sống hai mặt lúc này đã đẩy Stephanie vào một cảm giác lãng mạn dịu ngọt mà nàng cảm thấy không đủ sức cưỡng lại. Tuy nhiên nhiều lúc nàng bực bội với bản thân. Nàng đổ tội sự yếu đuối của nàng cho thời tiết.

Bầu trời tháng hai vẫn xám xịt, bình minh đến rất muộn, ngày ngăn ngui như vừa hiện lên đã bắt đầu tàn. Các buổi hoàng hôn sao mà ảm đạm đến thế. Rồi những bữa ăn tối nhạt nhẽo với viên đại tá ngu xuẩn đồng thời lại

kiêu căng một cách lỗ bịch.

Boris không thể đến với nàng luôn, trừ những lúc có chàng bên cạnh, còn thường xuyên Stephanie bị tâm trạng day dứt hành hạ. Ngày nàng càng mong chóng trở lại với đồng đội, nhưng nàng vẫn chưa nghĩ ra được cách nào để thực hiện ...

Trong lòng áy náy, khung cảnh nhàm chán, Stephanie chỉ còn trông chờ vào Boris. Nàng khao khát cánh tay chàng, cặp môi chàng. Nàng tự buông thả vào cuộc tình say đắm, cố gắng quên đi mọi suy nghĩ day dứt trong những ve vuốt, âu yếm của Boris. Những lúc đó, nàng hoàn toàn không nghĩ gì hết, hoàn toàn chỉ còn là một phụ nữ dâng hiến thân thể và tâm hồn mình cho người đàn ông cuồng nhiệt.

Một buổi sáng, tiếng động ngoài hành lang làm nàng thức giấc. Hôm nay tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, hình như đang có chuyện gì không bình thường. Rồi những tiếng chân chạy rầm rập trong hành lang, ngoài sân, bên dưới. Stephanie vùng dậy, với tay mở một trong hai ô cửa sổ bịt lưới sắt, bất chấp nhiệt độ bên ngoài giá lạnh khủng khiếp.

Từ dưới sân vọng lên tiếng lầm rầm vang động như tiếng cầu nguyện. Người ta nói với nhau giọng hạ thấp và lo lắng rồi lại chạy đi. Chén vào những câu nói đó là những tiếng hét hốt hoảng, những tiếng nức nở. Trong đó nàng nhận thấy cả tiếng đàn ông lẫn tiếng đàn bà. Tiếng náo động mỗi lúc một tăng dần.

Stephanie chợt hiểu: Quân Pháp đang tấn công! Đám người Nga hoảng hốt, cuống quýt, gọi nhau, oà khóc nức nở. Có những nàng giơ tay lên trời, vẻ tuyệt vọng. Họ cầu Chúa Trời che chở.

- Anna! Chị nghe xem họ nói với nhau những gì vậy?

Anna không trả lời mà chạy đến trước pho tượng thánh mạ vàng quỳ vội xuống, lầm rầm khấn gì đó. Stephanie lao đến, lay vai cô ta:

- Nói đi ... nói đi ...

Anna nghẹn ngào:

- Ngài ... Ngài ...

- Ai? ... Ai làm sao?

Thì ra Sa hoàng Nicolas I đã chết! Stephanie sững người lại, đầu óc nàng rối mù và nàng phải cố gắng thu hết nghị lực để hình dung xem cái tin đó tác động đến nàng ra sao, và đến các chiến binh đồng đội, đến René nữa ... Và đột nhiên trước mắt nàng hiện ra hai đứa con sinh đôi đang nằm trong nôi, đúng như hình ảnh chúng lúc nàng chia tay. Lúc này chắc hai đứa con nàng đã cứng cáp lắm rồi. Nhưng hình ảnh chúng trong trí óc nàng vẫn là khi chúng còn non nớt quá mức.

Rồi nàng nghĩ đến René, những lúc cánh tay chàng ôm ghì nàng như gọng kìm, nụ hôn chàng cuồng nhiệt, thân thể chàng đè nặng lên thân thể nàng, miệng chàng thủ thỉ những lời âu yếm, tất cả những thứ đó khiến nàng run rẩy vì sung sướng ...

Nàng lại nghĩ đến Boris, người mà nàng sắp phải rời xa. Boris: đây là kỷ niệm về một mối tình dịu dàng, trù mẫn, một mối tình thăng hoa với những vòng tay xiết chặt thân thể nhau. Boris đã tạo cho nàng một ốc đảo xanh tươi, hạnh phúc giữa cơn bão tố đang lay chuyển thành phố Sebastopol và nàng đã được hưởng niềm sung sướng bao nhiêu ...

Tội nghiệp Boris, Stephanie nghĩ, ta yêu chàng biết chừng nào vậy mà giữa lúc tình cảm mặn nồng đến như vậy ta phải rời xa chàng. Stephanie biết

Boris sẽ đau đớn vô cùng! Nàng cũng đau khổ không kém như chỉ ít lâu nữa nàng đã có vòng tay René ôm ấp ... René lại ôm ta vào lòng, vuốt ve âu yếm ta. Ta yêu René đã từ lâu lắm rồi và ta không thể hình dung cuộc sống của ta vắng bóng chàng ... Boris, hãy tha thứ cho em. Em biết anh sẽ nhớ em vô cùng cũng như em không bao giờ quên được anh ... Boris ... Boris. Hoàng đế nước Nga Nicolas I đã chết. Tình hình cuộc chiến sẽ thay đổi theo chiều hướng khác. Thậm chí nhân sự trong Bộ Tổng Tư lệnh Nga cũng thay đổi. Chắc chắn chiến tranh sẽ không kéo dài nữa.

Thái tử Alexandre lên ngôi nối nghiệp cha sẽ chủ trương ra sao đây? Cái chết đột ngột của Sa hoàng Nicolas I sẽ gây ra những lộn xộn và bao nhiêu chuyện phức tạp khác trong chính giới nước Nga. Phải chăng có bàn tay của Chúa? ... Lúc này đang tháng ba ... Chẳng mấy lúc nữa mùa đông khủng khiếp này sẽ kết thúc và đến mùa xuân ...

Boris! Em phải về nước thôi. Em phải về với gia đình, với những người thân thiết của em. Điều đó là cần thiết và em cũng nóng lòng mong như thế.

Bất giác, Stephanie quỳ sụp xuống bên cạnh Anna, trước pho tượng thánh và chấp tay. 10 phút sau, đầu gối mỏi và đau, nàng đứng dậy lấy gối kê xuống sàn và lại quỳ chấp tay dáng điệu cầu nguyện như cũ.

Mụ Karina vào. Stephanie đang tỉnh táo, nhận ngay thấy dáng đi ngập ngừng của mụ. Stephanie thấy việc làm của mình lúc này thật là thích hợp. Nàng bèn tiếp tục quỳ và giả vờ cầu nguyện một cách hết sức thành tâm, mắt không rời pho tượng thánh và hy vọng làm được cho nước mắt chảy ra ...

Karina đặt khay điểm tâm lên bàn rồi cũng quỳ xuống bên cạnh Stephanie, trước pho tượng thánh. Stephanie đã làm được cho nước mắt trào ra và chảy ròng ròng trên hai má nàng. Nàng cố tình không nhìn Karina.

Mụ ta đứng lên, ra ngoài. Vài tiếng đồng hồ sau, lúc mụ quay lại để lấy khay điểm tâm, mụ thấy thức ăn trên khay vẫn còn nguyên và vị phu nhân người Pháp vẫn còn quỳ trước pho tượng thánh. Stephanie hầu như không ăn uống gì suốt ngày hôm đó. Nàng đã nhắm tính một kế hoạch. Nàng chờ Boris, nhưng mãi không thấy chàng. Đến tối, lúc mụ Karina bưng khay thức ăn bữa tối đến, Stephanie mới ngoái đầu nhìn mụ.

- Ta muốn cầu nguyện cho vong linh đức vua, cầu Chúa phù hộ cho hương hồn đức vua được nghỉ ngơi thanh thản bên Chúa. Ta muốn cầu nguyện cho đức vua trong một nhà thờ lớn. Bây giờ Ngài đã về với Chúa, Ngài không còn là kẻ thù của ta nữa. Ta muốn đến một nhà thờ nào lớn để cầu nguyện cho vong linh Ngài ... Ta muốn mụ dẫn ta đi ... và mụ cầu nguyện với ta ...

Nhà thờ lớn! Stephanie, trong những lần đi theo đại tá Kirill Krassotkin, đã đứng trên lũy thành và nhìn thấy nóc của nó. Stephanie năn nỉ mụ Karina. Anna dịch lại cho mụ nghe và Karina tỏ vẻ hết sức cảm động.

Hôm sau, mụ Karina vào phòng mang theo một bọc quần áo nhàu nát rách rưới. Mụ nói gì đó rất lâu với Anna. Rõ ràng là mụ ra những mệnh lệnh và đe dọa cô gái nông nô. Sau khi mụ ra khỏi phòng Anna giải thích cho Stephanie bằng thứ tiếng Pháp rất tồi tệ.

Chị ta bảo ngài Đại Công tước biết ý nguyện của Stephanie đã rất xúc động, thấy người phụ nữ Pháp mà cũng thành kính với đức vua nước Nga như vậy. Ngài cho phép Stephanie đến cầu nguyện ở nhà thờ lớn. Nhưng vì nàng là tù binh, theo quân Pháp, tù binh không được ra ngoài pháo đài. Tuy ngài Đại Công tước chấp nhận cho nàng ra, nhưng với điều kiện nàng không được mặc quần áo đẹp, không được choàng thứ lông thú nào trên người để không ai nhận được mặt. Đồng thời áp giải nàng đến đó là một đoàn người, tất cả đều là phụ nữ.

- Còn ông Boris? - nàng hỏi.

- Ông chủ đã đi Moskva, chưa về - Anna đáp.

Mặc vào người bộ váy áo bằng vải thô của nữ nông nô, rách rưới, nhàu nát trông nàng không khác đám nữ nông nô áp giải. Ngoài cùng nàng khoác tấm áo choàng rộng và quần khăn quàng kín cổ. Stephanie ra khỏi cổng pháo đài. Mụ Karina nắm một tay nàng, Anna nắm tay bên kia. Đám phụ nữ nông nô bao quanh, vòng trong vòng ngoài.

Cả đám đi trên đường phố phủ đầy tuyết. Vào đến nhà thờ lớn, tất cả quỳ xuống sàn đá cẩm thạch lạnh ngắt, bắt đầu than khóc cho đức vua vừa băng hà và cầu nguyện cho Ngài. Họ đang cầu nguyện thì bên ngoài có tiếng vó ngựa và nhạc ngựa. Rồi tiếng ngựa hí vang động. Vậy là có một đoàn nhân vật quan chức nào sắp đi vào cầu nguyện đây, Stephanie thầm đoán.

Đúng vậy. Thế là cả đám nông nô, trong đó có Stephanie, đều bị đẩy một cách phũ phàng vào chân tường. Vị thống đốc của thành phố Sebastopol tên là Asten - Sacken, cùng với đám người tháp tùng gồm những nhân vật chức sắc của thành phố bước vào.

Đám lính cảnh vệ cầm roi quật vào tất cả những người đang cầu nguyện trong nhà thờ, đẩy họ ra đứng sát các bức tường. Đám đông sợ hãi, chạy toán loạn, chen chúc, giẫm đạp lên nhau trong tiếng roi quất vun vút. Không khí trong nhà thờ bỗng nhiên hỗn loạn.

"Dịp may đây rồi!" Stephanie thầm nghĩ. Nàng cũng bị chen đẩy giữa đám thường dân hỗn loạn. Vừa lách, vừa chạy, vừa nhoài lên, ngã xuống rồi loại nhoài lên, Stephanie mở đường ra phía cổng nhà thờ. Một người ngáng chân nàng, một người kéo rách áo nàng, một người chen làm suýt tẹo cánh tay nàng. Có lúc do mãi chen nhau, đầu khăn quàng bịt vào miệng làm nàng nghẹt thở.

Mấy lần Stephanie phải nhào ra chỗ nào trống một chút để thở. Toàn thân nàng run rẩy vì sợ, mồ hôi chảy ướt đầm lưng áo. Dạ dày nàng đau quặn, tim đập thình thịch ... Cuối cùng nàng đã lần ra được đến cổng nhà thờ.

Bây giờ nàng chỉ còn một mình, không còn ai canh giữ. Một mình lọt thỏm giữa thành phố Sebastopol. Phải làm cách nào để ra khỏi thành phố này. May mắn thay trên người nàng là bộ quần áo rách rưới nên không ai nhận ra nàng. Nàng vội vã rảo bước trên đường phố nhỏ, ra đến một phố lớn. Đi mãi, đi mãi, cuối cùng nàng đã đứng bên rìa thành phố. Trước mắt nàng trải rộng một cánh đồng mênh mông tuyết phủ.

Nhìn những dòng người đi lại trên cánh đồng tuyết, Stephanie đoán được những con đường, đặc biệt nàng chú ý đến con đường đi đến thành phố nghỉ mát Simferopol ... Nàng quanh quẩn ra phía đó, đợi trời tối mới dám chạy về phía cao nguyên Inkermann. Giữa ban ngày ban mặt rất nguy hiểm. Cần phải dựa vào bóng đêm che phủ.

Nàng ra khỏi cổng lớn của thành phố. Một cỗ xe trượt ngựa kéo mời nàng dùng ... Stephanie lắc đầu từ chối ... Cỗ xe chạy đi. Nàng nhìn theo thấy nó theo một đường vòng cung: đó là con đường Yalta, trong khi ta cần con đường đi Simferopol, con đường dẫn ta đến đồng đội, đến những người thân ... đến với René ... đến với hai đứa con của ta ...

Sao hôm nay trời lâu tối thế? Mãi ánh sáng không trầm xuống, mãi chân trời không thẳm đi! Tuy nhiên cả bầu trời trông u ám giống như quang cảnh ban đêm, chỉ thiếu có những chấm sáng của các ô cửa sổ sáng đèn, Stephanie không sao đoán được lúc này mặt trời vẫn trên cao hay đã lặn. Nàng không thể đoán nổi lúc này là mấy giờ.

May mà nàng đã cẩn thận chuẩn bị trước lót thêm lần lông thú vào bên trong tấm áo choàng tồi tàn, và mang theo cả sợi dây chuyền để phòng nếu cần đứt lót ai đó ... Nàng nghĩ ở nơi này chắc chẳng kẻ nào dám nhận đứt

lót của một tù binh để giúp hắn trốn thoát.

Stephanie hiểu rằng nàng chỉ trông chờ vào độc một thứ, đó là ý chí của nàng. Thân thể nàng lạnh giá, bụng nàng đói meo và chỉ có ý chí mới giúp được nàng quên đi tất cả những thứ đó. Nàng vẫn đi đi lại lại chờ đợi. Cuối cùng chân trời cũng thẫm lại và bóng tối bắt đầu lan toả. Lát sau những đường viền của lũy thành Sebastopol, của pháo đài, tất cả đều chìm vào màn đêm.

Dáng vẻ quyết tâm và liều lĩnh, Stephanie xông ra cánh cổng trống trải phủ tuyết. Nàng cố chằng một đường dây tưởng tượng nối nàng với những nơi trú ngụ của quân đội Pháp. Đường dây đó hướng nàng tiến theo. Nàng cứ nhắm hướng đó mà đi, bất chấp mọi trở ngại trên đường.

Nàng vừa đi vừa dò dẫm lớp nền đất dưới tuyết, lê bộ áo quần và tấm áo choàng dính đầy tuyết nặng trĩu. Tuyết ngập đến khuỷu chân, có lúc đến đùi nàng ... Stephanie vẫn tiến bước ... Nàng vất vả đi như thế trong bao lâu nàng không còn biết nữa. Vấp ngã, đứng dậy, lại vấp ngã, lại đứng lên. Có lúc nàng đưa chân xuống một chỗ trũng, có rút chân lên và lăn lông lốc.

Stephanie vẫn đi. Toàn thân mỏi nhừ, hai chân tê dại, nàng vẫn cố bước. Thịnh thoảng mệt quá nàng đã định dừng lại nghỉ một chút nhưng rồi lại đổi ý, vẫn cố lê bước. Và ngạc nhiên thay, lúc này nàng đói cồn cào, vậy mà bây giờ nàng không cảm thấy gì hết. Phải chăng dạ dày nàng cũng cứng lại như băng rồi.

Thậm chí nàng cũng như tê dại. Stephanie bước như kẻ mất trí, như thể nàng không còn cảm giác, không hay biết gì hết. Hai chân nàng cứ bước, kéo lê nàng về phía trước. Xung quanh nàng là cánh đồng mênh mông phủ kín tuyết trắng xoá như không có bờ bến. Xa nữa thì nàng không thấy gì, bởi trời tối. Nàng đi trên tuyết trắng mờ mờ như kẻ mộng du. Đột nhiên nàng cảm thấy mình bị rơi xuống, một sự rơi đột ngột, phũ phàng khiến

nàng choàng tỉnh.

Nàng đã mơ ... một giấc mơ tạo cho nàng thêm nghị lực để đi. Nàng mơ thấy René ở phía trước đang chờ nàng ... Nàng phải dẫn lên, bằng mọi giá dẫn lên ... đến với chàng và ngã vào vòng tay chàng, vòng tay ấm áp và êm ái ... vòng tay nàng đã được hưởng bao nhiêu lần và cũng đã phải chịu bao tháng ngày khao khát ...

Stephanie vẫn cắn răng đi tiếp. Nàng đã đuối sức lắm rồi và tuyết trắng đầy xung quanh như một thứ bông xốp níu nàng lại ... cầm tù nàng trong chất trắng của nó ... René vẫn ở đó chờ nàng ... Nàng phải đi, cho dù đấy là điểm cuối của đường đời nàng, là nơi cạn kiệt sức lực nàng. Màu trắng vây bốn xung quanh nàng lúc này đã nhuộm màu chết chóc. Màu trắng của tuyết mờ ảo và lạnh lẽo. Loay hoay vất vả một lúc, cuối cùng Stephanie đã leo lên được miệng khe rãnh và lại tiếp tục đi tới.

Lúc nay không còn là đi nữa mà Stephanie ôm từng cẳng chân nhấc đi. Và mỗi bước nàng phải khổ sở mới rút được cẳng chân ra khỏi lớp tuyết dày quái ác ... Lại ngã, lại đứng dậy, lại ngã nữa. Nàng luôn miệng nhắc đi nhắc lại "Không được ngủ! Không được ngủ! ..." Bởi hai mắt nàng chỉ chực díp lại. Đôi lúc nàng có cảm tưởng không thể cưỡng nổi cơn buồn ngủ và sẽ ngủ thiếp đi mất ... Không, ta phải đi. Bây giờ nàng giống như con thú bị tử thương đang cố lê về hang để nằm nghỉ ... để chết ở trong cái hang của nó.

Bên phải nàng, giữa đám sương mù dày đặc hiện lên một ngọn tháp, nàng tưởng đó là một nóc lâu đài nào trong truyện thần tiên nàng đã từng nghe thưở nhỏ ... Nhưng đúng rồi, nàng đã nhận ra. Đấy là pháo đài ... Và bên trái nàng là cao nguyên Inkermann.

Xa xa, nàng nhận ra hình thù của doanh trại quân đội đồng minh. Đấy là quân Pháp, quân Anh, là trung đoàn Bắc Phi. Đó cũng là Pompette và bao binh lính bần bè của nàng. Và cũng đến bây giờ nàng mới nhận ra trời đã

bắt đầu sáng. Một thứ ánh sáng yếu ớt như thể đang lan toả như sương trên cao nguyên mênh mang.

Bao nỗi mệt mỏi dường như tan biến gần hết. Stephanie hít một hơi dài làn không khí lạnh buốt rồi tiếp tục đi, đi như một kẻ mộng du. Lúc này hình như chân nàng có khỏe lên được đôi chút. Những hình thù doanh trại binh lính đồng minh đang đến gần. Những đốm lửa như những ảo ảnh giờ đã dần rõ nét.

Nàng gào lên ... nhưng hình như không ra tiếng, bởi tiếng gào của nàng lọt thỏm vào quầng hư vô và tan biến ngay lập tức. Nàng bắt lực giơ cao hai tay. Nhưng làm sao ai thấy được? Vẫn còn khá xa và lúc này chắc chắn mọi người còn đang ngủ say trong các túp nhà gỗ thảm hại, xung quanh những ánh lửa chập chờn kia. Cho dù có ai thức thì họ cũng chẳng nghĩ là lúc này lại có kẻ nào đó lê bước trên bãi tuyết về phía họ ...

Đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng chó sủa từ nơi xa vọng đến. Một tiếng chó văng vẳng đến tai nàng, nửa hư nửa thực. Toàn thân nàng nhũn ra và nàng không còn đủ sức gượng dậy nữa. Và trước khi rơi vào trạng thái vô thức, nàng vẫn còn cảm thấy như có tiếng chó sủa ở đâu đó. Nàng chỉ kịp thốt lên mấy tiếng "René ... René ... Boris ..." và không biết gì nữa.

Tuyết đã đón nhận nàng như một tấm vải liệm nàng ...

17. THÀNH CONSTANTINOPE

Lúc tỉnh lại, Stephanie thấy mình đang nằm. Người ta đang đỡ vai và nâng đầu nàng lên để cho nàng uống. Chất rượu như đốt cháy cổ họng nàng. Người nàng mềm nhũn và cơ bắp nàng không cưỡng lại được chút nào. Rượu làm người nàng ấm lên. Nàng vẫn chưa sống lại, nhưng rồi sẽ sống.

Nàng lơ mơ nhớ lại câu nàng vẫn nhắc đi nhắc lại trong lúc nhấc chân trên tuyết: "Đi ... đi .. Kiên quyết không ngủ gục ..." Miệng và cổ họng nàng cháy bỏng vì rượu làm tan đi nỗi giá lạnh của tuyết mà nàng đã đớp phải cả một năm lớn lúc ngã xuống.

Stephanie từ từ mở mắt. Nhiều khuôn mặt đang cúi xuống nhìn nàng. Những khuôn mặt đó chập chờn như qua một làn nước xao động. Nàng không sao nhận ra được ai với ai. Nàng từ từ nhắm mắt lại và thiếp đi lần nữa.

Nàng đang uống. Chất nước nóng bỏng, đắng và nồng. Chất cafe làm nàng hồi lại dần dần. Nàng dướn mình, cảm thấy như mình đang trên đường phố Sebastopol ... Hình như nàng đang vừa gạt đi cánh tay ai đó và cắn nhả câu gì đó. Đột nhiên nàng cảm thấy toàn thân bải hoải. Lúc này nàng mới nhận ra là nàng rất mệt. Nàng loáng thoáng nghe thấy những tiếng người. Lúc đầu chỉ là những âm thanh mù mờ.

Lát sau nàng mới nghe thấy những câu có nghĩa:

- Hay cho cô ấy ăn thêm một chút thịt nữa.

- Nước trà nóng thì tốt hơn ...

- Có lẽ sữa là tốt hơn cả ...

Stephanie hiểu ra rằng những người kia là người Pháp. Vậy là nàng đã thoát khỏi thành lũy quân địch. Nàng đã về được đây. Vì nơi này nàng đang nằm chính là một trạm quân y. Nàng khẽ mở mắt, nhìn thấy tấm vải bạt trên đầu. Nàng nhắm mắt lại, thầm nghĩ: " Một trạm quân y dã chiến!" Nhưng tất cả những thứ đó chẳng quan hệ gì. Vấn đề quan trọng nhất là nàng đã sống và đang ở đây. Và mong đừng ai bắt nàng uống thứ café đắng ngắt ấy. Hãy để cho nàng ngủ. Stephanie chỉ thêm một thứ duy nhất, đó là ngủ.

Khốn nhưng người ta đâu có cho nàng ngủ. Họ lại nâng vai nàng lên, đỡ đầu nàng và đổ nước thịt vào miệng nàng. Mùi ngọt của chất thịt sao mà dễ chịu vậy. Stephanie nhớ lại gia đình ... Những bữa ăn, cũng có mùi thịt thơm ngon như thế đấy. Cảm giác khoan khoái lan toả trong người nàng. Nàng thấy mình đang ở nhà, giữa những người thân ...

Stephanie nuốt dần dần, từng ngụm nhỏ chất nước ngon lành. Nàng thầm mong uống xong chỗ nước này người ta sẽ để yên và nàng sẽ ngủ thêm một giấc nữa. Nhưng chợt cửa lều bung ra và Pompette lao vào. Bà chạy giữa những chiếc cáng bệnh binh, đến thẳng chỗ Stephanie.

Đến nơi, Pompette quỳ sụp ngay xuống chân tấm phản Stephanie nằm, khóc như mưa như gió, vừa khóc vừa sụt sịt âm ỉ như đầu tàu hoả. Bà quàng hai tay ôm chặt lấy Stephanie như thể sợ nàng sẽ lại biến đi đâu mất lần nữa. Stephanie hé mắt nhìn bà. Miệng nàng nhếch một nụ cười. Rồi nàng nhấc hai cánh tay rã rời nắm lấy tay Pompette giữ một lúc lâu.

Trong lúc đó nàng nghe thấy người ta giải thích cho Pompette biết rằng có một con chó hoang, con chó này có tài rất đặc biệt là chuyên môn người những xác chết xem có xác nào chưa chết hẳn là sữa vang để mọi người

đến cứu.

Stephanie nắm tay Pompette và nói rất khễ, bảo bà ta ở lại đây với nàng, đừng đi đâu ... Rồi nàng nặng nề ngã xuống gối. Nàng đã ngủ. Mọi người ra ngoài. Riêng Pompette ở lại, nằm ngay xuống ổ rơm trải dưới chân thảm phản gỗ hẹp của Stephanie.

Hôm sau, lúc Pompette đỡ Stephanie ra khỏi trạm quân y, một con chó lông dài nham nhở nhảy đến chực cắn Pompette làm bà suýt ngã bổ chửng. Con chó này không giống chút nào con Caesar của bà già Mayeux ở trang ấp nàng tại Vendée nhưng vì Stephanie quá nhớ con chó kia nên nàng gọi con này đúng như nàng đã gọi con Caesar hồi nhỏ.

- Yên, Caesar! Yên nào!

- Caesar à? - một trong mấy người lính đi cùng với nàng nói - Con chó này làm gì có tên, Phanie? Chẳng biết nó tên là gì và của ai, chỉ thấy nó cứ lẩn quẩn khu vực này. Chó Nga đấy và cô nói bằng tiếng Pháp nó không hiểu đâu.

- Nhưng chính nó đã tìm thấy tôi đấy thôi!

Con chó nhảy căng lên, sủa vang dưới chân hai người phụ nữ và lạ một cái là nó cứ bám chặt lấy Stephanie như thể đã quen nàng từ lâu.

- Con chó khôn quá! - nàng nói và định vỗ lưng nó.

Nhưng con chó nhảy ra xa, rồi lại xán đến gần nàng.

- Nó muốn theo tôi đấy - Stephanie nói.

- Vậy thì cô giữ lấy nó mà nuôi. Nó là kẻ đánh hơi đầu tiên thấy cô cho nên

mọi người mới biết và khiêng cô về.

Họ ghé vào quầy canteen. Chủ canteen đãi "hai dì cháu" một bữa liên hoan, ăn mừng Stephanie trở về. Tên bác là gì không rõ, nhưng mọi người gọi bác là Tuboisquoi, lấy câu nói cửa miệng của bác "Tu bois quoi?" nghĩa là "Muốn uống gì?"

- Cho tôi cái xương! - Stephanie nói.

- Cô định nuôi con chó hoang lông lá nham nhở này đây à? Bác Tuboisquoi ngạc nhiên hỏi.

- Chính nó đã có công tìm ra Phanie và cứu được cô ấy thoát chết, bác hiểu chưa nào?

Bác chủ canteen quảng khúc xương to cho con chó rồi bưng café ra cho hai "dì cháu Pompette". Bác bảo Stephanie:

- Đây, cô Phanie! Nếu cô muốn nuôi con chó ấy thì tôi mách. Cô hãy lấy chiếc áo hay chiếc váy nào rách của cô lót cho nó ngủ. Nó quen cái mùi của cô rồi thì sẽ bám riết lấy cô cho mà xem.

Stephanie bưng tách café lên môi, nhấp một chút và nhăn mặt.

- Sao? Café của tôi tồi đến thế kia à? - bác chủ canteen hỏi có vẻ tự ái.

- Tôi không biết có ngon hay không, chỉ có điều không hiểu sao bây giờ tôi lại không thích café nữa. Lạ thật! Hay tại tôi vẫn còn mệt? Bác tha lỗi. Tôi mới ở xa về. Tôi chưa hoàn hồn, bác đừng lưu tâm, bác Tuboisquoi!

- Ờ, phải đấy, trông cô còn yếu lắm. Cô phải nghỉ ngơi cho thật nhiều vào, và cần gì thì cô bảo tôi.

Hốc đá của Pompette khá ấm cúng. Bà kiểm đầu ra rất nhiều áo capốt Nga, chắc là chiến lợi phẩm bà xin được hay bà thu thập được ngoài bãi chiến trường không biết. Bà đem cài lên vách đá khắp bốn phía. Tuy nhiên trong hang vẫn cứ còn mùi ẩm ướt.

- Tôi e những thứ này không vệ sinh đâu - Stephanie nói.

- Ôi, thời chiến ấy mà! - Pompette nói -Rét mướt thế này, có đủ thứ gì cho gió lạnh bới khỏi vào là quý rồi. Nhưng thôi, bây giờ chỉ còn tôi với cô cô kể cho tôi nghe đi. Cô bi chúng bắt à? Chúng hành hạ cô nhiều lắm phải không, bọn khốn kiếp ấy?

- Không đâu. Tôi rất dễ chịu!

- Dễ chịu! Sao lại thế được? - Pompette chồm lên giận dữ.

- Đúng, tôi sống ở đây dễ chịu. Nhưng tôi vẫn trốn về đây thôi. Rồi tôi sẽ kể hết để bà hiểu ... Bây giờ tôi mệt lắm ... Tôi lo lắng nữa ... Tôi sợ.

- Cô sợ gì, Phanie?

Nàng thở dài, cắn môi, ngập ngừng một chút rồi nhìn thẳng vào mắt Pompette, nói giọng không chút gượng nhẹ:

- Tôi có thai! Trước tôi mới chỉ đoán đoán, nhưng bây giờ thì chắc chắn rồi. Đủ dấu hiệu của thai nghén.

- Chúng hiếp cô à?

- Không. Tôi yêu anh ấy ..

- Cô yêu một tên Nga?

- Chẳng Nga thì Nhật Bản hay sao, bà hỏi lạ! Và bà chưa ngạc nhiên thấy tôi không hỏi thăm gì đến René à?

- Cũng có hơi ngạc nhiên.

- Vậy đấy, Pompette. Tôi cứ suy nghĩ mãi.

- Có gì mà phải suy nghĩ - Pompette cắt lời Stephanie - Đời nào cô lại giữ cái thằng Nga ấy!

- Nó thích thế nào thì tùy nó.

- Không được! Tôi không muốn giữ nó! Cô cứ để tôi làm. Tin ở tôi. Tôi sẽ bẫy nó ra mà cô không làm sao đâu!

Stephanie nhún vai vẻ không quan tâm. Thái độ nàng lúc này đầy vẻ chịu đựng, như thể nàng phó mặc số phận mình cho gió thổi. Đối với nàng tương lai ra sao cũng được. Nàng không muốn nghĩ đến cái thai đó lúc này. Có thể tối nay, ngày mai hay bao giờ đó, nhưng không phải bây giờ, lúc này ...

- Bà kể tôi nghe về anh René đi.

- Hôm đó tôi đã tìm thấy ông Trung úy, cô Phanie ạ. Cái chân bị thương của ông ấy đã được ai bọc lại và buộc bằng thắt lưng da gọn ghẽ. Tôi bèn báo cho đội tải thương. Họ đưa ông ấy về đây, chữa chạy rồi chở đi Constantinople.

- Anh ấy chưa quay lại à?

- Chưa.

- Đưa tôi những lá thư anh ấy viết cho tôi.

- Ôi, làm gì có, cô em! Nhưng tại sao cô lại nghĩ ông René de Guinchamp viết cho cô kia chứ? Cô đã bị mất tích. Và tên cô đã bị xoá trong danh sách đơn vị rồi.

Chà! Thì ra người ta coi nàng như đã chết. Đối với quân đội Pháp, Stephanie không còn tồn tại nữa. Nàng chăm chú nhìn Pompette, như thể chưa tin vào điều bà vừa nói.

- Thế anh Achille có viết thư cho bà không? Bà có được tin tức gì về Achille không? - Nàng hỏi và một cục gì chẹn lấy cổ họng khiến nàng sợ hãi.

- Không, Phanie ạ. Không nhận được một lá nào hết - Pompette buồn rầu nói.

- Vậy thì ... Vậy thì ... - Đột nhiên Stephanie nói và mặt nàng nhợt nhạt - Có nghĩa Achille cũng đã chết. Cả hai đều đã chết.

- Tôi không biết, Phanie ạ.

Stephanie cảm thấy toàn thân như bốc lửa. Nàng tưởng như có thể phát điên ngay bây giờ. Nàng đưa cả hai tay nắm cổ tay Pompette lắc mạnh:

- Nhưng tại sao bà không chịu đi hỏi tin tức của họ? Tại sao bà không điều tra xem tình hình hai anh ấy ra sao?

- Tôi có hỏi chứ, nhưng cô biết đấy, đơn vị pháo binh "lũy cát" đã bị quân địch tấn công dữ dội nhất! Thì chính hôm đó cô cũng chứng kiến đấy thôi.

Sau trận đánh của quân Nga lại đến trận bão tuyết khủng khiếp. Cây cối trong doanh trại của họ bị lốc bật tung cả rễ và bay đi tận đâu ấy. Cô biết không, Phanie? Một cái cây bị gió tung lên, khi rơi xuống trúng vào một cỗ xe và làm cỗ xe vỡ tan tành, không còn tấm ván nào nguyên vẹn. Bão còn búng cả đàn ngựa bay lên không trung rồi quăng chúng xuống đâu có trời biết.

Bão làm cho tất cả các tàu thuyền ở cảng Balaklava và cảng cũ lắc lư và bật dây thừng, dây xích, bồng bênh trên mặt biển chẳng khác gì những cái nút chai và làm đắm mất bao nhiêu chiếc. Nhiều người đã tưởng có động đất. Cho nên, cô thấy đấy, sau địch họa đến thiên tai, cả hai thứ đều ghê gớm, và sau đấy thì mọi thứ rối tung rối mù cả lên, chẳng còn biết ai còn ai mất, ai ra làm sao nữa ...

Trong lúc nghe bà đầu bếp Pompette kể, Stephanie trầm nghĩ, giữa lúc mọi người ở đây khốn khổ đến như vậy thì nàng ngồi ấm áp rong pháo đài Sebastopol, tiệc tùng với đám sĩ quan Nga. Nàng mặc bộ váy áo lộng lẫy và trên bàn đầy những thức ăn quý giá, trong gian phòng sang trọng của viên Đại Công tước Nga Kirill Krassoktin ... Boris yêu nàng và nàng yêu chàng. Và trong lúc Boris ân ái với nàng tại đó thì René ở đây có lẽ đang đau đớn trong cơn hấp hối.

Ôi, nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Nàng vội úp hai bàn tay ... Không, nàng phải làm một cái gì đó! Phải làm gì đó để nhẹ bớt nỗi day dứt đang vò xé lòng nàng. Pompette vẫn tiếp tục nói:

- Ở đây, tin tức mù mịt cứ như sống bên rìa trái đất ấy. Chẳng biết gì xảy ra ở ngoài hết, Phanie. Những người rời khỏi đây đều không ai trở về. Rồi cô xem, bây giờ toàn bộ những bộ mặt mới, toàn bọn tân binh cả.

Stephanie ngẩng đầu, cặp mắt đỏ ngầu nhìn Pompette và nàng quát lên với bà:

- Vậy là họ đã đưa anh ấy đi Constantinople? Tôi phải đến đó. Tôi sẽ lần ra dấu vết anh ấy. Tôi sẽ biết anh ấy còn sống hay đã chết. Tôi sẽ tìm anh ấy ở bệnh viện.

- Không được đâu, Phanie! Tôi chẳng để cô đi đâu! Cô chưa biết những con tàu sang đó khủng khiếp đến mức nào đâu.

- Nhưng tôi cần phải biết tin tức René.

- Thì cô viết thư về nhà ở Pháp hỏi xem sao.

- Để báo cho họ biết tôi có thai sao? - Stephanie găm lên - Mọi người coi tôi là đã chết và bây giờ tôi vác mặt trở về lại mang theo cái bụng to và một cái thai Nga! - Nàng nói giận dữ, tay vỗ vào bụng. Dường như nàng cố tình nổi nóng để làm mờ đi nỗi đau đớn, day dứt trong lòng, nỗi day dứt mà nàng có cảm giác không thể nào chịu nổi.

Tối nay! Tối nay Stephanie sẽ suy nghĩ kỹ về vấn đề này, về tình trạng khủng khiếp nàng đang rơi vào. Nghĩ đến đứa con của Boris đang lớn dần lên trong cơ thể nàng ... về đứa trẻ sẽ là anh em cùng mẹ với hai đứa con sinh đôi của nàng hiện giờ ở Paris ...

- Ngày mai, tôi sẽ đến gặp tướng Canrobert, Tổng Tư lệnh quân đội Pháp ở mặt trận Crimée này.

- Ôi, cô điên rồi, Phanie! Đời nào Tướng quân chịu cho cô gặp?

- Ngài sẽ tiếp tôi nếu biết tôi sẽ kể ngài nghe những điều quan trọng về thành phố Sebastopol, về các pháo đài ở đó. Còn su đấy thì tôi khác tự lo liệu.

- Nghe sao mà đơn giản vậy!

- Đúng, rất đơn giản.

- Thôi được. Vậy cô nói tôi nghe cô định đề nghị với ngài Tướng quân điều gì?

- Bà nghe làm gì cho mệt đầu óc?

- Không, cô phải cho tôi biết ...

- Tôi buồn ngủ quá rồi ...

Stephanie nằm xuống và quấn bao nhiêu tấm ca - pốt Nga vào người. Con chó Ceasar nằm ngay bên nàng, áp lưng vào nàng. Pompette tìm mọi cách moi tâm sự của nàng nhưng không sao cạy được miệng nàng. Trước mọi thái độ van nài, giận dữ, tình cảm, Stephanie đều chỉ đáp gọn một câu:

- Bà để tôi yên!

Mà quả thật tâm trạng nàng lúc này rối tung, khiến nàng kiệt sức. Nàng có cảm giác không thể nghĩ được gì. Mọi thứ đều bế tắc. Lúc ra khỏi lều bạc của trạm quân y dã chiến, nàng đã thấy thanh thản. Nàng đã đi theo Pompette về đây, đã trò chuyện vui vẻ với bác chủ canteen Tuboisquoi. Vậy mà sau khi Pompette cho nàng biết mấy tin tức lờ mờ kia, đầu óc nàng rối tung và sức lực nàng cạn kiệt.

Mọi thứ quá sức chịu đựng của nàng: René đã chết, trong khi nàng vẫn sống và lại mang trong bụng cái thai của Boris! Nàng vẫn muốn giữ cái thai nhưng nàng lại thấy không thể giữ nó. Vậy mà cuối cùng khéo nó vẫn cứ ra đời ... Ôi, Stephanie đau đớn nghĩ lại lúc trở về Paris, bồng trên tay một đứa con Nga! Nàng còn mặt mũi nào mà gặp lại họ hàng thân thuộc? Làm sao

nàng dám xuất hiện trở lại trước cái xã hội thượng lưu của nàng ở Paris với thứ "chiến lợi phẩm" nhục nhã này?

Nàng sẽ nói với các con thế nào? Chẳng lẽ nói với chúng: "Đây là em của các con" ư? Rồi nàng sẽ nói thế nào với René? ... Đầu óc nàng mù mẫm, rối mù. Stephanie thấy không thể suy nghĩ được gì hết ... Nàng tuyệt vọng ...

Hay quay lại Sebastopol? Boris lúc này đang ở đó ... Boris sẽ nhận lại đứa con của nàng, sẽ hiểu nó là con chàng. Nhưng Boris đã có vợ, Stephanie dần dần thấy giải pháp Pompette đưa ra là có lý nhất. "Tôi sẽ bắt nó ra và cô sẽ không làm sao đâu!" Đầu óc Stephanie lại nóng bừng lên như lửa đốt. Thôi, không nghĩ đến chuyện ấy nữa. Bây giờ hãy tập trung vào một vấn đề thôi: René, dò xem tin tức về chàng, số phận chàng!

Hôm sau Stephanie tìm đến Bộ Tư lệnh mặt trận. Tướng Canrobert nghe nàng rất chăm chú, mắt không rời tờ giấy mà Stephanie phác lên đó sơ đồ phòng ngự của quân Nga ở Sebastopol. Ông chăm chú ghi tất cả những thông tin nàng cung cấp về quân số, trang bị vũ khí, quy luật hoạt động của quân Nga tại pháo đài Sebastopol.

Ông nồng nhiệt cảm ơn Stephanie về những tin tức nàng cung cấp. Thái độ nhã nhặn và bình thản của ông khiến Stephanie có cảm giác như những tin tức phong phú của nàng không hề thay đổi gì dự kiến quan sát của ông và những gì ông đã quyết định tiến hành.

Trước lúc ra đi, Stephanie đánh bạo hỏi tướng Canrobert xem trung úy René de Guinchamp liệu có quay lại mặt trận Crimée nữa không. Thoạt đầu tướng Canrobert không biết trung úy Guinchamp là ai. Nàng phải nói thêm rất nhiều về chàng, viên tướng mới hơi lơ mơ nhớ ra. Ông bảo ông nghĩ rằng trung úy René de Guinchamp sẽ không trở lại mặt trận nữa, nhưng cũng giục nàng sang bên cục quân lực hỏi thêm.

Sổ sách của Cục Quản lý Quân lực chỉ ghi bên cạnh họ tên trung úy René de Guinchamp có vài chữ đơn giản: "Bị thương, đã đưa về Constantinople". Còn bên cạnh tên Achille de Resmont cũng ghi đúng những chữ như thế: "Bị thương, đã đưa về Constantinople".

- Nhưng, thưa trung tá - nàng hỏi viên sĩ quan phụ trách quân lực - Vậy là họ đều được đưa đến Constantinople?

-Ồ, không phải tất cả! Khi các thương binh đã được đưa xuống tàu thì lại còn phụ thuộc vào ông thuyền trưởng. Có những tàu chạy thẳng về Pháp, đến cảng Marseille, chứ không ghé vào Constantinople. Vấn đề còn phụ thuộc vào ông thuyền trưởng đánh giá các thương binh đã đưa xuống tàu ông ta ra sao.

- Sao lại thế, thưa trung tá?

- Cái này tùy thuộc ở các thầy thuốc trên tàu, họ có ý kiến với thuyền trưởng và ông này sẽ quyết định cho tàu đi đâu. Ôi, cô không biết đâu, trên các tàu chở thương binh, tình hình hỗn độn đến mức khủng khiếp. Và đông nữa chứ. Chuyện thương binh rơi xuống biển là bình thường và chẳng khiến ai băn khoăn. Rồi có những thương binh chết ngay trong lúc đi đường và họ bị ném xuống biển. Mà dù có đến được Constantinople thì tình hình cũng chẳng hay ho gì. Các bệnh viện quân ở đó đông như nê-m-cối.

Nhưng Stephanie đã quyết tâm. Nàng cùng con chó Caesar đi loanh quanh trong khu doanh trại, dò hỏi các sĩ quan. Toàn người mới. Chỉ lác đác vài người cũ nàng quan biết. Nhưng cả sĩ quan mới và sĩ quan cũ, không ai cho nàng biết thêm tin tức gì René cũng như Achille. Hai trung úy này không hề thư từ gì cho họ.

Stephanie chán nản. Bây giờ chỉ còn cách duy nhất là viết thư về Pháp hỏi Amélie. Nỗi đau làm nàng khổ sở nhưng Stephanie cố giữ bình tĩnh. Nước

mắt trào ra và nàng tự nhủ: "Không! Dù thế nào đi nữa thì mình cũng không thể ngã lòng" Và trên đường về hốc đá của Pompette, Stephanie cố giữ cho dáng đi vững chãi.

Pompette đang nấu ăn trong bếp tự tạo, bà vẫn không ngừng đao thứ gì đó trắng trắng trong nồi khi Stephanie hỏi:

- Bà nấu thứ gì trông lạ thế?

- Cho cô đấy.

- Cho tôi?

- Tôi đã nói với cô rồi còn gì? Chính tôi đã từng nuốt vào bụng hàng bao nhiêu kilo mà tôi có chết đâu nào? Cô phải dùng cảm mới được. Mà dùng cảm thì cô có thừa, đúng không nào? Cái khó là kiếm ra thứ này.

- Nhưng là gì vậy?

- Hành.

- Xin lỗi. Tôi chưa hiểu.

- Mỗi ngày cô chịu khó ăn cho hết 1 kilo, chia làm hai lần và thế là cái thai sẽ tự khắc bị đẩy ra ... À, thế nào? Cô có dò hỏi thêm được tin tức gì không?

- Không. Bà đừng hỏi tôi chuyện ấy nữa.

Stephanie dăm dăm nhìn vào trong xoong một lúc lâu. Rồi nàng quay gót, chui vào hốc đá. Sức chịu đựng của nàng đã kiệt. Nàng tự buông thả và đổ người xuống nệm rơm. Stephanie khóc, khóc như mưa như gió, khóc cho

tất cả những nỗi khổ đau tuôn ra theo dòng lệ. Con chó Caesar dường như hiểu được nỗi lòng của chủ, trùi mền liếm hai bàn tay và mặt nàng. Trong khi đó, bên ngoài, Pompette vẫn luôn tay đảo hành.

Trong hốc đá kín đáo, Stephanie mỗi ngày hai lần cố ăn hết nửa kilo thứ hành quái đản khó nuốt kia. Đêm hôm đầu nàng lên cơn sốt. Sáng hôm sau, Pompette gỡ một hạt kim cương trong sợi dây chuyền của Stephanie đem ra bến cảng Kamiesch và gần tối bà mới trở về, lưng vác bao tải hành, được bà che bằng những mảnh vải. Vậy là đủ số hành để Stephanie dùng.

Stephanie lấy hết nghị lực ra mới ăn nổi số hành Pompette quy định cho nàng. Nàng gầy rộc đi, xanh lợt và cứ chốc chốc lại bị một cơn sốt run lên bần bật. Nàng hoàn toàn không ra khỏi hốc đá. Pompette một mặt an ủi. động viên "cô cháu", một mặt kiếm cho nàng rượu mạnh để nàng uống cho ấm người.

Một hôm bác chủ quán canteen Tuboisquoi tìm đến. Lâu bác không thấy Stephanie và hôm nay bác mang một bọc to. Thấy bác ngỡ ý muốn gặp nàng, Pompette nói luôn:

- Cô ấy ốm. Đây là hậu quả của thời gian bị bắt làm tù binh trong doanh trại quân Nga.

- Tôi vào thăm cô ấy không được à?

- Bác có sai được con Caesar thì bác vào.

Nhưng con chó khôn hung hãn kiên quyết bảo vệ cho chủ được yên tĩnh, nhất định không cho bác chủ canteen vào.

-Thôi được, tôi về đây, để cô ấy nghỉ. Nhưng cô ấy đã uống được café chưa? Đã chịu được vị café rồi chứ?

- Chưa. Nhưng rồi sẽ chịu được.

- Bà thật là ... Bà Pompette, tôi đến đây là vì muốn điều tốt cho cô ấy thôi. Nhưng cô ấy không ra được thì bà chuyển thứ quà này của tôi biểu cô ấy vậy - Bác ta nói, và trở tay vào bọc quà to buộc dây cẩn thận.

- Quà gì vậy?

- Khoai, mỡ và đường. Nếu cô ấy ốm, tất cần đến những thứ đó. Tôi chất lên lưng bà nhé?

Pompette quay vào hốc, lưng còng xuống vì bọc thức ăn. Lúc bà cởi dây buộc ra thì đúng là trong đó có mỡ thôi và đường. Nhưng không có khoai mà thay vào đó là hành!

- Đúng là lão già tinh quái. Không giấu được lão cái gì hết. Nhưng được cái lão cũng kín miệng và lại quý Phanie.

14 ngày cực hình như vậy cuối cùng đã trôi qua. Hôm thứ 15, Stephanie bị một cơn đau quặn khủng khiếp và lát sau mọi thứ đã yên ổn. Cái mầm non trong bụng nàng đã thoát ra ngoài. Stephanie nằm nghỉ thêm 5 ngày nữa. Trong 5 ngày này Pompette tắm bổ cho nàng vô cùng chu đáo.

Bà gỡ thêm một hạt kim cương nữa trong sợi dây chuyền của nàng đem ra chợ và mua về thịt tươi, thịt ướp, trứng, sữa, rượu và đủ thứ gia vị. Bà pha một ly rượu mạnh, bỏ thêm đường và cho vào đó ít quế cho nàng uống. Rồi bà rán một miếng beefsteak to tướng bắt nàng phải ăn cho hết.

- Bây giờ thế là xong. Cô đã bình phục, lại khỏe mạnh và xinh đẹp như trước rồi, tạ ơn Chúa! Cô hãy viết thư về nhà đi.

- Không! Tôi phải đến Constantinople đã! - nàng nói bằng cái giọng mà Pompette hiểu rằng khi nàng dùng nó thì đừng có ai ngăn cản được nàng - Nếu René đã chết trong bệnh viện rồi thì tôi còn viết thư hỏi làm gì? Và lại tôi cũng được mọi người coi là chết rồi kia mà! Tên tôi đã bị xoá trong sổ sách của quân đội Pháp.

Bất chấp tiền thưởng lớn, số người tình nguyện phục vụ dưới các thuyền vẫn không đủ để đảm bảo cho việc chuyển thương binh đến cảng Constantinople. cuối cùng, Bộ Tư lệnh buộc phải chỉ định một số quân nhân làm "y tá" dưới các tàu. Khi Stephanie rời hốc đá để xin tình nguyện xuống tàu thương binh, Pompette không chịu tiễn nàng đi "con đường chết" đó, mặc dù bà đã thương yêu, chăm sóc, nuôi nấng, thậm chí vỗ béo cho nàng bấy lâu nay.

Con chó Caesar, bị buộc vào một cái cọc, thì kéo căng dây thừng và sủa ầm lên vì tức giận.

- Phanie! Cô phải nghetôi - Pompette gầm lên.

- Không được đâu! - Stephanie đáp và chân nàng vẫn bước về phía bên tàu.

Tất nhiên nàng được người ta dang cả hai tay đó. Và nàng xuống tàu ngay lập tức.

Đây là loại tàu nhỏ vút đi, trong khoang chất đầy bệnh nhân. Những người mắc chứng hoại huyết, cứ mỗi lần nhỏ nước miếng lại văng ra một vài cái răng. Những bệnh nhân lao ho như xé cổ họng, và bệnh nhân đủ các loại bệnh trầm trọng khác: kiết lỵ, xuất huyết ... Trên tàu nồng nặc mùi tử khí. Thức ăn trên tàu chỉ có thịt ướp, thịt sấy nấu với đồ nhạt nhẽo.

Thuốc men thì hầu như chỉ có một thứ là thuốc nước pha nha phiến. Bệnh binh chết hàng loạt. Khi có người chết, một y tá cầm chân, một y tá cầm

đầu, nhắc lên, lấy đà "1, 2" và đến "3" thì họ quăng xuống biển. Một tiếng "ùm" và thế là Biển Đen nuốt chửng chàng quân nhân xấu số ấy vào trong lòng của nó.

Lần đầu tiên thấy hai y tá làm cái công việc chôn cất quái đản ấy. Stephanie đã phải nhắm mắt lại không dám nhìn và nàng bịt chặt hai tai để hỏi nghe thấy tiếng "ùm" khủng khiếp kia. Nhưng rồi những lần sau, tiếng "ùm" vọng đến tai nàng quá bất chợt làm nàng không kịp bịt tai. Nàng rùng mình và tim nàng thắt lại. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến René và Achille, cầu Trời hai chàng trung úy thân thiết của nàng đã không bị chung số phận đó.

Để khỏi bị những ý nghĩ khủng khiếp ám ảnh, Stephanie liên tục ngồi bên cạnh các thương bệnh binh, chăm sóc, an ủi họ bằng lời lẽ dịu dàng. Cùng với họ nàng ăn thứ nước canh đồ nấu với thịt sấy, khoai tây đã mọc meo. Buổi tối nàng ngồi một mình trong chỗ tối trên boong tàu, cố không nghĩ đến cuộc sống thảm hại đang diễn ra nơi đây.

Stephani chỉ giữ một ý nghĩ trong đầu, đó là tìm cho bằng được René, tìm cho bằng được người tình của nàng, ít nhất cũng phải biết có còn hy vọng gặp chàng nữa không ... Nàng gạt đi cái ý nghĩ René đã chết ... Nàng không muốn tin rằng cuộc đời nàng đến đây là hết ...

Tàu cập bến cảng Constantinople. Các bệnh binh được khiêng lên bờ, đặt nằm la liệt trên mặt đất đầy sỏi đá. Các cáng tải thương được huy động để khiêng bệnh binh lê bước trên con đường lát đá, hy vọng có được một cái giường để nằm và một bác sĩ để chăm sóc họ.

Không may là trong khi bệnh viện bên phía quân Anh được công nương Nightingale tận tụy trông nom thì bên bệnh viện quân Pháp hầu như chẳng có ai và thiếu thốn đủ mọi thứ. Mùi uế khí tràn ra khỏi các bức tường. Lúc Stephanie bước đến gần cổng bệnh viện, mùi khủng khiếp đó đã xộc ngay vào mũi nàng.

Nàng bước vào cổng. Không ai hỏi han gì hết, nhưng nàng thấy những quân nhân đi lại dọc theo các dãy giường bệnh, đếm số bệnh binh và đánh giá từng người. Nàng bèn bước đến hỏi một quân nhân:

- Ông vui lòng cho biết văn phòng bệnh viện ở đâu?

- Bà cần gì?

- Tôi muốn biết trung úy de Guinchamp có được điều trị ở đây không? Hoặc trước đây có đến đây không?

Mấy quân nhân nhún vai. Họ không biết gì và họ cảm giác như người đàn bà này mất trí.

- Lâu chưa? - một quân nhân hỏi nàng.

- Từ trận đánh trên cao nguyên Inkermann!

- Ôi, vậy là chuyện từ thời hồng thủy, cô em ạ.

- Tôi muốn được ngó qua sổ sách thương binh của bệnh viện.

Và cần tăng thêm uy tín cho điều yêu cầu, nàng nói thêm:

- Tôi được Bộ Tham mưu cử đến đây để lấy thông tin về ông trung úy Guinchamp.

- Nhưng bà không phải là sĩ quan thì sẽ không ai trả lời hết! Nhưng thế này. Bà đi dọc theo hành lang, đến cửa thứ ba thì gõ và xin gặp ông Surel. Ông ta đã có mặt ở đây ngay từ ngày đầu tiên. Và chính ông ta ghi tên bệnh nhân nhập - xuất.

Người đàn ông có tên Surel ấy lắng nghe nàng trình bày, bèn trở cho nàng một chồng sổ khổ to và dày.

- Bà tìm trong đó. Toàn là những sổ ghi thương binh từ lâu rồi. Nhưng cũng không đủ hết đâu, bởi tôi không thể ghi vào sổ tất cả mọi người. Thời gian đầu thương bệnh binh ít thì còn ghi được. Nhưng sau, các tàu chở thương binh cứ ùn ùn đến, thương binh nằm chật cả các phòng, các hành lang, rồi ngoài sân, không làm sao ghi xuể. Với lại ...

- Lại cả một đống nữa này ... - một người lính bước vào với một tấm vải bọc túm. Anh ta mở ra, đổ xuống rất nhiều giấy tờ, sổ sách và huân chương huy chương.

Stephanie ngơ ngác nài, không hiểu gì hết. Lúc người lính đi ra, nàng hỏi:

- Cái gì thế?

- Những thứ thu nhặt được của những người chết. Để báo tin và gửi về gia đình. Thế là may đấy, nhiều người chết trong tay không có thứ gì. Đây là những người mất tích, không để lại di vật gì hết.

- Giống như những người bị quăng xuống biển chứ gì?

- Đúng thế, giống như vậy.

Stephanie bắt đầu xem xét từng cuốn sổ ghi tên tuổi thương bệnh binh ra vào bệnh viện này, khởi đầu từ cuốn sổ xa xưa nhất. Chốc chốc nàng bắt gặp tên Một con tàu và bên dưới là tên cũng như số hiệu của những người lên bến và những người xuống tàu. Số chênh lệch giữa hai con số chính là những người bị "ùm" xuống biển khơi.

Tối hôm đó Stephanie xuống bếp. Nàng tự giới thiệu tên là Stephanie Murlon, cháu gọi Pompette bằng dì và nàng đã làm việc với bác chủ canteen Tuboisquoi. Thế là người ta cho nàng một suất ăn, chẳng khác gì hơn suất ăn trên tàu.

Nàng cùng với Surel đến văn phòng bệnh viện. Ông ta nói:

- Cô gặp tôi là may đấy! Gặp thằng khác thì nó không để cô yên đâu. Đứa nào nhìn thấy con gái cũng thèm nhỏ dãi. Chúng chỉ rình chờ đợi cô ra thôi!

- Thế còn ông? - Nàng hỏi, giọng ngờ vực.

- Tôi ấy à? Tôi có vợ rồi và tôi định làm mục sư! Chắc nghe tôi nói thế cô ngạc nhiên lắm phải không? Nhưng chính vì vậy mà người ta phân cho tôi công việc trông coi sổ sách giấy tờ. Tôi có học thức hơn người khác. Tôi biết tiếng Hy Lạp. Tiếng Latin và tôi làm việc chu đáo.

Hôm sau Stephanie muốn đi thăm các phòng bệnh nhân. Các góc phòng đều có những xô đựng phân và nước tiểu của bệnh nhân nào tự lên được đến đó. Mùi phân và nước tiểu nồng nặc. Nhiều bệnh nhân không đi được, ỉa đái ngay tại chỗ, lên tã nệm rơm. Xem chừng họ khó có thể sống nổi để ra khỏi đây.

Những con người nằm ở đây đều ở trong tâm trạng tuyệt vọng và mất hết mọi ý chí. Ai hỏi, họ không buồn trả lời. Và nếu họ có mở miệng thì giọng nói của họ cũng yếu ớt đến mức không ai hiểu họ nói gì. Stephanie rất muốn giúp đỡ họ, muốn ngồi động viên, an ủi họ, nhưng nàng không thể làm được gì. Trước cảnh tượng khủng khiếp kia, nàng chỉ có một mình, hoàn toàn bất lực. Nàng đành nhắm mắt lại, cố ghìm không để nước mắt trào ra.

Nàng chậm chạp bước về phía phòng Surel.

Nhìn những cuốn sổ đen kịt, Stephanie sức nhớ đến Aimé. Aimé được đưa lên một trong những chuyến tàu chở thương binh đầu tiên. Những con tàu kiêm bệnh viện ấy không đỗ lại ở Constantinople. Vậy là anh ta đã thoát, chắc chắn là như thế! Lúc này chắc hẳn Aimé đang ở nhà cùng với cha mẹ anh ta tại trang ấp Vendée. Lúc này chắc anh ta đang nhìn toà lâu đài của nàng, dạo chơi trong những cánh rừng tuyệt đẹp ở quê hương nàng... Nhưng còn René? Chàng đã bị đưa đi như thế nào? Phải chăng chàng cũng bị đưa lên những con tàu chết chóc kia? Và cùng với những thương binh hấp hối, chàng bị đổ lên bờ biển này để các con tàu ấy quay lại, vượt Biển Đen trở về Crimée?

- Surel - Stephanie hỏi - Ông nhớ, sau trận chiến đấu trên cao nguyên Inkermann, có nhiều tàu thuyền chở thương binh đến đây không?

- Những chiếc tàu hãn hoi thì không đỗ lại đây, cô Phanie à.

- Còn các sĩ quan?

- Ôi, lúc đó lộn xộn đến mức cô không thể tưởng tượng được đâu. Khắp bệnh viện và cả bãi trống bên ngoài đều chật ních. Số thương binh trở về đông đến nỗi ...

Stephanie nghĩ đến René. Chàng đẹp trai là thế, thanh lịch là thế. Vậy mà chàng phải nằm trên tấm nệm rơm bẩn thỉu hôi hám với cái chân giập nát ... René! Nàng không thể tưởng tượng nổi René lại nằm trong những phòng bệnh chật ních người, bẩn thỉu, hôi hám chẳng hơn gì chuồng lợn!

"Ôi, lạy Chúa! Con xin sẵn sàng chết yếu 20 năm chỉ cốt để biết được rằng René của con không phải chịu số phận khủng khiếp ấy!" nàng thầm nghĩ.

Bàn tay nàng vẫn chậm chạp lật từng trang quyển sổ ghi thương bệnh binh nhập và xuất viện, đọc các tên của họ trong đó. Chốc chốc một người lính bước vào, tay ách chiếc xô, chậu hay một bọc chất đầy giấy tờ, sổ sách, huy chương huân chương, đổ xuống chỗ góc phòng.

Surel đeo găng tay, mỗi ngày chùng vài lần thờ ơ lật một số kỷ vật đó lên, ghi vào sổ rồi lại bỏ mặc đấy để rồi có chuyến tàu nào về Pháp thì bốc xuống đó để họ đem về cho Bộ Chiến tranh ... còn sau đó ở Paris họ làm thế nào với những kỷ vật này thì có Trời biết.

Stephanie tìm thấy họ tên một thương binh là Linchamp, trung úy. Đăng trước cái họ Linchamp ấy là tên thánh viết bằng chữ tắt rất khó nhìn, không biết R, D hay B.

- Ông xem hộ chữ đây là chữ gì? - nàng hỏi Surel.

Surel chăm chú nhìn rồi đưa ngón tay sờ, như thể muốn nhắc cái chữ ấy lên. Cuối cùng ông ta nói:

- Có lẽ là chữ R. Ông trung úy bạn cô tên gì?

- René.

- Thế thì khéo đúng đấy. Cô thử gặp các seour hỏi thêm xem sao. Các tấm lon sĩ quan đều được đưa sang cho các seour để họ sắp xếp lại.

- Tôi không ưa các seour - Stephanie lạnh lùng nói, nhớ lại thái độ của họ hôm nàng gặp họ tham gia công việc cứu thương ngoài mặt trận.

- Các seour có người tốt có người không tốt! Cô nên đến gặp một seour tên là Blanche. Chính seour ấy là người chuyên đến đây thu thập các tấm lon sĩ

quan đã qua tay bà ấy. Hay tôi nhận lời mời bà ấy đến đây ăn bữa tối hôm nay? ... Cô nghĩ thế nào, Phanie?

*

Seour Blanche là một phụ nữ to lớn, mặt trắng trẻo bầu bĩnh. Rất khó đoán tuổi seour. Có lúc trông seour chỉ trạc 30 nhưng có lúc trông lại như 50. Giọng nói dịu dàng và cách ăn nói rành mạch, chính xác. Cặp mắt của seour bình thản một cách kỳ lạ, người khác nhìn vào có cảm giác như seour thấu hiểu nỗi lòng của họ. Con người seour toát ra một thứ gì đó khiến không ai dám nói dối seour điều gì.

- Ta nhớ rồi, cô bé thân mến - seour Blanche nói - ta có nghe nói đến cao nguyên Inkermann và cuộc chiến đấu dữ dội ở đó. Tuy chưa đến Crimée bao giờ nhưng ta biết rõ miền đó. Các binh lính đã kể tỉ mỉ cho ta nghe về trận đánh khủng khiếp ấy. Nhưng sau trận đó, không còn ai ở lại đây. Bây giờ là thời của các thương binh còn bây giờ là thời của các bệnh binh. Ông Surel có kể ta nghe là cô đã tìm thấy tên người cô cần tìm và ông ta lúc đó bị thương rất nặng, đã gần đất xa trời.

- Thưa seour, tôi không biết - Stephanie lúng túng nói, cổ họng nàng khô lai, hai mắt ướt đẫm - Cái tên ấy viết rất khó nhìn cho nên tôi không dám tin chắc đây là tên anh ấy. Tôi chỉ hy vọng, thưa seour, tôi chỉ muốn ...

- Cô cần tìm tên nào?

- De Guinchamp, thưa seour. René de Guinchamp, trung úy.

- Guinchamp à? Ta chưa nghe tên người ấy bao giờ. Tại đây ta đã thấy rất nhiều người có họ tận cùng bằng "champ" như: Duchamp, Feuchamp, Pinchamp, Linchamp, cho nên rất dễ lẫn với nhau. Cô đã viết thư về Pháp hỏi chưa?

- Thưa seour chưa - nàng nói khẽ, sau một chút ngập ngừng.

- Ta hiểu - seour Blanche nói rất dịu dàng - Ta hiểu cô rất khó viết thư về nhà vì ngại gia đình cô, gia đình ông ấy. Đã nhiều tháng nay cô mong ngóng tin tức ông ấy. Vậy ta khuyên cô nên viết thư cho tất cả những người quen biết mà cô có thể hỏi. Cô đừng vội thất vọng, thế nào cũng sẽ có người biết tin ông ấy và trả lời cô. Cô có thể cho ta biết tên cô là gì không?

- Stephanie, thưa seour.

- Stephanie?

- Vâng, nhưng nhiều người còn gọi tôi là Phanie.

- Phanie à? Ôi, vậy ra cô là người đến gặp chúng tôi hồi ở bệnh viện chúng tôi đóng tại Gallipoli chẳng? Hôm đó những người tiếp chuyện cô đã thiếu thiện chí với cô. Ta cũng chẳng nên trách cứ họ. Hôm đó cô đi với Pompette phải không nhỉ?

- Vâng, đúng thế - Stephanie ngạc nhiên.

Seour Blanche nhìn Stephanie một lúc lâu. Nàng không biết seour nhìn nàng để nhận ra hay là bà đang suy nghĩ gì. Dường như bà để đầu óc tận đầu đầu:

- Ta rất tiếc, ta rất tiếc là không giúp gì được cô. Nhưng chuyến đi của cô đến đây hôm nay không phải hoàn toàn vô ích. Trên cõi đời không có gì hoàn toàn vô ích, ngay cả khi chúng ta chưa hiểu được lợi ích đó là ở đâu. Chúa sẽ dẫn dắt chúng ta. Cô hãy viết thư về Pháp. Cô không nên tự bỏ mặc để cho cô trở thành biệt tâm như thế này. Tôi nói với cô như vậy bởi vì tôi thấy có bốn phận phải nói. Tôi không thể làm khác được. Tôi khẩn thiết yêu cầu cô, Phanie. Hãy viết thư đi. Tôi sẽ cầu nguyện Chúa phù hộ cho phu nhân và Pompette nữa.

Seour quay đầu sang phía Surel:

- Mai tôi sẽ trở lại đây. Hiện chúng tôi đang có rất nhiều bệnh binh nặng. Đêm đối với họ sẽ rất đau đớn.

Seour bước nhanh ra khỏi văn phòng. Stephanie nhìn thấy bà lấp bóng ngoài sân như một bóng ma thoắt hiện lên chỉ để sua phán một lời rồi biến ngay mất.

- Chà, thì ra là thế đấy - Surel nói - Tôi bây giờ không còn hồ nghi gì nữa. Bà seour này bao giờ cũng vậy. Nghe đồn bà ta đoán được mọi nỗi uẩn khúc trong lòng bất kỳ ai, cho dù họ giấu kín đến đâu. Tôi chỉ có thể nói với cô được một điều, ông trung úy Guinchamp của cô hiện đang ở Paris. Ông ta vẫn sống và đang chờ tin tức của cô. Cô phải viết thư cho ông ấy ngay. Tôi còn có thể nói thêm với cô rằng đêm nay bà seour kia sẽ nhận được một bọc gì đó. Chính vì bà ta tiên đoán được như vậy nên bà ta mới vội vã ra về như thế.

Lúc này hai mắt Stephanie đờ đẫn nhìn ra hướng Blanche vừa đi. Trong lòng nàng trào lên một niềm hy vọng đồng thời với một nỗi cay đắng. Nàng tin René còn sống, nhưng chắc chắn chàng đã về sống với mẹ chàng ... viết thư về cho chàng cũng tức là có nhiều nguy cơ lá thư rơi vào tay mục già ấy!

Bà ta chắc hẳn đã biết hết, cả chuyện nàng sang đây để gặp con trai bà và hai người đã sống chung với nhau một thời gian bên này. Mọi thư từ từ Crimée gửi về cho con trai bà tất phải khiến bà cảnh giác.

Viết thư ư? Nàng sẽ viết thư cho Amélie. Amélie sẽ báo cho René biết. Seour Blanche chẳng đã nhấn mạnh mấy chữ "cô đừng bỏ mặt để cho cô trở thành biệt tăm" là gì? Stephanie hiểu câu ấy có nghĩa "cô hãy làm cho ông ấy biết cô còn sống! Cô hãy bảo vệ quyền sống của cô!" Đúng thế!

Mình phải viết thư cho Amélie, nàng thầm nghĩ.

- Cô nghĩ gì thế?

- Tôi định xuống cảng - Stephanie trả lời Surel - Tôi sẽ lên con tàu nào gặp đầu tiên để trở về Crimée. Cảm ơn ông, Surel. Nhờ ông chuyển lời cảm ơn seour Blanche. Tôi rất biết ơn cả hai người.

- Trông cô lúc này có gì đó rất nực cười ...

- Đúng vậy ... đúng vậy ...

Nàng đưa tay lên trán, xoa hai tay rồi bóp mạnh vào gáy.

- Cô làm sao thế, Phanie? - Surel hỏi.

- Tôi đang rất vui. Chuyện vừa qua làm tôi sung sướng vô cùng. Tôi muốn khóc ... Trước đây tôi định ninh anh ấy đã không còn trên đời này nữa. Nhưng bây giờ tôi tin anh ấy còn sống. Tôi hoàn toàn tin như thế ... Chính lúc trên cánh đồng trắng tôi đã mất anh ấy.

- Cánh đồng trắng? - Surel ngạc nhiên - Cô nói gì vậy? Cánh đồng trắng là ở đâu?

Stephanie không trả lời. Nàng đã bước nhanh về phía bến cảng, nhớ đến giấc mơ bao nhiêu lần nàng đã thấy. Trong giấc mơ đó Stephanie nhìn thấy René ngay trước mắt, vậy mà nàng cứ đuổi mãi vẫn không sao tóm được chàng. Giấc mơ ấy nàng thấy mỗi khi nghĩ đến cao nguyên Inkermann. Và trong giấc mơ Stephanie thấy nàng và René cùng ở trên một cánh đồng trắng xoá ...

Nàng nghe thấy tiếng Surel nói vọng đến tai nàng như một tiếng vang:

- Hãy viết thư đi ...Cô hãy viết thư đi ... Phanie ... Hãy viết thư đi ... và cô sẽ gặp may mắn ... viết đi ...

Câu nói văng đến tai Stephanie như tiếng vọng từ nơi xa thẳm khiến nàng bùi ngùi, xúc động. Tim nàng đập mạnh. Và nàng cũng thầm tự nhắc nhở theo mỗi tiếng đập của trái tim nàng:

- Ta viết ... ta viết ... ta viết ... ta viết ...

18. LÁ THƯ CỦA AMÉLIE

Đoàn tàu chở Stephanie trở lại Crimée ra đến Biển Đen thì gặp đoàn tàu chở thương binh sau mấy trận đánh đầu tiên của mùa xuân. Để đẩy nhanh tác dụng của cuộc bao vây, quân đồng minh tổ chức liền vài cuộc công kích. Sau 6 ngày nã pháo dữ dội, bên quân Pháp bị thiệt hại khá nặng và tương quan giữa quân Nga và quân đồng minh vẫn không hề thay đổi.

- Ôi, Phanie! - Pompette hoảng hốt thấy Stephanie đang bước nhanh về phía bà trong hốc đá. Dáng chân nàng có vẻ như lão đảo.

Trông Stephanie giống như bóng ma. Bộ áo quần trở nên rộng thùng thình và bay phần phật, sau những bữa ăn thảm hại trên tàu biển cũng như ở bệnh viện Constantinople. Con chó Caesar bị buộc đang nhảy chồm lên và sủa vang mừng rỡ.

- Yên nào, Caesar! - Stephanie nói. Nàng bước đến bên con chó, cúi xuống vuốt ve lưng nó, nếm mồm nó rồi hôn vào đó.

- Ôi, trông cô khá nhỉ! - Pompette nhăn nhó. Bà thương xót Phanie dường như muốn khóc.

- Bà đừng lo. Vài hôm tôi sẽ mập lên ngay thôi - Stephanie nói và cời dây buộc cho con chó Caesar.

Trong giọng nói mệt mỏi, rã rời của Stephanie, Pompette cảm thấy một vẻ sắt đá. Cái vẻ Phanie thường có mỗi khi quyết định một điều gì đó mà không ai có thể ngăn cản được. Nàng nói:

- Mai bà gỡ một viên kim cương nữa trong sợi dây chuyền đem xuống chợ và mua tất cả những gì cần thiết để tôi tắm bổ lại. Chuyển đi vừa rồi đạt kết quả tốt. Tôi sẽ phải viết thư.

- Vậy thì tôi vui rồi - Pompette nói.

- Nhờ bà đấy, Pompette. Sau đó là nhờ một người nữa cũng tuyệt vời. Rồi tôi sẽ kể cho bà nghe. Nhưng có một điều chắc chắn: René còn sống.

- Sao cô biết, Phanie?

- Bà kia đã nói - Nàng vừa nói vừa ngó vào trong hốc đá xem có thứ gì ăn được không. Tên bà ấy là seour Blanche - Seour Blanche à? - Pompette vừa nói vừa làm dấu thánh giá - Bà ấy là người nhà Trời đấy. Hôm bà ấy vào thăm nguyên soái Saint Arnaud, bà ấy bảo: "Ông ta sẽ gặp hạn lớn!" và sau đấy ngài nguyên soái đã chết.

Stephanie đột nhiên cảm thấy một niềm vui lớn lao, một niềm hạnh phúc vô bờ. Nàng tưởng sắp phát điên và cố ghìm niềm cảm xúc dâng trào:

- Chà! Chẳng có gì để ăn hết!

- Đúng vậy, Phanie! Nào tôi có ngờ cô về hôm nay, cho ên tôi chẳng chuẩn bị thứ gì cho cô ăn.

- Bà cho tôi một chút rượu mạnh cho ấm người lên rồi ta sang bên canteen, ông Tuboisquoi chắc chắn sẽ đãi tôi thịt, thứ thịt hăn hoi chừ không phải loại vớ vẩn.

*

Hôm sau, trời mới rạng sáng, Pompette đã lên đường ra cảng Kamiesch. Stephanie ngồi nhà, con chó Caesar nằm phủ phục dưới chân. Nàng lấy giấy bút viết thư cho Amélie. Lá thư viết rất khó khăn, bởi nàng không

muốn để cho Amélie thương hại nàng. Stephanie không hề nhắc đến những gian khổ ở đây, không để lộ cho bạn thấy một chút nào nỗi đau vất vả của nàng. Nàng viết bằng thứ ngôn ngữ bình thản, giấu biệt cả niềm khao khát điên cuồng được gặp René.

Tuy Stephanie tin ở lời tiên đoán của seour Blanche, nàng vẫn còn ám ảnh một nỗi nghi hoặc. Surel nói rằng seour Blanche không bao giờ đoán sai, Pompette cũng khẳng định thêm với nàng như vậy, nhưng nàng vẫn lo lắng. Bởi rất có thể seour Blanch chưa bao giờ đoán sai, nhưng trong ngàn vạn lần cũng phải có một lần không trúng chứ? Nếu như lần này seour đoán sai thì sao?

Suy đi tính lại, cuối cùng Stephanie chỉ viết một lá thư ngắn, trong đó nàng kể mình đã bị quân Nga bắt làm tù binh và giam giữ ở Sebastopol suốt bốn tháng. Bây giờ nàng thoát ra được và nàng ngạc nhiên không nhận được tin tức gì của René và Achille. Bởi sau khi Stephanie bị mất tích thì hai người kia vẫn có thể viết thư cho Pompette, bà đầu bếp mà Amélie có nghe nói đến.

Sau đấy Stephanie đề nghị Amélie cho nàng biết tin tức về hai đứa con sinh đôi của nàng, về mẹ chồng và ông cậu nàng, cùng những tin tức về gia đình riêng của nàng. Đồng thời Stephanie đề nghị nếu tiện bạn viết thư cả cho chị quản gia Suzane ở trang ấp nàng tại Vendée hỏi tin tức về Aimé, một tá điền của nàng đã bị thương ngoài chiến trường Crimée.

Cuối thư, Stephanie còn nói rõ rằng những lá thư nàng mong nhất là thư của Amélie và của René. Nàng dặn thêm bạn đừng cho ai biết hiện nàng ở đâu và còn sống. Những lá thư tiếp sau nàng cũng sẽ viết theo tinh thần như lá thư này, nghĩa là chỉ tạo liên lạc kín đáo giữa nàng và Amélie thôi.

Stephanie đưa lá thư cho Pompette đọc khiến bà đầu bếp nổi cơn phẫn nộ ghê gớm:

- Đây không phải là cô viết!

- Sao bà nói thế, Pompette?

- Bởi cô quá nghiệt ngã với gia đình cô. Tôi đọc mà không chịu nổi giọng điệu lạnh lùng, tàn nhẫn của cô đối với người thân trong gia đình. Ôi, sao có những lúc cô ác nghiệt như vậy? Chẳng khác nào một con dê trên núi, hoàn toàn vô cảm, hoàn toàn không có trái tim! Tôi không sao chịu nổi thứ giọng này.

- Thôi đi! Bà mặc tôi!

- Cô cũng bỏ cái giọng ấy đi! - Pompette hét lên giận dữ - Cô định làm cái trò gì vậy? Cô cố tình làm ra vẻ như cô là người không tim. Thế nghĩa là sao? Cô đâu phải người như thế? Và cô đừng hòng giấu mặt nạ này điều gì. Tôi đi guốc trong bụng cô, tôi không tiếc gì công sức để giúp cô. Và tôi cũng hiểu cô từng chân tơ kẽ tóc. Thôi đi! Cô hãy viết đúng như đầu cô nghĩ, tim cô cảm. Và cô đừng có cưỡng lại lời tôi!

- Bà im đi! Mặc tôi. Tôi làm gì và làm thế nào không dính gì đến bà! Stephanie lạnh lùng nói - Tôi là một đầu bếp cũng như bà. Và tôi tự hào về điều đó. Amélie hiểu tôi và chị ấy sẽ biết tôi viết thư như thế này có nghĩa là rất mong nhận được thư chị ấy. Mà tại sao bà lại muốn tôi hải kể về những nỗi vất vả của chúng ta ở đây? Chúng ta tự hào, tôi với bà, nhưng ở Paris người ta nghĩ khác. Người ta thương hại chúng ta. Tôi không muốn và tôi khinh bỉ cái thứ thương hại đó! Tôi viết cho Amélie vì tôi biết chỉ riêng chị ấy hiểu chúng ta và thực lòng khâm phục chúng ta ...

- Ôi, Phanie! Lòng tự ái rớm đã hành hạ cô.

- Không, tôi tỉnh táo và tôi phải trả giá đắt cho sự tỉnh táo ấy. Nhưng con

người tôi là thế. Tôi yêu René. René là người duy nhất trên đời của tôi. Mặc dù tôi yêu cả Boris và lấy làm sung sướng đã yêu anh ấy, nhưng René vẫn là người duy nhất, bà hiểu chưa? Tôi yêu René và tôi muốn lấy anh ấy. Tôi muốn sống với anh ấy suốt đời. Tôi muốn là vợ René. Tôi muốn là phu nhân de Guinchamp!

Pompette vẫy tay, dáng điệu "thây mặt". Rõ ràng là không tán thành kiểu suy nghĩ của Stephanie nhưng bà đã chán, không buồn tham gia ý kiến gì với nàng nữa. Trước mắt bà, Stephanie là người phụ nữ quá bướng bỉnh.

- Pompette! Tôi đồng ý với bà về tất cả mọi thứ - Stephanie nói, cố một lần nữa giảng hoà với Pompette - Nhưng tôi yêu René! Mọi điều tôi làm chỉ nhằm trở thành vợ anh ấy. Và tôi biết tôi phải làm gì, đi những bước nào để đạt được như thế. Tôi rất cần anh ấy. Không có anh ấy tôi không thể nào sống nổi.

- Thì co cứ viết thẳng ra là như thế!

- Tôi viết đi viết lại lá thư này suốt 8 ngày rồi. Chỉ một lá thư mà tôi suy tính trong 8 ngày liền mới viết ra nổi. Tôi đã hiểu ra là phải viết bằng giọng như thế này cho đến khi nào Amélie trả lời. Cho đến lúc nào nhận được thư phúc đáp của chị ấy.

- Ít ra cũng phải đến 6 tuần lễ.

- Và trong thời gian ấy mỗi tuần tôi sẽ viết một lá, cũng vẫn giọng điệu y hệt thư này. Tức là 6 đến 8 lá. Trong quãng thời gian ấy, tôi không muốn sống trong cái hốc đá nữa. Trong này mốc meo, ẩm thấp và tôi thấy buồn nôn. Pompette, bà nghĩ sao, hy ta kiếm một cỗ xe như trước?

- Kiếm đâu ra bây giờ?

- Mua! Ta đem sợi dây chuyền xuống bến cảng Kamiesch và đổi lấy một cỗ xe.

*

Thời tiết đã bớt lạnh. Tuyết trên mặt đất đã tan ra thành nước, biến cả khu đóng quân thành một bãi bùn nhão, với những vũng nước đọng không thoát đi đâu được. Mọi người giẫm ộp oạp lên nước bẩn, lên bùn nhão và áo quần thì lúc nào cũng lấm lem.

Trên nền đất đã lác đác nhú lên những mầm cỏ xanh. Sự sống đã trở lại sau một mùa đông chết chóc. Đồng thời với sự sống là chiến tranh. Tướng Canrobert đã ngán ngẫm với số công văn, chỉ thị, mệnh lệnh của Hoàng đế Napoléon III gửi đến bèn từ chức tổng tư lệnh, giao quyền cho tướng Pelissier để xuống nắm trực tiếp một sư đoàn, dưới quyền của Pelissier.

- Phanie này, sắp sửa bắt đầu rồi đây - Pompette một hôm bảo Stephanie - Tướng Pelissier này tính nóng như lửa. Ông ta chuyên đánh theo cái kiểu ào ạt và quyết liệt. Nghe bảo một hôm ông ta tâu với Vua rằng: Trên bàn đồ có thể đây là một kế hoạch tác chiến tuyệt đẹp, nhưng ngoài bãi chiến trường lại là một chuyện hoàn toàn khác!" Tôi nghe một cậu chớ lương thực thực phẩm lên đây kể và cậu ta nói: kiểu này sắp dữ dội đây.

- Người ta định kết thúc chiến tranh hay sao?

- Tôi không biết. Nhưng chắc không thể cứ kéo dài kiểu bao vây thế này mãi.

Đúng vậy, chỉ vài hôm sau, không khí trong khu đóng quân đã thay đổi hẳn, các đơn vị kéo đến đông như kiến. Nghe đâu quân số đã lên đến 120.000. Binh lính làm việc cật lực, đào thêm giao thông hào, mở rộng thêm những ngách ngang, chất vào đấy đạn dược, vũ khí, những bao cát. Bây giờ thì binh lính đã thấy có một sự chỉ huy thật sự từ trên xuống.

Tướng Canrobert đã trao lại cho tướng Pelissier tất cả những tin tức bên địch do Stephanie cung cấp. Tướng Pelissier bèn sai người đến mời nàng lên gặp. Lại một lần nữa nàng vẽ ra giấy và kể bằng miệng cách bố trí các công sự phòng ngự của quân Nga ở pháo đài Sebastopol. Nhưng lần này tướng Pelissier hỏi nàng rất cặn kẽ. Bởi mỗi thông tin nàng cung cấp đều gọi lên trong óc vị tướng này những dự kiến tấn công. Ông hỏi thêm và như thể cùng bàn bạc với nàng về những chi tiết đáng quan tâm.

Lại một lần nữa, Stephanie nhấn mạnh tầm quan trọng của pháo đài Malakof. Nàng cho rằng đây chính là chìa khoá để mở thành Sebastopol. Nàng cho rằng nếu chiếm được pháo đài Malakof, tình hình sẽ đảo ngược và trở nên hoàn toàn thuận lợi cho quân đồng minh.

Tướng Pelissier trở vị trí tháp pháo đài Malakof trên bản sơ đồ nàng vừa vẽ. Ông nói:

- Ta sẽ tấn công lên đây, cô gái xinh đẹp ạ. Và cô sẽ bước lên pháo đài ấy cùng với đơn vị Bắc Phi của cô. Tổ quốc sẽ không quên ơn cô và cô sẽ được khen thưởng.

Tháng 5, tướng Pelissier hạ lệnh tấn công mấy đồn tiền tiêu của quân Nga và đều chiến thắng.

Ngày mồng 6 tháng 6, khi nã pháo vào những công sự khu vực Karabelnaya, mọi người đều nhận thấy đó là đòn quyết định.

Trong đêm mồng 7 tháng 6, một đêm mùa hè ngắn ngủi, quân Nga không đủ thời gian sửa chữa những chỗ trúng đạn pháo và sáng ngày mồng 7 cuộc nã pháo dữ dội lại tiếp tục, mỗi lúc một mở rộng thêm. 6 giờ rưỡi chiều, một phát pháo hiệu được bắn lên làm hiệu lệnh tấn công. Binh lính sau một ngày nóng lòng chờ đợi trong làn khói của đạn đại bác, bây giờ nhất tề ào ào xông lên phía ngọn đồi Xanh và chiếm lĩnh những công sự trắng bảo vệ

xung quanh.

Pompette và Stephanie nấp sau một mô đất, không chớp mắt theo dõi trận đánh.

- Ta lên đó chứ, cô em?

- Lên!

Và hai "dì cháu" lao về phía những thương binh đầu tiên. Các đơn vị đang tấn công ngọn đồi Xanh, nối tiếp nhau trèo lên lũy chiếm những công sự trên đó. Stephanie không nhìn theo trận đánh. Nàng bận cấp cứu hết thương binh này đến thương binh khác. Đột nhiên Pompette bò nhanh đến bên nàng, ép người xuống đất.

- Cô có nghe tiếng liên thanh nổ ròn rã đấy không? - Pompette hỗn hển hỏi nàng.

- Cũng như mọi khi thôi, có gì lạ đâu?

- Bọn Nga phản công. Tôi với cô phải rút lui thôi.

Pompette nắm cổ tay Stephanie định kéo đi thì đột nhiên hét lên:

- Nằm xuống! Chạm mắt rồi!

Cả hai nằm ẹp xuống giữa những xác tử sĩ.

- Luồn xuống dưới đi, mau lên - Pompette hét.

Tiếng bọn Nga khàn khàn đã ở ngay bên cạnh, khiến Pompette và Stephanie hốt hoảng. Hai "dì cháu" vội nằm ẹp xuống dưới xác các tử sĩ,

dùng họ làm lá chắn che cho mình, cốt khỏi bị vó ngựa giẫm lên. Lúc này chúng chỉ cách họ có vài bước chân.

Những vó ngựa, để ủng giẫm lên mặt đất, băng qua họ. Stephanie chỉ nhìn thấy những chiếc ủng rào rào bên trên người nàng. Nàng cố nằm bất động. Đạn rú khắp xung quanh và cày đất lên, găm vào những xác tử sĩ bên trên nàng. Rồi đột nhiên mọi thứ lắng xuống. Tiếng đạn réo gần như không còn và nàng chỉ nhìn thấy những đôi ủng đang chạy xa dần.

Lát sao, những căng chân mặc quần đỏ ào ào xông lên như nước thủy triều truy kích quân Nga. Ôi, quân ta! Những chiến sĩ Bắc Phi dũng mãnh!

- Nằm yên đấy, Phanie! Đừng nhúc nhích! Chờ họ đi hết đã!

Các đợt quân Pháp ào ào, ào ào lướt qua ... rồi lại những đơn vị khác ... toàn là lính Bắc Phi. Khi hai phụ nữ nhóm dậy thì ra trận chiến đấu đã chuyển về phía trước và các đoàn quân đang lao về phía tháp pháo đài Malakof.

- Ngọn đồi Xanh chiếm được rồi! - Pompette hét lên - Phaie, ta chạy lên phía đó đi!

Trời đã sẫm tối, Pompette và Stephanie chạy lên và suốt đêm hôm đó, cùng với công binh, họ nỗ lực các công sự và sáng ngày hôm sau, quân Pháp đã chiếm xong đồi xanh đằng trước tháp pháo đài Malakof.

- Vậy là Ngài tư lệnh muốn kết thúc chiến dịch! - Pompette nói.

- Ngài muốn chiến thắng thật nhanh! - một người lính Bắc Phi nói.

- Ngài muốn vào thành Sebastopol! - một người nào đó nữa nói.

Tất cả mọi người, tất cả các binh chủng đều lặp lại câu nói đó. Trong khi ấy Stephanie cùng với các binh sĩ công binh đào, đắp, củng cố công sự, khiêng những ầm ván, mở rộng các giao thông hào. Nàng vừa làm hùng hục vừa tự nhủ: "Phải kết thúc càng sớm càng tốt. Và kỳ này nhận được thư trả lời của Amélie, mình cũng có những "chiến hào" và những cuộc "tấn công" của riêng mình!".

Stephanie ôm hai niềm hy vọng, chúng động viên nàng làm việc không biết mệt, củng cố cho nàng lòng dũng cảm và sức chịu đựng, đồng thời cũng tạo ra cho nàng niềm vui: nhận được thư của Amélie và của René.

Khi pháo binh tiếp tục tập trung nã pháo vào tháp pháo đài Malakof ngày 17 thì Stephanie cảm thấy không thể nhịn được nữa. Nàng muốn lao lên đó, cùng tham gia với các đơn vị tấn công tháp pháo đài. Nàng muốn chứng kiến tận mắt sự sụp đổ của các pháo đài kiên cố kia, cái pháo đài mà nàng biết rất rõ, thuộc lòng từng góc ngách, từng ụ súng, từng lỗ châu mai.

Khốn nhưng Pompette vẫn quản nàng chặt chẽ như con chó chần cừu quản con cừu và Stephanie không dám trái lệnh bà. Pompette cho phép nàng tiến lên đó, nhưng với điều kiện là chỉ sau khi pháo đài đã hoàn toàn vào tay quân ta.

Ngày 18 một tiểu đoàn quân Pháp lên được tháp canh đầu tiên của pháo đài Malakof. Nhưng quân Nga kháng cự dũng mãnh và đơn vị quân Pháp buộc phải lui xuống. Pompette nói như một triết gia với Stephanie:

- Thấy chưa, cô em? Tôi đã biết mà! Đâu phải quân chúng nó chịu nhả cái pháo đài ấy ra một cách dễ dàng? Cứ yên chí, hễ quân ta chiếm xong là tôi thả cho cô chạy lên đó ngay.

- Nhưng còn lâu nữa không? - Stephanie sốt ruột hỏi.

- Sắp rồi! Nhưng phải bao giờ trận nã pháo cuối cùng kết thúc kia. Còn bây giờ, cô thấy đấy, cả hai bên đều thương vong khủng khiếp.

Mà đúng là hai bên thương vong ghê gớm thật, đến nỗi ngày 19 hai bên phải ký bản tạm ngưng chiến để thu thập người bị thương, đồng thời mỗi bên cũng có thời gian kiểm lại những thiệt hại của mình.

Tin đó khiến Stephanie nằm vật ra đất, rã rời. Nàng đau đớn nói:

- Vậy là vẫn tiếp tục tình trạng như cũ. Vẫn chỉ là cuộc bao vây!

Đúng là như thế. Ngày 28, hân tước Raglan, Tổng Tư lệnh quân Anh bị chết vì dịch tả, cũng đúng như nguyên soái Saint Arnaud năm ngoái. Cuộc tấn công Sebastopol bị ngưng. Stephanie vẫn tiếp tục viết những lá thư đầy kiềm chế cho Amélie. Trong những lá thư đó nàng vẫn phải nén lòng dùng một thứ lời văn lạnh lùng mặc dù trong lòng nàng đầy lo âu và chỉ muốn viết lên giấy tất cả niềm tâm sự.

Cuối cùng, sau khi gửi đi 6 lá thư liền, nàng mới nhận được thư của Amélie. Cầm chiếc phong bì bên ngoài có nét chữ quen thuộc, Stephanie run lấy bầy. Tim nàng đập thành thịch. Nàng bỗng nhiên hoảng sợ. Và không hiểu còn thứ tình cảm nào nữa đã khiến nước mắt nàng trào ra. Phải chăng đó là nỗi vui mừng? Vậy là thư Amélie đã tới!

Chưa mở lá thư vội, nàng cầm thư, chạy như bay đến chỗ cỗ xe, hấp tấp trèo lên, chui vào và thả những tấm bạt chung quanh xuống. Nàng muốn hoàn toàn chỉ có một mình. Một mình đọc những hàng chữ nói lên tin tức về chàng ... Chắc chắn René sẽ gửi thư cho nàng. Chỉ ngày mai, ngày kia là cùng thư chàng sẽ đến. Nhưng lúc này đây, đã có thư của Amélie! Nàng không đòi hỏi gì hơn.

Pompette nồi trên càn xe, lo lắng chờ kết quả đọc thư của Phanie. Bà sung

sướng thay cho nàng. Vậy là Phanie yêu quý của bà cuối cùng đã nhận tin tức gia đình ... cô ta chắc sẽ vội vã tìm về với người tình René của cô ta ... cô ta cũng còn muốn nhìn thấy hai đứa con sinh đôi của cô ta ... khéo cô ta sẽ không ở lại đây cho đến hết cuộc chiến tranh ...

Pompette buồn rầu nghĩ đến lúc Phanie thân yêu của bà sẽ không ở lại đây nữa. Đột nhiên một góc vải bạt bị lật lên và Stephanie hiện ra! Hai mắt ráo hoảnh! Tay cầm lá thư và người đỡ dẫn hết như hoá đá.

- Bà đọc đi!

Pompette run rẩy đỡ lá thư. Tập thư dày, rất nhiều trang và viết bằng thứ chữ nhỏ kín mít làm bà hoảng sợ. Bà nói khẽ như đứa trẻ phạm lỗi:

- Tôi đọc kém lắm, Phanie! Cô phải đọc cho tôi nghe thôi.

- Tôi không thể đọc được - Stephanie nói bằng cái giọng khùng khiếp làm cho Pompette lạnh gáy.

Stephanie chậm chạp bước ra, ngồi trên cang xe. Mắt nàng đỡ dẫn hướng về nơi vô định. Nàng đang chờ. Pompette cố gắng đọc. Thoạt đầu bà đọc thành tiếng, nhưng giọng cứ khẽ dần. Và bây giờ bà chỉ còn mấp máy môi.

Cuối cùng bà gấp lá thư lại, cho vào phong bì và hỏi rất khẽ, giọng đầy lo âu. Dường như bà phải cố gắng lắm mới thốt nên được câu hỏi đó:

- Bây giờ cô định thế nào, Phanie?

- Không định thế nào hết. Anh ấy đã đính hôn từ tháng 5 rồi, tháng Chạp này họ cưới nhau.

Mỗi tiếng từ miệng Stephanie thốt ra nghe uất ức như một cái tát.

- Nhưng cô vẫn có thể ...

- Bây giờ anh ấy đã biết tôi còn sống. Phần quyết định là ở phía anh ấy. Anh ấy có thể viết thư cho tôi và hủy việc đính hôn. Bà biết không, anh ấy có bà mẹ! Chắc chắn bà ta đã ngăn cản thư từ giữa anh ấy và tôi. Bà ấy đã đạt được mục đích!

- Phanie thân mến ...

- Bà đừng nói gì hết. Tôi xin bà đừng nói gì với tôi nữa.

- Ông René sẽ viết thư cho cô! - Pompette quả quyết nhưng giọng nói không được tự tin lắm.

- Không đâu! René là người không dám tự quyết đoán chuyện gì. Anh ấy bao giờ cũng nghe người khác. Không phải chỉ tôi nhận xét như vậy đâu. Chỉ có một người đàn bà tác động đến René mạnh nhất, đó là mẹ anh ấy. Bà ta rất ghét tôi. Và tôi không tin bà ta sẽ để yên cho tôi lấy René. Đây là một đòn khủng khiếp giáng lên đầu tôi, Pompette, đúng là khủng khiếp! Tôi mong cuộc bao vây này sẽ kéo thật dài ... tôi sẽ có cơ may!

- Ôi, Phanie! - Pompette xúc động nói khẽ, rồi bước đến định ôm nàng.

Stephanie đẩy bà ra rồi lùi lại:

- Để tôi yên. Tôi đâu muốn buồn về anh ấy cũng như về tôi. Chỉ có điều lẽ ra tôi phải nhìn thấy trước chuyện này. Tôi đã lường hết mọi khó khăn, nhưng sao quên bẵng, không nghĩ đến khả năng này? Anh ấy đã hủy hoại tất cả! René là một giẻ ướm, hoàn toàn không có ý chí gì hết! Anh ấy không có chút gì của một người đàn ông. Là đàn ông phải dám quyết đoán. Tôi yêu René bao nhiêu thì cũng căm ghét anh ta bấy nhiêu.

- Phanie thân mến ...

- Một là tôi chết hai là tôi trả thù ... Chỉ có hai con đường ấy thôi. Và tôi yêu cầu đừng bao giờ bà nhắc đến con người ấy với tôi nữa.

Lá thư tiếp theo của Amélie cũng chỉ lặp lại những điều đã nói trong thư trước: René đã đính hôn với tiểu thư Lomanais ngay sau khi thời gian dưỡng bệnh ở lâu đài của dòng họ chàng. Ông Faverolle, cậu nàng không muốn ai nhắc đến cái tên Stephanie trước mặt ông. Mẹ chồng nàng, phu nhân Françoise de Dytteville thì vẫn quý con dâu như xưa. Hai đứa con sinh đôi của nàng vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Cô Alida, em chồng của nàng sắp thành hôn. Tình hình lâu đài và trang ấp của Stephanie ở Vendée vẫn yên ổn. Aimé Becave hiện đang sống với bố mẹ trong trang ấp của nàng.

Lá thư thứ hai này Stephanie đọc kỹ. Nhưng đến lá thư thứ ba thì nàng cầm lên nhìn một lúc lâu rồi không bóc phong bì, cứ thế xé vụn và thả cho gió bay. Lúc xé, mặt nàng đanh lại, hai mắt nhắm nghiền.

Pompette nhìn nàng mà không dám chen vào một lời.

Những lá thư tiếp theo của Amélie cũng chịu chung số phận như lá thư thứ ba.

Lại một lần nữa, Stephanie cắt đứt với quá khứ của nàng.

*

Điều làm Pompette ngạc nhiên nhất là bà không hề thấy Phanie của bà nhỏ một giọt nước mắt. Bề ngoài nàng vẫn như mọi khi nhưng bên trong, dường như nàng đã khép lại nỗi lòng. Không ai có thể moi được tâm sự của nàng. Không ai có thể làm được nàng nói lên điều gì về cuộc sống riêng tư, quá khứ cũng như hiện tại. Stephanie như một căn phòng đã bị xây bít kín cửa.

Nàng dường như chỉ còn nghĩ đến chiến tranh, đến chiến hào. Cùng với con chó Caesar, nàng luôn có mặt ngoài trận địa và lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ người khác.

"Đây chỉ là cách cô ta chịu đựng đau khổ - Pompette thầm nghĩ - Nhưng giá cô ta khóc thì với bớt được nỗi lòng. Ít ra cũng làm nỗi đau trôi ra theo dòng lệ và cô ta sẽ được dễ chịu hơn".

Giống như Stephanie, bây giờ Pompette cũng thấy ghét René. Nhưng bà không dám nói điều đó ra với Stephanie, cũng như không nhắc gì với nàng về hai đứa con và gia đình nàng. Bà không hiểu nổi thái độ chịu đựng một cách gan lì kiểu đó. Nó không giống của người bình thường chút nào. Điều đó khiến Pompette thấy sờ sợ.

Kiểu tính cách lúc thì cháy bùng lúc thì nguội tanh của Stephanie khiến Pompette thấy quá dị thường và bà lo lắng theo dõi nàng đồng thời cũng luôn giữ mồm giữ miệng để khỏi buộc ra câu nào khiến Stephanie càng thu mình lại thêm nữa. Với những người khác, từ bác chủ canteen Tuboisquoi đến các binh lính, Stephanie đều tươi cười thoải mái không khác gì mọi khi. Nàng vẫn là "Phanie" vui tính và hóm hỉnh ...

Cuộc bao vây thành Sebastopol vẫn tiếp diễn.

Bọn Nga rất uất vì bị quân đồng minh chiếm được ngọn đồi Xanh nên tìm mọi cách để đánh bật họ ra. Nhưng mọi cuộc tập kích dữ dội vào Tchernaya, Balaklava, vào chiếc cầu Tratkir đều bị quân đồng minh chống trả quyết liệt và cuối cùng quân Nga đều phải rút lui, trở về căn cứ.

Trong khi đó pháo binh đồng minh hăng ngày nã vào thành phố Sebastopol, yểm hộ cho bên công binh tiếp tục đào các hào giao thông tiến mỗi lúc một gần thêm về hướng pháo đài Malakof. Quân đồng minh giống như những

con chuột chũi, lúc nhúc khoét những góc ngách vào sâu dần. Bây giờ không còn chỉ là các đơn vị công binh mà toàn thể các binh chủng đều tham gia vào việc đào giao thông hào.

Những hạt kim cương cứ được gỡ dần ra từ sợi dây chuyền của Stephanie, đem đến trao cho những người A Rập và người Do Thái để đổi lấy rượu vang và các loại thực phẩm mà cơ quan hậu cần không bao giờ cung cấp. Stephanie và Pompette đem phân phát rộng rãi cho những người tham gia đào hào.

Bây giờ xung quanh thành Sebastopol đã hình thành cả một mạng lưới giao thông hào chằng chịt, đặc biệt có những giao thông hào tiến sát tới chân các pháo đài, chỉ còn cách chừng 25m. Ngày mùng 3 tháng 9 tướng Pelissier đánh điện về Paris báo tin: "Mọi thứ đều hoàn chỉnh. Quân ta đang tiến".

Nghe tin đó, Pompette bảo Stephanie:

- Chẳng bao lâu nữa đâu!

Stephanie mặt rạn rở, nhìn bà:

- Bà định nói là trận tổng công kích chứ gì?

Pompette không trả lời. Trong cặp mắt long lanh và ướt đẫm của Phanie, bà nhìn thấy niềm khao khát được chết của nàng. Stephanie mong muốn được ngã xuống trên chiến trường như một người lính. Trong hai thứ: cái chết và sự trả thù, nàng quyết định chọn cái thứ nhất và tránh không muốn chọn cái thứ hai. Lúc này niềm ao ước được chết hiện rõ trong mọi thái độ cử chỉ của Stephanie.

- Vậy là cô bé vẫn còn yêu ông ta - Pompette buồn rầu trầm nghĩ.

Ngày mùng 5 tháng 9, 800 khẩu đại bác của đồng minh mở đầu cuộc công kích bằng pháo binh, một cuộc công kích khủng khiếp. Họ tập trung phần lớn vào tháp pháo đài Malakof. Stephanie sửa sang bộ quân phục đầu bếp hết sức chu đáo. Nàng muốn hôm nay bộ áo quần trên người nàng phải sạch sẽ và thật đẹp.

Pompette thấy vậy, nhếch một nụ cười giận dữ:

- Cô làm gì mà traу chuốt áo quần thế, Phanie? Có chuyện gì vậy, cô em?

Stephanie đưa cặp mắt lạnh như băng nhìn bà đầu bếp:

- Mọi người đều tin tưởng sắp chiến thắng.

- Thì tôi cũng tin tưởng và mọi người cũng như tôi thôi, có ai traу chuốt quần áo đâu?

- Nhưng tôi muốn ăn mặc thật đẹp để tiến vào thành phố chúng ta vừa chiếm được. Bà cũng làm như tôi đi. Nếu bà muốn, bà đưa áo, tôi chải cho.

Pompette nhìn Stephanie một lúc lâu rồi không ghìm được, oà lên khóc nức nở. Stephanie bậm môi. Nàng buông kim chỉ, bước đến ôm Pompette:

- Bà làm sao thế, Pompette? - Nàng dịu dàng hỏi, để chuộc lỗi lúc nãy đã nói bằng giọng lạnh lùng.

- Còn làm sao? Cô giả vờ như không biết gì hết! - Bà ghen ngào nó, ngẩng cặp mắt ướt đẫm nhìn nàng - Gần đây cô lạnh lùng còn hơn lão chủ nhà băng. Tôi lo lắng, tôi lo cho cô, Phanie! Cô tưởng tôi không biết trong đầu cô đang âm mưu gì ư? Đừng Phanie! Cô không có quyền hủy hoại cuộc đời cô như thế. Cô không có quyền dứt bỏ mọi thứ đi như thế. Làm như vậy là cô có tội với Chúa! Cô lại còn là mẹ! Cô không có quyền bỏ rơi hai đứa

con cô ...

Pompette nghẹn lại không nói tiếp được nữa. Và bà lại khóc như mưa như gió. Hai vai bà rung lên và lúc này bà không cần nén lại, để mặc cho nước mắt chảy ướt đầm cả khuôn mặt, mặc cho tiếng khóc của bà thoát ra khỏi cổ họng.

- Bà đừng tự làm khổ mình như vậy, Pompette thân yêu - Stephanie âu yếm nói - Bà nghĩ gì lạ vậy?

- Còn nghĩ gì ư? Pompette gào lên - Cô tưởng tôi là con mụ ngu đần hay sao? Ôi, Phanie! Cô đã làm khổ tôi. Cô đến đây và tôi đã yêu cô, coi cô như con gái tôi đẻ ra. Nếu cô chết thì tôi cũng không sống nổi. Phanie ... Phanie ... đừng làm thế. Đừng nghĩ quẩn thế ... Cô không có quyền làm thế ...

Nói đến đây Pompette áp khuôn mặt ướt đầm vào má Stephanie, ôm chặt nàng và hôn chùn chụt lên khắp mặt nàng.

- Không, cô không được tìm cách thoát khỏi nỗi đau khổ của cô bằng cái chết. Cô phải thoát ra bằng cách tiếp tục cuộc sống. Không có tình trạng nào lại bế tắc đến mức đó đâu! Bất kể khó khăn nào cũng có cách giải quyết. Nhất là cô không được chết chỉ vì cái thằng đà ông giẻ rách ấy. Thằng đàn ông hèn yếu, nhu nhược, yếu mà không dám lấy người mình yêu. Thử đàn ông ấy cô tiếc làm gì? Vứt nó đi. Quăng nó vào sọt rác ...

- Đừng nói nữa, Pompette - Stephanie dịu dàng nói.

- Rồi còn hai đứa con đẹp như thiên thần của cô nữa. Chúng có tội gì đâu mà cô nỡ bỏ rơi chúng? Không! Cô là mẹ chúng! Cô không có quyền bỏ rơi chúng côi cút trên cõi đời!

- Thôi, đừng nói nữa, Pompette - Stephanie năn nỉ.

- Rồi còn tôi? Phanie, tôi yêu cô, tôi không thể sống thiếu cô! Cô cũng phải yêu tôi ít nhiều chứ? Cũng phải nghĩ đến tôi chứ?

- Tôi yêu bà chứ, Pompette. Rất yêu là đằng khác - Stephanie cảm động nói, quàng tay ôm hai vai bà, áp môi và má bầu bĩnh, ướt đầm của bà - Tôi yêu bà như yêu mẹ tôi. Tôi coi bà như mẹ thứ hai của tôi. Tôi yêu bà như yêu chị ruột của tôi ... Tôi yêu bà, bởi bà là người bạn đáng quý nhất, thân nhất của tôi, y hệt như Amélie.

- Như phu nhân Resmont? - bà đầu bếp hỏi và quay đầu nhìn Stephanie bằng cặp mắt ngờ vực. Bà không thể tin bà, một nông dân khoác áo lính, thất học, thô lỗ lại được coi ngang hàng với một mệnh phụ quý tộc như Amélie de Resmont. Trông Pompette lúc này có dáng ngơ ngác và sung sướng như chàng lính trơn đột nhiên được gắn lon đại úy.

- Chứ còn gì nữa. Tôi quý bà ngang với quý Amélie!

- Nếu điều đó là thật ... Nếu cô thật sự quý tôi thì cô càng không được liều lĩnh, càng không được dẫn thân vào nơi nguy hiểm.

Stephanie nhìn thấy trên khuôn mặt phì nộn của bà già cục mịch, to béo và phúc hậu kia một vẻ van nài, khiến nàng không thể ghìm được niềm thương yêu. Nàng nói rất trù mến:

- Pompette thân yêu. Bà đã dạy tôi biết yêu tất cả mọi người. Vậy bà hãy yên tâm, tôi không dẫn thân vào nơi nguy hiểm một cách vô ích đâu. Tôi sẽ không cố tình hủy hoại cuộc đời tôi một cách không đâu. Tôi thề với bà, Pompette! Tôi thề trên hình đức Mẹ thiêng liêng bà đeo trên ngực này.

- Phanie! Con gái của ta! - Pompette khóc thốn thức, áp đầu vào bộ ngực đồ sộ của bà, trù mến vuốt làn tóc mềm mại của nàng, miệng khẽ nói: Ôi,

Phanie của ta ... Phanie thân yêu của ta ...

Stephanie để mặc bà ta ôm mình. Tình cảm dạt dào của bà ta tuyệt vời như luồng hơi ấm sưởi tan cục băng giá lâu nay vẫn đọng lại trong tim nàng. Stephanie cảm động và nước mắt trào ra. Cảm giác của nàng lúc này là cảm giác vô cùng hạnh phúc của bất kỳ con người nào khi được thật sự yêu thương. Tiếng súng nổ liên hồi từ xa vọng đến. Hai người phụ nữ ôm chặt nhau cùng khóc, sung sướng chờ đến lúc mệnh lệnh yêu cầu họ ra trận. Ra trận và hưởng niềm vinh quang của kẻ chiến thắng.

- Chúng bắn trả! - Đột nhiên Stephanie lắng nghe.

- Đúng rồi! Vậy mà chúng ta cứ ngồi đây, tuôi nước như hai cái vôi rỗng ấy. Ta lên đó đi! - Pompette nói và sửa sang lại quần áo.

Stephanie mỉm cười nhìn Pompette. Ôi, người đàn bà cục mịch kia đáng yêu làm sao! Nàng thấy trào lên niềm hạnh phúc được có một người như thế bên cạnh. Pompette ... Pompette ... em yêu chị biết chừng nào ...

Hai người phụ nữ thận trọng khom người tiến đến sát tuyến đầu. Pháo binh Pháp vẫn liên tục nã pháo vào bên địch. Phía xa mặt đất rung chuyển và khói quện với bụi bốc lên mù mịt như trong trận cuồng phong. Tiếng nổ chát chúa, đinh tai, nhức óc. Những ánh chớp loé lên liên hồi và cùng một lúc trên khắp trận địa, dọc theo bức thành dài. Mỗi ánh chớp lại tạo thành một đám khói nhỏ bốc lên và đọng lại, lơ lửng trên mặt thành. Lúc này quân Nga bắn trả yếu ớt. Họ đang phải sửa chữa những chỗ bị pháo binh Pháp bắn hỏng trên công sự.

Trời bắt đầu tối. Pháo binh đông minh vẫn tiếp tục bắn phá dữ dội. Pháo binh Nga đã ngừng tiếng bởi các pháo thủ phải rời các khẩu đại bác để xây bịt lại những mảnh vỡ trên công sự.

Pompette và Stephanie lo cứu chữa thương binh. Suốt đêm hôm đó, dưới bầu trời liên tiếp loé lên những ánh chớp của trái phá và trong tiếng gầm rú của pháo binh, hai người phụ nữ bò trên trận địa sơ cứu cho từng thương binh một.

Sáng hôm sau, cùng với Pompette, Stephanie trở lại cỗ xe cùng họ. Bất chấp tiếng nổ như sấm sét bên tai, họ vẫn ngủ một giấc say sưa.

Mãi đến trưa họ mới thức giấc. Sau khi cho con ngựa Topol và con chó Caesar ăn, họ sang canteen của bác Tuboisquoi. Bác ta đang phấn khởi:

- Chao ơi! Quân ta cho chúng ăn một trận đòn dữ dội. Chưa bao giờ tôi được một phen hơi lòng hơi dạ như hôm nay.

- Thì hai dì cháu tôi cũng có kém gì - Pompette đáp - Nhưng đói quá rồi. Chúng tôi sắp lại lên đó bây giờ và chưa biết bao giờ mới về được. Bác có thứ gì bồi dưỡng cho chúng tôi không, bác Tuboisquoi?

- Và cho thêm thứ gì để chúng tôi mang đi nữa, bởi khéo cả ngày hôm nay chúng tôi sẽ phải ở trên đó.

- Thậm chí cả đêm nay nữa ấy chứ - Tuboisquoi nói.

- Đúng thế, Stephanie đáp - Thì chợp mắt đôi chút trong cỗ xe hay trong một góc giao thông hào nào đó có khác nhau đâu.

Ăn xong, Pompette và Stephanie lại lao ra hoả tuyến. Pháo binh đồng minh vẫn nả liên tục, nếu có ngưng đôi chút chỉ là để chuẩn bị sau đó tiếp tục dữ dội hơn. Nhưng quân Nga lại tướng quân đồng minh ngừng dùng pháo binh để cho bộ binh tiến lên chiếm pháo đài. Thế là họ rời khỏi công sự, ra đứng trên mặt thành chuẩn bị đón đánh. Đến khi pháo binh Pháp tiếp tục nổ súng thì họ không chạy kịp. Tiếng đạn trái phá nổ vang rền làm tai hai người

phải liên tục bị ù. Họ nhất định không chịu rời khỏi hoả tuyến. Bác Tuboisquoi sai một chú lính trẻ mang lên cho Pompette và Stephanie hai ổ bánh mì, hai miếng thịt rán và thỏi mỡ hun khói, ba lít rượu vang và một lít rượu trắng.

- Bá hãy lấy bác ta đi - Stephanie cười bảo Pompette - Bác ta to béo như vậy, nằm bên cạnh bác ta, bà sẽ chỉ như con gà mái gầy còm mà thôi.

Từ "lấy" ở miệng Stephanie thốt ra, bay đến tai Pompette làm bà thoáng buồn. Đột nhiên mặt bà xịu xuống và hai mắt đờ đẫn, như nhìn tận đâu xa lắc. Bà bẻ mẩu bánh mì và cắn một miếng mỡ hun, trầm ngâm nói:

- Đừng nói đến chuyện ấy, Phanie! Đừng nói đến chuyện ấy với tôi ... Và cô cũng vậy hãy quên cái ông René ấy đi ...

- Tôi có nghĩ đến anh ấy thì cũng không sao. Tôi đã lành vết thương trong tim rồi. Tôi đã đứng vững với anh ấy, bà yên tâm, Pompette! Đối với tôi, René chỉ còn là người xa lạ ... - Đột nhiên nàng nhìn vào mắt Pompette, nói tiếp:

- Từ hôm qua, tôi đã nghĩ đến người đàn ông khác rồi. Tôi nghĩ đến Boris ... đúng, tôi nghĩ đến người tình Nga của tôi! Bà đừng vội mắng tôi, Pompette. Bà chưa biết anh ấy chiếm vị trí nào trong trái tim tôi đâu. Boris yêu tôi và tôi yêu anh ấy. Với anh ấy, tôi chỉ có những kỷ niệm diệu kỳ. Người phụ nữ nào giữ trong ký ức toàn những kỷ niệm đẹp, đấy là người phụ nữ hạnh phúc ...

Stephanie đưa mắt nhìn về phía thành Sebastopol đang mù mịt khói.

- Cầu Chúa phù hộ cho Boris không bị gì. Rất có thể anh ấy sẽ bị quân ta bắt làm tù binh ... Pompette, đừng giận là tôi đã yêu một sẽ quan địch. Nhưng tôi tin rằng bao giờ gặp Boris bà cũng sẽ yêu quý anh ấy cho mà

xem. Tôi rất muốn bà làm quen với anh ấy ...

- Ôi, cô điên rồi, Stephanie! Đầu óc cô còn tỉnh táo không đấy? Cô mơ màng thứ gì vậy?

- Bà nói đúng, nơi đây không phải chỗ để mơ màng!

Stephanie đưa bàn tay lên xoa cặp mắt, như để xóa đi hình ảnh Boris đang lẩn quất trước mắt nàng. Và nàng vươn vai như một con thú hoang dại.

- Ta lên đó thôi - Nàng đứng phắt dậy, nói - Chiến tranh thú vị ở chỗ khiến người ta không cho mình nghĩ đến bản thân nữa.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh. Cả một trận địa khói mù mịt. Rồi nàng đưa mắt nhìn lên phía trước. Thành Sebastopol bao phủ trong một làn khói dày đặc. Xung quanh, những tiếng nổ chát chúa vẫn làm nàng đình tai nhức óc. Nàng mỉm cười nói dường như với bản thân nàng:

- Cuộc chiến này đang lên dây cót tôi! Nói giúp tôi quên đi những tình cảm riêng tư. Thế là hay đấy chứ, phải không, Pompette?

*

Đêm khuya hôm đó hai "dì cháu" quay về nơi cỗ xe nhà bếp vì con ngựa Topol và con chó Caesar hơn là vì bản thân họ.

Ngày mồng 7, ngày kỷ niệm trận đánh trên sông Moskva, pháo binh đồng minh lại tiếp tục nã vào thành lũy đối phương. Từng dãy phố trong thành bốc cháy, tạo một cái nền đỏ rực càng làm nổi rõ những đường viền của thành lũy bao quanh. Nhìn những bức thành đó, nàng thấy chúng gần và to hơn trước.

Một quả trái phá của quân Pháp bắn trúng một tàu chở dầu của Nga ngoài vùng biển Sebastopol làm nó bốc cháy. Đám cháy lan ra mấy con tàu chở

thuốc súng và đạn dược cũng làm chúng nổ tung.

Trong khi đó trên bờ, quân đồng minh hò reo vang động từng đoàn lao vào thành phố đã bị tê liệt và bến cảng đang bốc cháy.

Tối hôm đó mọi người nhận được mệnh lệnh của Bộ Tư lệnh là mai sẽ bắt đầu cuộc tổng công kích vào giữa trưa. Nghe đồn tướng Pelissier, sau khi giao nhiệm vụ cho tướng tá chỉ huy các đơn vị, đã nói với họ lúc sắp chia tay "Thưa các quý ngài, bây giờ các quý ngài đã biết tôi chờ đợi điều gì ở các quý ngài. Xin mời các quý ngài hãy về ăn bữa tối, lên giường và tôi chúc các quý ngài một giấc ngủ ngon lành. Ngày mai sẽ có nhiều người trong chúng ta thương vong, nhưng chúng ta sẽ chiếm được thành Sebastopol!".

- Phanie! Ta ngủ một giấc để lấy sức. Mai sẽ là một ngày căng thẳng đấy.

*

Ngày mùng 8, ngay từ rạng sáng, hai người phụ nữ đã lên hoả tuyến. Gió Tây Bắc thổi rất mạnh, biển động, sóng to đến nỗi các tàu thuyền chao đảo. Nhưng quân Nga trong thành phố bị khói mù mịt che lấp, đình ninh quân đồng minh sẽ chỉ bắt đầu cuộc tấn công vào buổi sáng hay buổi tối, nên họ mãi mê di chuyển vị trí.

Đúng 12 giờ trưa, tướng Bosquet cầm lá cờ lệnh lên bờ giao thông hào và thế là các đơn vị đồng minh chồm lên, ào ào lao tới những bậc thang vào thành phố. Trống đổ liên hồi. Kèn thúc quân vang dội. Các sĩ quan chỉ huy kiểm tuốt trần cầm tay, dẫn binh lính tiến lên phía trước.

Trận đánh diễn ra chính xác như đồng hồ và cả một khối quân phục sẫm màu sắc sỡ vừa reo hò vừa chạy vào nếp sau những đám khói mù mịt ... Stephanie nhìn thấy những chiến sĩ Bắc Phi của tướng Mac Mahon, đơn vị tiến lên đầu tiên, đang lao chạy về phía tháp pháo đài Malakof. Họ được giao nhiệm vụ đánh chiếm pháo đài quan trọng nhất này trong hệ thống

phòng ngự của quân địch.

Khoảng nửa giờ sau, lá cờ của trung đoàn Bắc Phi số 1 đã bay phấp phới trên đỉnh tháp pháo đài Malakof.

Pompette và Stephanie đi cùng đợt quân thứ ba, chỉ chờ hiệu lệnh trên là hò hét lao lên. Tất cả mọi người đều gào thét. Người ta đã cảm thấy chiến thắng đó diễn ra ngay trong ngày hôm nay.

Sỏi đá lăn dưới chân Pompette và Stephanie. Hai người loạng choạng và rời tay nhau ra. Họ bám vào những điểm tựa khác, tiếp tục trèo lên. Stephanie khao khát leo lên tháp pháo đài Malakof cùng với quân Pháp. Đầu óc nàng như mê đi. Nàng đã đến đó cùng các sĩ quan Nga và bây giờ nàng đến cùng binh lính Pháp! Niềm khao khát bao lâu nay đã thành sự thật.

Công binh mang thang đến. Stephanie có cảm tưởng nàng bay lên và đuổi kịp những người leo lên trước.

- Pompette! Bà lên chưa?

- Tôi đây rồi, Phanie!

Stephanie đã đặt chân lên con đường trên mặt lũy pháo đài, con đường mà nàng đã từng đi cùng với Viên Đại Công tước và đám tùy tùng của Boris ... Nàng không có thời gian nghĩ tiếp đến họ. Nàng chỉ có cảm giác kinh ngạc, là sao điều mình tưởng chỉ trong mơ bây giờ lại thành sự thật. Nàng nhìn vào thành phố thấy lửa cháy khắp mọi nơi ... thành phố mà nàng đã nhìn ngắm bao nhiêu lần, cũng đứng ở chỗ này. Nàng quay sang nói với Pompette lúc này cũng vừa chạy tới.

- Bà nhìn kia ... Chính chỗ cổng kia, tôi đã đi qua hôm trốn về đơn vị - nàng phải gào lên để át tiếng ầm ầm vang động xung quanh.

Đột nhiên một tiếng réo và tiếng một vật gì đó đập vào một thứ gì mềm. Nàng hoảng hốt đưa mắt nhìn quanh. Pompette đã nằm úp mặt xuống, chỉ cách nàng vài bước. Bà ngã xuống, không kêu được một tiếng, không ú ớ được một lời!

Stephanie nhảy bổ tới, nhắc Pompette lên để ngồi tựa vào đầu gối nàng, nhưng máu của bà tuôn ra, trào lên tấm áo quân nhân của bà. Máu cũng ộc từ miệng Pompette ra tay nàng. Stephanie ngẩng mặt nhìn xung quanh tìm sự cứu giúp.

Cách đó 20 mét, tướng Mac Mahon đang hoan hỉ trước chiến thắng, đứng hiên ngang trên bờ thành pháo đài. Ông theo dõi cuộc chiến đấu đang tiếp diễn. Binh sĩ vẫn tiếp tục leo lên rồi băng xuống thành phố bên dưới. Họ hét lên:

- Pháo đài Malakof đã bị gài mìn ...

- Ta ở đây. Ta sẽ ở lại đây! - Tướng Mac Mahon hét lên, dáng điệu người chiến thắng, tay chĩa thẳng, ngực ưỡn ra, hai bắp đùi chắc nịch ...

Đột nhiên ông nhìn thấy Stephanie đang đỡ Pompette trên gối nàng. Còn Pompette thì mặt tái nhợt, máu tuôn ra như suối. Mac Mahon bước nhanh tới, nhìn "bà đầu bếp đồ sộ" rồi buồn bã nói:

- Vậy là bà ấy đã xong xuôi.

- Vâng, thưa tướng quân - Stephaie nói khẽ, giọng nàng nghẹn lại - Bà ấy đã chết.

- Một cái chết đẹp, cô Phanie ạ! Cô cầm lấy thứ này - ông ta giật trong số huân chương đeo trên ngực, chìa ra cho Stephanie - Cô hãy gắn vào ngực

bà ấy và chôn theo thi hài bà ấy. Trung đoàn Bắc Phi và cuộc chiến tranh này chịu ơn bà ấy rất nhiều.

Stephanie thốn thức khóc bên cạnh Pompette. Nàng chăm chú nhìn bà và thấy nét mặt bà dần dần thanh thản lại rồi cứng ngắt. Pompette đã đi vào nơi an nghỉ vĩnh viễn. Stephanie bỗng nhiên ghen với bà: Tại sao lại là bà chứ không phải là nàng? Cuộc đời Pompette lúc nào cũng tươi vui, tại sao bà không được tiếp tục cuộc sống?

Tại sao bom đạn không cướp nàng đi? Nàng đã mất René ... mất Boris ... Cái chết này mới dễ dàng, đơn giản làm sao: hy sinh trên chiến trường! Kiểu chết như thế này là hay nhất, vậy mà nàng lại không được hưởng.

Trời đã tối. Stephanie vẫn ngồi bất động, nàng không cảm giác gì hết, không thấy không khí lạnh dang toả xung quanh. Suốt đêm hôm đó nàng ngồi y nguyên như thế. Mãi đến rạng sáng, nàng nhìn xuống cửa biển và thấy tàu thuyền đang chở những binh lính Nga sống sót cập bờ Bắc của vùng biển để trốn chạy.

Trong đó chắc chắn có viên thị trưởng Osten Sacken! Nàng nhớ đến lúc ông ta bước vào nhà thờ cùng với đám quan chức của thành phố và nàng bị đẩy áp sát vào tường ... Chính nhờ lúc lộn xộn đó mà nàng đã trốn thoát, lúc đầu ra khỏi nhà thờ và sau đấy ra khỏi thành phố ... Ôi, hôm đó nàng đã phải rời Boris để trở lại với René ...

- Phanie! Phanie!

Nàng nhận ra giọng nói ồm ồm của bác chủ canteen Tuboisquoi. Nhưng giọng ông ta hôm nay không chỉ ồm ồm mà còn nghẹn ngào và uất hận. Ông ta đặt cái túi thương xuống rồi quỳ bên cạnh Pompette.

- Cô Phanie! Tôi đến để khiêng bà ấy đi! Cô đừng khóc, Phanie! Đừng

khóc. Pompette ra đi trong thanh thản. Bà ấy vẫn thường nói với tôi là mong được chết kiểu như thế này. Chết giữa chiến trường và chết ngay, nhất là chết trong chiến thắng. Bà ấy mong được chết giữa những binh lính Bắc Phi, bên cạnh cô, người Pompette đặc biệt yêu quý. Vậy là bà ấy đã toại nguyện. Chỉ có cô và tôi. Hai chúng ta đều cô đơn, thiếu một tấm lòng nồng nhiệt, phúc hậu bên cạnh. Nhưng biết làm sao được? Cuộc đời là thế! Không thể làm gì khác được! Phanie thân mến ạ ...

- Bác nói đúng, bác Tuboisquoi! Dòng đời không đảo ngược được. Số phận run rủi chúng ta đến đâu nào ta có được biết trước? Ôi, Tuboisquoi, tất cả chúng ta đều có số kiếp định sẵn. Và Pompette bỏ chúng ta, chúng ta cũng không thể níu bà ấy lại ...

Stephanie cúi xuống vuốt má Pompette, thì thầm với bà:

- Với bà, chiến tranh thế là đã chấm dứt ... - rồi nàng nói thêm - Bà đã gặp may!

19. MÙA ĐÔNG CUỐI CÙNG

Ngày mùng 10 tháng 9 năm 1855, sau 330 ngày vây hãm, sau trận đánh Alama gần một năm, tướng Pelissier, bây giờ đã được phong nguyên soái, tiến vào thành phố Sebasptopl.

Cũng tối hôm đó ở Paris, súng đại bác trong đền Tử sĩ nổ vang báo tin thắng lớn. Stephanie nằm trong cỗ xe nhà bếp, ngủ đêm thứ hai không có Pompette. Hôm trước nàng đã mai táng bà, liệm thi hài bà trong lá cờ ba sắc cùng với tấm huân chương tướng Mac Mahon tặng thưởng cho bà hôm chiến thắng.

Lúc sinh thời Pompette yêu lính và yêu cờ. Đây là hành vi thể hiện tình cảm chân thành và tha thiết của Stephanie đối với bà. Phá mấy chiếc quần đỏ của đồng phục binh lính Bắc Phi, cộng với mấy chiếc áo xanh lam và mấy tấm vải bọc màu trắng, nàng đã khâu thành lá quốc kỳ tam tài của nước Pháp. Khi bác chủ canteen Tuboisquoi cùng Stephanie ngắm lại lần cuối cùng Pompette liệm trong lá cờ Tổ quốc, đặt trong quan tài, họ ôm chặt nhau, nước nở khóc.

Sau đó mọi người bảo Stephanie chuyển sang xe của đoàn quân, nhưng nàng không chịu, vẫn cứ nghỉ trong cỗ xe nhà bếp, nơi còn lưu lại biết bao vết tích của Pompette.

Tối hôm đó, trời vừa sẩm tối, Stephanie ngồi cô độc, chỉ có con chó Caesar bên cạnh. Nàng tan nát cõi lòng, cô đơn, không tình yêu, bị René bỏ và bản thân nàng bỏ Boris, người đã yêu nàng và đến giờ nàng vẫn còn yêu. Bất giác Stephanie nghĩ đến tương lai ...

Mệt mỏi, chán chường, tuyệt vọng, nàng nghĩ đến đôi vai vạm vỡ của Boris, đến những cái hôn nồng cháy của chàng, đến tấm thân chàng, đến hai cánh tay chàng và mỗi khi nàng nép vào vòng của chúng, nàng quên hết mọi thứ trên đời.

Boris ... Người Stephanie sẽ không bao giờ còn được gặp lại. René ... người nàng sẽ có ngày gặp lại. Tất nhiên là như vậy, khi nào nàng trở về Paris, tìm lại hai đứa con, trở lại với gia đình, với xã hội của nàng và cũng là xã hội của René. Tất cả những kỷ niệm dính líu đến René đều làm nàng căm ghét.

Nàng chưa có dự tính gì cho tương lai, mặc dù nàng suy nghĩ mãi về nó. Nàng vẫn còn sống. Để làm gì kia chứ? Còn sống nàng vẫn còn phải chịu đựng một cuộc đời ngoài sự tính toán của nàng. Nàng đã thoáng có ý nghĩ, hay trở về trang ấp tại Vendée, đưa hai con nàng về đấy sống? Hoặc sang Calédonia sống cuộc đời của kẻ tha hương, làm một phụ nữ kinh doanh. Nhưng nếu vậy nàng sẽ phải xa các con. Chính hai đứa con đã níu chân nàng lại Pháp - đúng ra là níu nàng lại trên cõi đời.

Nàng miên man nghĩ để tìm ra một cách nào đó chạy trốn xã hội Paris, nhưng trong thâm tâm, nàng thừa biết rằng nàng sẽ chẳng đi đâu được. Và nàng sẽ đành trở lại điểm xuất phát của nàng: trường quân chính. Từ trường quân chính đó, nàng sẽ trở thành phu nhân Dytteville ... Cuộc đời nàng sẽ bắt đầu lại, sẽ tiếp tục mà ... công có René!

Stephanie cố nấn ná đến mức tối đa trên đất Crimée. Nàng không viết thư cho ai. Dù sao đi nữa thì rồi nàng cũng phải về Paris và khi đó nàng sẽ phó mặc cho số phận đưa đẩy.

Stephanie vuốt ve lưng con chó Caesar, thì thầm với nó:

- Thôi, ta chẳng nên suy nghĩ thêm nữa! Muốn thế nào ta cũng chấp nhận!

"Ngày mai, ngày mai - nàng tự tử - Từ mai ta sống như tất cả mọi người và sẽ quên đi nỗi cô đơn. Ta phải làm như thế thôi, nếu không ta sẽ chết mất" Nàng chợt nhớ đến Pompette và mắt nàng rơm rớm. Ôi, Pompette phúc hậu, Pompette thân yêu của ta. Bà không còn nữa và ta thiếu đi một nguồn tình cảm lớn lao, giúp ta chịu đựng những nỗi đắng cay của cuộc đời.

Trong tâm trạng buồn phiền, Stephanie đâm ghen với số phận của Pompette. Bà đã chết giữa lúc đang sôi nổi hoạt động, giữa lúc biết ấm áp là quý và rét mướt là khổ. Và chính lúc Tử thần đưa lưỡi hái xuống lấy linh hồn bà thì cũng là lúc bà chan chứa hy vọng sắp được đắm mê trong tình ái. Bởi Stephanie biết giữa bà và bác chủ canteen Tuboisquoi có một mối tình lành mạnh và đậm thắm.

Hơn nữa Pompette thương yêu tất cả mọi người và sẵn sàng ban tình cảm đầm ấm, nồng nhiệt của bà cho người đàn ông nào thật sự quý mến bà, cần đến bà ... Pompette có được niềm phúc khi không biết tuổi già và không phải chịu cảnh trái tim lạnh giá bao giờ ... Đúng đến giây phút điểm, khi Pompette sắp bước sang cái tuổi khô héo thì bà tan biến. Và thế là cuộc đời bà chỉ toàn là hoạt động sôi nổi, yêu thương đậm thắm và khỏe mạnh chân tay ...

Stephanie thèm được sống như thế trong lúc còn tồn tại trên thế gian ... Nàng thèm được chết đúng lúc tuổi già bắt đầu ngấp nghé. Nàng khao khát được sống cuộc đời giống như nàng đã chọn. Nàng mong muốn đứng trước nỗi hiểm nguy giống như người lính. Nàng mong được chết ngay lập tức trong cuộc đọ kiếm, chết ngay không đau đớn gì hết, như Pompette đã chết ... giữa lúc đang sung sức, đang vui tươi ... chưa kịp biết đến khổ đau.

Sống như thế cuộc đời đơn giản biết chừng nào! Khi hai tay đã buông xuôi thì không còn con cái, không còn tình yêu, không còn tương lai, tóm lại không còn phải lo lắng băn khoăn, buồn bã về thứ gì nữa.

Nhưng nàng vẫn còn sống.

Nàng vẫn phải tiếp tục cuộc sống.

Vả lại đâu phải nàng đã mất hết? Nàng vẫn còn những người lính của Trung đoàn Bắc Phi. Vẫn còn con chó Caesar, ân nhân của nàng. Con chó đã cứu sống nàng và bây giờ nó chỉ tuân lệnh một mình nàng, và nàng yêu nó.

Đột nhiên một nỗi cay đắng từ đâu kéo tới làm nàng không tìm được, bất giác thốn thức. Nàng cứ khóc tấm tức cho đến lúc nỗi lòng vơi đi và nàng ngủ thiếp lúc nào không biết, bàn tay vẫn đặt lên đầu con Caesar. Con chó chùng như hiểu tâm sự chủ, cũng gừ gừ những tiếng đồng cảm.

Hôm sau, Stephanie trở lại túp nhà gỗ của canteen với con chó Caesar. Ngoài bác chủ canteen Tuboisquoi và cô gái xinh đẹp Adele, nhân viên nhà bếp của trung đoàn Bắc Phi số 1, con chó ghen tị với tất cả mọi người. Bất cứ ai, ngoài hai người ấy, định đến gần nàng đều bị con Caesar nhe nanh ra dọa.

Chan hoà vào cuộc sống ồn ào, giữa những chàng trai Trung đoàn Bắc Phi hồ hởi, giữa những xoong chảo nồi niêu, những câu nói đùa nhiều lúc tục tĩu nhưng chân thành, những món ăn đủ kiểu, những bữa rượu nhộn nhạo. Stephanie dần dần không còn thời giờ nghĩ ngợi vẩn vơ nữa. Sự thăng bằng thanh thản trở lại nơi trí óc nàng.

Sống ở đây, nàng thường xuyên nghe tin tức Paris, biết được báo chí đăng những tin gì, thấy được hướng phát triển của cuộc chiến tranh mà mọi người đều ngán ngẫm. Tướng Pelissier cũng chẳng còn mưu tính những chiến thắng gì lớn lao. Quân Pháp cũng như quân Nga xem chừng chẳng muốn nhảy vào thêm một cuộc đụng độ nào dữ dội nữa. Pháo binh đôi bên

chỉ lâu lâu mới nả vài phát gọi là cho không khí đỡ buồn tẻ, và như để ra vẻ là họ vẫn còn đang đóng ở đây.

Mùa Đông đã sắp đến. Một cuộc hội nghị được triệu tập ở Paris, nhưng chẳng đi đến được quyết định nào cụ thể. Nước Pháp rõ ràng là mong muốn hoà bình, nhất là nông dân làng quê và giới kinh doanh. Nước Nga thì cho rằng cuộc bảo vệ Sebastopol như thế cũng là không đến nỗi mất danh dự gì mấy và họ có thể ngồi vào bàn thương lượng. Đúng lúc đó và cũng nhân dịp đó, nước Áo đứng ra làm trung gian hoà giải. Và bây giờ đến lượt các quan chức ngoại giao bắt đầu tấp nập hoạt động.

Đầu tháng 10, nguyên soái Palissier cho gọi Stephanie lên gặp.

- Cô Phanie! Ngày mùng 5 tháng Chạp này trung đoàn Bắc Phi số 1 sẽ tham dự một cuộc duyệt binh lớn ở Paris để kỷ niệm ngày chúng ta từ mặt trận Crimée trở về. Cô và Pompette là hai phụ nữ duy nhất tham gia trận đánh chiếm pháo đài Malakof. Pompette hy sinh rồi. Cô được quyền nhận vinh dự của cả hai. Cô sẽ về Pháp!

"Tháng Chạp ư? Rén cưới cũng vào tháng Chạp!"

- Thưa Nguyên soái, đó phải chăng là mệnh lệnh?

- Không đâu. Tất cả các cô đầu bếp đều muốn đi dự cuộc duyệt binh lớn này, nhưng cô có quyền hơn họ. Tôi đã suy nghĩ rồi và tôi chọn cô, Phanie!

Nàng nhắm mắt một giây đồng hồ. Nghĩ đến chuyện trở về Paris, nàng thấy sợ. Nàng sợ mọi thứ. Nàng nghĩ đến hai đứa con, cố kìm hai dòng nước mắt, nói với vị nguyên soái:

- Thưa Nguyên soái, tôi muốn được ở lại đây!

- Phanie! Tôi biết gốc gác của cô ... hành động tình nguyện nhập ngũ của cô nói chung là cao đẹp, nếu như không quá khắt khe. Và tôi đề nghị ... Thưa phu nhân Dytteville, mời phu nhân hãy ngồi xuống đã - ông ta đột nhiên thay đổi giọng điệu - Tại sao phu nhân muốn ở lại đây?

- Tôi không muốn xa các quân nhân Bắc Phi của tôi.

- Phu nhân nói không đúng! Chẳng lẽ phu nhân lại say mê cuộc đời người lính đến thế hay sao? Tôi tin rằng phu nhân muốn ở lại đây vì những nguyên nhân khác. Nhưng tôi không cần quan tâm đến chúng. Vậy là phu nhân không muốn tham dự cuộc duyệt binh lớn? Vậy tôi có thể làm gì giúp phu nhân? Tôi hứa sẽ an cho phu nhân điều phu nhân yêu cầu.

- Thưa Nguyên soái, tôi mong muốn được là người cuối cùng rời khỏi đây, trên chuyến tàu cuối cùng.

Nguyên soái Palissier ngạc nhiên nhìn Stephanie. Nàng nói thêm như thế thanh minh:

- Tôi nghĩ đến các binh sĩ Trung đoàn Bắc Phi hiện còn cần đến tôi.

- Phu nhân muốn hy sinh tận tụy với họ đến như vậy sao?

- Không phải. Tôi quý mến họ, thưa Nguyên soái, và tôi tin họ cũng quý mến tôi. Tôi chỉ cần có như vậy thôi.

Nguyên soái Palissier từ từ bước đến bên nàng. Stephanie đứng dậy. Ông ta nâng bàn tay nàng, đặt đôi môi lên đó, như thể họ đang trong một phòng khách quý phái ở kinh đô Paris.

- Tôi xin tỏ lòng khâm phục phu nhân. Điều tôi ban cho Phanie tôi đành phải rút lại với phu nhân Dytteville. Các binh sĩ Trung đoàn Bắc Phi sẽ vui

mừng thấy phu nhân từ chối trở lại nước Pháp trước họ.

- Cảm ơn Nguyên soái.

Bước chân ra khỏi trụ sở Bộ Tư lệnh mặt trận, Stephanie thấy lòng lâng lâng. Vậy là nàng đã lui được chuyện trở về Paris thêm vài tháng nữa, cuộc trở về mà nàng rất sợ. Tuy nhiên trong óc nàng không hiểu sao không thể không nghĩ đến Paris, đến bà mẹ chồng Francoise, đến cô bạn thân thiết Amélie, đến chàng người tình nhu nhược René đã vì mẹ mà bỏ rơi nàng.

Nghĩ đến họ, nước mắt tủi hờn trào ra và nàng lẩm bẫm một mình:

- Họ đâu cần mình ... họ đâu đợi mình ... không ai chờ mong mình hết!

Về đến nơi, nàng rót một cốc rượu đầy và nốc một hơi cạn. Nhìn thái độ tuyệt vọng ấy, bác chủ canteen Tuboisquoi hiểu rằng trong lòng "cô Phanie" vừa mới xảy ra một sự kiện gì.

Đúng vậy, Stephanie muốn mình chỉ là Phanie. Ít nhất cũng kéo dài được đến chuyến tàu cuối cùng rời khỏi đây.

*

Cuộc di chuyển hồi quốc bắt đầu.

Mùa đông đang đến gần.

Stephanie không muốn trở lại hốc đá mùa đông năm trước nàng đã sống với Pompette. Nàng đến đó tháo cỗ xe ngựa ra, sửa sang lại các bánh xe, phủ thêm một lần vải bạt mui và lấy những tấm áo choàng Nga trải lên sàn xe và che kín bốn mặt.

Mùa đông nhào đến đột ngột với cái lạnh giá buốt, với những trận bão tuyết. Bệnh dịch tả, bệnh hoại huyết, bệnh thương hàn lại giáng xuống các

đơn vị quân đội. 9.000 người đang có nguy cơ chết vì những bệnh đó đâu có ngờ? Họ đâu có ngờ lại phải chôn xác nơi đất khách quê người? Làm sao họ ngờ được trong khi các đoàn tàu thuyền đã bắt đầu chở binh lính hồi hương và trên thực tế chiến tranh đã kết thúc, vậy mà vẫn còn 9.000 người phải chịu chết trong tình trạng khốn khổ: Không thực phẩm, không thuốc men!

Phanie tiếp tục công việc. nàng thấy lại được những cảnh tượng rùng rợn ở thung lũng Dobroudja, mùi hôi hám nồng nặc của nôn mửa, mùi uế khí của chết chóc, những tiếng rên rỉ thảm thương ... Binh lính muốn được chết tại chỗ, trong những túp nhà gỗ nơi đóng quân, rong những hang hốc, những trạm quân y tại đây hơn là chết trên tàu thuyền và xác bị quăng xuống Biển Đen lạnh giá.

Trong không khí đau thương, khốn khổ, chết chóc ấy, Stephanie đã làm hết sức mình và tỏ ra can trường vượt mức. Lúc nào nàng cũng tận tụy chăm sóc bệnh nhân, tươi cười, dịu dàng, an ủi. Nàng đã đưa cho bác chủ canteen phần sợi dây chuyền còn lại, cả chiếc trâm vàng cài đầu để bác đem ra chợ đổi lấy thực phẩm về cho anh em.

Stephanie trở thành "nàng tiên phúc hậu Phanie", thành người phụ nữ nổi tiếng khắp các đơn vị là tận tụy, yêu thương và hy sinh cho binh sĩ. Nàng còn trở thành nhân vật huyền thoại. Người ta truyền cho nhau đủ các chiến công anh hùng, các hành vi cao thượng và nhân hậu của nàng. Họ kể cho nhau nghe về sự dũng cảm của nàng trong trận đánh chiếm pháo đài Malakof, trong việc chăm sóc bệnh nhân, không hề sợ bị lây.

Phanie và con chó Caesar đã trở thành hình ảnh tiêu biểu cho tất cả những gì đáng quý nhất ở đây.

Và bản thân nàng, trong khi tận tụy chăm sóc mọi người cũng lấy lại được niềm hạnh phúc ... đúng ra là mới chỉ gần là niềm hạnh phúc, bởi vẫn còn

chút gì đó khiến nàng chưa hoàn toàn sung sướng.

Đó là vì trong lúc Stephanie cúi xuống chăm sóc mọi người thì nàng không được ai cúi xuống chăm sóc! Không có đôi vai nào để nàng tựa mái đầu, không có đôi cánh tay nào để nàng nép mình vào! Không có tấm thân nào đè lên tấm thân nàng và cặp môi đàn ông nào ngấu nghiến cặp môi nàng. Giá như nàng có được những thứ đó để tiêu tan cho nàng những nỗi mệt nhọc sau những ngày căng thẳng!

Nếu muốn, nàng có thể chọn bất cứ ai. Stephanie biết thế. Bởi tất cả đàn ông ở đây, từ sĩ quan đến binh lính đều yêu quý nàng và đều khao khát nàng. Nhưng trước bất cứ lời tán tỉnh, kêu gọi nào nàng cũng chỉ cười nói:

- Phanie là của tất cả mọi người, nhưng không của riêng ai!

Hôm nay mọi người chuẩn bị đón Noel. Người ta cọ rửa tất cả các xe trú quân lưu động, các túp nhà gỗ và trang hoàng chúng. Binh lính Trung đoàn Bắc Phi làm những ngọn đèn đất sét, đốt bằng dầu thảo mộc, nặn thành hình các nhân vật. Họ làm cả một máng cỏ, tượng trưng nơi Chúa Hài đồng ra đời. Họ cắt giấy màu, gấp thành đèn xếp, cắt những tràng hoa giấy. Stephanie đứng lên ghế, giúp họ chăng lên trần.

Cửa bật mở, một đám người ủa vào. Cả anh chàng Chevillard! nhưng không thể là anh ta, bởi anh ta đã tắt thở trên tay nàng, miệng nói câu cuối cùng: "Anh yêu em!" Nhưng người này giống Chievillard đến nỗi nàng hoảng sợ tái mặt, hai chân run rẩy, đứng không vững nữa. Nàng hỏi người lạ mặt:

- Anh là ai?

- Tôi là Pierrot, dành cho các bà các cô đấy, Phanie!

Đúng giọng nói ấy, nụ cười ấy, hàm răng trắng bóng ấy, cặp mắt ấy, thậm chí vẻ yêu đời ấy. Stephanie nhận ra đơn vị của anh ta qua màu huy hiệu hình bầu dục trên vai anh.

- Anh thuộc trung đoàn số 2!

- Đúng vậy. Trung đoàn Bắc Phi số 2. Tôi nghe đồn ở đây trang hoàng đẹp nhất nên ghé xem.

- Vậy anh thấy sao? - Stephanie hỏi.

- Tôi đành phải công nhận đúng là bên này trang trí đẹp nhất thật.

Tiếng hò reo vang động. Mọi người nhắc bổng nàng lên và chúc tụng nàng khiến chàng trai kia thích thú cười vang. Ôi anh chàng này cũng vui tươi, cũng đẹp trai như Chevillard ngày nọ ... khiến lúc anh ta bước vào, Stephanie tưởng như đứng tim. Tội nghiệp Chevillard!

Bổng nàng cảm thấy trong người rạo rức. Một cảm giác bưng bưng lướt qua thân thể nàng: nàng khao khát một tấm thân đàn ông. Mà tại sao anh ta lại đến đây? Những người ở đây nàng đều đã quen thấy họ bên cạnh. Nhưng anh chàng Pierrot kia mới toanh!

Anh chàng này làm nàng nhớ lại ngày đó, lúc nàng thầm thì những lời an ủi với chàng Chevillard tội nghiệp kia ... Hay là anh chàng này cũng đã nghe thấy những lời âu yếm của nàng? Đột nhiên Stephanie rất muốn kéo anh ta lại gần, áp người vào bộ ngực vạm vỡ của anh ta và lặp lại những lời âu yếm đã nói Chevillard hồi đó ... Đầu óc nàng bỗng nhiên xao xuyến ...

Pierrot đã đi rồi ...

*

Lễ Noel đã qua. Lại một năm mới bắt đầu.

Stephanie đã nghĩ Perriot sẽ quay lại ... nhưng anh ta không quay lại. Chiều nay, lúc nàng cầm ngọn đèn bão cùng con Caesar quay về cỗ xe nhà bếp, nàng lan man nghĩ đến anh ta.

Đột nhiên con Caesar sủa hung hãn và lồng lên chạy biến đi mất. Có tiếng ai gọi đâu mà con chó lại đi như thế? Nàng không thấy sợ bởi đây đâu phải là lần đầu tiên có người rình nàng. Stephanie bước nhanh xem con Caesar sủa ai. Và trước mắt nàng hiện lên bóng một người lính Bắc Phi đang đứng tựa lưng vào thành xe, đưa hai tay cầm hai lưỡi lê bắt chéo để chống lại con chó hung dữ.

- Yên, Caesar! Yên! Anh đứng đó làm gì vậy, anh bạn?

- Tôi chờ cô, Phanie!

Nàng nhận ra giọng nói bèn bước lên nắm cổ Caesar để giữ con chó lại.

- Đừng đợi tôi như thế. Không ai được đợi tôi kiểu như vậy hết. Anh đi đi!

Ngày 25 hội nghị đình chiến họp ở Paris.

Ngày 16 tháng 3, hoàng hậu cho ra đời vị hoàng tử nối nghiệp.

Những ngày sau đó đức vua và hoàng hậu ban thưởng rộng rãi cho mọi người. Rất nhiều sĩ quan được hưởng Huân chương Quang vinh. Các tướng lĩnh Randon, Canrobert và Bosquet được phong nguyên soái.

Ngày 30 tháng đó, hoà ước được ký bằng ngọn bút lông, dút ở lông con đại bàng trong vườn thú Paris để mang ý nghĩa tượng trưng.

Những chiến sĩ tham gia cuộc chiến tranh này vẫn không hiểu tại sao họ lại phải đổ máu và lúc phục viên chỉ còn giữ lại một miếng sắt gọi là huy chương, in nổi hình nữ hoàng Victoria, buộc dưới một mảnh vải xanh viền vàng với mấy chữ: *Alma, Balaklava, Inkermann, Sebastopol*.

Stephanie vẫn chưa cam thấy mình đã sẵn sàng để "trở về". Mọi người sẽ nghĩ gì khi thấy nàng trở về, chiếm lại vị trí ngày trước? Sự trở về của một nhân viên cấp dưỡng trong đơn vị quân đội Bắc Phi! Đúng là một sự "bất ngờ" chẳng hay ho gì.

Cuối tháng 7 năm 1856, cuộc hồi hương quân đội từ Crimée về đã hoàn tất. Con tàu cuối cùng rời bến, trên đó có Stephanie. Nàng đứng trên boong, lặng lẽ thẫn thức, nhìn bờ biển lùi xa dần. Bàn tay nàng đặt trên đầu con Caesar, lúc này nằm dưới chân nàng. Bàn tay kia nàng đỡ bức ảnh đức mẹ đồng trinh Pompette sinh thời vẫn đeo ở ngực. Đây là "bùa hộ mệnh" của nàng.

Nàng giữ bức ảnh thánh ấy, coi nó là "bùa hên" của mình.

Stephanie cảm thấy mình già lắm rồi, như thể cuộc đời nàng đã chấm dứt ... nàng mới 24 tuổi, vậy mà chẳng có ai chờ mong nàng ... ở bất cứ nơi nào ...

-- HẾT TẬP 1 --

Table of Contents

VÀI LỜI VỀ TÁC PHẨM

1. STEPHANIE

2. TU VIỆN SACRÉ COEUR

3. LÂU ĐÀI CHAULONNIERE

4. ĐÁM CƯỚI AMÉLIE

5. STEPHANIE & RENÉ

6. TÔI HẬU THƯ

7. HÔN LỄ CỦA STEPHANIE VÀ ARMAND

8. NHỮNG NƠI THÁNH ĐỊA

9. STEPHANIE THẤY LẠI RENÉ

10. DÌ POMPETTE

11. TỪ PARIS ĐẾN GALLIPOLI

12. DÒNG SÔNG DOBROUDJA

13. TRẬN ALMA

14. CAO NGUYÊN INGERMANN

15. BORIS

16. CUỘC TRỐN CHẠY VÀ CÁNH ĐỒNG TRẮNG

17. THÀNH CONSTANTINOPE

18. LÁ THƯ CỦA AMÉLIE

19. MÙA ĐÔNG CUỐI CÙNG